

KENDARE BLAKE

DOUĂ DOMNII ÎNTUNECATE

Original: *Two Dark Reigns*(2018)

Traducere din limba engleză:
ROXANA OLTEANU

virtual-project.eu

LEDA EDGE

— GRUPUL EDITORIAL CORINT —

— 2019 —

PERSONAJE ȘI LOCURI

INDRID DOWN

Capitala în care locuiește regina Katharine

FAMILIA ARRON

Natalia Arron

Capul familiei, directoarea Consiliului Negru

Genevieve Arron

Sora mai mică a Nataliei

Antonin Arron

Fratele mai mic al Nataliei

Pietyr Renard

*Nepotul Nataliei din partea fratelui ei,
Christophe*

ROLANTH

Casa reginei Mirabella

FAMILIA WESTWOOD

Sara Westwood

Capul familiei. Afinitatea ei: apa

Bree Westwood

*Fiica Sarei Westwood, prietenă a reginei.
Afinitatea ei: focul*

WOLF SPRING

Casa reginei Arsinoe

FAMILIA MILONE

Cait Milone

Capul familiei. Familiarul ei: Eva, o cioară

Ellis Milone

Soțul lui Cait și tatăl copiilor ei. Familiarul lui: Jake, un spaniel alb

Caragh Milone

Fiica cea mare a lui Cait, exilată la Black Cottage. Familiarul ei: Juniper, un ogar brun

Madrigal Milone

Fiica mai mică a lui Cait. Familiarul ei: Aria, o cioară

Juillenne „Jules” Milone

Fiica lui Madrigal. Cel mai puternic naturalist din ultimele decenii, prietenă cu regina. Familiarul ei: Camden, o pumă

FAMILIA SANDRIN

Matthew Sandrin

Cel mai mare dintre frați. A fost logodit cu Caragh Milone

Joseph Sandrin

Fratele mijlociu. Prieten cu Arsinoe. A fost exilat timp de cinci ani pe continent

ALȚII

Luke Gillespie

*Proprietarul librăriei Gillespie's. Prieten cu
Arsinoe. Familiarul lui: Hank, un cocoș cu pene
negre și verzi*

William „Billy” Chatworth jr.

*Frate vitreg cu Joseph Sandrin. Pețitor al
reginelor*

Doamna Chatworth

Jane

Emilia Vatos

Luptătoare din orașul războinicilor Bastian

Mathilde

Un oracol

TEMPLUL

Marea Preoteasă Luca

Preoteasa Rho

Murtra Elizabeth

Inițiată și prietenă a reginei Mirabella

CONSILIUL NEGRU

Natalia Arron, *toxică*

Genevieve Arron, *toxică*

Lucian Arron, *toxic*

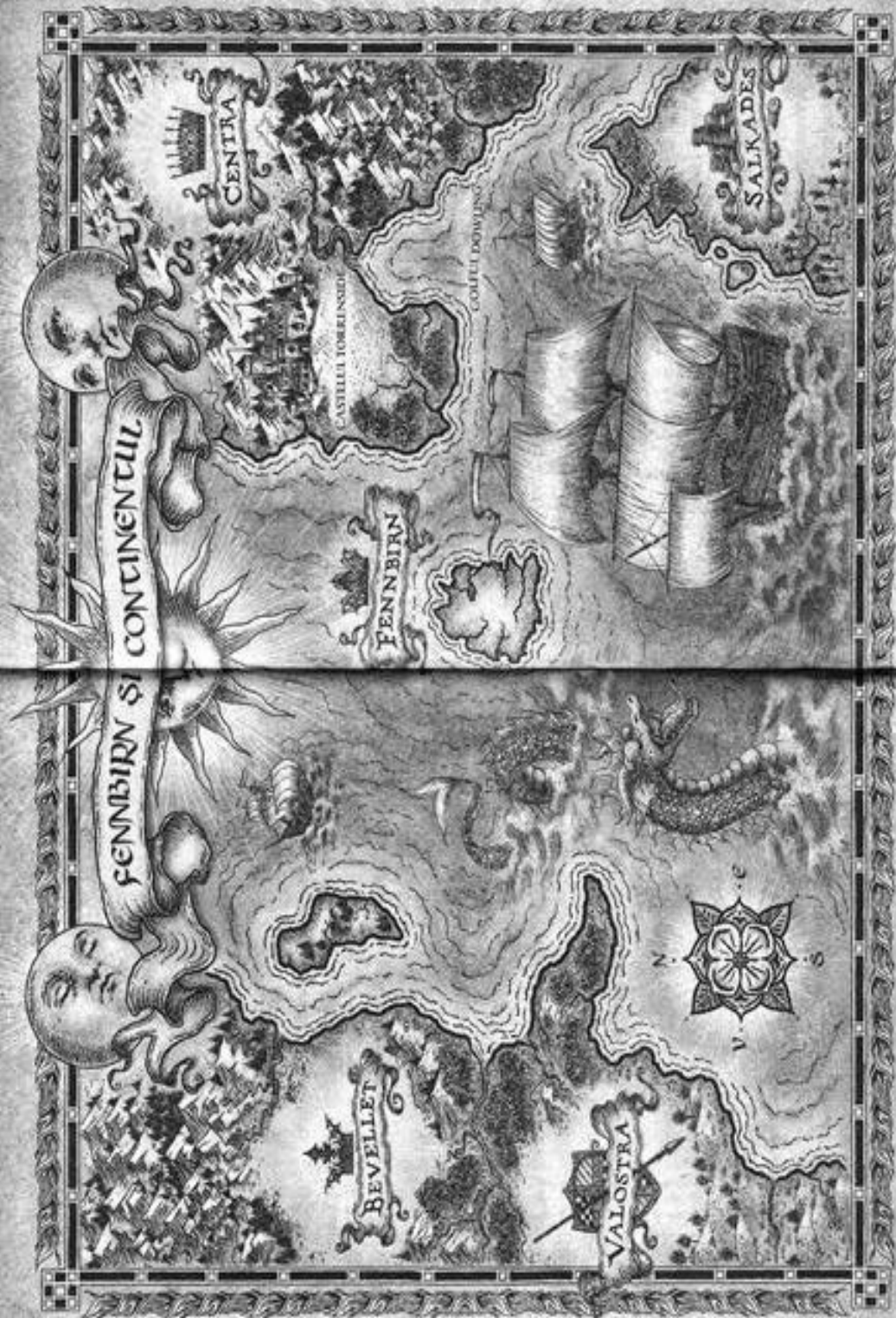
Allegra Arron, *toxică*

Paola Vend, *toxică*

Lucian Marlowe, *toxic*

Margaret Beaulin, *cu harul războiului*

Renata Hargrove, *lipsită de har*

BLACK COTTAGE

CU 400 DE ANI ÎNAINTE DE A SE NAȘTE MIRABELLA, ARSINOE ȘI KATHARINE

Travaliul, atunci când a început, a fost lung și plin de sânge.

Nici nu era de așteptat altceva de la o regină războinică, mai ales de la una atât de încercată în bătălii ca regina Philomene.

Moașa a pus pe fruntea reginei o cârpă rece, dar ea a dat-o la o parte.

— Durerea nu înseamnă nimic, a spus regina Philomene. Primesc cu brațele deschise această ultimă luptă.

— Crezi că nu vei mai avea războaie în țara lui Louis? a întrebat-o moașa. Chiar dacă harul tău va începe să se piardă după ce vei părăsi insula, tot nu pot să-mi imaginez asta.

Regina s-a uitat spre ușa prin care Louis, regele-consort, se vedea plimbându-se prin camera alăturată. Ochii ei negri străluceau de la efortul travaliului. Părul ei negru lucea de transpirație.

— El vrea să se termine odată toate astea. Nu știa în ce se bagă când m-a câștigat.

Nu știuse nimeni. Toată domnia reginei Philomene fusese marcată de bătălii. În anii ei,

capitala regatului era stăpânită de războinici. Construisse nave lungi de război și jefuia cu ele așezările de pe coastele tuturor țărilor, cu excepția țării regelui ei consort. Dar acum totul se terminase. Opt ani de stăpânire brutală, războinică. O stăpânire scurtă, chiar și după standardele unei regine războinice, dar insula oricum era epuizată. Reginele războinice însemnau glorie și intimidare. Protecție. Nu doar soțul ei a fost ușurat când Zeița i-a trimis reginei tripletele.

S-a crispat când a simțit un alt val de durere, apoi a îndoit ușor piciorul ca să vadă sângele care înnegrea așternutul.

— Te descurci bine, a mințit moașa.

Dar ce știa ea, de fapt? Era tânără și abia intrase în serviciu la Black Cottage. Era toxică prin har și deci se pricepea la tămăduiri, dar, cu toate că asistase la multe nașteri, nu avea cum să fie pregătită pentru nașterea unor regine.

— Da, a consimțit Philomene, zâmbind. E ceva firesc pentru o regină războinică să sângereze așa. Dar eu tot cred că o să mor după asta.

Moașa a înmuiat din nou cârpa în apă rece și a stors-o, ca să fie pregătită în cazul în care regina ar fi lăsat-o s-o folosească. Poate o va lăsa. În fond, cine ar fi văzut? Pentru cei de pe insulă, o regină era, efectiv, moartă din momentul în care năștea tripletele. Caii care aveau să îi ducă pe ea și pe Louis la barja de pe râu, cu care urmau să ajungă la

navă, erau deja înşeuăţi şi aşteptau, iar odată plecaţi, Philomene şi Louis nu aveau să se mai întoarcă vreodată. Până şi moaşa cea grijulie avea să uite de ea în clipa în care copiii veneau pe lume. Se prefăcea că e foarte atentă, dar unicul ei scop era să o menţină în viaţă pe Philomene suficient cât să dea naştere tripletelor.

Philomene a aruncat o privire spre masa plină cu ierburi, cu cârpe negre curate, cu borcane în care se găseau porţiuni menite să aline durerea, şi pe care, evident, le refuzase. Erau şi cuţite acolo. Ca să fie eliberate cu ajutorul lor noile regine, dacă vechea regină s-ar dovedi prea slabă. Philomene a zâmbit. Moaşa era micuţă şi timidă. Încercarea ei de a le elibera pe regine cu cuţitul ar fi fost, probabil, un adevărat spectacol.

Durerea a trecut şi Philomene a oftat.

— Sunt grăbite, a spus ea. Aşa am fost şi eu. Am fost grăbită să mă remarc de când m-am născut. Poate am ştiut că n-o să am prea mult timp la dispoziţie. Sau poate tocmai graba mea mi-a scurtat viaţa. Tu ai fost la templu, nu? Înainte să serveşti aici, în solitudine.

— Acolo am învăţat, regina mea. La templul din Prynn. Dar n-am depus niciodată jurământul.

— Evident că nu. Văd şi eu că nu ai nicio brăţară gravată pe braţe. Nu sunt oarbă.

S-a crispat iar, şi iar a ţâşnit un val de sânge. Durerile erau tot mai dese.

Moașa a apucat-o de bărbie și i-a ridicat pleoapele.

— Ai început să slăbești.

— Ba nu.

Philomene s-a trântit pe perne. Și-a pus mâinile pe burta umflată, cu un gest aproape matern. Dar nu va întreba nimic de copilele-regine. Nu erau ale ei ca să întrebe. Reginele îi aparțineau numai și numai Zeiței.

Philomene s-a chinuit să se ridice în coate. Pe fața ei s-a așternut o expresie de hotărâre dârză. I-a făcut semn moașei, pocnind din degete, să-și reia locul între genunchii ei.

— Ești gata să împingi, i-a spus moașa. O să fie bine; ești puternică.

— Parcă ziceai că am început să slăbesc, a mormăit Philomene.

Prima regină a fost născută mută. Respira, dar nu a plâns nici măcar când moașa a lovit-o ușor pe spate. Era micuță, bine formată și foarte rozalie pentru o naștere atât de grea și însângerată. Moașa a ridicat-o în sus, s-o vadă și Philomene, și preț de o clipă sângele a circulat între regine prin cordonul ombilical.

— Leonine, a spus Philomene, dându-i un nume miciei ei regine. O naturalistă.

Moașa a repetat numele cu glas tare, apoi a luat copilul, l-a spălat, l-a pus într-un pătuț și l-a învelit cu o pătură de culoare verde aprins, cu floricele

brodate. Nu a mai durat mult până a venit și al doilea copil, care a ieșit plângând și cu pumnișorii închești.

— Isadora, a spus regina, în timp ce copilul plângea și clipea din ochișorii săi negri. Un oracol.

— Isadora. Oracol, a repetat moașa.

Apoi a luat copilul și l-a învelit cu o pătură cenușiu-deschis cu galben, culorile profeților.

A treia regină a venit într-un val de sânge. Era atât de mult sânge și atât de plin de cheaguri, încât Philomene a deschis gura să anunțe o regină războinică. Dar nu acele cuvinte au ieșit din gura ei.

— Roxane. Elementală.

Moașa a repetat și ultimul nume, după care s-a întors, a spălat copilul și l-a învelit cu o pătură albastră, așezându-l în cel de-al treilea pătuț. Philomene respira greu în patul ei de travaliu. Avusese dreptate. Simțea asta. Nașterea o ucisese. Cum era ea puternică, ar fi putut supraviețui destul de mult ca să fie urcată pe un cal, dar Louis ar fi călătorit spre casă cu un cadavru pe care trebuia să-l îngroape în cripta familiei sau, eventual, să-l arunce în mare. Datoria ei față de insulă era încheiată, iar insula nu mai era interesată de soarta ei.

— Moașă! a gemut Philomene, din nou sfâșiată de durere.

— Da, da, a spus moașa cu voce liniștitoare. Sunt

durerile de după naștere. O să treacă.

— Nu sunt dureri de după naștere. Nu e...

S-a strâmbat și și-a mușcat limba, împingând din nou.

Un alt copil a ieșit din pântecul reginei. Repede și fără tevdură. A deschis ochii negri și a respirat adânc. Un alt copil născut. O altă regină.

— O regină albastră, a murmurat moașa. A patra născută.

— Dă-mi-o!

Moașa doar s-a uitat la ea.

— Dă-mi-o imediat!

Moașa a ridicat copilul și Philomene i l-a smuls din mână.

— Illiann, a spus Philomene. Elementală.

Chipul ei epuizat și crispat de durere s-a destins într-un zâmbet. Dezamăgirea că nu se născuse nicio regină războinică se evaporase. Pentru că născuse o regină cu un destin măreț. O binecuvântare pentru insulă. Și ea, Philomene, o născuse.

— Illiann, a repetat moașa, șocată. O elementală. Regina Albastră.

Philomene a râs. A ridicat copilul în brațe.

— Illiann! a strigat ea. Regina Albastră!

Zilele în care au așteptat să vină cineva la Black Cottage au fost lungi. După nașterea Reginei Albastre, mesagerii au dat fuga în orașele lor să dea

vestea. Fuseseră acolo, la Black Cottage, cu caii înșeuăți, din clipa în care începuse travaliul reginei.

O a patra născută. Se întâmpla atât de rar, încât unii ajunseseră să creadă că e doar o legendă. Când moașa a făcut anunțul, niciunul dintre mesageri n-a știut ce să facă. Până la urmă, a trebuit să țipe la ei.

— O Regină Albastră! a strigat ea. Binecuvântată fie Zeița! Trebuie să vină toți. Toate familiile! Și Marea Preoteasă! Plecați acum!

Dacă s-ar fi născut doar tripletele, ar fi trebuit să vină la Black Cottage numai trei familii și câteva preotese. Familia Traverse pentru regina naturalistă. Prospera familie Westwood pentru cea elementală. Și familia Lermont pentru biata regină-oracol, ca să asiste la momentul când va fi înecată. Dar venirea pe lume a unei Regine Albastre însemna că aveau să vină aici capii celor mai puternice familii de pe insulă, indiferent de har. Clanul Vatos, care locuia în capitală și în orașul războinicilor, Bastian. Ba chiar și clanul Arron, toxicii din Prynn.

În interiorul căsuței, sub grinzile brune care susțineau tavanul, patru pătuțuri stăteau aliniate lângă peretele de est, ca să prindă lumina dimineții. Toți copiii erau liniștiți, în afară de cel învelit cu pătura cenușie. Mica regină-oracol se agita aproape permanent. Poate pentru că, fiind

oracol, știa ce urmează să se întâmple.

Biata regină-oracol! Soarta ei fusese demult pecetluită. Încă din vremea Reginei Nebune Elsabet, care se folosise de harul profeției pentru a ucide trei familii întregi, despre care spunea că au uneltit împotriva ei, reginele-oracol erau înecate imediat după naștere. După ce a smuls puterea din mâinile lui Elsabet, Consiliul Negru a emis un decret. Nu puteau risca repetarea unui astfel de masacru nedrept.

În zilele de după naștere, moașa a ars toate așternuturile reginei. Nu puteau fi curățate, așa cum erau, pline de sânge. Nu s-a întreat unde era vechea regină și ce făcea ea. Uitându-se la felul în care arătau așternuturile, nu putea decât să presupună că era moartă.

A trecut ceva mai mult de o săptămână până când a sosit prima dintre familii, Lermont. Membrii ei erau oracolele din Sunpool, orașul din nord-vest, aflat cel mai aproape de Black Cottage, cu toate că susțineau că prevăzuseră sosirea pe lume a copilului și că fuseseră pregătiți de plecare la sosirea mesagerului. S-au uitat la cele patru pătuțuri. Au privit în jos, grav, la mica regină-oracol.

A doua zi au venit cei din familia Westwood, care abia își începuseră stăpânirea și se purtau prostește. S-au extaziat lângă regina elementală și i-au adus în dar o pătură de un albastru intens.

— Pentru ea am făcut-o, a spus Isabelle Westwood, capul familiei. Nu văd de ce să n-o aibă, chiar dacă viața ei va fi scurtă.

După ei a venit familia Traverse, din Sealhead; seara au sosit familia Arron și puternicii călăreți din familia Vatrose, la câteva minute unii după alții, ca să fie martori muți. Familia Vatrose, bogată și îndestulată după domnia reginei războinice, o aduseseră cu ei din capitală și pe Marea Preoteasă.

Moașa a îngenuncheat în fața ei și i-a spus numele reginelor. Când a rostit „Illian”, Marea Preoteasă și-a plesnit palmele.

— O Regină Albastră, a murmurat ea, și s-a îndreptat spre copil. Parcă nici nu pot să cred. Am crezut că mesagerii nu au înțeles bine.

S-a întins spre copil și l-a luat în brațele ei acoperite cu mânecile albe ale robei.

— O Regină Albastră elementală, a spus Isabelle Westwood, dar Marea Preoteasă a redus-o la tăcere cu o privire.

— Regina Albastră ne aparține tuturor. Nu va crește într-o casă de elemental. Va crește în capitală. La Indrid Down. Cu mine.

— Dar... a intervenit moașa.

Toate capetele s-au întors spre ea. Uitaseră că mai e și ea acolo.

— Tu, moașă, le vei ucide pe surorile reginei. Apoi vei veni cu noi.

Moașa a lăsat capul în jos.

Regina naturalistă a fost lăsată în pădure, pentru pământ și animale. Micuța regină-oracol blestemată a fost înecată în râu. Când și regina elementală a fost așezată pe o plută micuță, ca să fie împinsă pe apele mării, atât ea, cât și moașa plângeau. Leonine, Isadora și Roxane. Trimise înapoi la Zeița care le-o dăduse în schimbul lor pe Illiann.

Pe Illiann, binecuvântată și Albastră.

VOLROY

Regina Katharine pozează pentru un portret într-una dintre camerele înalte din Turnul de Vest, cu ferestrele spre apus, chiar dedesubtul apartamentelor ei. În mâna stângă ține o sticlă goală, care în pictură va apărea ca o otravă superbă. Pe mâna ei dreaptă e înfășurată o funie albă, care sub penelul pictorului va lua forma lui Dulceață.

Întoarce capul spre fereastră să se uite la Indrid Down: la acoperișurile brune de la casele din nord, la străzile care se pierd în munți, la cerul spre care se ridică fumul din coșuri și pe care se profilează clădirile de piatră, înalte și elegante, din centrul orașului. Este o zi liniștită și frumoasă. Muncitorii lucrează. Familiile mănâncă, râd și se joacă. Iar ea s-a trezit în dimineața aceea în brațele lui Pietyr. Totul e bine. Mai mult decât bine acum, că surorile care i-au dat bătăi de cap sunt moarte.

— Te rog, ridică bărbia, regină Katharine. Și stai dreaptă.

Ea face ce i se spune, iar pictorul zâmbește, puțin speriat. Este cel mai priceput pictor din Indrid Down, și e obișnuit să-i picteze pe toxici cu recuzita lor tradițională. Dar acesta nu e un portret obișnuit. E portretul Reginei Încoronate. Lucrul la un astfel de portret l-ar face să transpire și pe cel mai mare maestru.

O așezaseră în așa fel, încât pe fereastră să se vadă peste umărul ei drept conacul Greavesdrake. Fusesse ideea ei, deși cei din familia Arron aveau să susțină că era a lor. Dar nu pentru ei o făcuse, ci pentru Natalia, un gest mărunț făcut în onoarea marelui cap al familiei, în onoarea femeii care o crescuse pe Katharine ca și cum ar fi fost fiica ei. Datorită ei, Greavesdrake va fi întotdeauna prezent. O umbră de influență asupra domniei ei. Voise să fie înfățișată cu urna în care se afla cenușa Nataliei, dar Pietyr o convinsese să renunțe la idee.

— Regină Katharine. Pietyr intră în cameră, arătând la fel de frumos ca întotdeauna, cu o haină neagră și o cămașă gri-deschis și cu părul lui blond-alburiu dat pe spate. Se oprește în spatele pictorului: Începe să arate bine. O să fii superbă.

— Minunat! Ea își așază mai bine sticluța goală și funia înfășurată pe braț. Mă simt ridicol.

Pietyr îl bate pe umăr pe pictor.

— Am nevoie de un moment cu regina, dacă nu te superi. Poate faci o scurtă pauză?

— Desigur.

Omul își lasă jos pensulele, face o plecăciune și pleacă, uitându-se repede la sticluță și la funie, ca să-și aducă aminte cum să le re poziționeze.

— Chiar e bun? întrebă Katharine după plecarea pictorului. Nici nu am curaj să mă uit. Poate trebuia să aducem un pictor din Rolanth. Acum și orașul acela e al meu, și știi și tu că ei au artiști mai

buni.

— N-aș avea încredere nici în cel mai bun maestru din Rolanth că nu ar sabota tabloul după Ascensiunea controversată, răspunde Pietyr, apoi o urmează la fereastra dinspre apus și o prinde de mijloc. Cel mai bun e un pictor toxic, întărește el și o strânge mai tare, prinzând-o cu degetele de talie. Îți mai aduci aminte de primele zile de la Greavesdrake? Pare că a trecut așa mult timp de atunci.

— Toate par să se fi întâmplat cu mult timp în urmă, murmură Katharine.

Își amintește de camera pe care o avea în conac, de mățăsurile vărgate de acolo și de pernele moi. Cum stătea cu toate pernele acelea în brațe, copil fiind, și asculta poveștile Nataliei. Își amintește de bibliotecă și de draperiile ei de catifea până în podea, în faldurile cărora se ascundea când Genevieve era trimisă s-o otrăvească.

— Parcă Natalia ar fi și acum acolo, nu, Pietyr? Parcă dacă ne-am uita mai atent, am vedea-o stând la fereastra biroului ei, cu brațele încrucișate.

— Da, așa e, scumpo. O sărută pe tâmplă, pe obraz, îi prinde lobul urechii cu buzele, și ea se înfiorează. Dar nu trebuie să vorbești cu nimeni așa, în afară de mine, continuă el. Știu că ai iubit-o. Dar acum ești regină. Tu ești *regina*, și nu mai e timp pentru amintiri din copilărie. Vino să te uiți la astea.

O conduce la o masă și îi întinde un teanc de hârtii să le semneze.

— Ce sunt astea?

— Ordine de lucru, spune el. Pentru navele pe care le vom trimite în dar familiei regelui-consort Nicholas. Șase nave frumoase, care să le aline durerea.

— Sunt mai mult decât doar niște nave, spune Katharine.

Dar orice le-ar fi dat, tot ar fi fost prea puțin. Familia Martel își trimisese fiul favorit să devină rege-consort pe insula Fennbirn, și după nicio săptămână murise, după ce căzuse de pe cal. O căzătură urâtă, într-o râpă. Mai durase aproape încă o săptămână până să-i găsească trupul, după ce calul se întorsese acasă fără călărețul lui, și când l-au găsit, bietul Nicholas era mort de mult.

Măcar dacă ar fi știut de cât timp era mort. Povestea cu căderea de pe cal era o minciună. O invenție fabricată de Pietyr și Genevieve, ca să nu afle nimeni adevărul: că Nicholas murise după ce își consumase căsătoria cu Katharine. Că ea era toxică la modul propriu, corpul ei era prea toxic pentru a putea fi atins. Nu trebuia să afle nimeni asta. Nici măcar cei de pe insulă, pentru că atunci ar fi aflat că ea nu va putea avea niciodată copii zămisliți împreună cu un soț de pe continent. Că nu va putea naște cele trei regine pentru Fennbirn.

De câte ori se gândește la asta, aproape că

îngheață de spaimă.

— Ce facem noi, Pietyr? Rămâne cu mâna ridicată deasupra semnăturii neterminate. Ce rost au toate, dacă în final nu pot oferi poporului meu noi regine?

Pietyr oftează.

— Hai să te uiți cu mine, Kat!

O ia de mână și se întorc amândoi spre portret. Nu e prea mult de văzut, deocamdată. Contururi și culori. Negrul intens al rochiei ei. Dar pictorul e talentat, și chiar în această etapă preliminară ea poate să-și imagineze cum va ieși tabloul.

— „Katharine, cea de-a patra regină toxică”, așa se va intitula tabloul. Katharine, din dinastia toxicilor. Cea care calcă pe urmele celor trei regine toxice anterioare: regina Nicola, regina Sandrine și regina Camille. Asta ești tu, și avem o mulțime de timp la dispoziție să punem lucrurile la punct pentru a asigura viitorul insulei.

— Toată lunga mea domnie.

— Da. Treizeci, poate patruzeci de ani.

— Pietyr. Ea râde. Reginele nu mai domnesc așa de mult.

Oftează și se uită cu capul înclinat la imaginea ei neterminată. Abia începută, încă necunoscută, cam cum e și ea. Cine știe ce ar putea să facă în domnia ei de regină? Cine știe ce schimbări ar putea face? Iar Pietyr are dreptate. Lumea va ști ce trebuie să știe. Nici acum nu știe nimeni că a fost aruncată în

Domeniul Breccia și că a fost salvată de spiritele surorilor moarte, aruncate și ele acolo când n-au reușit să treacă de Ascensiune. Nimeni nu știe că ea de fapt nu are niciun har al ei, că puterea pe care o are este împrumutată de la acele regine moarte, o putere care chiar în clipa aceasta curge vijelios prin venele ei.

— Uneori mă întreb a cui e coroana asta, Pietyr. A mea, șoptește ea, sau *a lor*. Nu aș fi reușit fără ele.

— Poate. Dar acum nu mai ai nevoie de ele. Eu am crezut... spune el, dregându-și vocea. Că te lasă în pace acum, după ce ai făcut ce au vrut.

Stomacul lui Katharine palpită. Foamea de otravă și pofta ei de sânge se potoliseră de când surorile ei se pierduseră în ceață pentru a se îneca. Deci poate că Pietyr are dreptate. Poate că reginele moarte au terminat. Poate că acum vor tăcea, mulțumite.

Termină de semnat hârtiile aduse de Pietyr, după care, când pictorul revine, își ia din nou sticluța și funia.

Pictorul îi înfășoară funia pe braț, iar și iar, până când nimerește poziția în care fusese.

— Trebuie să lucrăm repede acum, ca să nu pierd lumina.

Îi ridică bărbia cu un deget și îi poziționează capul cu delicatețe, îndrăznind o clipă să se uite în ochii ei.

— Câte perechi de ochi vezi? îl întreabă ea, iar el clipește nedumerit.

— Numai ochii tăi, regina mea.

A doua zi dimineață, Genevieve vine la ușa lui Katharine s-o însoțească la ședința Consiliului Negru.

— A, Genevieve, spune Pietyr. Intră! Ai luat micul dejun? Noi tocmai terminam.

Vocea lui are un ton vesel și arogant; zâmbetul lui Genevieve e forțat și seamănă mai mult cu o grimasă. Dar Katharine se preface că nu observă. Prin uciderea Nataliei, a rămas un loc gol care trebuie umplut, și toți cei din familia Arron se vor certa între ei ca să ocupe acel loc. În plus, deși încă o mai urăște pe Genevieve, Katharine e hotărâtă să îi mai dea o șansă. La urma urmelor, este sora Nataliei, iar acum e capul familiei Arron.

— Am mâncat deja.

Genevieve studiază farfuria goală a reginei: fărâmituri de brânză și de ou fiert. Urme de gem făcut dintr-un fruct otrăvit.

— Parcă am hotărât să-i limităm porția de otrăvuri după ceea ce s-a întâmplat cu regele-consort.

— E doar un pic de gem.

— Acum două zile am văzut-o înfulecând fructe de belladonă și scorpioni așa de repede, că nici nu avea timp să mestece.

Pietyr se uită la Katharine, și ea roșește. Războinicele moarte o făceau să-i scapere mâinile pentru o sabie, iar naturalistele moarte o împingeau să se plimbe prin grădină. Uneori și toxicele moarte aveau poftele lor.

— Ei, spune Pietyr, oricum limitarea consumului s-ar putea să nu o aducă la starea de dinainte.

— Dar merită să încercăm, dacă tot avem timp. Și timpul este singurul lucru pe care îl avem, nu-i așa?

În timp ce ei se contrazic, Katharine se duce să-i dea de mâncare lui Dulceață. Șarpele crescuse și își lepădase pielea, iar acum avea o cușcă nouă și frumoasă, plină de frunze sub care să se ascundă și cu pietre pe care să stea la soare. Katharine bagă mâna într-o cușcă mai mică din apropiere și scoate de acolo un mic rozător. Îi place să se uite cum Dulceață alunecă rapid pe nisipul cald ca să prindă prada.

— Există vreun motiv deosebit pentru care ai venit azi să mă însoțești, Genevieve?

— Există. Marea Preoteasă Luca s-a întors.

— Atât de repede?

Pietyr își șterge buzele cu șervetul și se ridică. Trecuseră abia două săptămâni de când Marea Preoteasă plecase la Rolanth ca să-și mute apartamentele din templul de acolo în vechiul templu din Indrid Down.

— Kat, ar trebui să plecăm.

Câte unul de fiecare parte, Pietyr și Genevieve o escortează pe multe trepte din Turnul de Vest, mai jos, tot mai jos, până când ajung la primul etaj al palatului Volroy, unde se află sala consiliului. Ceilalți membri se adunaseră deja și discută liniștiți la o ceașcă de ceai. Marea Preoteasă Luca stă deoparte, nu bea ceai și nu vorbește cu nimeni.

— Mare Preoteasă Luca, i se adresează Katharine și o ia de mâini pe bătrână. Te-ai întors.

— Și atât de repede, adaugă Genevieve, încruntată.

— Ceilalți vin mai încet, cu căruța, răspunde Luca. Am ajuns înaintea lor cu o zi sau două.

— Ar trebui să-ți instalezi o parte din lucruri aici, în Turnul de Vest, zâmbeste Katharine. Ar fi plăcut să mai avem un etaj locuit. De la distanță, pare foarte mare: imaginează-ți ce uimită am fost să văd câte etaje sunt ocupate cu bucătării și spații de depozitare.

Nici ea, nici Marea Preoteasă nu vor să bage în seamă fețele acre ale celor din consiliu, și nici disconfortul lor personal. Katharine nu poate să spună că o simpatizează pe bătrână, iar din felul în care ochii acesteia o urmăresc, își dă seama că Marea Preoteasă nici nu o place, nici nu are încredere în ea. Dar Natalia încheiase înțelegerea aceasta. Ultima ei înțelegere. Așa că ea o va respecta.

Face un gest spre masa cea lungă și membrii

Consiliului Negru își ocupă locurile, în timp ce servitorii aduc zahăr, castronele cu lămâie și încă două ceainice, dintre care unul otrăvit cu mangrovă, otrava preferată a Nataliei. Strâng ceștile folosite și farfurioarele pline de firimituri de biscuiți, apoi măresc lumina lămpilor și pleacă, închizând ușile grele în urma lor. Fusesse adus încă un scaun, pentru Luca. Pietyr stă pe vechiul loc al Nataliei, cu toate că nu fusesse numit șef în locul ei.

În timp ce vărul Lucian trece în revistă tematica ședinței – adunaseră mai mulți bani decât se așteptaseră de la comercianți pentru Duelul Reginelor și există temerea că în Wolf Spring recolta e compromisă –, Katharine se străduiește să fie atentă. Dar nu problemele cotidiene ale insulei sunt ceea ce îi preocupă pe toți.

— Of, cât mai ai de gând să ne lași să așteptăm? exclamă Renata Hargrove.

— Renata, fii calmă! spune Genevieve.

— Nu vreau să fiu calmă! Natalia le-a promis celor din templu trei locuri în consiliu. Și știți ale cui sunt locurile alea.

Se uită la Lucian Marlowe, la Paola Vend și la Margaret Beaulin. Sunt singurii membri din consiliu care nu fac parte din clanul Arron. Marlowe și Vend, cel puțin, sunt toxici, dar Margaret are harul războiului; biata Renata, însă, e complet lipsită de har.

— Cum ai putea să știi ale cui sunt locurile, spune

Katharine cu un ton calm, când eu nu știu?

O studiază pe Renata din scaunul ei, iar aceasta se face mică. E un sentiment plăcut să poți stârni o astfel de reacție. Katharine nu e prea impunătoare, micuță cum a rămas după atâția ani de otrăviri. Cu cicatrice care o marchează pentru totdeauna și pentru totdeauna palidă. Dar are ea ceva. Are ceva în afară de puterea dată de reginele moarte de o mie de ani încoace, și toată insula va ajunge să-și dea seama de asta.

— Oricum, Renata are dreptate, într-un fel. Katharine se întoarce spre Luca, zâmbind cu toți dinții. Te-ai întors. Și sunt sigură că te-ai gândit și la asta cât ai fost plecată.

Sperase că Marea Preoteasă nu va avea curaj s-o privească în ochi pe regina care o înfrânsese pe preaiubita ei Mirabella. Că Luca nu se va putea pleca în fața ei și nu va mai reveni. Trebuia să-și dea seama că nu va fi așa. La urma urmelor, înainte ca Mirabella și Arsinoe să se piardă în ceață, Luca acceptase să se ocupe de execuția Mirabellei.

— M-am gândit, spune Luca. Iar alegerile mele sunt eu însămi, preoteasa Rho Murtra și – ridică bărbia – Bree Westwood.

Verii Lucian și Allegra fac o mică grimasă îndurerată.

Pietyr se strâmbă batjocoritor.

— Niciodată!

Katharine se încruntă. Singura surpriză e cu

adevărat Bree Westwood. Se așteptase ca Luca s-o aleagă pe Sara, capul familiei elementale. Nu pe Bree, fata capricioasă care se juca mereu cu focul. Și, evident, cea mai bună prietenă a Mirabellei.

— Marea Preoteasă nu poate face parte din Consiliul Negru, se stropșește Genevieve.

— Nu e un lucru obișnuit, dar în trecut s-a mai întâmplat.

— Templul trebuie să fie neutru!

— Neutru față de regine. Nu față de problemele insulei, replică Luca și se uită la Genevieve cu o privire disprețuitoare, iar buzele acesteia încep să tremure de furie. Deci, continuă Marea Preoteasă. Regină Katharine. Acestea sunt alegerile mele. Care sunt alegerile tale pentru cei înlocuiți?

Katharine se uită la fețele membrilor consiliului ei. Dar, de fapt, nu e consiliul ei. E consiliul Nataliei. Câțiva dintre ei au făcut chiar parte din consiliul reginei Camille. Simte ostilitatea care vine dinspre ei, iar pe sub piele, frisonul pe care i-l dau reginele moarte.

Cei din clanul Arron se așteaptă ca ea să-i dea afară pe trei dintre ceilalți; ceilalți vor susține că ar fi mai bine să-i păstreze pe ei, ca să poată fi mai bine reprezentate interesele tuturor. Chiar și ale celor lipsiți de har. Genevieve i-ar spune să respingă ferm alegerile Marii Preotese. Și, fără îndoială, toți ar crede de cuviință că ar trebui să-l dea afară pe Pietyr. Văzuse cum se uită toți la el și

cum își mijesc ochii de câte ori Pietyr o atinge.

Dar n-au decât să gândească ce vor. Consiliul Negru va fi al ei și numai al ei.

— Lucian Marlowe și Margaret Beaulin, sunteți eliberați din funcție. Ați servit coroana cu loialitate, dar, Lucian, avem destui toxici aici. Iar tu, Margaret, sunt sigură că înțelegi ce cred eu despre harul războiului, având în vedere ce mi s-a întâmplat din cauza lui Juillenne Milone. În plus, acum vom avea în consiliu o preoteasă cu harul războiului, care să susțină interesele celor din Bastian City.

Margaret se ridică și își împinge scaunul în spate. Nu își folosește mâinile, dar mișcarea e prea rapidă ca regina să-și dea seama dacă s-a folosit de puterea minții sau de călcâie.

— O preoteasă nu are har, mârâie ea. Vocea lui Rho Murtra va vorbi numai și numai pentru templu.

— Chiar așa, spune Lucian Marlowe. Vrei să ai un consiliu format doar din membri ai familiei Arron și din preotese?

— Nu, răspunde Katharine, pe un ton rece. Renata și Paola Vend vor rămâne. Allegra Arron este cea de-a treia persoană care va elibera locul.

Allegra deschide gura. Se uită la fratele ei, Lucian Arron, dar el își ferește privirea, așa că în cele din urmă ea se ridică și înclină capul, în așa fel încât Katharine îi vede bine cocul blond alburui din

creștet. Seamănă așa de mult cu Natalia. Și acesta este și principalul motiv pentru care Allegra trebuie să plece.

— Vreți să rămâneți până vor veni noii membri ai consiliului? îi întreabă Katharine.

Lucian Marlowe și Allegra încuviințează din cap. Dar Margaret izbește cu pumnul în masă.

— Nu vrei să-i lustruiesc și scaunul preotesei? Să-i fac un tur al castelului Volroy? Nu se poate stăpâni așa. Să permiți templului să invadeze consiliul. Să-ți ții iubitul lângă tine, ca și cum doar sfatul lui te interesează.

Katharine duce mâna la gheată.

— Gărzi! strigă Genevieve.

Dar Katharine sare în picioare și aruncă spre Margaret unul dintre pumnalele ei otrăvite, cu atâta forță, încât pumnalul se înfige în masă.

— Nu am nevoie de gărzi, spune ea calmă, învârtind un alt pumnal printre degete. Primul a fost un avertisment, Margaret. Următorul se va înfige în inima ta.

BASTIAN CITY

Jules Milone își lipește mâinile de zidul de piatră al orașului. Sub palmele ei, tencuiala e aspră și încălzită de soare, dar acum, la apus, începe să se răcească. În fața ei se întind marea și nisipul, care căpătase o nuanță cenușie de la umbrele tot mai lungi. Sunetul valurilor și mirosul de aer sărat îi aduc aminte de casa ei, dar atât. Vântul din Bastian nu e atât de puternic, iar plaja nu e cu nisip cenușiu și pietre netede, negre, pe care să se întindă focile, ci e o plajă deschisă la culoare, cu pietricele roșii și albe, rotunjite de apă. E frumos. Dar nu e Wolf Spring.

Camden, familiarul ei pumă, se freacă de spatele ei, gata s-o lipească de zid, iar Jules își înfinge degetele în blana moale și aurie a felinei.

Tovarășa lor de plimbare este Emilia Vatroș, fata cea mare a familiei Vatroș, războinică care conduc Bastian City de când lumea. Emilia se uită la Camden și se încruntă. Ar fi preferat ca felina să rămână acasă, ascunsă. Dar Jules este naturalistă, are harul de a coace fructele și de a face peștii să-i sară în plasă. Și nu îi place să se ducă nicăieri fără puma ei.

Camden sare și își pune laba cea bună deasupra pietrelor, să se uite la valuri, ca Jules. Ea o trage repede jos, atentă să nu îi atingă umărul rănit de un urs iarna trecută.

— E în ordine, spune Emilia. Nu e nimeni aici și, cu soarele în spate, oricine ar crede că e doar un câine mare.

Camden își lasă capul într-o parte, ca și cum ar spune: „Un câine mare, pe naiba!”, și mârâie ușor la Emilia când fata războinică sare pe coama îngustă a zidului. Jules își înăbușă un țipăt de mirare. Zidul e înalt și șanțul de lângă el e plin de pietre colțuroase.

— Nu face asta, spune Jules.

— Ce?

— Nu mai sări așa. Îmi dai emoții.

Emilia ridică din sprâncene și începe să salte din piatră în piatră. Se răsuțește într-un picior.

— N-ai decât să ai emoții. Eu alerg pe zidurile astea de la nouă ani. Harul războiului ne dă echilibru. Și tu ai putea s-o faci. Poate chiar mai bine. Mai repede. Emilia zâmbește când vede expresia sceptică a lui Jules. Sau ai putea s-o convingi pe mama ta naturalistă să nu-ți mai lege harul războiului cu magie joasă.

Emilia începe iar să facă piruete, mimând lovituri de sabie și aruncări de pumnale într-o luptă imaginară.

Probabil că și Jules ar putea face ce face ea. Poartă blestemul legiunii, la urma urmelor. Poartă blestemul a două haruri: harul naturaliștilor și harul războinicilor.

— Dacă Madrigal nu mi-ar fi legat blestemul, de

mult aş fi înnebunit şi m-aş fi aruncat în mare.

— Şi totuşi poţi să-ţi foloseşti harul războiului acum. E ceva mai slab, dar există. Deci poate nu ţi s-ar fi întâmplat nimic, până la urmă. Emilia se răsucesce şi se repede cu o sabie imaginară la gâtul lui Jules. Poate că nebunia pe care o provoacă blestemul legiunii nu e decât o invenţie a templului.

— De ce ar minţi?

— Ca să împiedice pe cineva să fie atât de puternic aşa cum ai putea fi tu.

Jules îşi mijeşte ochii, iar Emilia ridică din umeri.

— Văd că nu crezi că merită să rişti. Ridică din nou din umeri. Foarte bine, spune. Tu ai harul războiului, chiar dacă e aşa, înăbuşit, aşa că o să te ascund cât va fi nevoie. Până când nu vei mai vrea să te ascunzi.

Acum, ridicată pe vârfuri, Emilia sare pe altă piatră. Dar piatra pe care aterizează e desprinsă din zid, iar ea se clatină.

— Emilia!

Emilia zâmbeşte şi lasă braţele jos.

— Ştiam că e desprinsă, spune ea şi începe să râdă când Jules se încruntă. Ştiu fiecare piatră din zidul ăsta. Fiecare crăpătură din mortar. Fiecare scârţâitură a porţilor lui. Şi îl detest.

— De ce îl deteşti?

Jules se uită în spate, spre Bastian City, pe care

apusul soarelui îl brăzdează cu dungi de lumină și de umbră. Pentru ea e o minune, cu clădirile acelea fortificate și ordonate de cărămidă cenușie și lemn. În piață, tarabele au prelate roșii în nuanțe la fel de diferite ca și bunurile vândute acolo, decolorate în funcție de vechimea lor.

— Îmi place Bastian, spune Emilia și sare jos de pe zid. Nu îmi place zidul. Îl mai păstrăm și azi din cauza harului nostru, fiindcă a fi permanent pregătit e în firea noastră. Dar un zid e inutil când ai ceața. Deci nu face decât să ne izoleze. Emilia își încleștează pumnul și izbește cu el în zid. Până când uităm de restul insulei. Zidul îi face pe oameni să întoarcă spatele insulei, îi face să fie delăsători, fiindcă se simt în siguranță, și cui îi mai pasă că harul începe să slăbească? Cui îi mai pasă că un alt toxic poartă coroana? Se uită la Jules, care își trece degetele pe liniile de mortar dintre pietre, și spune: Presupun că la Wolf Spring nu există ziduri.

— Nu ca astea.

Numai garduri din lemn sau ziduri scunde și frumoase, făcute din pietre, pentru a marca granița dintre ferme. Ușor de sărit de cai sau de cineva care are suficient elan.

— Când ne-am dus la Indrid Down ca s-o salvăm pe Mirabella de Katharine, în duel, spune Jules, am trecut pe lângă rămășițele zidului care înconjura odinioară capitala. Era năpădit de iarbă și de

buruieni. Pe jumătate îngropat. Nu există nimic asemănător pe insulă. Nici măcar parapeții care înconjoară fortăreața Volroy.

— Am auzit că în Sunpool este un zid solid. Emilia oftează. Oracolele. Sunt niște paranoici. Ai de gând să faci ceea ce ai vrut să faci, sau nu?

— Putem să mergem pe plajă?

— Azi, nu. Nu am trimis iscoade. Ar putea să fie cineva printre dune. Cineva care să te recunoască pe tine sau pe puma ta, și să trimită vorbă la Volroy. Cu cât regina toxică crede mai multă vreme că ai plecat cu surorile ei, cu atât e mai bine.

— Cu cât mai mult, cu atât mai bine. Jules scoate o foarfecă argintie din buzunar. Ce-ar fi să creadă asta la nesfârșit?

— Nimic nu durează la nesfârșit. De ce vrei să mergem pe plajă?

Jules își așază pe umăr coada lungă și castanie, împletită.

— Nu știi. Să-mi tai părul și să-l arunc în apă, presupun.

Emilia râde.

— Toți naturaliștii sunt așa de sentimentali? Face un gest spre plaja plină de pietre roșii și albe. Poți să-l arunci oriunde. Rândunicile-de-mare vor lua suvițe din el să-și facă cuib. Asta ar trebui să-ți placă. Deși nu trebuie s-o faci. Coada aia e ultimul lucru care te dă de gol. Mai degrabă ochii tăi bicolori. Face semn din cap spre Camden și

adaugă: Sau asta.

— N-am să renunț niciodată la Camden, așa că nu mai încerca să mă convingi, se răstește Jules.

— Nu încerc să te conving de nimic. Îmi place puma. Doar un naturalist cu harul războiului poate avea un familiar atât de fioros. Acum dă-i bătaie.

Jules ia în mână capătul cozii. Se întreabă cât de lung o fi părul Emiliei. Întotdeauna și-l prinde la ceafă în două cocuri mici.

Așază coada între lamele foarfecii, chiar sub bărbie. Arsinoe obișnuia să facă asta. În fiecare an își tăia părul care crescuse, făcea orice ca să nu aibă aspectul elegant și îngrijit pe care toată lumea îl aștepta de la o regină. Într-un an și-l tăiasse așa de strâmb, încât părea că tot timpul își ținea capul într-o parte. Arsinoe a ei. Ar fi atât de mândră de ea.

Jules inspiră adânc și taie coada. O azvârle cât mai departe, spre apa pe care plecase prietena ei.

Casa familiei Vatroș se află în partea de sud-est a orașului, lângă zid. E o casă mare, cu multe etaje și cu o mulțime de ferestre cu obloane maronii. Țiglele acoperișului ascuțit sunt roșu-închis. Și e veche, unele părți mai vechi decât altele, făcute din aceeași piatră cenușie ca și zidul. Părțile mai noi sunt din piatră albă. Este una dintre cele mai frumoase case din Bastian City, dar lui Jules, obișnuită cu case din scândură cu vopseala

decolorată de vântul umed și sărat, toate casele de aici i se par frumoase. Poate că harul războiului a slăbit de-a lungul secolelor, dar locuitorii orașului fac tot posibilul să nu se vadă asta; doar dacă te uiți mai atent vezi zidăria reparată prost și peticele de pe hainele lor.

— Atac la jumătate de viteză.

Emilia își răsucesce în mâini bățul de luptă. E o armă foarte bună: solidă, făcută din două bețe din lemn uns, unite la mijloc, și care pot fi imediat răsucite și desfăcute pentru a fi folosite cu ambele mâini.

Jules se pregătește de atac, deși i se pare că în mâinile ei bățul e greu și incomod. Se repede de două ori spre picioarele Emiliei, apoi îi blochează atacul și evită lovitura pe care aceasta voia să i-o dea în piept. Emilia încuviințează din cap, singurul mod în care încurajează ea pe cineva.

— Nu mi-ai cerut niciodată să-mi folosesc harul de războinic, spune Jules. Nu-mi spui niciodată când să-l folosesc.

— O să-l folosești când o să-l folosești. Emilia își desface bățul în două. Și o să știi când o vei face.

Se repede la ea, tot încet, dar și așa lui Jules îi e greu să țină pasul. Bețele se lovesc cu zgomot.

— Deși ți-ar fi mai ușor dacă i-ai cere mamei tale să-ți dezlege harul.

Jules lasă bățul jos. Își îndoaie degetele și își dă părul după ureche. L-a tăiat prea scurt, și acum îi

scapă din panglică. Nu îi place. Nici lui Camden nu-i place. Puma îi linge părul în fiecare noapte când se duc la culcare, de parcă ar vrea să i-l împletească la loc.

— Nu-mi mai spune asta, mormăie Jules.

— Glumesc doar.

Numai că nu glumește. Sau glumește doar pe jumătate. Jules își freacă picioarele care o dor din cauza otrăvii. Cu harul legat sau nu, e posibil să nu ajungă niciodată războinica pe care o visează Emilia, din cauza durerilor.

— Hai! spune Emilia. N-avem toată ziua la dispoziție.

Se așază iar în poziție de luptă. Nu au toată ziua la dispoziție, dar au destul de mult; soarele de după-amiază strălucește și arde deasupra capului lui Jules. Părul negru al Emiliei lucește ca o oglindă, și, după cum o știe Jules de pricepută în luptă, probabil va încerca s-o orbească pe Jules cu strălucirea lui.

În timp ce se învârt în cerc, privirea lui Jules e atrasă de un copac. Un copac singuratic, dintr-o curte înconjurată cu un zid din cărămizi inegale, un copac cam golaș, nu cum ar fi putut să fie, sau cum ar fi *trebuit* să fie acum, în toiul verii. Ar putea s-o facă. Ar putea să-i umple crengile de frunze într-o clipă. Atunci ar face umbră și poate asta i-ar distra atenția Emiliei destul cât să poată da și ea o lovitură decentă.

— Nu ți-am cerut niciodată să-ți folosești harul războiului, spune Emilia, și Jules își întoarce privirea de la copac. Dar tu nu-ți folosești nici harul de naturalist. De ce? Ai impresia că alte haruri ne jignesc?

Lovește de două ori, și Jules parează de fiecare dată.

— Poate nu.

— Poate nu, repetă Emilia. Poate nu, în mod normal, vrei să spui. Dar în cazul tău ar fi posibil, fiindcă ai blestemul legiunii.

Se mișcă repede și ușor și o lovește pe Jules drept între ochi. În spate, Camden începe să mârâie.

— Poți să mă condamni pentru asta? se strâmbă Jules. Până și familia mea se teme de blestem. Orașul meu mi-a întors spatele din cauza lui. Nici acum nu înțeleg de ce tu și războinicii nu ați făcut-o.

— Am trecut peste asta pentru ceea ce ai făcut. Pentru toate lucrurile mărețe pe care le vei face. Tu ai făcut-o puternică pe slaba regină Arsinoe, adaugă ea, când Jules își mijește ochii. Și chiar așa, legat, harul tău e la fel de puternic ca al meu. Ai putea să-l folosești acum. Ai putea să-mi deviezi bețele, dacă ai vrea. Dacă l-ai folosi.

Ceva se aprinde în ochii Emiliei, și se repede în viteză la Jules. Fără să mai lupte doar cu jumătate din viteză sau cu jumătate din forță, o silește pe Jules să dea înapoi, folosindu-se de avantajul ei

până când Jules îndoiaie genunchii. Când călcâiele îi alunecă pe pietrișul aleii, Jules simte în ea o scânteie de furie familiară.

Se eschivează și se răsucește, în timp ce Emilia continuă atacul. Așteaptă până ajunge în poziția optimă. Adică atunci când Camden e într-un loc în care nu poate fi văzută de Emilia.

Lovește puternic cu arma și Camden face o săritură. Puma se ghemuise și așteptase să o trântască la pământ pe Emilia, imobilizând-o în iarbă.

— Uf! face Emilia și se întoarce cu fața în sus, în timp ce Jules și puma se uită la ea.

O clipă, fălcile ei se încleștează și se vede că se îmbujorează, chiar dacă are pielea măslinie.

Apoi începe să râdă.

— Bine, spune. O apucă pe Camden de blană, cu un gest afectuos, și o bate pe spate. Nu-ți trebuie harul războiului când o ai pe ea.

Emilia îi aruncă lui Jules o pelerină roșie, de genul celor purtate de servitori.

— Unde mergem? întreabă Jules.

După o după-amiază lungă de antrenamente, n-are chef să meargă nicăieri; nu visează decât la un castron cald cu tocană și la niște perne moi.

— E un bard la han. Tata mi-a spus că știe cântecul reginei Aethiel, și mi-ar plăcea să-l ascult.

— Nu poți să te duci fără noi? Aș fi în stare să

adorm cu nasul în halba cu bere, și nu aș vrea să-l jignesc pe bard.

— Nu, răspunde Emilia. Nu pot să mă duc fără tine. Camden va trebui să rămână aici, evident. Sunt prea mulți oameni în care nu putem avea încredere. O să-i aducem un copan gras și frumos de miel.

Camden își înalță capul de pe labe, dar numai ca să caște. Un copan de miel și o cameră liniștită o mulțumesc.

După ce pornește spre oraș, alături de Emilia, Jules își pune gluga pe cap, să-i acopere ochii. Aproape toată lumea reacționează într-un fel la trecerea Emiliei, salutând-o din cap sau lăsând ochii în jos. Tot orașul o cunoaște pe fata cea mare a familiei Vatroș, după bărbia ei ridicată și după mersul ei alert. Toți o respectă, aproape la fel cum o respectau oamenii din Wolf Spring pe Jules, înainte să afle de blestem. Acum, dacă s-ar întoarce în oraș, oamenii ar duce-o la Indrid Down cu mâinile legate la spate.

Când ajung, hanul deja e plin și bardul începuse să cânte. Emilia se încruntă puțin, dar se știe că lungile cântece recitate durează până târziu, în noapte, și unii ascultători pleacă sau vin, ca să audă părțile lor favorite.

— Nici măcar nu e cântecul lui Aethiel, spune Emilia. E introducerea de la cântecul lui Philomene. Și durează la *nesfârșit*. Mă duc să iau

niște bere și ceva de mâncare.

Jules își dă gluga jos în căldura din han. Oricum nimeni nu se uită la ea. Toți ochii sunt îndreptați asupra bardului, o femeie, care stă în picioare lângă foc, îmbrăcată cu o jachetă frumoasă, tivită cu fir de aur. Este una dintre cele mai tinere cântărețe pe care le văzuse vreodată Jules, deși nu văzuse prea multe. Prea puțini barzi trecuseră prin Wolf Spring, probabil prea plictisiți să cânte noapte de noapte despre regina Bernadine și lupul ei. Femeia poartă o pelerină ușoară, nu ca cea roșie pe care o are Jules, și vocea ei e melodioasă chiar și atunci când recită pasajele despre arme: pumnale, armuri, costumul de piele care trebuie prins în cataramă, recită iar și iar cum a fost îmbrăcată în veșminte de luptă regina războinică demult moartă.

Jules găsește o masă liberă lângă peretele din spate și se așază. Când Emilia revine cu două halbe de bere, bardul începuse să cânte despre armata cea puternică a reginei.

— Ce au de mâncare? întreabă Jules.

— Pulpe de miel, așa cum ți-am spus. Și legume fierte. Mâncăm ce putem și ce rămâne îi ducem pumei. Emilia se uită prin han, după care revine cu ochii la bard. În ritmul ăsta nu mai ajunge la Aethiel. Poate o aducem la masa noastră când face pauză să mănânce și ne spune câteva versuri.

— Sau ai putea să mai aștepți. O să stea aici atâta

timp cât oamenii vor avea bani să-i plătească. Și apoi, nu vreau să vină așa de aproape. Barzii călătoresc peste tot pe insulă. Ar putea să mă recunoască.

— Chiar dacă te-ar recunoaște, nu ar spune. Pentru niște oameni care vorbesc așa de mult, barzii sunt strânși la gură.

— De unde știi?

Emilia ridică din sprâncene.

— Păi, în primul rând, fiindcă până acum n-a fost nevoie să-l tai pe vreunul.

Li se aduce mâncarea, un platou mare, pe care se află o pulpă întreagă de miel fript, așezată pe un pat de legume, cu cartofi copti alături.

— Mersi, Benji, îi spune Emilia ospătarului, un băiat cu păr bălai, care într-o bună zi avea să preia hanul.

— O pulpă întreagă pentru două persoane, remarcă Benji. Nu m-aș fi gândit că o fată așa micuță are un apetit așa de mare.

Jules înalță capul și vede că băiatul îi zâmbeste. Lasă repede ochii în jos.

— Stomacul meu nu e deloc mic, murmură ea.

— Ei, sper să vă placă. Vă mai aduc o halbă de bere.

— E curios cine ești, spune Emilia.

Jules nu îi răspunde. Nu e o companie plăcută, prefăcându-se că îl ascultă pe bard și vorbind doar când n-are încotro. Presupune că n-a fost o

companie plăcută niciodată, de când a venit în Bastian City. Dar ar fi greu să fie altfel, când fiecare fel de mâncare o face să-și amintească de Arsinoe și de apetitul ei celebru, și fiecare băiat cu zâmbet frumos o duce cu gândul la Joseph, înainte să-și aducă aminte că el e mort.

Se forțează să se uite din nou la bard și observă că femeia are ochii ațintiți asupra ei, în timp ce buzele ei vorbesc despre atacarea orașului ars. Jules o privește furioasă, deși nu poate spune de ce e furioasă, iar femeia întoarce capul foarte puțin, ca Jules să-i vadă şuvițele albe de păr de pe tâmpile. Toate şuvițele acelea fuseseră strânse într-o coadă care atârna pe părul blond ca un țurture.

Șuvițele albe de păr sunt specifice clarvăzătorilor.

— Nu e nici pe departe un bard, șoptește Jules. Emilia, ce vrei să faci?

Emilia nu protestează. Nici măcar nu pare să se simtă vinovată.

— Între războinici și oracole a existat întotdeauna o legătură strânsă. Așa am și aflat că trebuie să-ți venim în ajutor în timpul duelului reginelor. Iar acum putem afla ce ți-a pregătit Zeița. Ce? Credeai că o să te ascundem aici, pur și simplu, ca pe o prizonieră?

Jules se uită cum bardul face o plecăciune spre public, după care ia o pauză să mănânce și să bea niște vin.

— Ai spus că pot să stau cât vreau, murmură ea.

Bardul se oprește lângă masa lor.

— Emilia Vătros. Îmi pare bine să te văd.

— Și mie îmi pare bine, Matilde. Te rog, ia loc. Bea o bere și mănâncă cu noi. Avem mâncare din belșug, după cum vezi.

— Vă și cunoașteți, spune Jules, în timp ce Matilde se așază la masă.

De aproape e foarte frumoasă. Probabil nu are mai mult de douăzeci de ani, iar șuvița aceea albă de păr iese atât de mult în evidență pe pletele ei blonde, încât Jules se miră cum de n-a remarcat-o imediat.

Emilia își ia cuțitul de la brâu, taie o felie groasă de carne, o așază pe o farfurie și pune lângă ea legume și cartofi. Benji vine cu o altă halbă de bere și cu un alt pahar.

— Eu aș vrea și niște vin, spune Matilda, iar el dă din cap și pleacă să-i aducă. E o onoare să te întâlnesc, Juillenne Milone.

— Da? face Jules suspicioasă.

— Da. Dar de ce te uiți așa la mine, ca și cum mă urăști? Noi n-am vorbit niciodată până acum.

— Nu am încredere în prea multă lume în ultima vreme. A fost un an rău. Se întoarce spre Emilia și adaugă: Și îmi rostește numele al naibii de tare.

Emilia și Matilde se uită la ea cu aceeași privire liniștitoare. Ce bine era să fie acolo Camden, să le dea o labă peste față!

— Sunt conștientă că ai nevoie de discreție,

spune Matilde. După cum sunt conștientă și de faptul că nu-ți plac oracolele, după profețiile făcute la nașterea ta. Și anume că porți blestemul legiunii. Dar s-a dovedit a fi adevărat, nu e așa?

— Că am fost blestemată, da. Dar am auzit că oracolele ar fi spus și că ar fi trebuit să fiu înecată. *Asta* nu s-a adevărat.

Matilde ridică din sprâncene și înclină ușor capul, ca și cum ar fi spus: „Poate că nu”. Sau nu încă.

— Și numai asta ai auzit?

— Mai e ceva în plus?

— Noi n-am știut niciodată identitatea celui care a făcut blestemul. Putem vedea prin ochii unui alt oracol doar existența blestemului.

— Deci nu știți cine e? întreabă Emilia. Cine e oracolul care a aruncat oasele când s-a născut Jules?

— Eu eram mică atunci când s-a născut Jules. Dacă l-am văzut vreodată pe oracol în Sunpool, nu mi amintesc. Și probabil mulți nu-și mai amintesc de el. Fiindcă nu s-a mai întors niciodată.

— Asta ce ar vrea să însemne? se stropșește Jules.

— Că familia ta a ascuns foarte bine adevărul.

Că l-au ucis pe oracol, asta voia să spună Matilde. Dar, clarvăzătoare sau nu, nu știe sigur. E numai o presupunere. O acuzație. Iar Jules nu-și poate închipui că bunica ei Cait, sau Ellis, sau chiar

Madrigal ar fi putut să-i dea cu o piatră în cap unui bătrân oracol.

— Și acum, care-i adevărul cu mine? Asta ai venit să ne spui?

Matilde rupe o bucată de carne din friptură. Mielul e succulent, nici nu e nevoie să-l taie cu cuțitul. Chiar și așa, ea îl mestecă îndelung. Așteptând-o să vorbească, Jules se jură că nu va crede o vorbă din ce îi va spune oracolul. Și în același timp speră să asculte un soi de viziune, să afle ceva despre Arsinoe și Billy, să afle ce fac ei pe continent. Arsinoe e fericită acolo? E în siguranță? I-au făcut lui Joseph o înmormântare frumoasă? I se pare că a trecut o veșnicie de când i-a lăsat acolo, plutind pe apele de lângă continent. Din ziua aceea în care ceața din Fennbirn a înghițit-o iar și a adus-o acasă împreună cu Camden.

S-ar fi mulțumit și cu niște vești despre Mirabella.

— Adevărul despre tine urmează să apară, spune Matilde în cele din urmă. Știu doar că ai fost regină și că e posibil să fii iar. Cuvintele acestea mi-au răsunat în cap ca o incantație în clipa în care m-am uitat la tine.

PE CONTINENT

La sunetul clopoțelului, caii pornesc de la linia de start, cu copitele și cozile fluturând. Arsinoe se agață de balustrada din fața scaunului și se trage mai aproape de ea, aplecându-se să vadă mai bine caii superbi și lucioși care trec în goană, cu călăreții mici ținându-se bine de coama lor.

— Uite-i! strigă ea. Au ajuns la cotul acela... cum i-ai spus tu...

— La cotul clubului, spune Billy și o apucă de spatele rochiei, râzând. Acum dă-te jos de acolo, că o să cazi peste cei de jos.

Oftând, Arsinoe revine cu picioarele pe pământ. Dar nu e singura care s-a ridicat de la locul ei; mulți alții sunt în picioare și aplaudă sau se uită la cursă cu niște lornioane elegante. Chiar și Mirabella, în cealaltă parte a lui Billy, se ridicase în picioare și se înghesuisese în el, surescitată, astfel încât Billy abia mai putea respira între cele două surori.

— E frumos și așa, spune Arsinoe, dar era mai frumos dacă stăteam acolo jos, lângă pistă.

Inspiră adânc, simte mirosul de alune prăjite și stomacul începe să-i ghiorăie.

— Nu cred că se vede la fel de bine de acolo, spune Mirabella, și Billy încuviințează din cap.

Tatăl lui plătea bani buni în fiecare an pentru locurile acestea sau cel puțin așa le spusese Billy în

drum spre hipodrom.

— Dar de pe spatele unui cal?

— Fetelor nu li se permite să călărească, spune Billy, și Arsinoe se încruntă.

Oamenii s-ar răzgândi imediat dacă ar vedea-o pe Jules călărind. Pe micuța și elastică Jules, care putea să înainteze cu calul ei printr-o herghelie întreagă, ca și cum ar fi fost una cu calul.

Jos, pe pistă, caii trec linia de sosire într-un cor amestecat, de ovații și de strigăte de nemulțumire. Este ultima cursă a zilei, și niciunul dintre caii pe care pariaseră nu câștigase, dar toți trei se ridică zâmbind de pe scaunele lor. Arsinoe îl ia pe Billy de mâna stângă, și cu dreapta o trage pe Mirabella după ea și începe să coboare scările, cu poalele rochiei largi și cenușii încurcându-se în pantalonii pe care întotdeauna insistă să-i poarte pe dedesubt. Prin contrast, Mirabella arată minunat în rochia ei albă cu mâneci lungi și cu dantelă la gât. Înainte de a pleca de pe insulă, niciuna dintre ele nu purtase altfel de haine decât negre; Mirabella își pune uneori niște bijuterii colorate. Dar Mirabella, cu frumusețea ei, arăta bine îmbrăcată cu orice.

Arsinoe inspiră adânc. E plăcut să fii afară, chiar dacă aerul cald de vară miroase a oraș, nu a mare. Uneori, casa de cărămidă a familiei lui Billy — oricât e ea de frumoasă — i se pare sufocantă. Când intră pe strada mare, în mijlocul mulțimii, îl lovește cu umărul pe un trecător. Înainte să apuce

să se scuze, acesta tresare văzându-i cicatricele încă rozalii care îi brăzdează tot obrazul drept. Billy își încleștează pumnul și Mirabella dă să spună ceva, dar Arsinoe îi trage înapoi.

— Nu-i nimic. Hai să mergem.

Ei continuă să meargă, dar mai aproape de ea și puțin în fața ei, umerii lor protejându-i umerii și expresiile lor aspre devenind o barieră împotriva oricui ar fi încercat s-o jignească.

— Sfântă Zeiță! spune ea și începe să râdă. Fraților, sunteți la fel de răi ca Jules.

Înaintează făcându-și loc printre oameni și se uită la căruțele și la trăsurile care trec pe lângă ei. Este mai aglomerat decât drumul principal din Indrid Down, și orașul pare să nu-și încetinească ritmul niciodată. O trăsură trece în goană pe lângă ei, trasă de un biet cal slăbănog, cu spinarea plină de răni de bici.

— Hei, lasă-l mai ușor! strigă Arsinoe, dar căruțașul merge înainte rânjind.

— Dacă aș fi putut folosi acum fulgerul, spune și Mirabella. Sau focul. I-aș fi aprins o flacără frumușică în buzunarul de la pantaloni.

Dar nu le are. Departe de insulă, harurile lor își pierduseră puterea și aproape dispăruseră. Chiar dacă Arsinoe ar fi fost cu adevărat naturalistă și nu toxică, probabil n-ar fi avut destulă forță să vindece calul.

Billy clatină din cap.

— Nu-mi spuneți mie că pe Fennbirn nimeni nu-și tratează așa calul.

Dar rămâne cu ochii în gol, încercând să se gândească la un exemplu. Până și în capitală respectul pentru harul naturalist ținea abuzurile în frâu.

Arsinoe înjură când cineva o împinge din spate. Nu știe dacă se va obișnui vreodată cu aglomerația. Și, cumva, ea e întotdeauna cea îmbrăncită. Mirabella are și acum ceva regal în ținută, și nimeni nu se apropie prea mult de ea.

— O, nu! exclamă Billy.

Ajunseseră la strada lor, cu casele mari, de cărămidă roșie, cu porți de fier forjat și trepte de piatră albă, imaculată. Dar în fața casei lor este un grup de tinere îmbrăcate cu rochii roz, verzi și galben-pai. Nu poate fi decât Christine Hollen, fiica guvernatorului, cu trupa ei de amice omniprezente.

Arsinoe se uită în sus, la fereastra camerei de la etajul doi, unde stă ea cu Mirabella. Într-o casă cu trei etaje și o mulțime de camere, precum era casa din oraș, nu era nevoie să împartă amândouă aceeași cameră. Dar când ea și Mirabella ajunseseră pe continent, cu picioarele tremurânde și cu hainele încă ude după furtună, s-au ținut strâns una de alta și au refuzat să se despartă. Așa că doamna Chatworth, căreia îi tremurau buzele, le-a dus într-o cameră de oaspeți mai mare.

— Nu cred că am chef de asta azi, mormăie

Arsinoe.

După cât se părea, lui Christine Hollen „i se pusese pata” pe Billy cât fusese el pe insulă, și prezența lui Arsinoe nu o descuraja deloc. Dacă Arsinoe trebuia să o mai suporte pe Christine la ceai, s-o vadă cum se gudură și cum încearcă să-l seducă pe Billy, era posibil să se comporte într-un mod pe care doamna Chatworth l-ar considera neelegant. Sau mai neelegant ca de obicei.

— Nu există nicio posibilitate să ne cățărăm pe cărămizi și să ne strecurăm pe fereastră?

— Nu fără să fim văzuți, spune Mirabella, zâmbind. Îi atinge umărul lui Arsinoe. Du-te tu. Du-te de aici până pleacă ele.

— Poftim?

— Da, exact, poftim? face Billy. Nu am nicio poftă să fiu lăsat singur cu mama și cu Christine. Arsinoe, dacă pleci, s-ar putea să mă găsești legat și logodit la întoarcere.

— Du-te! spune din nou Mirabella. Poate... poate ar trebui să-i faci o vizită lui Joseph.

— Vorbești serios? o întreabă Arsinoe.

— Sigur că da. De ce să-ți strici o zi așa frumoasă?

— Și domnișoara Hollen și fetele guvernatorului?

Mirabella se apropie de Billy și îl ia de braț. Numai gestul acela simplu și schimbarea posturii — o mișcare ușoară a umerilor, o subtilă înclinare a capului — și oricine s-ar fi uitat la ei ar fi crezut că

ea și Billy se iubesc la nebunie. Bine, asta dacă el n-ar fi avut expresia aceea șocată.

— Las-o pe Christine Hollen în seama mea.

Arsinoe aruncă o privire spre fetele din stradă. Toate sunt fete pe care doamna Chathworth le-ar primi cu brațele deschise în casa ei și cu care ar fi bucuroasă să se căsătorească fiul ei. Fete care nu au nimic în comun cu ciudatele străine pe care le găzduiește. Fete care se îmbracă cu rochii normale și nu au cicatrice adânci pe față. Christine Hollen, mai ales, este una dintre cele mai frumoase fete pe care le-a văzut Arsinoe vreodată. Cu părul auriu și obraji rozalii și un zâmbet seducător. Că mai e și bogată, asta i se pare de-a dreptul injust.

Arsinoe îi zâmbește Mirabellei cu recunoștință.

— Biata Christine, n-are nicio șansă.

Arsinoe pornește prin oraș, scurtând drumul printre case, pe tot felul de alei și străduțe. Se simte ușurată că nu mai trebuie să îndure încă o întâlnire cu Christine, care se uită la ea ca la un soi de gânganie, atunci când binevoiește s-o bage în seamă, dar cu cât înaintează mai mult, cu atât sentimentul de ușurare este înlocuit de amărăciune. Cu rochia ei cenușie, ca un sac, fără familie și fără alți prieteni în afară de Billy și de Mirabella, fără avere și fără perspective, nu se poate compara cu Christine Hollen. S-ar fi putut compara, dacă lucrurile ar fi fost altfel. Dacă ar fi

fost ea însăși, cu pantalonii și vesta ei neagră, cu masca firoasă, negru cu roșu, care să-i acopere cicatricile. Dacă ar fi fost încă regină.

Începe să grăbească pasul străbătând străzile spre Joseph, fără să bage în seamă privirile trecătorilor. Privirile pe care le atrage asupra ei fiindcă aproape fuge, fiindcă e o fată care merge neînsoțită pe stradă și care nu are nici umbrelă.

Nu trebuia să plece singură. Trebuia să rămână și să se umfle cu ceai. Numai când e singură încep să i se strecoare în suflet îndoielile, sentimentul acela că nu face parte din această lume și că nu va face parte din ea niciodată.

Când ajunseseră aici, și ea, și Mirabella încercaseră să câștige simpatia doamnei Chatworth. Cel puțin Arsinoe era pregătită s-o placă, ba chiar s-o iubească. În fond, era mama lui Billy. Crescuse un băiat care era devotat prietenilor lui. Așa că înainte s-o cunoască, se aștepta să vadă o persoană precum Cait Milone: cu fața aspră și cu inimă tare, cu brațe puternice cu care să-și strângă copiii în brațe. Sau măcar ca Ellis: niciodată serioasă, dar mereu gata să-ți dea un sfat. În schimb, mama lui Billy părea să fie chiar mai rea decât tatăl lui, în anumite privințe. Era superficială, iar expresia feței sale oscila între iritare și oripilare.

Când ajunge la poarta cimitirului, lui Arsinoe îi ard deja picioarele de efort, dar frustrarea nu i-a

dispărut. Încetinește pasul, din respect pentru cei care se odihnesc aici, dar nu se poate abține să nu lovească cu piciorul pietricelele de pe alee.

— Umbreluțe, bolborosește ea. Rochițe dantelate și jocuri prostești. Asta-i tot ce face aici o fată. Bea ceai și învârtă de umbreluță până se mărită.

Iar pe continent, a te mărita înseamnă a te supune. Dacă există pe lume un cuvânt care s-o scoată sigur din sărite, acesta era cuvântul.

Slavă Zeiței, Billy nu vrea asta. Billy al ei, care vrea doar să fie ea însăși și Mirabella și ea să fie fericite. Cum și e, în general. Numai când e singură își amintește că ea nu e una de-a lor. Nici măcar Mirabella nu e considerată de-a lor, deși ea respectă toate regulile lor.

Arsinoe se oprește și inspiră adânc. Cimitirul unde este înmormântat Joseph se află la marginea orașului și este înconjurat de ziduri de piatră. E un loc liniștit și însorit, întins pe dealuri line, pline de pâlcuri de copaci, și de aici se vede apa golfului, de un albastru intens. Este un loc care i-ar fi plăcut lui Joseph. Și lui Arsinoe îi place, pentru că întotdeauna e aproape pustiu.

Înaintează pe cărarea care pornește de la intrarea din nord, trece de pietrele funerare șubrede ale familiei Richmond, apoi o ia pe iarbă spre pâlcul de ulmi. Umbra acestora ajunge până la Joseph, care se odihnește aproape de vârful dealului. Înainte să ajungă acolo, se duce la umbra celui mai mare

copac și își scoate rochia cenușie, ca un sac. Apoi își scutură părul prost tăiat și își netezește cămașa – o cămașă veche, care îi rămăsese mică lui Billy –, își drege glasul și spune:

— Bună, Joseph.

Bună, Arsinoe, spune Joseph în închipuirea ei, și pentru o clipă lui Arsinoe i se umezesc ochii. Piatra lui de mormânt e simplă. Fără decorațiuni. Fără incrustații elegante de fildeș. Fără sculpturi de marmură. Nu e un mausoleu elegant cu vitralii și cu poartă. Este un petic de iarbă cu o piatră neagră, rotunjită. Strânge tare din pleoape și își trece degetele peste inscripție.

*Aici zace
Joseph Sandrin
Iubitul lui Jules
Fratele lui Billy
Prietenul reginelor și al pumelor*

Așa le-a spus ea să scrie. Nu contează că cei de pe continent nu vor înțelege ce înseamnă, că, peste ani, cei care vor vizita cimitirul vor citi nedumeriți inscripția și vor crede că e o glumă. Inscripționarea pietrei a durat ceva timp, și, când l-au îngropat, mormântul era marcat doar cu o bucată albă de lemn. Când a fost gata piatra, s-au întors la mormânt și l-au plâns iar.

Pe insulă ar fi fost ars pe rug, iar cenușa lui ar fi

fost aruncată în apele golfului Sealhead. Ei ar fi stat în picioare pe puntea lui *Whistler*, în timp ce oamenii din Wolf Spring ar fi aruncat de pe docuri petale de flori și boabe de grâu. În schimb, el e aici, sub pământ, și departe de casă. Însă acum Arsinoe se bucură de asta. Cel puțin așa, îngropat, ea are un loc unde să vină să-i vorbească.

— Azi am fost la curse. Nu am câștigat. Arsinoe se lasă jos și pune rochia strânsă pe pământ, să stea pe ea. Și apoi a trebuit s-o iau la fugă când am văzut-o pe Christine Hollen la ușa noastră. Nu că altfel n-aș fi venit să te văd. Christine Hollen. Fata guvernatorului. Ai cunoscut-o?

O clipă de tăcere. Arsinoe întoarce capul.

— Sunt sigură că ai cunoscut-o. Probabil că pe tine te-a plăcut mai întâi, nu? Probabil leșina când te vedea; n-ar fi de mirare. Dar tu nu erai de aici și nici nu rămâneai aici. Iar Billy e bogat și... — își drege glasul — nu e deloc *urât*.

În mintea ei aude râsul lui Joseph. Apoi răsună un tunet îndepărtat, în timp ce norii încep să vină dinspre mare.

— O să plouă. Mă întreb dacă asta înseamnă că Mirabella e supărată. Ea se jură că harul a părăsit-o de tot, dar eu am văzut-o odată cum închide ochii, și imediat am simțit că se răcește vântul. Și ar mai fi și faptul că atunci când e ea melancolică, întotdeauna e nor. Pufnește: Un har ca al ei e greu de înăbușit. Chiar și de continent.

Se uită la cer. Acum nu mai are decât timp. Timp să aștepte ca Billy să construiască o viață pentru ei doi și, când se gândește la ce trebuie el să facă, i se strânge stomacul. Cine e ea aici? Nu e regina Arsinoe, crescută ca naturalistă și dovedită a fi toxică. Aici nu e nimic. O așa-zisă regină fără coroană.

Se întoarce spre piatra lui Joseph.

— Christine e mult mai drăguță ca mine.

O groază de fete sunt mult mai drăguțe ca tine, îi răspunde Joseph în mintea ei. *Dar niciuna nu e cine ești tu.*

Arsinoe zâmbeste. Așa i-ar fi spus dacă ar fi fost aici. Dacă ar fi putut s-o ia de umeri și s-o strângă ușor. Dacă nu ar fi fost într-o cutie, în pământ.

— Mi-e dor de tine, Joseph, spune ea, cu capul pe rochia făcută ghem. Mi-e așa de dor de tine.

Și apoi adoarme.

După cine știe cât timp, Arsinoe se trezește brusc din somn. Își aruncă brațele în lături, fiind convinsă pentru o clipă că mâinile ei nu vor întâlni pământul, ci apa golfului.

— Ce vis ciudat!

Era mică, îmbrăcată cu haine băiețești, și se afla într-o barcă. Fusesse un vis atât de real, la fel de real ca și prezența ei aici, dar, pe când rămâne nemișcată, încercând să și-l amintească, visul începe să se piardă, gonit de lumina portocalie și

slabă a soarelui și de durerea din spate, provocată de statul îndelungat pe iarbă. Cu un geamăt, se saltă într-un cot și se uită la piatra lui Joseph. În spatele ei stă în picioare o femeie îmbrăcată cu o rochie lungă și neagră. Arsinoe se ridică în genunchi și se freacă la ochi, gândindu-se că visează. Dar imaginea nu dispare. Femeia în negru e mai întunecată decât o umbră. Arsinoe nu-i poate vedea chipul sau detaliile rochiei. Numai silueta și părul ei lung.

— Cine ești?

Femeia își ridică brațul scheletic și arată cu un deget lung spre port.

Arsinoe se întoarce să se uite peste deal, la apă. Nu e nimic acolo în afară de vasele înfășurate în negura înserării. Cel puțin un continental nu ar ști că există ceva în direcția aceea.

— Nu, spune Arsinoe, iar degetul lung al femeii arată și mai departe. Nu!

Strânge tare din ochi. Când îi deschide, femeia nu mai e. Dacă într-adevăr a fost acolo.

VOLROY

— Nici nu avea cum să fie o întâlnire amicală, spune Pietyr, stând pe canapeaua din camera lui Katharine. Nimănui nu-i place să i se ia puterea. Iar alegerile făcute de Luca au fost... neașteptate.

— Neașteptate! Genevieve se strâmbă, plimbându-se înapoi și încolo, cu brațele încrucișate la piept. Intenționat au fost antagonice.

Katharine oftează. Pietyr îi pusese o ceașcă cu ceai, ba chiar adăugase în ea și puțin lapte de leandru, dar ea nu vrea să bea. Îl ascultase cum se ceartă cu Genevieve încă din clipa în care reveniseră în cameră, după ședința de consiliu.

— Intenționat sau nu, spune Pietyr, ai început să cârâi ca o pasăre furioasă. Așa ar fi reacționat Natalia? Nu ai nimic din sobrietatea surorii tale, Genevieve. Absolut nimic.

Genevieve se răsuțește spre el.

— Cum îndrăznești să-mi vorbești așa? Eu sunt sora ei. Sora, nu vreun nepot rătăcitor. Și eu sunt acum capul familiei. Nu tatăl tău.

— N-am spus niciodată că ar trebui să fie tata.

— Of, ajunge!

Katharine se ridică, oftând, se duce la fereastră și deschide obloanele ca să intre în cameră aerul cald de afară. Inspiră aerul acela și se uită pe geam. La mare și la cer. La vârfurile copacilor și la spațiile verzi. La toți oamenii aceia buni. Toți, ai ei.

— Nu puteți vedea frumusețea acestor zile? Auriul soarelui? Coroana gravată pe fruntea mea? Se întoarce spre ei, cu un zâmbet larg. Am învins! Sunteți prea copleșiți de haosul Ascensiunii ca să vă dați seama, dar noi am învins. Iar domnia mea nu va fi marcată de supărări și disensiuni.

Pășește spre ei cu brațele întinse; Pietyr ridică o sprânceană; Genevieve se albește la față, ca și cum Katharine s-ar fi pregătit să arunce un pumnal spre ea.

— Va fi o domnie marcată de destindere și de bunăstare, spune Katharine și îi ia mâna lui Genevieve, încet, ca aceasta să nu se sperie. Și de noi începuturi.

— Ești gata să uiți trecutul? o întreabă Genevieve.

— Sunt gata să uit toate dușmăniile. Așa ar trebui să faci și tu. Am nevoie ca voi doi să colaborați armonios, să ne asigurăm că Bree Westwood nu ne face necazuri.

Pietyr se ridică și își îndreaptă manșetele. Dă să-i întindă mâna lui Genevieve, dar în ultimul moment se răzgândește și se mulțumesc amândoi să dea scurt din cap.

— Regina trebuie să fie lăudată pentru optimismul său, spune el. Sper să aibă dreptate.

— Și eu sper, răspunde Genevieve.

— Veți vedea. Katharine se ridică pe vârfuri și îl sărută pe Pietyr pe buze, cu o bună-dispoziție care

crește pe măsură ce vorbește, ca și cum și dispoziția ar putea fi schimbată doar prin intermediul voinței. Ca să dăm tonul, continuă ea, vom face în piață un banchet de bun-venit. Un gest prietenesc pentru Marea Preoteasă și familia Westwood. Să le arătăm oamenilor că situația la palat s-a stabilizat.

Pietyr ridică o sprânceană.

— Dacă Luca și ceilalți vor fi de acord.

— Evident că vor fi de acord, spune Katharine și râde. Eu sunt regina.

Katharine o invită pe Marea Preoteasă într-un tur al capitalei, pentru a o reintroduce în atmosferă, după ce fusese plecată atâta timp. Gestul ar putea fi interpretat și ca o insultă, presupune ea. Marea Preoteasă, ruptă de realitate, cu inima încă la Rolanth. Dar ea nu intenționase să fie o insultă.

Când ajunge la templul din Indrid Down pe frumosul ei armăsar negru, însoțită de garda regală, o găsește pe Luca deja călare, așteptând-o cu trei preotese. Privirea lui Katharine zăbovește o clipă pe pumnalele care se văd la brâul preoteselor.

— Așa e obiceiul acum, ca toate preotesele să fie înarmate?

— Nu toate, răspunde Luca. Dar cele care escortează o Mare Preoteasă și o regină încoronată sigur trebuie să fie înarmate. Rho a insistat.

— Da?

Katharine înghite în sec. Rho, cea cu harul războiului. Cumva, Katharine e convinsă că, dacă ar fi reușit planul de a-i tăia mâinile și capul înainte de Revelare, Rho ar fi fost cea care să-l ducă la îndeplinire.

Și acum făcea parte din Consiliul Negru.

Katharine își mută privirea de la pumnale și se uită la Luca.

— Arăți foarte bine călare, Mare Preoteasă.

Luca dă din cap, și calul ei începe să danseze pe loc, ca și cum ar fi înțeleș ce se vorbește.

— Au vrut să-mi dea un catâr, pufnește ea. Dar nu sunt încă atât de bătrână.

În loc de catâr, are un armăsar mare și alb. Acum Katharine trebuie să aibă grijă ca armăsarii lor să stea la distanță, ca să nu se bată; precis că Luca asta și a avut în vedere când l-a ales.

— Cum ți se pare Indrid Down? o întreabă Katharine în timp ce merg împreună pe strada principală, pe lângă prăvălia ei favorită de brânză și pe lângă cea a croitorului preferat de Genevieve.

— Mai cald decât mi-l aminteam, spune Luca. Și după ce va veni iarna, sunt convinsă că o să mi se pară mai rece decât mi-l aminteam.

— Dar cu siguranță nu la fel de expus la curent ca Rolanth, cu templul lui în aer liber și cu briza de coastă.

De câte ori nu-și exprimase Natalia dorința,

scrâșnind din dinți, ca bătrâna Luca să fie în sfârșit ucisă de vânturile și umezeala din Rolanth?

— Nu e la fel de expus curentului. Luca își lasă capul într-o parte. Nici la fel de luminos. Nici la fel de frumos. Capitala are nevoie de strălucire și frumusețe. E bine că am numit-o pe Bree în consiliu. Pentru că ea are și una, și alta.

Trec pe lângă piața Dowling, unde nu pot intra călare, iar Katharine îi arată diferite tarabe, în timp ce Luca zâmbește și le face cu mâna oamenilor. Oamenii sunt încântați că Marea Preoteasă s-a întors în capitală, acolo unde îi este locul. Cei care sunt mai aproape de ea îi ating poalele robei și îi cer binecuvântarea. Lui Katharine nu îi cer nimic. În fața ei fac doar o plecăciune.

— Se tem de tine, murmură Luca.

— Sigur că se tem. Dar mă vor iubi. Natalia întotdeauna a spus că celor de pe insulă le place o Ascensiune sângeroasă. Eu am fost singura care a încercat să le ofere asta.

Se opresc în punctul cel mai înalt al străzii, acolo unde începe să coboare lin spre port, iar membrii grupului se sprijină în oblânc și admiră marea în lumina după-amiezii. Departe, spre nord, de-a lungul golfului, se văd pe uscat scheletele unor corăbii din lemn. Sunt corăbiile pe care Pietyr și cei din consiliu au decis să le construiască pentru familia Martel, ca recompensă pentru moartea lui Nicholas, dar Katharine nu dă explicații pentru ele.

— Aș vrea să dau un banchet în onoarea ta, spune Katharine, întorcându-se în șa, iar Luca ridică din sprâncene. Un banchet de bun-venit în oraș, pentru tine, Bree Westwood și Rho Murtra. Ca oamenii să vadă că noul Consiliu Negru este unit. O să-l ținem în piață.

— Ce drăguț din partea ta. Luca își întoarce din nou privirea spre port. Lui Bree îi va plăcea. Întotdeauna a dansat de mama focului la petreceri.

— Mare Preoteasă, spune una dintre escorte. Uitați-vă! Ceața.

Se uită cu toții în direcția indicată de brațul preotesei, departe, pe apă.

E o ceață care se ridică la suprafața apei. Nu e prea multă și, dacă nu te uiți atent, n-o observi. Dar e destul de consistentă să se vadă rotocoalele pe care le face, iar Katharine simte că îi îngheață sângele uitându-se la ea.

— Nu se vede prea des, se aude ea rostind. Nu de aici, oricum. De la Rolanth se vede des?

— Nu. Nu des. Luca oftează. E numai Zeița.

— Da, spune Katharine.

Iar sângele care pare că se încheagă în venele ei e doar de la reginele moarte, care nu mai au acum niciun pic de iubire pentru Ea.

— Numai Zeița, spune din nou Luca. Ține pe cineva la distanță sau nu-l lasă să iasă.

BASTIAN CITY

La o noapte și o zi după ce văzuse oracolul de la han, Jules nu-și mai poate lua gândul de la profeție.

Dacă poate fi numită profeție. Era o senzație, spusese oracolul. Niște cuvinte care îi răsunaseră în minte. *Știu doar că ai fost odată regină și că ai putea fi din nou.* O adunătură vagă de jumătăți de adevăr. Dacă asta înseamnă harul prezicerii, Jules nu le invidiază pe oracole.

— Nu aș da pentru asta nici măcar blestemul legiunii, îi spune ea încet lui Camden, care ciulește urechile.

Puma se ridică pe labele din spate, sprijinindu-se cu labele din față pe pervazul ferestrei joase, care e atât de murdară de noroi, încât Jules nici nu-și dă seama cam ce oră e. O mângâie pe umăr pe Camden.

— Poate că totuși ar fi trebuit să mergem pe continent cu Arsinoe.

— Cum poți să spui asta, după ce ai auzit ce a zis Mathilde?

Jules se întoarce. Emilia stă în cadrul ușii. Nu o auzise când coborâse scările. Nu auzise nici ușa deschizându-se. Mai impresionant e că nici Camden nu o auzise.

— N-am auzit-o pe Mathilde spunând altceva decât aiureli. Dar am observat că pe tine nu te-a

surprins.

— Asta pentru că a spus lucruri la care mă așteptam. Emilia arată cu mâna spre plafonul jos al camerei și spre unica fereastră. Nu e cea mai elegantă cameră pentru o regină. Dar pentru o regină care trebuie să stea ascunsă e cea mai bună alegere.

Jules se strâmbă.

— Nu sunt regină. Se trage ușor de părul scurt, castaniu. Uită-te aici. Complet castaniu. Iar ăștia... Arată spre ochi. Două culori diferite, și niciunul nu e negru. Ai cunoscut-o pe mama mea. Pe Madrigal. N-are niciun strop de sânge sacru, îți garantez.

— Nu am spus că faci parte din ramura reginelor.

Emilia apleacă încet capul, lăsând să i se vadă cocurile mici de la ceafă. Chiar și prin casă are o ținută formală, cu ghetele ei maro, cu fusta până la genunchi, cu pliuri adânci. Hainele pe care le poartă cei din familia Vatroș au întotdeauna aspect de uniformă, indiferent de croială și de material.

— Atunci ce-ai vrut să spui?

— Vreau să spun că vremea acelor regine s-a dus.

Jules clipește des din ochi. Casa regală de acum domnește în Fennbirn de când lumea.

— Chiar așa? murmură ea. Dar ce spui de regina Katharine? Cea care stă pe tron, cu coroana gravată pe frunte.

— Încă o marionetă a toxicilor.

— Toxică sau nu, ea este Regina Încoronată. Așa

sunt legile pe insulă.

Emilia își încrucișează brațele la piept.

— Și dacă ți-aș spune că sunt tot mai mulți oameni care se simt dezavantajați din cauza originii lor? Care nu vor să mai tolereze încă o regină toxică și încă un consiliu toxic?

— Aș spune că minți.

Jules o bate ușor pe coapsă pe Camden și puma sare în pat. Se așază cu labelle încrucișate, cu fața spre Emilia, ca un copil care se pregătește să asculte o poveste frumoasă.

— Reginele au ucis întotdeauna regine, și insula a acceptat lucrul acesta.

— Dar regina asta nu a ucis.

— A încercat. Eu am fost de față.

— A ratat. Nu era regina aleasă, și toată insula știe. Știu chiar și unele preotese din nord. Emilia se duce la fereastră și se uită printre stropii de noroi. Ascensiunea improvizată a fost un semn. Eșecul Revelării a fost un semn. Tu însăși ești un semn. Sunt prea multe semne de ignorat, iar acum până și cei mai credincioși sunt alături de noi.

— De noi? Care „noi”? Tu crezi în „semnele” astea? Sau crezi în voința Zeiței?

— Eu cred că a venit momentul schimbării. Și cred că e voia Zeiței să facem această schimbare.

PE CONTINENT

Mirabella își bea ceaiul și se uită la ceas. S-a întunecat de tot, și Arsinoe nu s-a întors încă din vizita ei la cimitir. Doamna Chatworth a început să bată nervoasă din picior, iar sora lui Billy, Jane, și-a ridicat sprâncenele și a oftat de două ori. Până și Billy a mers la fereastră să se uite prin perdea.

— Trebuia să mă fi dus cu ea, spune el cu regret.

— Nu puteai s-o lași așa pe domnișoara Hollen, replică Jane, iar Mirabella mai ia o gură de ceai.

Arsinoe are impresia că Mirabella s-a îndrăgostit imediat de continentali, că și-a schimbat penele și s-a alăturat stolului. În realitate, uneori îi e atât de greu să se abțină să nu urle, încât e gata să-și spargă dinții de cât de tare își încleștează gura.

— Lui Arsinoe i s-a permis să umble brambura. Știu că nu a fost ușor pentru voi, fetelor, să veniți într-un loc ca acesta, spune doamna Chatworth în cele din urmă, deși tot cu ochii la fața de masă.

Niciodată nu se uită la Mirabella când vorbește despre insulă sau despre trecutul lor. Mirabella nici măcar nu-și dă seama cât de multe știe doamna Chatworth despre insulă. Billy spune că știe totul, dar dacă e așa, se pare că se pricepe de minune să ascundă asta.

— Într-adevăr, probabil că v-a fost foarte greu, continuă ea. Dar nu se poate aștepta nimeni ca noi s-o... păzim la fiecare pas.

— S-o păziți? spune Mirabella, iritată.

— Poate nu e un termen potrivit. Dar faptul rămâne, fiul meu nu va putea avea grijă de ea la nesfârșit. În curând se va duce la universitate. Și apoi va trebui să realizeze o căsătorie profitabilă și să-și întemeieze o familie.

Billy strânge ușor din ochi, mai ales când aude cuvântul „căsătorie”.

— Universitate, i se adresează Mirabella, ridicând din sprâncene. Nu i-ai spus lui Arsinoe despre asta.

— Nu e departe. La câteva ore de mers cu trăsură. O să vin acasă în fiecare sâmbătă și în vacanțe.

Mirabella se ridică de la masă, iar cele două femei se uită la ea pe deasupra ceștilor de ceai.

— Vă rog să ne scuzați o clipă. Aș vrea să vorbesc ceva cu Billy.

— Nu, te rog, spune doamna Chatworth, vizibil iritată. De ce să iasă din cameră oaspetele meu, când pot să plec eu? Hai, Jane, e timpul să ne retragem. M-a obosit destul plictiseala așteptării.

Mirabella se dă la o parte să le facă loc, iar doamna Chatworth și Jane ies din cameră și încep să urce scările cu spatele drept.

— Știu ce vrei să spui, zice Billy după ce se aud închizându-se ușile la dormitoare.

— Știi?

— Pur și simplu nu am știut cum să-i spun. Sau să-ți spun ție. Billy se uită la ea cu un aer vinovat și

își trece mâna prin părul de culoarea nisipului. Mă simt ca un nesimțit că vă las așa. Dar trebuie să plec. Dacă vreau să ne facem aici un rost în viață, am nevoie de școală. Suntem bogați, dar nu atât de bogați încât să nu lucrez. Se duce la fereastră să se uite iar după Arsinoe. Dacă ar veni odată tata acasă!

— Te surprinde că nu s-a întors încă?

El ridică din umeri.

— După cum l-am sfidat pe Fennbirn, nu m-ar surprinde dacă ar face și un tur în jurul lumii înainte să vină acasă. Cu opriri în toate porturile prietenoase. Sau s-ar putea întoarce mâine. Și când o să vă vadă pe tine și pe Arsinoe... nu e o discuție pe care o aștept cu nerăbdare.

— Se pare că sunt multe discuții pe care nu le aștepți cu nerăbdare.

— Mira, ești supărată pe mine? Nu ți-am văzut expresia asta decât la Rolanth, în ziua aceea când te-am amenințat că îți tai gâtul.

— Nu vorbi prostii. Mirabella se înduioșează când își aduce aminte. Eram supărată pe tine aproape de fiecare dată când îmi făceai mâncare.

— Te-am ferit de otrăvuri, nu? Billy zâmbește, dar zâmbetul îi dispare repede. Mă rog, mai puțin ultima oară.

— Atunci n-a fost vina nimănui. Dar nu schimba subiectul.

— Ce subiect? Credeam că stăm doar ca s-o

așteptăm pe sora ta.

Mirabella se duce la fereastră și îi smulge brutal perdeaua din mână.

— Apropo de sora mea, spune ea. De câte ori n-am auzit-o pe mama ta făcând aluzii și sugerând cât de bine s-ar simți Arsinoe în casa voastră de la țară? Departe de tine și de oricine o consideră o rușine. De câte ori nu s-a vorbit de Christine Hollen ca de posibila ta mireasă?

— De multe ori, cred.

— Și atunci, când ai de gând să le spui de relația ta cu Arsinoe? Când ai de gând să le spui că n-o să accepți să fie trimisă la țară? Că nu te vor putea convinge să te căsătorești cu altcineva?

Billy lasă capul în jos. Este un tânăr frumos. Mirabella se gândise de multe ori la asta. Trăsăturile lui nu sunt la fel de izbitoare ca ale lui Joseph; nu este așa de furtunos ca el. E real, pământean. Este exact cum îi trebuie surorii ei. Sau cel puțin era. Dar aici, pe continent, nu mai e pețitorul îndrăzneț, care să riște totul pentru relația lor. Pe insulă era curajos și avea acea bravură de outsider. Aici, când cineva îl numea îndrăzneț, se referea la faptul că vrea să intre sub fusta mai multor fete deodată.

— Dacă regreti că ne-ai adus aici, spune ea, alegându-și cuvintele cu grijă, dacă nu intenționezi să rămâi cu Arsinoe, o s-o duc în altă parte. Nu duc lipsă nici de abilități, nici de inteligență. Pot să am

grijă de noi.

Billy se uită fix la ea, ca și cum nu i-ar veni să creadă ce aude. Dar apoi o ia de mână.

— Este ultimul lucru pe care mi-l doresc. O să le spun. Ai cuvântul meu. N-o s-o las lipsită de apărare. Dar înainte ca Mirabella să apuce să răspundă, el zărește o mișcare în spatele perdelelor și exclamă: A venit!

Deschide ușa și o vede pe Arsinoe, tremurând, udă până la piele, ținând ceva sub braț care seamănă cu o blană murdară. Billy o ia în brațe, și blana începe să latre.

— L-am găsit pe o alee, îl fugăreau niște băieți cu bețele.

Arsinoe ține strâns la piept cățelul care se foiește.

— Bietul de el, spune Billy. Dar e așa de murdar, Arsinoe, mama o să facă o criză dacă îl bagi în casă.

— Păi, știi, spune ea și mângâie pe spate cățelul, sub mizeria asta e o blăniță foarte frumoasă, maro cu alb. Eu ziceam să-l spălăm și să-i punem o fundiță. Să i-l oferim mamei tale și lui Jane ca ofrandă de pace.

Pășește în hol, iar Billy își freacă fruntea, râzând. Cu atenția distrasă de cățel, nu observă privirea ei speriată. Nu observă nici ce tare tremură, mult prea tare pentru cineva care a fost udat de o ploaie caldă de vară.

— Atunci să-l ducem la spălat, spune Mirabella. Fără gălăgie.

După ce ajung în camera de baie, Mirabella îl trimite pe Billy să aducă apă caldă și câteva felinare. Când pleacă el, ia o pătură din dulap și o înfășoară pe sora ei cu ea.

— Acum spune-mi, de fapt, ce s-a întâmplat?

— Nimic. Am văzut un câine fugărit și am vrut să-l salvez. Așa am fost crescută.

— Da, da, spune Mirabella și zâmbește cu căldură. Toxică prin naștere, naturalistă în suflet. Dar mai e ceva. De ce ai întârziat atât?

— Am adormit, răspunde Arsinoe, lăsând ochii în jos, așa că Mirabella știe că nu îi spune tot adevărul.

Dar va trebui să aștepte. Billy tocmai se întoarce cu apa și cu felinarele. Așa că așază cățelul în cadă și Mirabella ia săpunul.

— Ce bine că doamna Chatworth și Jane s-au culcat, spune ea. Și-ar fi ieșit din minți dacă ar fi văzut că ți-ai scos rochia în public.

— Nu mi-am scos-o în public. La cimitir, în spatele unui copac. Și pe urmă, aveam atâtea haine pe dedesubt!

Termină baia cățelului, care într-adevăr e drăgălaș după ce s-a curățat, îl șterg cu prosopul și apoi Arsinoe îl duce în dormitorul lor. Billy nu pleacă de lângă ea până când ajung în fața ușii, iar atunci se apleacă și o sărută pe obraz.

— Să nu mă mai sperii așa, îi șoptește el.

— Atunci nu te mai speria așa de ușor, îi șoptește

și ea.

— Noapte bună, Billy, spune Mirabella și închide ușa. Se duce la dulapul lui Arsinoe, să caute haine curate, în timp ce aceasta îl instalează în pat pe cățel. Uite. Scoate-ți cămașa aia și pune-ți ceva uscat pe tine.

— Sunt în regulă.

— Sunt mai mare ca tine. Mirabella îi întinde cămașa de noapte. Fă cum spun eu.

— Și dacă nu? Nu mai suntem pe insulă; s-a terminat cu fulgerele tale. Dar Arsinoe își descheie cămașa și și-o scoate, apoi trage pe ea pătura de pe pat. Locul acesta o să ne înmoaie, remarcă ea. Toate sunt așa de drăgălașe și de elegante. Uită-te la tapetul acesta – și bate cu degetul în tapetul cu modele verzi, catifelate. Seamănă cu o tapiserie, dar dacă tragi de el, vezi că e hârtie! Se jupoaie!

— Arsinoe, încetează! Doamna Chatworth o să-ți taie mâinile. Și pe urmă, după tine, eu am fost întotdeauna moale. Crescută în Rolanth, în patul de puf al preoteselor. Se uită la umerii surorii ei, care încă mai tremură. Acum spune-mi ce s-a întâmplat de fapt azi.

— Nimic. Am adormit și am salvat un cățel. Cum a fost ceaiul cu Christine și cu fetele guvernatorului? Ai reușit s-o ții departe de Billy?

Arsinoe clipește din ochi, inocentă, și ia cățelul în brațe. Ceva se întâmplase. Mirabella ar fi știut asta numai după electricitatea din aer, chiar dacă nu ar

fi citit-o pe fața ei înspăimântată. Dar, după fălcile ei încleștate, știe și că în seara asta nu va mai obține un alt răspuns.

CENTRA

După ce adoarme, Arsinoe are același vis pe care l-a avut când a dormit lângă mormântul lui Joseph. Ceea ce e ciudat, fiindcă nu-și amintește să fi avut vreodată de două ori același vis. În vis, se află din nou pe un vas, dar nu e un vas obișnuit, ci o corabie din acelea vechi, cu un singur catarg, așa cum aveau comercianții, și care nu se mai construiau de mai bine de un secol. Și, din nou, ea nu e ea, e altcineva: o fată îmbrăcată în haine băiețești.

Și stă undeva sus, pe velatură, uitându-se la valurile agitate care îi întorc stomacul pe dos.

— David, dă-te jos de pe velatură!

Da, da, hai să ne dăm jos de pe velatură, își spune în gând Arsinoe, simțindu-și picioarele moi, cu toate că picioarele care aparțin trupului ei din vis coboară pe frânghii și plase fără probleme.

— Richard. Nu mă lași niciodată să mă distrez.

Fata cu care Arsinoe împarte trupul – și pe care o cheamă de fapt Daphne, nu David – aterizează pe punte și își trage tunica peste nădragi. Haine de modă veche. Nu seamănă deloc cu hainele pe care Arsinoe le-a purtat vreodată, și nu sunt nici grozav de comode.

— În primul rând, nici n-ar trebui să fii aici, îi spune Richard. Știi că femeile pe corabie aduc ghinion.

— Vorbește mai încet, spune Daphne, aruncând o privire spre ceilalți marinari. Și parcă fără mine ai fi avut tupeul să furi corabia.

— S-o împrumut. Doar s-o împrumut.

Vântul suflă în pânză și corabia se întoarce spre port. Daphne, și, prin extensie, Arsinoe din trupul lui Daphne, se uită spre pupa, unde un băiat lăsase cârma din mână. Este Henry Redville – *lordul* Henry Redville, din țara Centra – care se apropie de ea și de Richard și îi îmbrățișează.

— Ce fac pupilii mei preferați? întreabă Henry.

— Ea nu e pupilă, spune Richard. E un copil abandonat, pescuit de pe mare, singurul supraviețuitor al unui naufragiu, și cu siguranță un blestem pentru corabia asta, care va naufragia, cu încăpățânarea ei de a se travesti.

— Știi, Richard, spune Daphne, când erai mic, doicile tale spuneau că ești bolnav și o să mori.

Arsinoe își simte coastele strânse când Henry îi ia pe amândoi în brațe, să-i împace cu forța. Și funcționează. Richard și Daphne încep să râdă.

— Presupun că nu e un blestem, spune Richard. Cum să fie, când ea e deja un monstru marin ascuns în trupul unui copil?

— Să nu uiți asta niciodată! Și nu îmi mai spune „ea”. Eu sunt David, am tunică și nădragi. Fără „ea”, până ajungem la castel.

Visul continuă, trecând de momentul la care se trezise data trecută. Dar ciudățeniile nu dispar;

Arsinoe este dezorientată și se uită cu uimire la stâncile albe de deasupra golfului dintr-o țară continentală în care n-a mai fost niciodată, într-o epocă necunoscută. Dar e numai un vis și, oricum, se pare că nu se poate trezi.

Daphne și Henry (se pare că îl lăsaseră pe Richard în port) intră în castel printr-un tunel ascuns care trece pe sub stânci, luminându-și drumul cu niște felinare, iar când ajung la capătul tunelului, Daphne se duce după o draperie și se schimbă cu hainele ei de fată. Își scoate tunica și nădragii din material aspru și își pune o rochie roșie, cu talia înaltă.

Bleah! M-am răzgândit. Rochia asta e și mai incomodă ca tunica.

Dar mai incomodă decât rochia este peruca lungă și neagră.

— Daphne. Ți-ai pus peruca strâmb.

Henry întinde felinarul spre ea și îi îndreaptă peruca. Apoi îi pune pe cap o tocă oribilă, cu voal. Prinsă ca într-o capcană în trupul lui Daphne, Arsinoe se strâmbă.

În timp ce Daphne își face de lucru cu peruca, Arsinoe încearcă să se uite în jur. Nu poate s-o facă, evident, iar asta e frustrant. Dar doarme și acesta e numai un vis, așa că nu se supără prea tare.

— Îmi pare rău, Daph, spune Henry. Dulapurile femeilor sunt pentru mine un mister.

— Fetele de la tavernă spun altceva, bombăne ea și îi dă un ghiont în coaste.

Cred că mi-ar plăcea să ascult povestea asta. Băiatul acesta, Henry, e aproape la fel de frumos ca Joseph. Înalt și subțire, cu un păr des, drept, castaniu și lucios ca o coajă de nucă unsă cu ulei. Păcat că nu-și schimbase el hainele în spatele draperiei.

În vis, Daphne și Henry ies din tunel. Cu coada ochiului, Arsinoe observă că au ieșit pe o ușă ascunsă în spatele unei tapiserii care înfățișează niște câini de vânătoare. Daphne își netezește pe piept rochia de un roșu închis, iar Henry îi aranjează voalul lung. Își retrage repede mâinile când aude o voce.

— Stăpâne, nobila dumneavoastră mamă dorește să vă vadă. Să vă vadă pe amândoi.

— Prea bine. Unde e?

— Vă așteaptă în budoarul ei, stăpâne.

În budoar. Ce e mai precis un budoar?

Se îndreaptă spre camera respectivă și Arsinoe privește în jur, purtată în trupul lui Daphne. O studiază pe femeia în fața căreia cei doi se pleacă (*trebuie să fie nobila mamă a lui Henry*) și vede relativa simplitate a camerei. Femeia este cu siguranță de viță aleasă, și este îmbrăcată într-o rochie elegantă, țesută cu fir de argint, dar covorul de sub picioarele lor este mai subțire decât covoarele cu care e obișnuită Arsinoe, iar pereții de

piatră sunt nefinisați.

— Mamă, ce s-a întâmplat? Pari de-a dreptul voioasă!

— Așa și sunt, spune ea, în timp ce Henry se apleacă să-i sărute mâna.

— Înseamnă că sunt vești bune, spune Daphne. Ce ușurare!

— Avem o scrisoare de la rege. Henry se va duce pe insula Fennbirn. El va fi pețitorul generației pentru Coroană, singurul din Centra care va fi trimis.

— Fennbirn!

Fennbirn! Henry se uită la Daphne, încântat.

E un pețitor. Dar de ce visez eu un pețitor și pe sora lui? Simte ceva din felul în care Henry o ia de mână pe Daphne. *Sau poate NU e sora lui.*

— Dar de ce eu, mamă? Ești sigură? Nu e nicio greșeală?

— Nu avem niciun motiv să credem asta, spune mama lui. Scrisoarea e semnată de mâna regelui și poartă sigiliul lui. Iar noi ne-am numărat întotdeauna printre favoriții de la curte. Este o răsplată pentru tatăl tău, pentru că i-a fost loial.

Regi. Curtea de la Centra. Nu știi nimic despre Centra. Mirabella trebuia să viseze asta. Ea știe totul.

— Când voi pleca? întreabă Henry.

— Curând, răspunde mama lui. Foarte curând. Pupilul nostru Richard te va însoți pe insulă și va

rămâne cu tine în perioada pețitului, ca aliat și protector.

— Și Daphne?

— Daphne va rămâne aici.

Henry și Daphne se uită unul la celălalt cu ochii mari, și lui Arsinoe i se frânge inima pentru ei. Așa s-a uitat și ea la Jules când a plecat cu Camden pe mare.

— Dar, mamă...

— Nu. Mama lui inspiră adânc, apoi se înseninează la față. Acum duceți-vă și pregătiți-vă pentru cină. Nobilul tău tată regretă că nu poate participa la celebrarea din această seară, dar va reveni de la curte într-o săptămână, să-și ia rămas-bun.

Se ridică toți în picioare și mama îl sărută pe Henry pe ambii obraji. Daphne dă să plece cu el, dar mama lui o apucă de braț.

— Te mai rețin o clipă, Daphne.

Daphne și Arsinoe se lasă iar pe scaun, dar ochii lui Arsinoe îl urmăresc pe Henry cât pot.

— Știi că va veni ziua aceasta, îi spune mama lui Henry. Că într-o bună zi Henry va face o căsătorie măreață, sporindu-ne pământurile și averea.

— Sigur că știam.

Și, cu toate că lui Arsinoe îi este străină, simte încordarea din vocea ei.

— Dar am crezut că va rămâne aici. Că mireasa lui va veni cu pământurile și titlurile ei, și vor

rămâne aici.

— Și așa va fi, dacă va avea succes. Se va întoarce rege! Se va întoarce cu o regină, de îndată ce domnia lor pe Fennbirn se va sfârși.

În Daphne, Arsinoe mârâie.

— Și eu ce am să fac, lady Redville? Fără Henry. Fără Richard.

— Vei face ce fac toate femeile. Vei aștepta ca bărbații să-și facă un rost în lume.

Bleah!

— Nu dispera. Tu ești orfană, nu ai sânge nobil, deci o căsătorie măreață nu poate fi pentru tine. Dar întotdeauna vei avea un loc la curtea mea, ca doamnă de onoare. Și sunt convinsă că și regina lui Henry te va primi la curtea ei.

Presupun că e mai bine decât s-o dea afară, în stradă. Acolo unde am fi eu și sora mea dacă nu l-am avea pe Billy.

Din fericire, neplăcuta discuție cu mama lui Henry, lady Redville, nu durează mult, și Daphne o poate duce pe Arsinoe afară din cameră, pe hol, unde Henry se repede la ele.

— Ei, ce-a zis? Ai reușit s-o faci să se răzgândească?

— Eu? De ce nu încerci tu? Ești fiul ei! Și nu ai spus o vorbă!

Părul lui e ciufulit și, cu toate că în vremurile acelea băieții păreau să fie considerați mai maturi, lui Arsinoe tot i se pare prea tânăr. Mult prea tânăr

pentru un rege-consort. Și atât de nepregătit pentru insulă. Și-l poate imagina pe Billy stând așa și vorbind cu sora lui, Jane, cu o expresie gânditoare similară.

— Nu am știut ce să spun. Niciodată nu a încercat să ne despartă, până acum.

— E momentul ideal să înceapă. Când ești trimis atât de departe, cu favoarea asta a regelui. Și insula Fennbirn... știe cineva ceva despre ea? Se spune că e plină de vrăjitoare și de magie...

Vezi ce spui, orfano...

— Nu poți crede toate astea, spune el.

— Dar de unde să știm? Centra nu a mai avut de generații un pețitor care să câștige. Și până la urmă, de ce te trimite regele pe tine? Are atâtea fii!

— Fennbirn este răsplata nobililor, Daph. Știi și tu asta.

— Ce față de șmecher ai! Vrei și tu să fii rege, nu-i așa? Vrei să fii regele insulei Fennbirn.

— Daphne! Henry râde. Cine nu ar vrea? Ar fi o mare aventură. Mi-ar fi plăcut să vii și tu. Dar o să-ți povestesc totul la întoarcere.

Tac amândoi un moment, dar apoi în ochii lui Henry apare iar acea suferință, cauzată de despărțire.

O iubește. O iubește, dar tot pleacă.

— Nu vreau să pleci, spune ea pe neașteptate.

— Nu vrei? Daph... Întinde mâna spre ea, dar Daphne se îndepărtează repede. De ce nu vrei să

plec?

— Știi de ce!

— Știu?

Știi? Atunci spune-i, Daphne! Arsinoe încearcă s-o îmboldească, să intre în mintea lui Daphne. Dar ea este doar cea care visează, iar lucrurile acestea s-au întâmplat cu mult, foarte mult timp în urmă. Orice s-a întâmplat atunci, nu poate fi schimbat.

— Știi că și eu te pot proteja la fel de bine ca Richard, spune ea, și Arsinoe scoate un geamăt. Eu ar trebui să vin cu tine. Cine va avea grijă de tine? Cine te va apăra?

Brățele lui Henry cad pe lângă corp.

— Mi-aș fi dorit să spui altceva.

— Ce altceva?

— Tu mă consideri tot copil. Cum de nu vezi ce am ajuns? Nu sunt un copilaș neajutorat.

— Henry...

— Ei bine, nu mai sunt copil. Sunt bărbat. Voi fi rege și voi fi domn. Domnul tău, adaugă el, și lui Arsinoe parcă nu îi mai place așa mult de el. Daph. Iartă-mă. N-am vrut să spun asta.

— Dar așa e, se răstește Daphne. Îți mulțumesc, lord Henry, că mi-ai amintit.

El se îndepărtează furios, iar Daphne se răsucesce atât de repede pe călcâie, încât lui Arsinoe aproape că-i vine rău de la stomac. Dar când se oprește, o face în fața unei oglinzi, iar Arsinoe vede de ce visează că e în corpul acela.

Părul și ochii lui Daphne sunt negri ca noaptea. Chiar și părul ei natural, care e tăiat scurt și abia dacă iese de sub perucă, este negru. Poate că Daphne este orfană, dar este o regină orfană a insulei Fennbirn.

TEMPLUL INDRID DOWN

Fluturi neliniștiți bat din aripi în stomacul lui Bree Westwood când trăsura oprește în fața templului din Indrid Down. Ușile trăsorii se deschid și ea ridică privirea, ca să-l vadă: o fațadă grandioasă, de un negru intens, și garguie sculptate cu grimase înfiorătoare. Nu e la fel de frumos ca templul din Rolanth; îi lipsesc detaliile artistice, fine, dar trebuie să admită că e impunător. Înălțându-se așa, în mijlocul capitalei, ca o imensă sabie neagră înfiptă în pământ.

— Vrei să între cineva cu tine înăuntru, domnișoară? o întreabă vizitiul. Să te anunțe?

— Nu. Bree coboară din trăsură și își rotește ușor umerii. Sunt așteptată.

Pornește cu pași mari și reușește să arate astfel cât de sigură e pe ea, după atâția ani de exersări. Dar detestă faptul că își simte genunchii nesiguri și că fluturii încă mai bat din aripi în stomacul ei. Detestă faptul că Marea Preoteasă Luca a chemat-o aici, pur și simplu, dar cel mai mult detestă faptul că s-a simțit cumva obligată să vină.

Când ușile grele ale templului se închid în urma ei, amuțind zgomotele orașului și ținând-o acolo înăuntru împreună cu briza, e gata s-o ia la fugă. Nu trebuia să vină. Luca trebuia să vină la ei. Trebuia să fi venit în Casa Westwood în genunchi, după tot ce i-a făcut Mirabellei. În schimb, o

numise pe Bree în Consiliul Negru – alături de ea și de monstrul ei preferat, Rho, evident – și îi scrisese lui Bree să vină să ia ceaiul împreună la templu, înainte de a se duce la Volroy.

— Pe aici, domnișoară Westwood, spune o preoteasă înaltă și subțire, cu o coadă blond-deschis care îi iese de sub glugă: probabil din familia Arron.

Templul din Indrid Down e cu siguranță plin de membri ai familiei Arron. Bree aruncă o privire spre preotesele care mătură sau îngrijesc altarul, rugându-se la bucata mare de sticlă neagră din podea pe care ele o numesc Piatra Zeiței. Pelerinele albe și brățărilor negre ar trebui să le anuleze numele și harurile. Dar Bree are impresia că se află într-un cuib de vipere.

O urmează pe preoteasă prin încăperile templului, trec pe un mic coridor deschis, coboară niște scări și ajung într-o cameră luminată numai de torțe.

— Apartamentele Marii Preotese nu sunt departe.

Bree se oprește.

— O voi aștepta aici.

— Dar...

— Du-te și cheam-o. Își scoate pelerina și o aruncă pe spătarul unui scaun. Și spune-i să nu întârzie!

Nu se mai uită la preoteasă înainte ca aceasta să

plece, deci nu știe dacă a rămas sau nu cu gura căscată. Probabil că da. Poate că a exagerat puțin spunându-i Marii Preotese să nu întârzie.

Bree se gândește să se așeze pe scaun și să-și compună o expresie de plictiseală. Dar scaunul e pus cu fața spre ușa care dă în holul de unde va veni Luca și, la cât e de supărată, Bree își dă seama că dacă ea și Luca se vor fixa cu privirea încă din clipa în care aceasta va apărea în capul holului, ea va întoarce prima ochii. Așa că începe să se plimbe prin camera mică și încărcată, studiind fragmentele de mozaic antic din podea și tapiseriile de pe pereți: ilustrații toxice cu morți prin fierbere și un șarpe încolăcit într-o floare otrăvitoare. Sunt tapiserii și cu familiari sau bătlaii, dar acestea sunt mult mai mici.

— Bree Westwood. Mă bucur că ai venit.

Bree se întoarce. Marea Preoteasă stă în ușă, cu un aer plin de afecțiune și cu mâinile împreunate.

— Normal că am venit. M-ai numit în Consiliul Negru. Mama a fost încântată. A instalat o trupă întreagă de servitori pentru mine în capătul nordic al orașului.

— Foarte bine. Și casa ți se pare confortabilă?

Luca se dă la o parte ca să-i facă loc unei preotese care intră cu o tavă pe care se găsesc ceai și biscuiți. Preoteasa pune tava pe masă.

— Să servesc? întreabă fata.

— Nu. Luca îi face semn cu mâna să plece.

Servesc eu. Dacă vrei să ieși loc, Bree.

— Nu stau.

Ridică bărbia. Îi e greu s-o refuze pe Luca, pe care o știe de atâta vreme și pe care a iubit-o aproape toată viața ei. Pe care a fost educată s-o respecte.

— O cană cu ceai și un loc în consiliu n-o să rezolve toate problemele.

— Înțeleg.

— Ai trecut de partea lor și ai poruncit să fie executată!

Luca dă din cap. Toarnă ceai în două cești, iar pe al ei îl îndulcește cu miere.

— Dar nu a fost executată.

— Nu datorită ție. Tu ai fi fost de față când s-ar fi întâmplat. Ai fi stat acolo și te-ai fi uitat cum o ucide regina Katharine!

— Știi, spune Luca. Și ea ar fi știut. Acest lucru nu mă lasă să dorm nopțile, mai mult ca orice. Că ea s-a scufundat în mare știind că am abandonat-o.

— S-a scufundat în mare? Deci tu ești convinsă că a murit?

— S-a ridicat o furtună din mijlocul ceții și a înghițit corabia.

— Nu putea o furtună s-o ucidă pe Mira.

— Depinde ce fel de furtună era.

Bree strânge din dinți. Evident. Furtuna Zeiței. De aceea se spune că furtuna a venit după regine. Iar Luca este cea mai importantă servitoare a

Zeitei. Loială doar ei și voinței sale.

— Ce bătrână ticăloasă ești!

Luca ridică ochii repede spre ea, iar Bree amuțește. Ochii aceia nu sunt deloc bătrâni.

— Ești supărată, Bree. Te înțeleg. Dar, moartă sau nu, Mira nu mai e, iar noi trebuie să facem ceva cu ceea ce a lăsat ea în urmă. Cu noi trei în consiliu, e aproape ca și cum ar purta ea coroana.

— Ar trebui să te refuz, spune Bree, furioasă. Ar trebui să te refuz, pentru ea.

— Nu asta și-ar fi dorit ea.

— Habar n-ai ce și-ar fi dorit ea.

Luca oftează.

— Atunci tu ce vrei? Ce ar trebui să fac? Cum aș putea să îndrept lucrurile? Zâmbește. Sau poate vrei să o numesc în locul tău pe mama ta?

Bree știe bine că Luca a numit-o în Consiliul Negru doar pentru că are muștrări de conștiință. Și poate pentru că ea ar fi un ghimpe mai eficient în coasta reginei Katharine decât ar fi fost mama ei. Dacă ar coopera.

— Elizabeth va rămâne cu noi definitiv, spune Bree. Templul nu va mai emite pretenții asupra ei. Și îi vei permite să-și cheme din nou familiarul.

— Preotesele nu au familiari. Noi nu avem haruri. Ea a făcut această alegere.

Dar expresia ei e blândă. Chiar nu o interesează ciocănitarea mică și moțată.

— Rho a pus-o să aleagă atunci când i-a spus că

fie depune jurământul de preoteasă, fie își vede pasărea ucisă. De fapt, nu a fost chiar o alegere. Pepper e o pasăre micuță. A mai ascuns-o și până acum. Poate s-o facă din nou.

— Prea bine.

— Bine.

Bree se apleacă și își ia mantia.

— Tu știi de ce am făcut asta, nu-i așa, Bree? o întreabă Luca.

— Da, știu. Se uită în jur furioasă, la templul vechi și mucegăit. Insula e tot ce contează.

Exact când Bree dă să iasă din templu, Elizabeth o apucă de braț și o trage într-un loc întunecos cu mâna cea bună, la încheietura căreia se vede brățara neagră ieșind de sub mânecă.

— Elizabeth! Am crezut că mă aștepti în casa din oraș. Ce faci aici?

— Ascult, răspunde preoteasa zâmbind, cu gropițe în obraji. Și mă pierd în mulțime. Niciuna dintre preotesele de aici nu mă cunoaște atât de bine, încât să-și dea seama cine sunt, dacă nu spun nimic și stau cu capul plecat.

Face o demonstrație, lăsându-și bărbia în piept și căscând ochii atât de tare, încât par goi și tâmpi. Apoi revine la expresia ei normală.

— Deci ce ți-a spus Marea Preoteasă?

— Exact ce ne așteptam. Vrea să fim din nou prietene, ca să fac ce spune ea.

— Și tu ce i-ai zis?

— I-am spus că sunt de acord. Cu condiția să rămâi cu noi. Și cu condiția să ți-l iei înapoi pe Pepper.

Bree zâmbește, iar Elizabeth scoate o exclamație ascuțită de bucurie și o ia de gât.

— Vai, Bree, îți mulțumesc! Dar chiar vei face asta? Vei face ce îți cere Marea Preoteasă, chiar și după... după ce i-ar fi făcut Mirabellei?

Bree se uită în jur, dar nu e nimeni care să le audă vorbind de Mirabella.

— S-ar putea. O voi face un timp, cel puțin până când o să-mi fac relații în capitală. Dar tot am de gând să-i fac să sufere pe toți toxicii. În special pe *ea*.

— Trebuie să ai grijă. Este Regina Încoronată. Și poate nu va fi așa groaznică. Am auzit că vrea să dea un banchet în onoarea voastră, să vă ureze bun-venit în oraș.

— Un banchet?

— Se va ține spre sfârșitul săptămânii, în piața de lângă port.

Bree se uită peste umărul prietenei sale, spre mare, imaginându-și câte probleme ar putea crea la un banchet dat în onoarea ei.

— Tu ești o fată mai bună ca mine, Elizabeth, dacă poți crede că gesturile ei sunt sincere. Apoi oftează. Hai să mergem acasă!

— Ne întâlnim mai târziu acolo. Elizabeth o

mângâie repede pe umăr, după care o ia la fugă, cu faldurile robei albe fluturând. Întâi mă duc în pădure după Pepper!

VOLROY

Pietyr își trece degetele pe spatele gol al lui Katharine, care stă întinsă pe pieptul lui.

— Mai fă-mi, șoptește ea.

Atingerea lui e liniștitoare. Delicată. Așa, cu mâinile lui pe ea, probabil ar adormi din nou, în ciuda luminii puternice care intră pe fereastră. Dormise doar puțin noaptea trecută, incapabilă să-și liniștească mintea, oricât de mult îi obosea Pietyr trupul.

Azi e ziua în care Bree Westwood vine să-și ia locul la masa consiliului.

— Dacă mai fac mult așa, o să ajungem la asta.

Se ridică deasupra ei și începe s-o sărute pe gât.

— Ce știi despre Bree Westwood?

El încetează s-o mai sărute și oftează.

— Nu mai mult ca tine. E întotdeauna îmbrăcată elegant. Cu siguranță e frumoasă, niciodată nu e serioasă. Plutea pe lângă sora ta posomorâtă ca un fluturaș idiot.

Se întoarce, coboară din pat și străbate camera gol și superb, după care își pune un halat.

— Poate că o persoană atât de serioasă cum era sora mea avea nevoie de superficialitatea ei, spune Katharine, sprijinită într-un cot. Poate că și eu am nevoie de asta, iar Bree va deveni prietena mea.

— Sau poate e într-adevăr doar un fluturaș idiot, care nu își dă seama de importanța evenimentelor

ce se petrec în jurul ei, și acum noi trebuie s-o suportăm în Consiliul Negru.

Pietyr pune câteva lemne în focul care începuse să se stingă și atârână deasupra lui un vas cu apă la încălzit pentru ceai.

Ochii lui Kat se golesc de expresie și vocea îi sună străin.

— Să nu ai niciodată încredere în ea. Întotdeauna ne va urî și ne va respinge.

— Ale cui sunt cuvintele astea? o întreabă Pietyr. Ale tale sau ale Nataliei? Ale mele? Râde, dar râsul lui sună fals. Sau ale altcuiva?

Ea știe la cine se referă. La reginele moarte care vociferează agitate și nervoase în sângele ei. Cuvintele au venit și s-au dus atât de repede, încât nici măcar Katharine nu e sigură.

Pietyr se întoarce la pat și îngenunchează în fața ei. Îi ia obrazii în palme și își trece degetele peste gâtul și peste umerii ei.

— Mai ai nevoie de ele?

— Ce vrei să spui?

— Tu ești Regina Încoronată. Ai acum ce ți-ai dorit. Ceea ce ele și-au dorit. Iar acum pot să tacă și să dispară.

Să dispară. Cu ochii minții, vede cum gâtul lui Pietyr se frânge și cum capul i se răsucesc nefiresc. Aproape că și aude trosnetul oaselor. *Gata, gata, bătrânele mele surori. Știu că v-ați săturat să fiți dispărute.*

Îi ia mâna și i-o sărută, apoi trece pe lângă el și se dă jos din pat.

— Sunt în posesia coroanei numai datorită lor. Își leagă cordonul halatului și se așază la măsuța de toaletă ca să-și dea cu cremă pe mâinile uscate și pline de cicatrice. Ele m-au adus înapoi, spune. Ele m-au făcut puternică.

— Le sunt recunoscător că te-au salvat. Dar acum este timpul tău să domnești, Kat, și întotdeauna ai fost regină, o regină abilă și binecuvântată.

Katharine îi zâmbește din oglindă. Tânăra regină e la fel de palidă, dar nu mai pare așa de transparentă. Nu atât de slăbită, iar părul care îi cade pe umeri în bucle mari e negru și strălucitor.

— Ce sunt eu fără ele? Fără reginele moarte care îmi împrumută ceva din harul lor, nu am nimic. Nu am un har al meu. Reginele războinice moarte mă lasă să arunc cu pumnalele lor. Toxicele moarte mă lasă să devorez otrăvurile lor. Naturalistele moarte au grijă ca Noul Dulceață să nu se repeadă la mine să mă muște.

— Noul Dulceață, spune el încet.

— Da. Am înțeles și asta. Deci poate că tot ele m-au făcut și mai deșteaptă.

— Întotdeauna ai fost deșteaptă, Kat. Deșteaptă și dulce, în egală măsură. Se apropie din spate și îi strânge umerii. Te las să te pregătești.

— Chiar așa. Nu vrem să întârziem în prima zi a lui Bree.

Katharine poruncește să fie aduși în sala de consiliu trandafiri roz, pentru a înveseli atmosfera, și câteva cofere de argint cu apă rece. Măsuța de ceai e plină de fructe, bezele și alte mâncăruri despre care a auzit că le plac elementalilor, și nimic de acolo nu e otrăvit.

— E mai bine decât ne-am fi putut aștepta, în condițiile date, spune Pietyr când vede pregătirile ei.

Îi sărută mâna, atingându-i ușor degetele cu dinții, iar ea simte furnicături plăcute pe braț. O să fie greu să revină din nou la discreție după ce Pietyr o să-i găsească un alt soț.

Ceasul ticăie și ceilalți membri ai Consiliului Negru încep să apară. Genevieve vine, face o plecăciune și o sărută pe obraz, cu cel mai dulce și mai delicat sărut de la încoronare. Vărul Lucian face o plecăciune mare, speriat, poate, că locul lui din consiliu ar putea fi luat în orice moment de verișoara Allegra. Renata, preoteasa Rho Murtra și Luca sosesc împreună și se așază fără să spună un cuvânt, deși ochii bătrâni ai Marii Preotese strălucesc ca niște stele.

Antonin miroase mâncărurile de pe măsuță.

— Niciun strop de otravă? întreabă el. Dacă așa va fi de acum încolo, va trebui să iau un mic dejun mai consistent.

Așteaptă cu toți, și iar așteaptă, unii stând în

picioare și discutând în șoaptă, alții așezați la masă, cu un aer plictisit. Pietyr stă cu capul sprijinit între două degete și se uită fix la scaunul lăsat liber pentru Bree.

— Poate a întârziat trăsura? sugerează Renata, și se uită în jur, conciliantă. Poate ar trebui să trimitem pe cineva după ea.

— Va veni.

Toți cei din cameră își îndreaptă spatele când vorbește Rho. Vocea ei pare mult prea puternică pentru camera aceea.

— Casa ei din oraș nu e departe. Dacă s-a întâmplat ceva cu trăsura, ea și Elizabeth pot veni pe jos.

— Elizabeth? întreabă Genevieve. Cine e Elizabeth? Cu siguranță familia Westwood știe că aici nu se permite un anturaj. Cu siguranță are destulă coloană vertebrală pentru a veni singură.

— Sigur că am! exclamă Bree Westwood, cu o sincronizare atât de perfectă, încât Katharine se întreabă dacă nu cumva a așteptat în fața ușii.

Tocurile ghetelor ei răsună pe podeaua de piatră, iar Katharine zărește pe cineva în spatele ei, pe hol, o persoană îmbrăcată în robă albă de preoteasă. Probabil preoteasa Elizabeth, cealaltă prietenă a Mirabellei.

— Perfect, șoptește Katharine și își strânge mâinile cu putere, ca să potolească vacarmul reginelor moarte la intrarea lui Bree Westwood în

cameră, ca o pală de vânt rece.

Avusese destule săptămâni ca să se pregătească pentru asta, pentru marea ei venire. Iar Katharine nu poate decât să se poarte cu grație. Bree face o mică plecăciune în fața lui Katharine, o plecăciune adâncă în fața Marii Preotese, apoi se trânteste pe scaun. Bărbia ei e ridicată, ochii îi sunt sfidători, iar părul castaniu, care cade pe umeri în valuri strălucitoare, este prins cu piepteni de argint.

Katharine înclină capul spre ea.

— Bine ai venit în consiliul meu, Bree Westwood! Sper că drumul tău spre capitală nu a fost greu. Și dacă pot face ceva ca să treci mai ușor prin perioada de acomodare, te rog să-mi spui.

Bree nu răspunde, așa că ea continuă.

— Am pus să se pregătească un ceai special, în cinstea ta.

Face un gest către măsuta de ceai.

— Nu, mulțumesc, spune Bree. Și te rog să nu te mai deranjezi altă dată. Mă îndoiesc că voi ajunge vreodată să am atâta încredere în acest Consiliu Negru încât să mănânc ceva de aici.

Toți cei din cameră amuțesc, mai puțin Antonin, care scoate un sunet ce exprimă dezgust.

— Atunci cum vom putea governa împreună?

— Întotdeauna e dificil să îi împaci pe vechii membri ai consiliului cu cei noi, spune Marea Preoteasă Luca.

— Sau cel puțin așa ai auzit tu, replică Rho.

Toxicii au acaparat consiliul de atâta timp, încât nu-și mai amintește nimeni cum era înainte.

Pentru o clipă, Katharine regretă că a dat-o afară pe Margaret Beaulin, fiindcă ar fi putut vedea confruntându-se două haruri ale războiului și pe Rho cu fața strivită de masă.

— E atât de întuneric aici, remarcă Bree, și mișcă încheietura mâinii.

Toate flăcările sfeșnicelor se fac mai mari, atât de mari, încât Genevieve e nevoită să mute o vază cu trandafiri roz, ca să nu ia foc.

— Și e un aer atât de închis, fără nicio fereastră, adaugă ea.

— Există o fereastră.

Katharine se uită în sus, spre tavanul înalt, pierdut în umbră, acolo unde au fost tăiate în piatră niște ferestre prin care să intre aerul, în caz că ușile ar trebui să fie sigilate.

— Ei, e atât de departe, încât nu se simte.

Bree își scoate de pe umeri pelerina de vară. Rochia ei este albastru-închis, brodată cu fir negru, și foarte elementală, la fiecare pas poalele ei foșnesc. Decolteul în „V” e atât de adânc, încât Pietyr trebuie să fie atent să nu se uite în el.

— Dacă cineva... Face o pauză, apoi: Dacă ar fi aici cineva cu har pentru vreme, ar putea aduce un curent de aer plăcut.

Katharine observă pulsul delicat pe gâtul lui Bree. Observă și ochii ei mari. Decolteul în „V” care

îi expune inima ca pe o țintă. Atât de multe locuri în care ai putea înfige un pumnal. Bree Westwood este chiar nesăbuită să vorbească astfel, când reginele moarte sunt aici și pot s-o audă. S-o vadă. Se agită atât de tare în Katharine, încât aproape simte în gură gustul de carne putrezită.

Liniște, liniște. Să ucizi o regină e una. Să ucizi un membru al consiliului... Ei bine, chiar trebuie să merite o astfel de pedeapsă.

— Putem să trecem la problemele concrete ale consiliului? spune Pietyr, ridicând o sprânceană. S-a creat o tulburare în rândul oamenilor, referitor la cadavrele reginelor trădătoare. Noi așteptăm și acum să fie aduse la mal, deși am auzit câteva preotese spunând că cel mai probabil Zeița le va păstra trupurile.

Se uită la Marea Preoteasă, a cărei gură a căpătat o grimasă sumbră.

— S-ar putea să fie adevărat, spune Genevieve, bucuroasă de schimbarea subiectului. Totuși, am cere prea mult dacă am vrea ca trupul naturalistei cu blestemul legiunii să fie adus la mal? Sau al pețitorului de pe continent? M-aș mulțumi și cu câteva bucăți din trupul băiatului din Wolf Spring.

— Eu m-aș mulțumi cu puma, zice Antonin, și membrii vechi ai consiliului râd.

— Destul! intervine Katharine, dar nu își poate reține zâmbetul. Dacă asta liniștește populația, trimiteți câțiva oameni cu bărcile să le caute.

Plătiți-i bine și promiteți o recompensă consistentă celui care va găsi ceva. Un cadavru sau un fragment de cadavru. Se întoarce spre Luca și spre Bree. Și acum, putem să vorbim despre banchetul de bun-venit?

BASTIAN CITY

În seara aceea, Emilia o duce pe Jules la o tavernă, cu promisiunea că localul îi va aduce aminte de casă și că poate să o ia și pe Camden, deoarece proprietarii tavernei sunt loiali clanului Vatos. Dar în clipa în care intră pe ușa de la capătul unei alei, lui Jules i se ridică părul pe ceafă. Nu e o tavernă, ci o cameră subterană cu pereți de piatră și podea de pământ, și în multe săptămâni de când se afla în Bastian, Emilia nu îi vorbise niciodată despre locul acesta. Dar este evident că vine frecvent aici, fiindcă se salută cu toată lumea și dă din cap spre cei doi bărbați din spatele barului.

— Ce e aici?

— Noi îi spunem Fluierul de Bronz, îi răspunde Emilia. Să încerci puiul și vinul. Și să nu te atingi de bere, decât dacă toarnă Berkley.

Jules se uită la barmani. Nu poate ghici care e Berkley, dar amândoi sunt drăguți, ușor transpirați și muncind din greu. Cel înalt, care are o barbă puțin roșcată, îi prinde privirea și îi face cu ochiul.

— Au mâncare aici?

— Normal! Durează un pic până o aduc. Ne aflăm la subsolul unui conac. Contra unei mici sume de bani, ne lasă să alergăm pe holurile lor și să le folosim bucătăria.

— Deci e un soi de club?

— Cam așa.

Emilia o conduce în încăperea luminată puternic de o lampă cu gaz care dă o lumină galbenă. E mai liniște acum, de când au intrat, fiindcă lumea a tăcut și a început să caște gura și să vorbească în șoaptă despre puma ei. Camden schiaună bucuroasă la mirosul de pui și sare pe o masă. Fetele așezate acolo strigă „vai!” și își iau halbele în mână, ca să nu le răstoarne ea cu coada.

— Scuze, murmură Jules, iar fetele se uită la ea cu sprâncenele ridicate.

O dă jos pe Camden și se duce după Emilia la o masă din colț, apoi își trage părul din spatele urechilor, ca să-i acopere puțin fața. Atâția ochi îndreptați asupra ei nu mai văzuse din ziua în care fusese în arenă, la Duelul Reginelor.

— Ce vrei să iei? o întreabă Emilia. Adică, în afară de pui.

— O bere din aia bună, presupun.

Emilia plesnește cu palmele în masă și se întoarce către un ospătar.

— Trei porții de pui și două halbe cu berea lui Berkley. Și un castron de apă pentru pumă.

Camden, care nu e obișnuită să stea pe jos, se urcă pe banchetă să-și aștepte cina. Și acum sunt multe priviri îndreptate asupra lor, și asupra lui Jules, și asupra lui Camden.

— Când vor înceta să mai caște ochii la noi?

Emilia îi plătește băiatului care vine cu berea.

— Poate după ce vei dansa cu ei. Ești o fată frumoasă, Jules Milone. Nu-ți imaginezi că doar frumosul tău continental a observat asta.

— Joseph nu era continental. Era unul de-ai noștri.

Și mai e și acum în inima ei. Cine se uită la ea în felul acela e un prost dacă nu vede că fantoma lui Joseph e lângă ea.

Emilia aprobă din cap. Îi dăduse limpede de înțeles că nu avea cine știe ce părere despre Joseph, care fusese plecat atâta timp pe continent cu Billy, dar niciodată nu vorbise urât despre el. De ce să o facă? Oricum e mort, și nu mai are importanță.

Jules încearcă să se așeze mai confortabil pe scaun și pune coatele pe masă. Aerul e destul de închis, dar nu greu, probabil că prospețimea se păstrează fiindcă bucătăria e departe.

— O, nu, mormăie Jules.

— Ce e?

Jules arată cu capul spre ușă, unde oracolul Mathilde stă la o masă, cu ochii la ele și cu coada ei împletită în care se vede șuvița albă de păr.

— A, Mathilde! Emilia îi face semn cu mâna. Ce bine! Poate reușesc până la urmă să ascult cântecul lui Aethiel.

— Chiar este bard? întreabă Jules.

— Sigur că da. Este și clarvăzătoare, și bard. Poți să fii mai multe lucruri deodată, Jules Milone. Tu,

mai ales, ar trebui să știi asta.

Jules se încruntă când este adus puiul la masă, dar strâmbătura ei dispare când simte aroma fripturii. Puiul e gătit în sos și este servit cu o felie groasă de pâine de ovăz. E nevoită să împingă mai departe farfuria lui Camden, ca puma să nu se repeadă la mâncare când e atât de fierbinte. Suflă în ambele farfurii și rupe cu furculița o bucățică fragedă și delicioasă de carne. Camden, plictisită să mai aștepte, întinde laba în farfurie și-și răstoarnă aproape toată mâncarea pe masă. Apoi începe să-și lingă blana și pernuța opărită.

Emilia râde și clatină din cap.

— E periculos să stai în preajma ei.

— De ce?

— O să ajung să cred că pot să mă port așa cu toate pumele. Și o să mă aleg cu zece rânduri de gheare pe spate.

Jules pufnește. Puțin probabil. Pumele sunt rare în sud, unde este Bastian City. Și în pădurile din Wolf Spring, Camden era singura pumă, din câte știa ea.

— Jules, păzea!

Cuțitul care fusese aruncat înspre ea e un cuțit de bucătărie, mare și ascuțit. Jules se apleacă și Emilia ridică mâinile, folosindu-se de harul războiului pentru a-l devia. Camden se pitește, dar nu suficient, iar cuțitul i se înfige în spate.

Când puma strânge din pleoape, Jules vede roșu

în fața ochilor. Împinge scaunul și se întoarce. Nu e greu să-l găsească pe cel care a aruncat cuțitul. E bărbatul de la bar. Cel care îi făcuse cu ochiul. Dar acum ochii lui sunt așa de mari, încât par gata să-iasă din orbite și să rămână așa, atârnați.

— Tu! strigă ea.

Harul războiului se dezlănțuie în ea năvalnic și îl zboară pe bărbat în perete. Sticlele și paharele cad pe jos și se sparg. Camden, care nu fusese grav rănită, sare peste mese și ajunge pe bar, mârâind și lovind cu laba teafără, în timp ce din rana ei sângele curge și se amestecă cu berea vărsată.

— Opriți-vă! strigă Emilia. Berkley, idiotule! Trebuia să aștepți până termină de mâncat. Și nu trebuia să lovești puma.

— Tu ai lovit puma. Ai îndreptat cuțitul în direcția ei. Berkley se ridică în picioare și își scutură pantalonii, apoi începe să înjure când vede că s-au murdărit de sânge. Abia îi spălasem!

Jules se întoarce spre Emilia.

— Tu știai? A fost ceva plănuit?

— Trebuiau să-ți vadă și ei harul. Nu te supăra. Îți lipsește controlul.

— Îți arăt eu control, mârâie Jules și toate paharele de pe bar încep să tremure.

Nimeni nu reacționează. Poate pentru că trăiesc în orașul celor care au harul războiului. Dar apoi încep murmurele, iar Jules se răcește toată și Camden se dă jos de pe bar și vine să se culce la

picioarele ei. În celălalt capăt al încăperii, lângă ușa, oracolul Mathilde se ridică în picioare.

— Este cum am spus. Juillenne Milone a fost odinioară regină. Și e posibil să fie din nou.

Jules scoate un geamăt.

— Nu mai împrăști prostiile astea!

Dar cel puțin pentru Fluierul de Bronz e prea târziu, și acum își dă seama de ce se tot uita lumea la ea.

— Emilia. Cine sunt oamenii ăștia?

Emilia zâmbește.

— Noi suntem revoltații reginei. Iar tu, Jules, care ai harul naturaliștilor și harul războiului, vei fi cea care ne va uni și ne va duce în sălașul toxicilor.

O apucă pe Emilia de mânecă.

— De cât timp plănuiești asta?

— Clarvăzătorii știu de mult timp de venirea ta.

— Clarvăzătorii sunt niște idioți. Au spus că ar fi trebuit să fiu înecată de la naștere. Acum spun că sunt regină. Sau că voi fi. Sau că deja am fost.

Dar cuvintele lui Jules nu trezesc nicio urmă de îndoială pe fețele celor din Fluierul de Bronz. Oamenii sunt prea plini de speranțe. În ea văd șansa pe care nu au mai avut-o de generații întregi. Iar Jules a auzit că unor războinici nimic nu le place mai mult decât să se arunce într-o luptă cu prea puține șanse de victorie. O astfel de luptă înseamnă glorie, spun ei. Într-o astfel de luptă apar eroii.

Jules nu auzise niciodată ceva atât de stupid.

— Profeția are multe interpretări, spune Mathilde, străbătând încăperea ca să ajungă în fața lor. Din păcate, de multe ori e dificil să-i înțelegi sensul înainte să se împlinească.

— Dar profeția spune că am fost regină. Niciodată n-am fost.

— Poate într-o altă viață, răspunde Mathilde. Sau poate nu literal.

Ca atunci când pentru o scurtă perioadă a fost „regină”, folosindu-și harul la Ceremonia Revelării, pentru a controla ursul în numele lui Arsinoe. Desigur că Jules nu le spune lucrul acesta. Nebunia asta e destul de mare și așa.

— Profețiile erau mai clare înainte, intervine Berkley, evitând s-o privească pe Jules în ochi. Înainte ca sângerosul Consiliu Negru să înceapă să le înece pe toate reginele-oracol.

Murmure furioase de încuviințare se aud în toată încăperea. Nu contează că un consiliu de demult a emis legea aceea. Sau că în acel consiliu puteau fi și persoane care aveau harul războiului. Cuvintele „Consiliul Negru” ajunseseră să fie sinonime cu toxicii, iar pe toxici nu era greu să dai vina.

— Eu nu sunt... începe Jules, apoi vorbește mai tare: nu sunt liderul vostru. Nu pot să fiu. Eu port blestemul legiunii. Și există un motiv pentru care se numește blestem.

— Un motiv prostesc. Nu ai înnebunit. Emilia o

trage pe Jules mai aproape. De ce credeai că ești aici? Credeai că după un timp o să te scoatem la lumină cu un bandaj care să-ți acopere ochiul verde? Că vom pretinde că ne ești verișoară și că puma e o văcuță?

— Nu știu ce am crezut.

Inima lui Jules bate cu putere când se uită la fețele oamenilor de la Fluierul de Bronz. Când vede așteptările lor. Credința lor. Emilia îi dă părul după ureche cu o atingere delicată.

— Știu că ai inima rănită. Știu că i-ai pierdut pe Regina Arsinoe și pe băiatul acela, și că acum ți se pare că nu ești nimic fără ei. Dar te înșeli. Și chiar dacă ai dreptate, destinul oricum te va găsi. Deja oamenii noștri ne spun că lumea nu are încredere în toxică și că cei din familia Arron se luptă între ei ca și cum ar trage de oasele Nataliei Arron. La vremea când vom lua cu asalt porțile palatului Volroy, povestea ta se va fi răspândit pe toată insula, Regină a Legiunii. Oamenii vor scanda numele tău. Și o vom pune pe Katharine în lanțuri.

INDRID DOWN

Katharine supraveghează personal organizarea banchetului de bun-venit. Totul trebuie să fie perfect. Mâncarea, florile, muzica și, pe cât se poate, așezarea invitaților.

— Trebuia să-l fi ținut înăuntru, bombăne Genevieve. La Highbern, cum am spus eu și Lucian. Norii ăștia... dacă o să plouă?

— Atunci elementalilor le va plăcea și mai mult, răspunde Pietyr. Îi arată unui servitor unde să pună scaunele și ce aranjament floral să așeze la masa principală, apoi adaugă: Și nu te mai strâmba, Genevieve. Se uită oamenii la noi.

Katharine ridică privirea și vede fețe curioase, ascunse pe jumătate în spatele obloanelor și perdelelor. Își strânge încheieturile și degetele pline de cicatrice prin mânușile subțiri de vară. Azi o dor cum n-au mai durut-o de mult timp. Așa cum o dor uneori când reginele sunt adormite. Cere să i se aducă un pahar cu apă și, în așteptare, își atinge linia neagră de tuș de pe frunte. Coroana ei permanentă, tatuată după moda veche.

Pietyr se apropie de ea să-i șoptească:

— O să fie bine, Kat. Faci ceea ce trebuie. Nu te lăsa intimidată de una ca Bree Westwood.

— De fapt, nu pentru ea trebuie să ne facem griji, spune Genevieve, care ia paharul de apă de la servitor și i-l aduce reginei. Ci de Marea Preoteasă.

Luca e vicleană. Cum s-a numit ea singură în consiliu. Cum a ales-o pe fiica familiei Westwood, numai ca să ne facă necazuri.

— Dacă ar fi trăit Natalia, murmură Pietyr, nu ar fi îndrăznit niciodată.

Katharine își ridică bărbia.

— Luca a fost cea care mi-a tatuat coroana. A înfipt în pielea mea ac după ac. Nu poate să-și dorească s-o detroneze pe cea pe care a încoronat-o recent. Vrea doar să se fălească și să vadă dacă nu poate să ne facă să ne scufundăm singuri.

— Vrea să vadă cât de mult poți suporta, spune Pietyr.

— Pe de altă parte... Genevieve oftează. Întotdeauna a fost așa după o Ascensiune. După oricare nouă numire în consiliu. Dacă rămânem fermi pe poziție, până la urmă va ceda.

— Regină Katharine. Un servitor cu părul plin de făină se apropie în grabă și se lasă într-un genunchi. Iertați-mă pentru întrerupere, regina mea.

— Nu-i nimic. Vorbește.

— Ospățul e gata. Și mi s-a spus să vă zic... să vă informez că Marea Preoteasă e pe drum. Nu știu de ce au trimis un servitor de la bucătărie. Suntem cu toții foarte ocupați și...

Katharine îi atinge ușor capul.

— E în ordine. După ce puneți masa, sunteți liberi. Mâncați. Katharine se uită spre clădirea din

fața ei și face un gest către toate chipurile ascunse după perdele. Toți sunt bine-veniți. Câți vor încăpea în piață.

Se urcă pe podiumul pe care se află masa de onoare și își scutură făina de pe mânășă. Genevieve și Pietyr se grăbesc să facă ultimele retușuri: ultima panglică de culoare deschisă să fie atârnată de felinare, ultimele flori roșii și violet să fie așezate. Membrii consiliului ei așteaptă la intrările în piață și îi întâmpină pe primii veniți. Nu e ceva cu care sunt obișnuiți, iar expresiile chinuite cu care Lucian și Antonin încearcă să se arate plăcuți o fac pe Katharine să râdă. În scurt timp, toate locurile la mese s-au ocupat și e atâta lume care stă în picioare printre ele, încât trăsura în care se află Marea Preoteasă, Rho și Bree Westwood își face loc cu greutate.

În orice caz, nu par să fie prea grăbite să-și ia locul la masa de onoare. Luca se oprește și binecuvântează fiecare persoană pe lângă care trece. Chiar și Rho pare că vrea să-i cucerească pe oaspeți, deși unii nu îndrăznesc să se apropie să-i strângă mâna, iar ea pare de nerecunoscut când zâmbește. Din fericire pentru ea, Bree are farmec suficient pentru amândouă. E mai frumoasă ca niciodată cu părul ei în care strălucesc opale. Iar rochia de vară, de un verde intens, parcă subliniază faptul că regina Katharine nu poate purta decât negru.

— Așteaptă! Katharine o oprește pe o servitoare care trece cu o supieră. Bagă o lingură în ea și gustă supa. Fata aia ar face bine să mănânce ceva azi, spune ea. Supa asta e mult prea bună.

Banchetul se desfășoară ca orice banchet, până când cineva observă ceva agitație spre port. Katharine aproape că se relaxase, și acum savurează niște dulciuri, când se aud țipete alarmate.

Pietyr face semn cu capul spre garda reginei, și mai mulți soldați încep să-și facă loc prin mulțime. Toată lumea se întorsese cu fața spre portul Bardon. Până și gardienii.

— Pietyr, ce e? întreabă Katharine.

Ceața se îngroșase acum deasupra apei. E atât de groasă, încât ai putea crede că e un nor, dacă norii s-ar fi putut mișca atât de repede și de țințit spre țărm. Când văd că se apropie, cei care se află mai aproape de docuri încep să se retragă și s-o ia la fugă, urcând repede dealul, spre vârf. Katharine se uită îngrijorată în piață. Sunt atâția oameni acolo. Dacă nu sunt atenți, se va stârni panică.

Întinde mâna și pocnește din degete către Marea Preoteasă Luca.

— Tu și cu mine trebuie să mergem acolo. Se ridică de la masă, și Luca pornește imediat după ea. Aduceți caii pentru mine și pentru Marea Preoteasă, spune Katharine cu glas tare. Și eliberați

drumul până în port.

— Faceți loc pentru regină! Dați-vă la o parte!

În doar câteva clipe, gardienii au reușit să le facă loc. Armăsarul negru e pregătit pentru Katharine, fiind întotdeauna aproape, gata înșeuat pentru situații de urgență. Sare pe armăsar, ajutată de gardieni.

— Ai făcut o mișcare bună, spune Luca după ce urcă și ea pe cal. Nimic nu potolește mai bine frica mulțimii precum curajul unei regine. Natalia ar fi mândră de tine.

— Sunt prea preocupată acum ca să-mi dau seama dacă într-adevăr ești sinceră, răspunde Katharine.

Privirea ei e fixată în față, la ceața care se apropie. Îi aude în spatele ei, în piață, pe Pietyr și pe cei din Consiliul Negru încălecând și venind după ea. În drum spre docuri, își ține armăsarul la pas, ca nu cumva să dea peste cineva, dar nu are de ce. Numai la vederea siluetei ei călare, cu părul și rochia neagră fluturând ca niște steaguri, mulțimea se desface în două, ca și cum ai trece un cuțit încins printr-o bucată de unt.

— Stai! Nu descăleca! Luca îi apucă frâul. Ceața nu face asta de obicei. Nu știu ce înseamnă.

— Eu sunt Regina Încoronată. Katharine inspiră adânc și sare din șa. Nu am de ce să mă tem. Este ceața mea.

A ei. A lor. Ceața fusese protectoarea insulei încă

de când fusese creată de ultima și cea mai măreață Regină Albastră. Nu îi va face rău. Nu ar fi posibil. Cea care o crease avea sângele ei.

„Ajutați-mă, bătrâne surori!” Apelează la ele cu mintea și simte în vene agitația lor, de-acum familiară. Katharine se apropie de țărm, în timp ce reginele moarte îi asurzesc urechile cu țipetele lor. Merge până în locul în care nisipul e ud de la apă, și acolo reginele nu o mai lasă să înainteze.

Un zid rotitor de ceață alb-cenușie se întinde de la nord la sud în port. Ajunsese până în apele puțin adânci, mai aproape decât o văzuse ea vreodată, și continuă să avanseze, mișcându-se precum o creatură acvatică: ușor și iute. Felul în care se repede câteodată o face să se gândească la un rechin care atacă.

Cât de mult ar vrea Katharine s-o ia la fugă! Ceața e așa de densă! Dacă ajunge pe mal, cu siguranță o va doborî și o va strivi. O va sufoca. Va muri și va întâlni fantomele lui Arsinoe și Mirabella așteptând-o în negură.

— Nu, șoptește ea. Trebuie să te oprești.

Ceața continuă să înainteze, și oamenii din spatele ei încep să țipe. Poate chiar și Marea Preoteasă. Genevieve, sigur. Dar înainte ca norul să atingă pământul, se oprește brusc și se întoarce pe mare, unde se disipează atât de repede, încât ți-e greu să crezi că a fost acolo cu adevărat.

Katharine aude zgomot de pași și alături de ea

apar Rho și Pietyr, având în spate o duzină de gardieni.

— Regină Katharine, ești nevătămată?

El o cercetează cu atenție, dar ea îi dă mâna la o parte și îl împinge. Nu fusese atinsă.

— Ce e asta?

Rho își scoate pumnalul zimțat și arată spre valuri. Ceva întunecat și greu plutește în apă. O siluetă neagră, la care se adaugă în curând alte siluete negre ce se zăresc la suprafața apei, venind spre țărm.

Țipete și gemete de groază răsună din toate părțile în timp ce Katharine se apropie de apă să vadă ce adusesese ceața.

— Potoliți-i, le ordonă ea. Țineți-i pe loc!

Reginele moarte șuieră și scuipă; se agață cu unghiile în ea și se retrag în colțurile cele mai întunecate ale minții ei. Lui Katharine nu îi pasă. Nu îi pasă nici când intră în apă până la glezne și când valurile îi izbesc genunchii.

Ceața îi adusesese niște cadavre. Niște trupuri zdrențuite, umflate de apă, care se rostogolesc spre țărm.

Katharine înaintează prin valuri. Zeița răspunsese rugii ei. Îi adusesese cadavrele surorilor și pe cel al naturalistei blestemată. Cadavrul pețitorului de pe continent și pe cel al băiatului din Wolf Spring. Speranța ei că va vedea rămășițele lui Arsinoe și ale Mirabellei e atât de puternică, încât

se convinge singură că ele sunt, chiar dacă vin mult prea multe cadavre. Mult prea multe decât ar fi vrut ea să vadă. Este convinsă că sunt ele până când îl întoarce cu fața în sus pe unul și vede niște ochi goi, străini.

După ce cadavrele ajung la mal, Katharine caută în sus și-n jos pe nisip, uitându-se pe rând la fețele moarte, în căutarea unui semn de recunoaștere. Dar niciunul nu e cadavrul unei regine.

— Scoateți-le afară! spune și arată spre apă. Ridică vocea când vede că gardienii șovăie. Scoateți-le din apă și aliniați-le pe nisip!

Durează câteva minute până le scot pe toate. Soldații ei se strâmbă și unii nu vor să se atingă de cadavre decât după ce Rho îi amenință cu pumnalul.

— Preotesele mele sunt mai curajoase ca voi, se răstește ea, și câteva preotese se reped în apă să ajute, udându-și robele albe până la mijloc.

Katharine și Rho studiază cadavrele aliniate pe plajă. Odată cu cadavrele au ajuns la țărm și rămășițe de bărci, bucăți curbate din cocă, scânduri, o vâslă. Unele sunt pe mal și altele încă mai saltă pe valuri. Resturi peste tot.

— Ce este asta? întreabă Katharine, dar nimeni nu răspunde. Aduceți-mi pe cineva care poate să știe.

Rho strigă către mulțime, și din mijlocul oamenilor iese un bărbat, răsucindu-și pălăria în

mâini. În fața atâtor cadavre, e gata să uite că trebuie să îngenuncheze.

— Cunoști bine portul?

— Da, regina mea.

— Atunci poți să-mi spui cine sunt oamenii aceștia?

— Ei sunt... Omul șovăie și se uită la cadavrele ude întinse pe jos. Sunt cei care au plecat în căutare. Au pornit azi-dimineață la cererea Maiestății Voastre să caute cadavrele reginelor trădătoare.

Katharine își încleștează fălcile.

— Sunt toți aici?

— Nu știu, regina mea. Așa... mi se pare.

Își tamponează capul chel cu batista, apoi o duce la gură și la nas. Duhoarea cărnii putrede e amplificată de căldură. Dar dacă abia azi-dimineață au murit, n-ar trebui să miroasă deloc. Katharine îl lasă pe bărbat să plece și se apropie de cadavre împreună cu Rho.

— A zis că azi au plecat toți, spune Rho cu voce scăzută. Dar unele cadavre par mult mai vechi, ca și cum...

— Ca și cum s-ar fi înecat de câteva săptămâni.

Katharine se uită la șirul de cadavre ude și umflate, unele mai mari, altele mai mici, unele cu anumite părți lipsă. Femei și bărbați deopotrivă. Pescari și marinari care îi urmaseră porunca. Și care speraseră că vor găsi cadavrele lui Arsinoe și al

Mirabellei plutind cu fața în jos și vor primi o recompensă frumoasă.

Acum, cadavrele lor o fac pe Katharine să se gândească la niște foci întinse la soare pe nisipul cald. Un pescăruș mai curajos se lasă deasupra ultimului cadavru din șir și începe să rupă din el cu ciocul. Apoi înalță capul și își ia zborul. Probabil că cineva cu har de naturalist îi spusese să mai aștepte.

— Cum s-a putut întâmpla asta? Pietyr se întoarce spre omul cel chel. Au plecat toți odată? Ca o flotă?

— Nu, stăpâne Arron. Surorile Carroway și fratele lor – arată cu mâna spre cei trei – au plecat cu o barcă mică, cu echipaj. Apoi arată spre alte cadavre. Acolo e Mary Howe și echipajul ei, ea are harul elementalilor și știe cum să se ferească de furtună. Niciodată nu a ieșit pe vreme rea.

Mary Howe zace cu fața în sus și pare moartă recent, cu cămașa ei albastră încheiată până la gât. Cu ce era îmbrăcată în partea de jos, puteai doar să speculezi. Partea de la mijloc în jos lipsea cu totul. Ruptă. Katharine se apropie de ea, se apleacă, dă la o parte poalele sfâșiate ale cămășii și răsuțește trunchiul ca să se uite mai bine la rană. E zimțată și se văd urme de colți. Rechin. Restul trupului e neatins.

— E ciudat ca un rechin s-o lase așa. E ciudat s-o ucidă în apele astea.

Cadavrele de pe plajă spun o poveste stranie. Unele spun limpede că oamenii s-au înecat, după buzele vinete și fețele umflate, iar altele indică urme de lovituri: un băiat are capul despicat, ca și cum ar fi fost lovit cu un obiect greu și ascuțit, iar altul pare să fi fost înjunghiat în inimă. Unele cadavre par să fie atât de vechi, încât carnea cade de pe oasele albite de apă. Iar altele, precum cadavrul lui Mary Howe, sunt atât de proaspete, încât pare că oamenii ar fi murit de numai câteva ore.

Katharine îngenunchează și își înfige adânc mâinile înmănușate în carnea putrezită a unei biete fete cu fața de nerecunoscut.

— Regină Katharine, spune Pietyr.

— Cee?

Se duce la cadavrul de alături, apoi la celălalt, le întoarce capetele în stânga și în dreapta, studiindu-le. *Cadavrele sunt un mesaj*, se gândește ea. Au ceva să-i spună, dacă reușește să se uite cu atenție.

— Cum ai... cum ai murit tu? murmură ea, și Pietyr îi pune mâna pe umăr.

— Kat.

Se oprește și ridică privirea, văzând fețele celor care se adunaseră în jurul ei. Care se uitaseră la ea cum umblă printre cadavre, în patru labe, ca un crab, cu mânușile negre de mătase pline de sânge până la coate.

Katharine se ridică, șovăind.

— Sunt toxică, Pietyr. Am fost educată de Natalia atâția ani. Ce cred ei? Că mă sperie ce face moartea cu carnea unui om? Că n-am mai văzut niciodată niște mațe?

Buzele lui Pietyr s-au întins într-o linie fermă. Până și el, un Arron, pare destul de palid.

Katharine se uită spre mare. Acum apa e limpede, calmă, și strălucește în soarele după-amiezii. Adunați mai sus, pe plajă, oamenii vorbesc în șoaptă. Sunt prea multe șoapte și prea multe voci pentru a le putea identifica, dar peste toate murmurele reușește să audă niște cuvinte.

„Moarta-Vie.”

PE CONTINENT

La început, când Mirabella o aude murmurând ceva în somn pe Arsinoe, își spune că probabil are un vis erotic cu Billy. Stătuse trează, întinsă în întuneric, și ascultase cum respirația lui Arsinoe se liniștește. Ascultase cum adoarme. Avea grijă de ea, așa cum trebuie să aibă grijă o soră mai mare de surioara care venise speriată de la cimitir. Așa că atunci când o aude pe Arsinoe murmurând ceva pe un ton vesel, zâmbește și nu știe dacă să asculte mai departe sau să-și pună perna pe ureche. Tocmai întindea mâna spre pernă, când Arsinoe spune:

— Centra.

Mirabella se ridică în fund și se întoarce spre sora ei. Știe ce înseamnă cuvântul acela. Ascultă mai atent, pentru că Arsinoe continuă să viseze, dar vorbește din ce în ce mai repede și Mirabella înțelege tot mai greu ce spune. Uneori doar pufnește. De fapt, pufnește de mai multe ori, și Mirabella își mușcă buzele, ca să nu izbucnească în râs.

Pe neașteptate, după un moment de tăcere, Arsinoe sare de pe pernă cu spatele drept ca scândura. Apoi se relaxează și începe să-și frece fața cu mâinile.

— Ce vis! șoptește ea.

— Arsinoe.

Tresare când o aude pe Mirabella spunându-i pe nume.

— Ce a fost asta?

— A fost... Cum de ești trează? Te-am trezit eu?

— Nu dormeam.

Camera e atât de întunecată, încât Arsinoe se vede numai ca o siluetă. Două brațe goale care abia se zăresc din mânecile cămășii de noapte de culoare deschisă. Mirabella dă așternutul la o parte și se duce lângă patul lui Arsinoe. Ia lumânarea de pe noptieră.

Focul lumânării i se pare apropiat. Parcă îi și simte căldura înfășurându-se în jurul gleznelor ei, ca un animăluț cald și devotat. Un animăluț foarte mic acum, după câteva săptămâni petrecute pe continent. Mirabella se uită la fitilul candeliei și invocă flacăra. Nu se întâmplă nimic. Harul ei a devenit lent și slab. De fiecare dată îi ia tot mai mult, ca și cum creierul ei e obosit.

— Poți să folosești chibritul, să știi, îi spune Arsinoe.

— Elementalii cu harul focului nu folosesc chibrituri, replică ea, dar lasă lumânarea jos. Ce ai visat?

— Nimic.

— Ai secrete?

— Nu. Dar nu știu dacă sunt gata să-ți spun că-mi pierd mințile.

Mirabella atinge fitilul lumânării. Nici măcar nu

e cald, iar ea se simte copleșită de rușine.

— Ai spus „Centra”. Asta visai?

— Ai auzit de Centra? o întreabă Arsinoe, după care spune: Normal că ai auzit. Deci ce știi despre asta?

— Nu prea multe.

— Majoritatea celor de pe insulă nici n-au auzit cuvântul acesta.

Mirabella își aduce aminte de lecțiile ei. De după-amiezile petrecute cu Luca în templu, înconjurată de teancuri de cărți, își aduce aminte chiar și de Willa și de Black Cottage.

— Știi că Centra se numește aliatul pe care îl avea în nord insula Fennbirn. Înainte de a veni ceața. Doar atât.

— Doar atât?

— Ce altceva ar mai fi contat? Toate națiunile în afară de Fennbirn sunt acum continentale.

— Știi ceva legat de istoria lor? o întreabă Arsinoe.

— Nimic, răspunde ea.

— Gândește-te mai bine. Nu știi nimic despre o regină pierdută din Fennbirn pe nume Daphne?

— O regină pierdută din Fennbirn? Sigur nu. Arsinoe, ce visezi tu?

— Dar despre Henry Redville?

— Arsinoe...

Se întoarce spre ea, în întuneric, să îi ceară răspunsuri. Dar numele acela. Henry Redville.

— Redville din Centra, spune ea. Cred că a fost regele-consort al reginei Illiann. Regina Illiann, ultima Regină Albastră.

— Regina Illiann.

— Da, spune Mirabella.

Ar fi spus mai multe, dar toată lumea a auzit de Illiann, ultima și cea mai măreață Regină Albastră, care a câștigat un mare război cu continentul și care avea un har atât de puternic, încât a creat până și ceața care învăluie și protejează insula și în ziua de azi. Toată lumea știe legenda asta. Chiar și cei cărora nu le-a plăcut deloc să învețe, precum Arsinoe.

Arsinoe se dă jos din pat și începe să se plimbe prin cameră, sperându-l pe cățelul de la picioarele patului, de care Mirabella aproape că uitase.

— Regele ei consort. Dar el o iubește pe Daphne. Iar dacă Daphne nu apare în cărțile de istorie... atunci înseamnă că a rămas acasă sau s-a dus pe insulă și a fost ucisă? Și dacă Henry Redville a existat în realitate, înseamnă că eu chiar... Se oprește și se întoarce spre Mirabella, prin întuneric. Visez cu ochii ei.

— Visezi cu ochii cui?

— Ai lui Daphne.

— Daphne, repetă Mirabella, gânditoare. Regina pierdută din Fennbirn?

Arsinoe nu mai spune nimic, iar Mirabella aprinde până la urmă un băț de chibrit, obosită de

atâtea încercări de descifrare a expresiei surorii ei pe întuneric. Flacăra galben-portocalie luminează slab camera; întinde lumânarea spre felinarul aflat pe noptiera lui Arsinoe și lumina devine mai puternică.

Ochii lui Arsinoe au o expresie hăituită. Dar chiar și așa, un colț al gurii e ridicat, ca și cum ar fi amuzată.

— Povestește-mi ce ai visat.

— Am visat că eram în altcineva. Arsinoe își atinge vârfurile părului care acum i-a trecut de umeri. Își atinge pieptul și fața, ca și cum ar fi vrut să se asigure că încă sunt ale ei, apoi spune: într-o persoană care se ducea cu Henry Redville cu corăbiile în Centra, și avea ochii și părul negru la fel ca noi.

— În Centra, spune Mirabella. Cu Henry Redville. Arsinoe, asta s-a întâmplat cu mai bine de patru sute de ani în urmă.

— Patru sute... Se așază pe pat lângă Mirabella și ia în brațe cățelul care se trezise și acum scheuna. Ce înseamnă asta? De ce visez așa ceva?

— Nu e ceva real. Nu poate să fie. Poate e doar o amintire, dintr-o carte pe care nu-ți mai amintești că ai citit-o.

— Poate, șoptește Arsinoe, dar Mirabella e convinsă că nu crede. Numai că înainte de asta am văzut ceva. În cimitir.

— Cum?

Mirabella își ține respirația. În sfârșit, sora ei e pregătită să spună ce i s-a întâmplat. Avusese răbdare, dar acum răbdarea ei începuse să se piardă.

— O siluetă întunecată. Ca o umbră. Avea o coroană de argint cu pietre albastre, strălucitoare.

Arsinoe se duce la birou și răcolește să găsească hârtie și cerneală. Scârțâitul peniței pe hârtie îi dă Mirabellei fiori neplăcuți pe șira spinării. Arsinoe îi întinde hârtia, și Mirabella se uită la desen la lumina lumânării.

— Coroana Reginei Albastre.

— Am văzut umbra Reginei Albastre, spune Arsinoe. Și ea îmi arăta cu mâna spre Fennbirn.

La micul dejun, Mirabella încearcă să mănânce ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Își unge felia de pâine prăjită cu unt și își pune zahăr în ceai. Se preface că le ascultă pe doamna Chatworth și pe Jane vorbind despre petrecerea aniversară a soției guvernatorului și extaziindu-se de cățeluș sau de funda lui de la gât. Doar Billy pare să-și dea seama că ceva nu e în regulă și își plimbă mereu ochii de la cearcănele negre de sub ochii lui Arsinoe la degetele încordate ale Mirabellei și înapoi.

Nu dormiseră mai deloc. Stătuseră, pur și simplu, pe marginea patului lui Arsinoe până când lumânările arseseră complet. În cele din urmă, spre orele cenușii ale dimineții, Arsinoe se întinsese pe

pat și închisese ochii. Dar în clipa în care i-a închis, au început iar murmurele. Mirabella a trezit-o din somn, dar de fiecare dată când adormea, murmurele reîncepeau.

Mirabella nu știe ce semnificație are visul, nu știe dacă sunt într-adevăr viziuni sau niște simple coșmaruri. Nu știe dacă Arsinoe a văzut într-adevăr umbra Reginei Albastre, deși și acum o dor mâinile de cât a strâns hârtia cu desenul făcut de ea. Nu știe decât ceea ce simte: că insula le cheamă înapoi.

— O petrecere la casa cea mare a guvernatorului! exclamă Jane, ca și cum nu tot despre asta ar fi vorbit în ultima jumătate de oră.

— Într-adevăr, spune doamna Chatworth, tăind o bucățică de ou moale ca să-l hrănească pe noul ei animal de companie; cel puțin ideea avută de Arsinoe dăduse roade. Va trebui să-ți luăm o altă jachetă, Billy; am văzut la magazin una potrivită. Iar tu, Jane, trebuie neapărat să porți rochia de mătase lila. Vor fi acolo o mulțime de burlaci eligibili; poate reușesc să-mi căsătoresc ambii copii în aceeași zi!

Când aude de căsătoria lui Billy, Arsinoe se oprește din mâncat, iar Mirabella se întoarce spre el cu o sprânceană ridicată.

El își drege glasul.

— Nu caut o soție, mamă.

— Christine Hollen e o alegere bună. Toată lumea din oraș știe că a pus ochii pe tine.

— Mamă, n-ai auzit ce am spus?

— Dar tu ai auzit ce am spus eu? îl întreabă doamna Chatworth. După câte se pare, tatăl tău nu se grăbește să se întoarcă din... — se uită pieziș la Mirabella și la Arsinoe — din locul acela, iar fără el, creditorii vor începe să ne bată la ușă. Partenerii ne vor scoate din asociație și până să-ți dai seama, casa din Hartford nu va mai fi, casa din oraș nu va mai fi, afacerea nu va mai fi și vom fi ruinați! Tot ce trebuie să faci e să ne salvezi și să-i ceri mâna lui Christine Hollen.

— Dacă îi cer piciorul, crezi că ne vor da măcar un împrumut? întreabă Billy, și Arsinoe râde cu gura în șervet, surprinsă.

— Dacă vrei să ne scuzați, spune Mirabella și o ia de mână. Mi-e teamă că sora mea și cu mine nu am dormit prea bine. Poate că puțin aer curat...

— Vin și eu cu voi, spune Billy, și dă să se ridice.

— Nu te duci nicăieri. O să rămâi aici și o să mergi la magazin cu mine și cu Jane, ca să ți se ia măsura pentru jachetă. Iar tu — doamna Chatworth o fixează pe Mirabella cu privirea — tu și sora ta sunteți oaspeții mei, iar felul în care vă purtați se reflectă asupra casei mele. Aveți grijă să vă luați umbrelele de soare. Și asigură-te că ea își pune o rochie.

Mirabella îi dă asigurări că așa vor face, cu toate că era ușor de spus, dar greu de făcut, apoi o împinge ușor pe Arsinoe spre scară. Nici nu trec

zece minute, și Billy bate la ușă și bagă capul în cameră.

— Am reușit s-o fac pe mama să mai amâne achiziționarea jachetei, spune el și se uită la Arsinoe, care e îmbrăcată tot în pantaloni și cu una dintre cămășile lui vechi.

Mirabella face un gest exasperat spre sora ei.

— Și-a pus în cap că ar trebui să se îmbrace cu haine masculine, ca să creadă lumea că e băiat.

— Presupun că e vina mea, spune Billy și închide ușa fără zgomot. Pentru că am lăsat-o să se îmbrace cu hainele mele.

— Nu vorbiți despre mine ca și cum n-aș fi aici, spune Arsinoe cu capul în comoda prin sertarele căreia răscolește. Billy, îmi împrumuți o pereche de ciorapi de la tine? Știu cât de mult ții la ei, dar ai o grămadă.

— Și ți-am dat deja vreo cinci perechi. Ce-ai făcut cu ele?

— Ai impresia că știu? Scoate din sertar o pereche de ciorapi albi de mătase și alte desuuri fine, aruncându-le pe jos. Te rog, dă-mi niște șosete, Henry.

Se oprește brusc.

— Cine e Henry? întreabă Billy.

Arsinoe se întoarce și trece repede pe lângă el, să caute sub patul Mirabellei.

— Nimeni, spune ea. Nu te mai cheamă și așa? William Henry Chatworth Junior?

Iese de sub pat fluturând o pereche de șosete negre.

— Știi bine că nu, spune Billy. Deci cine e Henry?

— O să-ți explice mai târziu. Mirabella o ia de umăr pe Arsinoe și o împinge pe ușă, afară, deși ea încă se mai chinuie să-și pună și ultima gheată. Dacă nu o scot din casă mai repede, mama ta o să se răzgândească și o să ne închidă în cameră.

— A fost cât pe ce, șoptește Arsinoe când coboară împreună treptele din fața casei.

Mirabella o apucă de cot.

— Ești mult mai binedispusă decât m-aș fi așteptat în situația asta.

— Păi, am dormit mai mult ca tine. Arsinoe chiar încearcă să zâmbească, dar zâmbetul i se șterge când vede că expresia Mirabellei rămâne neschimbată. Nu pot să-ți explic, spune ea serioasă. Visele astea sunt plăcute. Mă fac să mă simt în siguranță.

— Și umbra Reginei Albastre? Și ea te-a făcut să te simți în siguranță?

Arsinoe înghite în sec.

— Nu. Am simțit-o ca pe o amenințare.

— Deci ce-o să facem?

— Nu știu. Poate nimic. Poate că nu se va mai repeta.

Mirabella o ia de braț pe sora ei.

— Nici tu, nici eu nu credem asta, spune ea. Așa că mai bine mă duci acolo unde a început totul. Să

mergem la mormântul lui Joseph.

— N-ai mai venit aici, așa-i? o întreabă Arsinoe, conducând-o pe Mirabella pe aleea îngrijită din cimitir.

— Nu. Nu mai fusese din ziua în care așezaseră piatra de mormânt. Mirabella se gândise la mormântul lui și la el de multe ori, dar niciodată nu venise să-l viziteze. Am senzația că nu am dreptul s-o fac, de vreme ce ea nu are cum să vină, zice.

— Nu cred că Jules ar vrea să-i interzică vizitatorii.

— Probabil. Dar nu numai din cauza asta. Nu-mi place ideea că el stă să putrezească în pământ, când ar trebui ca cenușa lui să plutească prin aer. Și prin apă.

— Când ar trebui să fie în viață.

— Da, încuviințează Mirabella. Când ar trebui să fie în viață.

Ajung la mormântul lui Joseph și pășesc în umbra ulmului. Este greu de crezut că el este într-adevăr acolo, în pământul acela, sub peticul acela de iarbă moale. Mirabella nu poate să-l simtă. Pe de altă parte, petrecuseră atât de puține zile împreună. Uneori, parcă nici nu crede că amintirea ochilor și a zâmbetului lui e corectă. Sunetul vocii lui. Dar îl iubise. El o iubise pe Jules, dar Mirabella îl iubise pe el în puținele zile pe care le avuseseră.

— De ce aici? întreabă Mirabella, în timp ce Arsinoe se așază pe vine lângă mormânt. De ce la mormântul lui Joseph?

— Cred că a început aici pentru că el e o parte din insulă. Arsinoe atinge pământul. Cred că ea a putut să mă găsească fiindcă eram cu el. Și poate pentru că...

Strânge pumnii.

— Ce?

— Madrigal mi-a spus odată că magia joasă este singura formă de magie care funcționează în afara insulei. Și poate pentru că m-am folosit de magia joasă de atâtea ori, insula a reușit să mă găsească. Își sumetecă mânecile și se uită la cicatrice. Poate că luminez ca un far.

Privirea Mirabellei rătăcește pe liniile rozalii de pe brațele surorii ei. Pe urmele adânci de pe antebraț. Sunt diferite de urmele lăsate pe fața ei de ghearele ursului. Au ceva special. Ceva care pare tulburător de util.

— Dacă e așa, povestea asta îmi displace și mai mult, murmură Mirabella. Magia joasă nu a fost niciodată o magie în care să poți avea încredere.

— Pe mine m-a salvat în destule situații, spune Arsinoe.

— Dar cu un preț. Și nu cu un preț plătit doar de tine.

Privirea Mirabellei se îndreaptă pentru o clipă spre mormântul lui Joseph. E o mișcare

inconștientă a ochilor, dar Arsinoe vede și face o grimasă.

— Nu asta am vrut să spun, Arsinoe. Am vrut să spun doar că... ar trebui să sperăm că visele astea sunt doar niște vise.

— Și umbra reginei este doar ce?

— Un alt vis.

— Mira, eram trează.

— Oarecum.

Arsinoe se strâmbă, iar Mirabella își îndulcește tonul.

— Spune-mi ce ai visat azi-dimineață, când ai adormit.

Arsinoe șovăie, ca și cum ar fi vrut să păstreze povestea doar pentru sine. Când, în sfârșit, începe să vorbească, privirea ei rămâne în pământ.

— Am visat iar că eram ea.

— Cine?

— Daphne. Arsinoe lasă capul într-o parte și ridică din umeri, un gest pe care îl împrumutase de la continentali. Regina pierdută a insulei Fennbirn.

— Nu există o regină pierdută a insulei Fennbirn.

— Vrei să asculți, sau nu?

Mirabella oftează și îi face semn să continue.

— Am visat că ne strecuraserăm pe ascuns pe o corabie care se îndrepta spre Fennbirn. Ca să-l ajutăm pe Henry Redville la pețit. Arsinoe închide ochii, ca și cum ar încerca să-și amintească, apoi își încrețește nasul, căutând în memorie fragmentele

de vis. Și continuă: Planul ei este să se împrietenească cu regina. Să-i câștige încrederea, ca aceasta să se apropie de Henry. Dar eu cred că o să-l vrea pe Henry pentru ea...

— Și pe urmă? o întrerupe Mirabella. După ce s-a imbarcat pe corabie, ce s-a întâmplat?

— Pe urmă eram din nou pe Fennbirn. Ne-am dat jos de pe corabie, în haine băiețești, și ne-am dus la regină.

— Ai întâlnit-o pe Regina Illiann? Ai întâlnit-o pe Regina Albastră?

Arsinoe dă din cap, cu un aer grav.

— Am fost din nou acolo. Pe insulă. În docurile din portul Bardon și la Volroy.

Mirabella se întoarce cu spatele, clătinând din cap. Nu poate fi adevărat. Pe măsură ce Arsinoe povestește, insula i se pare tot mai aproape, ca și cum ar fi trecut cu privirea peste golf și insula ar fi fost acolo, uitându-se la ele.

Strânge tare din ochi.

— Deci această... regină pierdută... s-a întâlnit cu Regina Albastră și nu a fost recunoscută? Cum așa? Ea chiar credea că Daphne e băiat?

— Nu. Illiann și-a dat seama imediat că nu e băiat. Dar Daphne se mișcă precum un continental. Vorbește precum un continental. Și, după cum spunea toată lumea de pe insulă, surorile lui Illiann erau moarte de mult. Ea niciodată nu a trebuit să se uite peste umăr ca să-și apere coroana. A fost

Regină Încoronată de la naștere. Nu ca noi.

— Și această Daphne... nu știe nimic?

— Nimic, spune Arsinoe cu tristețe. Nu știe nici măcar că e elementală. Harul ei a fost mult timp blocat. Dar am văzut că dispoziția ei are efect asupra vremii. Niște schimbări subtile. Harul ei a rămas latent în atâția ani petrecuți departe de insulă, dar e încă acolo.

— Stai puțin. Dacă Daphne este – a fost – într-adevăr o regină elementală, de ce îți vorbește ție? De ce nu-mi vorbește mie?

Pe fața lui Arsinoe trece o urmă de iritare.

— Nu vreau să spun că ar trebui să-mi vorbească mie, fiindcă eu ar trebui să fiu cea aleasă, explică Mirabella. Vreau să spun că ar trebui să-i vorbească uneia ca ea. De la elementală la elementală.

Arsinoe dă din cap.

— Nu știu de ce. Poate seamănă mai mult cu mine. A plecat pe furiș din Centra, îmbrăcată în haine de băiat, și s-a strecurat pe corabia care ducea la Fennbirn caii lui Henry. Niciodată n-am mirosit atâta balegă într-un singur loc. Și pe urmă mai e faptul că ea e, practic, orfană, și depinde de familia lui Henry.

— Asta o face să semene cu noi amândouă, spune Mirabella, încruntată.

— Atunci poate e altceva.

Arsinoe se ridică în picioare și își trece palma

peste piatra de mormânt. Degetele i se opresc asupra inscripției, pe rândul acela unde scrie „prieten al reginelor și al pumelor”. Apoi strânge pumnii.

— Magia joasă. Magia joasă trebuie să fie. Sunt marcată de ea. Se întoarce spre Mirabella cu o scânteie diabolică în ochi. Poate dacă te-am marca și pe tine...

— În niciun caz.

— Păi, atunci ce-ai vrea să fac? Să nu mai visez? Să nu mai dorm?

Mirabella oftează. Nu are cum să-i ceară asta. Și apoi, o cunoaște bine pe sora ei. Arsinoe o va urma pe regina asta, indiferent spre ce răspunsuri și spre ce finaluri. Indiferent de riscuri.

— Promite-mi numai să nu ții secrete. Că o să-mi spui tot, indiferent despre ce e vorba.

VOLROY

Katharine se plimbă în grădina de trandafiri din partea de est a castelului. E un spațiu mic și foarte intim, plin de tufe de trandafiri de toate culorile. Îi fusese foarte greu să găsească o clipă de liniște din ziua în care ceața adusese cadavrele la mal. Toată lumea e speriată. Și nimeni nu are vreun răspuns. Nici examinarea cadavrelor nu a adus vreo explicație, iar ceața continuă să se comporte ciudat, se ridică atunci când nu ar trebui și e mai densă și mai aproape de țărm decât în mod normal.

Katharine prinde în mână un boboc de trandafir mare și roșu. Reginele naturaliste moarte o făcuseră să vină în grădină, tânjind după soare și după mirosul plantelor verzi.

Dar Katharine nu poate face să înflorească trandafirul. Nu poate să-l facă să crească, după cum nu poate nici să-l ofilească sau să-l ucidă. Harurile împrumutate nu sunt haruri adevărate, până la urmă. Harul naturalist de împrumut îi dă mână sigură la strunirea cailor și a ogarilor regali, dar nu îi dă puterea de a le porunci. Harul războinic de împrumut îi dă pricepere la mânuirea pumnalelor, dar nu îi permite să le miște. Toxicele moarte îi permit să consume otrăvuri, dar nu pot împiedica răul pe care otrăvurile îl fac trupului ei.

— Regină Katharine.

Katharine lasă trandafirul și se întoarce. Este

Marea Preoteasă Luca, însoțită tocmai de Genevieve.

— O pereche neașteptată, spune ea, când ele se înclină.

— Într-adevăr neașteptată, spune Luca. Genevieve m-a urmat ca o umbră din clipa în care am ieșit din castel. Ai zice că nu are încredere în mine să stau singură cu regina.

Genevieve oftează, dar nu spune nimic. Nu are rost să nege.

— Am decis să permitem incinerarea cadavrelor căutătorilor, spune Luca.

— Dar încă nu am aflat de ce sau cum...

— Și poate nu vom afla niciodată. Dar cadavrele nu mai au alte secrete de dezvăluit. Iar familiile oamenilor au așteptat destul. Dacă îi mai ținem mult în așteptare, vor apărea tot felul de speculații și se va instala panica.

Katharine se încruntă și prin mintea ei trec în fugă imagini din ziua banchetului. Atât de multe cadavre rostogolite pe nisip: mușcate de pești, mutilate, sau neatinse și palide. În timp ce se gândește la asta, o albină aterizează pe dosul palmei ei, iar Luca se uită repede la ea. Katharine lasă albina să meargă un moment, apoi o gonește.

— Sunt încă întrebări fără răspuns, întrebări pe care oamenii nu le vor uita.

— Oamenii vor accepta explicația dată de templu. Că acei căutători au suferit un tragic accident pe

mare.

— Și ceața?

— Ceața i-a adus acasă.

Luca se uită spre Genevieve, ca și cum ar fi căutat sprijin la ea, și, spre uimirea lui Katharine, aceasta o susține.

— Oamenii vor un răspuns care să-i liniștească, spune Genevieve. Vor un răspuns care să le permită să-și continue viața de zi cu zi. Să lăsăm templul să dea o declarație. S-o lăsăm pe Marea Preoteasă să-și folosească influența. La urma urmelor, din acest motiv i-am permis să ocupe un loc în consiliu.

— Bine zis, spune Luca cu o expresie acră.

— Prea bine, încuviințează Katharine, încheștându-și fălcile. Dar chiar dacă oamenii vor uita, eu n-o să uit. N-o să uit că oamenii trimiși de mine în căutare au avut parte de o moarte violentă. Că au plecat pe mare și au murit peste câteva zile, dar unii păreau că sunt morți de câteva săptămâni.

Marea Preoteasă se uită la tufele de trandafiri. Se uită la ele atât de mult timp, încât Katharine e convinsă că va schimba subiectul și că va spune ceva despre vreme sau despre flori.

— Mi-aduc aminte când a încercat sora ta să fugă în ceață, spune Luca. Ți amintești? La vremea aceea erați despărțite, desigur, dar trebuie să fi auzit de la familia Arron. Eram acolo când i-au găsit plutind cu barca. Nu plecaseră din golful

Sealhead decât de o noapte. Și totuși fețișoarele lor erau slăbite. Și băuseră toată apa.

Katharine înghite în sec când Marea Preoteasă întoarce privirea spre ea.

— Nimeni nu a spus nimic despre asta atunci. Erau prea multe alte lucruri – lucruri presante – care ne-au distras atenția. Dar chiar și cei pe care ceața îi lasă să treacă văd asta. Cei care vin de pe continent. Cei care fac comerț. Timpul și distanța nu sunt la fel în ceață. Nimic nu e la fel în ceață. Oricât de mult am încerca să aflăm ce s-a întâmplat cu oamenii trimiși de tine în căutare, nu vom afla, probabil, niciodată.

Și cu aceasta, Marea Preoteasă se înclină și pleacă.

— Ce babă enervantă! exclamă Genevieve după plecarea lui Luca. Dar cred că are dreptate. E mai bine să lăsăm în urmă acest incident. Oamenii văd ceața ca pe un apărător al insulei. Iar când ceața se comportă atât de alarmant... Am avut noroc că de atunci nu s-a mai întâmplat nimic. Și cine știe? Povestea inventată de Marea Preoteasă, cum că ceața ți-a adus înapoi cadavrele, s-ar putea să meargă. Poate chiar așa a fost.

— În cazul în care nu e adevărat, spune Katharine, vreau să aflu mai multe despre ceață. Poate și despre Regina Albastră care a creat-o. Vrei să te interesezi tu pentru mine, Genevieve? Cu discreție.

— Dacă dorești.

Una dintre albinele care zboară deasupra tufelor de trandafiri se apropie atât de mult de părul lui Genevieve, încât ea încearcă s-o gonească cu palma. Apoi începe să țipe când albina o înțeapă în deget.

— Ai omorât-o.

— M-a înțepat!

— Și tu de câte ori m-ai înțepat când eram mică? Nu te mai purta ca un copil.

Genevieve face o plecăciune și iese din grădină, sugându-și degetul rănit. Fiind un toxic cu har puternic, veninul de albină nu poate să-i provoace nici măcar o umflătură. E numai o durere temporară.

Katharine se uită din nou la trandafiri. Reginele naturaliste moarte o calmau cel mai mult, atrăgând-o în mijlocul florilor sau spre grajduri, ca să călărească. Dar discuția despre ceață le agitase pe toate surorile moarte.

— Știți și voi la fel de bine ca mine, le spune ea. Povestea cu ceața nu s-a încheiat.

PE CONTINENT

Dimineață, Arsinoe și Mirabella se pregătesc pentru petrecerea pe care o dă soția guvernatorului de ziua ei.

— Trebuie să încercăm să fim politicoase, spune Mirabella, stând în picioare în spatele lui Arsinoe, la măsuta de toaletă, și străduindu-se să-i prindă părul scurt cu niște clame. Trebuie să încercăm să le zâmbim doamnei Chatworth și domnișoarei Jane.

— O să încerc.

Arsinoe începe să tușească după ce Mirabella îi pudrează obrazul peste cicatricea roșie, dar după ce termină, rezultatul e doar o cicatrice dată cu pudră. Semnul lăsat de urs refuză să se lase ascuns.

— Suntem aici datorită bunăvoinței lor. Datorită amabilității lor.

— Știu. Numai că... pentru unii dintre noi e greu să treacă peste asta.

În oglindă, Mirabellei îi pică fața.

— N-am vrut să spun asta. Am vrut să spun că tu te pricepi mai bine să pari una de-ale lor.

— Doar pentru că sunt deja obișnuită să port rochii. Trebuie să ne grăbim și să căutăm una și pentru tine. Nu cea gri. Arată ca un sac de cartofi. Ce zici de rochia albastră? Cu panglică neagră pe margine?

— Nu, spune Arsinoe. Nu vreau rochie. O jachetă

și o vestă sunt perfecte.

Mirabella oftează și renunță să-i mai aranjeze părul.

— Ce-ai visat azi-noapte? Nu mă minți!

— Am visat că aranjam niște întâlniri secrete între Henry Redville și regina Illiann. Ca să-i ofer lui Henry un avantaj înainte ca ea să-i întâlnească pe ceilalți pețitori la Debarcare.

— Înainte să-i fi întâlnit, spune Mirabella încruntată. Să-i *fi întâlnit*. Toate acestea au fost. Nimic nu mai poate fi schimbat. E doar un fel de șiretlic al insulei, un fel de influență pe care încă o mai are asupra noastră. Și tu erai din nou fata aceea? Daphne?

— Da. Arsinoe se uită atent la sora ei, în oglindă. Știi că sunt niște coridoare secrete ascunse în spatele tapiseriilor de la Volroy?

— De unde să știu? N-am fost niciodată în castel, doar în temnițele lui.

— Așa am reușit să-l introduc în castel pe Henry fără să știe nimeni.

— A mai fost ceva în visul ăsta? Ceva important? Ai găsit vreo explicație pentru care Regina Albastră ți-ar trimite aceste vizii? Ai spus că Daphne îl iubește pe Henry. Dar știm că el devine regele-consort al reginei Illiann. Ți s-a părut că Daphne ar vrea s-o trădeze pe regină?

— Nu. Ea și Illiann sunt deja prietene apropiate. Oare de-asta îmi trimite mie regina visele?

Încearcă să-mi dea o lecție?

— Nu știu. Mirabella se întoarce și începe să se îmbrace. Dar până la sfârșitul petrecerii soției guvernatorului, hai să încercăm să uităm de astea.

Conacul guvernatorului Hollen este chiar la marginea orașului, în mijlocul unui domeniu întins, înconjurat de copaci. Când trăsura lor intră pe lunga alee circulară, Arsinoe își amintește de Black Cottage. Clădirile au exteriorul asemănător, alb, cu lemnărie închisă la culoare, deși la casele lui Hollen există și un brâu de cărămidă roșu-portocalie.

— Nu-i rău, spune ea și fluieră admirativ.

— Ssst!

Doamna Chatworth întinde mâna de vizavi și o plesnește peste umăr. Nu i-a adresat niciun cuvânt din clipa în care a coborât scările îmbrăcată cu pantaloni și o vestă neagră.

— Le-a făcut un compliment, mamă, spune Billy și o ia pe Arsinoe de mână.

— Las-o să stea în spate. Să intre domnișoara Mirabella prima. Cel puțin ea știe să se îmbrace decent.

Îmbrăcată cu o rochie cu dantelă crem și funde verzi, Mirabella nu prea seamănă a regină. Dar așa cere moda continentală. Singurul lucru de care se plânsese doamna Chatworth era părul. Ea voia bucle, dar Mirabella refuzase să folosească fierul

încins. Cum harul ei slăbise, putea să se ardă, și Arsinoe își imaginează că pentru o fată care era obișnuită să danseze cu focul, nu putea fi ceva mai rău.

— Nu cumva ați fost invitate la petrecerea asta tocmai ca lumea să se uite la noi? Christine l-a invitat pe Billy, dar dumneata și Jane ați fost incluse ca însoțitoare pentru cele două străine.

— Ce vrei să spui, domnișoară Arsinoe?

— Vreau să spun că vă fac o favoare îmbrăcându-mă așa. Își așază reverele și își dă părul pe spate, descoperindu-și cicatricea. Îmbrăcată așa, sunt un punct de atracție.

Servitorii vin să-i ajute să coboare din trăsură și îi conduc într-un hol imens, cu tavan înalt.

O rudă a guvernatorului – una dintre fiicele mai mici, sau poate o nepoată – le iese în întâmpinare.

Doamna Chatworth înclină capul.

— Dă-mi voie să ți-o prezint pe domnișoara Mirabella Rolanth, spune ea, și pe sora ei, domnișoara Arsinoe.

Când aude prezentarea, fata face ochii mari.

— Am auzit atât de multe despre voi! Cât mă bucur să vă cunosc, în sfârșit!

Arsinoe și Mirabella înclină capul și fac o mică reverență, apoi fata îi invită în casă.

— Nu știi de ce trebuie să fim Mirabella și Arsinoe *Rolanth*, șoptește Arsinoe în timp ce o urmează cu toții pe fată.

— N-ar fi sunat prea bine să fim Mirabella și Arsinoe *Wolf Spring*, șoptește Mirabella, la rândul ei.

Fata îi lasă undeva, în capătul casei, unde două uși larg deschise dau spre curtea unde se ține petrecerea. Arsinoe fluieră iar. Pe peluza întinsă se văd o mică fântână arteziană și un gard verde bine îngrijit. Pe mese sunt așezate flori de vară, ba e chiar și un ring de dans pavat cu piatră și o mică orchestră. Pe insulă, o astfel de petrecere ar fi fost rezervată reginelor sau vreunui mare festival.

— Ce mai aniversare! spune Arsinoe, uitându-se la invitații care se plimbă râzând sau stau în grupuri cu pahare de băutură în mână.

Multe dintre doamne optaseră pentru pălării cu boruri largi în loc de umbreluțe.

— Nu fi acră, o ceartă Mirabella. Și aniversările noastre erau ca niște festivaluri.

— Noi eram regine. Oftează. Ce n-aș da pentru o halbă de bere cum obișnuiam să bem la Lion's Head.

— Puțin probabil să găsești aici așa ceva, spune Billy și o apucă de braț. Ceai, cu siguranță. Sau șampanie.

— Mă mulțumesc cu orice. Om fi noi niște curiozități, dar sper că nu vor să facem cunoștință cu *toată* lumea de aici.

— Billy! Aici, Billy!

Se întorc. Christine Hollen e în mijlocul unui

grup de tinere.

Arsinoe se strâmbă.

— A, perfect, domnișoara Christine.

— Duceți-vă, spune doamna Chatworth și îi împinge cu un gest nu prea blând.

Billy își drege glasul.

— Presupun că nu avem încotro.

O ia înainte, iar Arsinoe se întoarce spre Mirabella, spunând pe mutește „Ajutor!”

— N-o să se apropie prea mult de el, spune Mirabella și îl ia pe Billy de braț. Treci în partea cealaltă.

Arsinoe îl ia de braț pe Billy, deși i se pare ciudat. Nu poate să nu observe că mersul Mirabellei a devenit mai provocator. Și că așa, cu amândouă lipite de el, Billy rânjește ca un idiot.

— Afișează cel mai frumos zâmbet al tău! spune Mirabella printre dinți, cu o veselie falsă.

— Un zâmbet de cal, spune și Arsinoe printre dinți, cu aceeași falsă veselie.

Când ajung la ea, Christine îi întinde mâna lui Billy, ca să i-o sărute, dar cum el are ambele brațe ocupate, degetele ei rămân câteva clipe în aer, apoi lasă mâna jos. Mirabella se uită la Arsinoe și ridică bărbia cu un aer triumfător.

— Sunt atât de bucuroasă că tu și domnișoarele Rolanth ați putut veni.

— Mulțumim pentru invitație, spune Billy. E o petrecere foarte frumoasă.

Zâmbetul lui Christine nu e radios ca de obicei. Nu poate să-și ia ochii de la Mirabella, cum se reazemă de Billy, și în fața ei biata fată pare că se micșorase cu trei numere. Lui Arsinoe i se face milă de ea și încearcă să-i prindă privirea, ca să-i zâmbească sincer, dar un băiat se apropie cu mâna întinsă spre Mirabella, iar fața lui Christine se înseninează.

— Domnișoară Rolanth, spune el. Dansezi?

— Vai, da, trebuie să dansezi! exclamă Christine înainte ca Mirabella să poată răspunde. Orchestra aleasă de tatăl meu este absolut încântătoare.

Mirabella se uită când la băiat, când la Arsinoe.

— Te rog, insistă Christine. Nu cred că Billy și-a închipuit că o să te țină doar lângă el.

Mirabella se desprinde de brațul lui Billy și îl ia de mână pe băiat.

— Mă întorc imediat.

Dar nu se va întoarce. Băieții deja stau la coadă lângă ringul de dans.

Arsinoe se întreabă ce va face. Muzica de pe continent este atât de diferită de cea de acasă. Nu sunt sunetele grave de coarde sau de fluiere din Rolanth, nici viorile vesele la care cântau Ellis și Luke în Wolf Spring. Chestia asta se cântă mai mult la trompetă de niște muzicieni îmbrăcați cu niște cămăși vărgate, ca niște acadele.

Odată Mirabella plecată, Christine nu mai pierde timpul, îl apucă pe Billy de braț și îl trage lângă ea,

aruncând în treacăt o privire spre vesta și pantalonii lui Arsinoe. Apoi îl bate pe umăr.

— Aș vrea să-ți prezint pe cineva. Întinde ușor gâtul, un gât fin și elegant, observă Arsinoe, arătând spre un băiețel care aleargă prin iarbă. Uite-l! Micul meu văr.

Încep să râdă când băiețelul cade și se ridică repede în picioare, îmbrăcat în costumul lui miniatural, elegant.

— Este exact genul de copil pe care o să-l am eu într-o zi. Un copil bun, de care tatăl lui să fie mândru. Nu e scump?

— Este, consimte Billy.

— Cu siguranță, spune Arsinoe.

— Nu ți-ar plăcea să ai așa un băiat, Billy? Un băiat bun și o femeie bună care să-l crească.

Arsinoe pufnește fără să vrea, iar zâmbetul drăgălaș dispare de pe fața lui Christine.

— Poate că ar trebui să te duci și tu să dansezi, domnișoară Arsinoe. Asta dacă e cineva dispus să danseze cu tine.

— Poate că ar trebui să-ți dau una peste...

— Eu sunt dispus. Billy își trage brațul din mână lui Christine și o ia de mijloc pe Arsinoe. Cât despre copil, Christine, cred că aș prefera o fetiță. Care să dea replici istețe. Și care să se îmbrace numai în pantaloni.

Se îndepărtează împreună, și Arsinoe nu se poate abține să nu se uite înapoi. Toată fața lui Christine

se înroşise de furie.

— Ei, spune Billy, cu nervozitate. Ce fac?

— Ai zice că e gata să ţipe. Arsinoe râde. Mama ta n-o să fie prea încântată de asta.

— Mama mea va trebui să se împace cu ideea. Va trebui să se mulţumească doar cu faptul că am acceptat să mă duc în toamnă la şcoală.

— La şcoală?

— Da, răspunde Billy. Trebuia să-ţi fi spus mai demult.

— Spune-mi acum.

El dă din cap şi se îndepărtează de ringul de dans, căutând un loc mai liniştit. Durează o vreme, dar în cele din urmă vacarmul petrecerii se aude mai slab şi se opresc pe o pajişte verde, între grajduri şi hangarul trăsurilor.

— E mai frumos aici. Arsinoe se aşază pe jacheta pe care Billy o întinsese pe iarbă. Unii oameni se holbau aşa de tare la mine, încât credeam că o să le iasă ochii din orbite.

— Uite. El îţi întinde un pahar de şampanie pe care îl luase din mers de pe o tavă. Nu e bere, dar tot e ceva.

Ea se uită atent la bulele din pahar.

— Crezi că ar putea fi otrăvită?

— Puţin probabil.

— Ce păcat!

— Nu credeam că harul tău se manifestă şi aici, spune el.

— Nu cred că se manifestă. Golește paharul dintr-o înghițitură. Dar tot e păcat.

El se așază lângă ea și o clipă se bucură amândoi de companie. Din păcate, nu durează mult.

— Înțelegi de ce trebuie să mă duc la școală, spune el.

— Da. Sigur. Așa se face aici, nu? Te duci la școală și pe urmă îl ajuți pe tatăl tău la afaceri.

— Dacă nu mă dezmoștenește, spune Billy, și râde fără veselie.

— Crezi că de asta nu s-a întors?

— Nu chiar. Faptul că încă nu s-a întors mă face să cred că am speranțe. Dacă stă acolo ca să mă pedepsească pe mine, e semn bun. Dacă avea de gând să mă dezmoștenească, venea repede acasă și făcea actele.

— O să fie în regulă pentru tine și familia ta? întreabă Arsinoe. Mă refer la bani.

— Da. Nu. Nu știu. Zâmbește trist și își pune paharul de șampanie pe iarbă. O să fie în regulă. Mă descurc eu cumva.

— Aș vrea să-ți fi putut oferi toate astea, face ea semn spre vasta proprietate. Dar nu îmi aparține. Ai plecat pe insulă ca să obții o regină și te-ai întors cu încă două guri de hrănit. Pentru numele Zeiței, ți-am luat și hainele!

— Și îți stă mai bine cu ele decât mie. Ascultă. Nu-ți face griji. Tatăl meu e un ticălos, dar nu va rămâne plecat atâta timp cât să ne ruineze. Dacă

are vreo calitate, aceea e instinctul de conservare.

— Trebuie să recunosc că mă cam tem de sosirea lui.

— O să fie bine. Dar până atunci trebuie să mă duc la școală, ca s-o mulțumesc pe mama. Îi atinge bărbia. Le-am promis lui Joseph și lui Jules că o să am grijă de tine, nu?

Arsinoe se trage în spate, supărată.

— Jules n-ar fi trebuit să-ți ceară asta. Dar se obișnuise atât de mult să aibă grijă de mine, că nu a putut să plece fără să lase pe cineva în locul ei. Trebuia să spui nu.

— N-aș fi spus niciodată nu, Arsinoe. Jules nici nu trebuia să ceară asta.

— Dar poate că așa ar fi rămas cu mine.

Doar că ea este acum aici, și știe că Jules n-ar fi putut să stea vreodată pe continent. Toate constrângerile și regulile stupide de aici ar fi făcut-o s-o ia razna. Și ce s-ar fi ales de Camden, dacă harul ei ar fi slăbit? N-ar mai fi fost un familiar, ci o sălbăticiune aflată într-un loc în care ar fi fost vânată sau închisă într-o cușcă.

— Junior, te-ai fi adaptat pe insulă?

El ridică din sprâncene.

— Nu știu. Poate, pentru tine.

— Dar abia ai fi așteptat să te întorci acasă.

— Asta faci tu acum? Aștepți să te întorci acasă?

Ea clatină din cap. Fennbirn pentru ea nu mai e acasă.

— Nu, doar că aici... e atât de diferit. Sunt multe lucruri cu care trebuie să mă obișnuiesc.

Billy o ia în brațe și o trage spre el. Ea își reazemă capul de umărul lui și pune piciorul peste piciorul lui.

— Și mie îmi e dor de Fennbirn, să știi, spune el. Apoi face o pauză, după care o întreabă: Crezi că familia Sandrin mi-a mâncat găina?

Arsinoe râde.

— Sunt destule găini de mâncat în afară de Harriet. Sunt sigură că o duce bine. Ba chiar cred că e răsfățată. Poate se mai duce și la casa Milone, să umble după Cait și după Ellis. Poate că l-a întâlnit pe Hank, cocoșul lui Luke, și ți-au făcut niște adorabili pui nepoței.

— Pui nepoței. El râde și o strânge mai tare. Cred că mi-ar plăcea asta.

Arsinoe își îngroapă fața în gâtul lui. Chiar și cu ziua aceea caldă de vară, tot i se pare că nu stă destul de aproape de el. În ciuda faptului că locuiesc în aceeași casă, au prea puține momente când sunt singuri.

— Știi, dacă mama ta ne vede așa, va spune că e scandalos.

Billy se rostogolește peste ea și zâmbește.

— Atunci să facem ceva într-adevăr scandalos.

După ce petrec o perioadă foarte plăcută de timp, Arsinoe și Billy adorm sub soarele amiezii. Și

Arsinoe visează.

Se strecoară din nou în corpul lui Daphne și se trezește la Innisfuil. Și e un singur motiv pentru care acolo s-a adunat atâta lume: trebuie să fie Festivalul Beltane.

În vis, Daphne se privește într-o oglindă îndelung șlefuită, întotdeauna se îmbracă în haine de băiat pe Fennbirn. Întotdeauna așa cum îi place. Cât de încântată își trece mâinile peste pieptar, peste pantalonii colanți și peste părul tuns scurt. Oamenii de pe Fennbirn știu că e fată, dar se poartă cu ea ca și cum ar fi un băiat. Așa cum vrea ea să pară atunci când întâlnește pe cineva din țara ei natală, Centra, din Valostra sau din Salkades. Poate să se îmbrace cum vrea ea și să se miște liber în orice cerc, și, pentru prima oară în viața ei, Daphne se simte împlinită.

Arsinoe se uită prin ochii lui Daphne, care stă în picioare alături de Regina Albastră: regina Illiann. Illiann îi amintește de Mirabella. Amândouă sunt elementale, în primul rând, iar Illiann e aproape la fel de frumoasă, cu părul ei negru și lucios, lung până la mijloc, și cu ochii ei inteligenți, mărginiți de gene negre și dese. Tot așa, e la fel de elegantă și de sigură pe coroană cum era Mirabella când s-a întâlnit prima oară cu ea. E atât de sigură că surorile ei au fost ucise imediat după ce s-au născut, încât fata cu părul și ochii negri din Centra nu îi stârnește nicio curiozitate.

Totuși nu e la fel de puternică precum sora mea, își spune Arsinoe, în timp ce cameristele o îmbracă pe Illiann pentru festival, învârtindu-se atât de repede în jurul ei și al lui Daphne, încât e de mirare cum nu ajung să le bage pe amândouă în aceeași rochie. Harul elemental al reginei este pentru vreme și apă. Puțin pentru foc și deloc pentru pământ. Nici măcar marea Regină Albastră nu le stăpânește pe toate, ca Mirabella.

— Ești sigură că nu pot să-l aduc pe Henry pe ascuns? întreabă Daphne la urechea reginei. Pețitorii pierd atât de multe la festivalul acesta. Iar lui Henry îi plac la nebunie irozii.

Irozii. Arsinoe caută în memorie cuvântul acesta vechi. *Actori populari.*

— În niciun caz. Illiann zâmbește. Pețitorii rămân pe corabie până diseară, la Ceremonia de Debarcare.

— Chiar și Henry? După ce te-ai întâlnit cu el de atâtea ori?

Illiann îi acoperă gura cu palma și râde.

— Nici măcar *tu* nu trebuie să fii aici, îi spune Illian, după ce cameristele se îndepărtează, dându-și ochii peste cap când le văd zâmbind.

În mintea lui Daphne, râde și Arsinoe împreună cu ele. Senzația pe care o are e la fel de stranie, afară din corpul ei, dar fiind în același timp într-un corp și având simțuri atât de ascuțite, încât poate adúlmea și parfumul plăcut care vine din palma

lui Illiann.

— Ce mai secret! Daphne îi îndepărtează degetele reginei. Nu văd care-i problema, când oricum va fi soțul tău în curând.

— Poate da. Poate nu. Mai sunt și alți pețitori pe care o să-i întâlnesc în seara asta.

— Alți pețitori. Dar ce sunt ei, în comparație cu Henry al meu? Niciunul n-o să fie la fel de inteligent și de curajos ca el. Niciunul dintre ei nu poate liniști un cal cu un cuvânt sau cu o atingere.

— Are noroc să aibă o prietenă atât de sigură pe virtuțile lui.

O prietenă. Ce fel de prietenă i-ar spune „Henry al meu”? Și ce fel de prieten s-ar uita la Daphne așa cum se uită el? Deschide ochii, Illiann! Nu te face de râs!

Daphne oftează. Se uită la rochia de sărbătoare cu care e îmbrăcată Illiann. Regina Albastră o fi ea numită „albastră”, dar tot numai în negru se îmbracă.

— Atunci ești gata? Putem să ne ducem să vedem actorii, ca să-i povestesc mai târziu lui Henry?

Zâmbind, Illiann își fixează voalul care îi ascunde fața și pornește.

Îh! Voaluri. Cel puțin noi nu a trebuit să purtăm așa ceva. Sau pieptar cu ciorapii ăia. Zeița s-o binecuvânteze pe fata care a inventat pantalonii!

Ies din cort și Arsinoe se uită în jur, curioasă. Valea Innisfuil nu s-a schimbat prea mult în cei

patru sute de ani scurși între vremea lui Daphne și a lui Illiann și vremea ei. Stâncile și Muntele Horn sunt la fel, cum la fel e și iarba lungă și deasă. Copacii par însă diferiți, mai mici, și fac parte din specii care nu mai există azi în acea zonă a insulei. Frunzele lor au nuanțe diferite și umbra pe care o fac e altfel – până și copacii sugerează că această perioadă din istoria insulei a fost mai senină decât perioada plină de sânge și de secrete în care s-a născut Arsinoe.

Illiann o trage după ea pe Daphne pe un podium. Chiar în fața podiumului, mulțimea a lăsat loc liber pentru o scenă improvizată, și așteaptă ca actorii îmbrăcați în costume viu colorate să prezinte o piesă pentru amuzamentul reginei.

Actrița principală iese în față și face o plecăciune.

— Suntem o trupă din orașul oracolelor, Sunpool. Și prezentăm o piesă în cinstea aniversării reginei Illiann.

Începe, și trei fete îmbrăcate în rochii vapoase, verde, gri și bleu, mimează că se nasc dintr-o regină jucată de o actriță care are pe cap o coroană mare, vopsită în galben. O altă femeie, îmbrăcată într-o rochie neagră, lucioasă, cu panglici argintii în păr, se apleacă asupra reginei și o ia în brațe.

Zeîta, își spune Arsinoe.

Zeîta mai aduce cu ea un copil, o fată frumoasă, îmbrăcată cu o rochie de un albastru strălucitor cu negru, și care iese de sub rochia zeitei, unde fusese

ascunsă. „Illiann!” strigă actorii. „Illiann, binecuvântată și albastră!” Oamenii aplaudă cu putere, la fel și Illiann, care râde încetișor. Fata care o joacă se învâрте în cercuri delicate și le atinge pe frunte pe surorile „nou-născute”, care cad moarte la pământ.

Dacă ar fi fost, într-adevăr, așa de simplu. De curat. Piesa se încheie, și Illiann agață o ghirlandă de flori la gâtul actriței pe care ea a considerat-o cea mai bună: fata care o jucase pe regina-mamă. Dar toate celelalte actrițe, chiar dacă nu primiseră ghirlande, vin să sărute poalele rochiei reginei.

— De ce te uiți așa la mine? întreabă Illiann, și Arsinoe simte că Daphne roșește.

— Nimic... doar că... ești atât de diferită față de cum mă așteptam. Ei chiar te iubesc. Tu chiar îi iubești.

— Așa trebuie să fie o regină.

— Nu și în țara din care vin eu.

— Oare Centra chiar e un loc atât de groaznic? Rareori vorbești frumos de ea. Oare trebuie să mă tem atunci că după ce domnia mea se va sfârși, va trebui să mă duc acolo cu Henry? Illiann se uită la Daphne cu coada ochiului. Să știi, Daphne, chiar dacă nu îl voi alege pe Henry ca rege-consort, tu vei fi întotdeauna bine-venită aici.

— Mi-ai da voie să rămân aici?

— Desigur. Pare că te potrivești mai bine aici, pe insulă, oricum. Poate de aceea te-am îndrăgit atât

de mult și atât de repede. Ai noutatea și poveștile unei centrane, dar spiritul tău e al insulei. Deși nu știu dacă ai vrea într-adevăr să rămâi, când Henry ar trebui să plece.

Arsinoe și-ar dori să aibă o oglindă, ca să poată vedea expresia lui Daphne, dar apoi visul continuă cum vrea el, ca toate visele, timpul sare peste etape, din zi se face noapte și Arsinoe se simte puțin amețită de schimbarea bruscă.

Acum sunt pe faleză. Sus, deasupra golfului. Și, după focurile de acolo și după tobele care se aud, Arsinoe știe ce urmează să se întâmple. Trăise asta odată, stătuse aproape în același loc, cu masca ei pictată în roșu și negru.

Ceremonia de Debarcare.

De ce e Daphne acolo, Arsinoe nu știe. Poate pentru că debarcase deja. Poate pentru că devenise noua favorită a reginei. Nu contează. Daphne stă în spatele ei, atât de aproape, încât faldurile negre ale rochiei lui Illiann se lovesc de marginea pieptarului ei. Dar nu sunt singure. Sunt înconjurate de atât de multe domnișoare de onoare și de preotese cu robe albe și negre, încât Arsinoe se miră cum de nu cade vreuna de pe stânci.

— E aproape gata, spune una dintre ele, chicotind, și chiar în întunericul luminat doar de flăcări se vede roșeața din obraji ei.

Atât de multe nume ajung la urechile lui Arsinoe: pețitori din Bevellet, din Valostra și din Salkades.

Cel puțin zece, mult mai mulți decât cei cinci care fuseseră la ceremonia ei.

— Marcus James Branden, spune una dintre domnișoarele de onoare. A atras atenția tuturor. El este Ducele de Bevanne. Bevanne este un mic principat din Salkades, dar familia lui a obținut favorurile regelui lor și deține multe mine. De aur și argint, din câte știi.

— Marcus James Branden, duce de Bevanne. Illiann face o grimasă. Ce multe nume are!

— Dar ce e un duce neînsemnat în comparație cu Henry?

— Un duce din Salkades, insistă domnișoara de onoare. Care deține cea mai frumoasă flotă de corăbii din lume.

— Deci e bogat și are multe corăbii. O să debarce pe plajă îmbrăcat în catifele și abia o să meargă din cauza greutateii banilor pe care îi are în buzunar.

Urmează o vânzoleală de ultim moment, fiindcă domnișoarele de onoare se gândesc să înlocuiască una dintre brățările lui Illiann cu una bătută cu pietre de lapislazuli. Și niciuna nu tace, vorbesc tot timpul, ba de ochii frumoși ai unuia, ba de cum le bate tuturor inima de iubire.

Arsinoe se bucură că e doar un vis, și stomacul ei adevărat nu e acolo, ca să i se facă rău.

— Când se vor uita la tine în seara asta, exclamă cineva, harul tău va aprinde o flacăra.

Arsinoe simte că Daphne își strânge buzele.

— Ca o persoană care a pătruns atât în cercul femeilor, cât și în cel al bărbaților, replică ea, pot să spun că bărbații de pe corăbiile acelea nu vorbesc despre Illiann cu atâta poezie dulceagă.

De sus, de pe faleză, se pot vedea toate cele unsprezece corăbii din port, cu steagurile lor fluturânde. Vântul vine de la tulburarea lui Illiann, spun domnișoarele de onoare, dar Arsinoe nu e sigură de asta. Illiann arată la fel ca întotdeauna. Calmă și concentrată. O regină născută pentru a domni.

Apoi Illiann începe să tremure și peste golf se văd fulgere subțiri care brăzdează cerul precum o plasă de păianjen. Daphne își înăbușă o exclamație de uimire, iar regina îi aruncă o privire, rușinată.

— Cred că sunt cam emoționată. Arăt bine, Daphne?

— Sigur că da. Ești frumoasă. Henry a spus de multe ori că ești cea mai frumoasă fată pe care a văzut-o vreodată.

Chiar a spus asta? Nu știu de ce, dar mă îndoiesc.

Corăbiile pornesc spre țărm, luminate de torțe și de felinare și decorate inutil cu ghirlande de flori, care, oricum, nu se văd în întuneric. Ancorează la mal și pețitorii debarcă și încep să meargă pe plaja de sub faleză, unii, emoționați, se încurcă la plecăciune, alții, niște bufoni râzători, ca Michael Percy și Tommy Stratford, pețitorii aceia amărâți

pe care Arsinoe îi otrăvise din greșeală.

Cei din Bevellet au niște pelerine negre, cu încuietoare de aur, și duc buchete de trandafiri mari și roșii. Cei din Valostra au pelerine ușoare de lână, de diferite culori.

Apoi e rândul lui Henry. Acesta sosește cu o barcă luminată de nouă felinare.

— Câte un felinar pentru fiecare mare district din Centra, îi șoptește Daphne lui Illiann.

— Arată foarte bine cu pelerina aceea negru cu purpuriu. Dar cineva trebuia să-i spună că purpuriul se poartă la înmormântări. Să-i fac cu mâna?

Daphne râde.

— Am impresia că ți-a făcut cu ochiul.

Illiann râde și ea, apoi se oprește. Jos, pe plajă, stă ultimul pețitor, ducele de Bevanne, Branden.

Arsinoe simte că Daphne înghite în sec și începe să se agite când Illiann și Branden se uită unul la celălalt. Branden arată bine, asta e sigur. Unul dintre cei mai arătoși băieți pe care îi văzuse Arsinoe vreodată, și ea îi cunoscuse bine pe cei din familia Sandrin. Dar altceva o izbește la el, în afară de înfățișare.

— Illy?

Regina nu răspunde, și Daphne își drege glasul.

— Illy? Ce e? Henry ar trebui să fie îngrijorat?

Henry ar trebui să fie mai mult decât îngrijorat, își spune Arsinoe. Pentru că ceva din ochii lui

Branden îi amintește clar de vicleanul rege-consort al reginei Katharine, Nicolas Martel.

— Arsinoe? Arsinoe!

Ea tresare din somn și simte mâna lui Henry pe umărul ei. Sunt tot pe peticul de iarbă dintre grajdul guvernatorului și hangarul de trăsură, și, după cum arată soarele, nu a trecut prea mult timp. Dar Billy se uită la ea supărat, ca și cum ar fi dormit până la terminarea petrecerii.

— Ce e? Ce s-a întâmplat?

— Ai spus iar „Henry”.

Arsinoe se ridică în fund și își aranjează hainele.

— Hmmm?

Încearcă să mimeze nevinovăția, sau poate confuzia, dar obrajii i se îmbujorează. Cicatricele ei probabil par vinete din cauza roșetii.

— Nu face pe proasta. Și nu mă lua pe mine de prost. Ieri, când m-ai rugat să-ți împrumut o pereche de ciorapi, mi-ai spus Henry. Deci cine e?

— N-ar trebui să ne întoarcem?

Se ridică în picioare și o vede pe Mirabella venind dinspre casă. Billy se ridică și el.

— Acolo erați! strigă Mirabella.

— Arsinoe, nu te mai juca cu mine. Ai întâlnit pe cineva pe nume Henry?

— Nu, evident că nu. De ce ești așa de supărat? A fost doar un vis!

Mirabella ajunge la ei chiar în mijlocul discuției

și se uită de la unul la altul, în timp ce Billy își ia haina de jos și o scutură.

— Dacă visam eu și începeam să scâncesc și să gem: „Christine, Christine”, spune el, m-aș fi trezit că mă strângi de gât.

— O, nu, Billy! Mirabella îi atinge umărul. Nu e nimic de genul ăsta.

— Mira. Arsinoe clatină din cap. Taci din gură!

— Am spus că nu avem secrete, surioară.

Arsinoe expiră pe nări și se întoarce cu spatele, unicul gest pe care îl poate face ca să arate că-i dă permisiunea.

— A început să aibă viziuni din trecut.

— Viziuni? întreabă Billy. Nu știam că ai viziuni. Viziunile nu sunt... un alt fel de har?

— Nu viziuni. M-am exprimat eu greșit. Vise. Visează că vede prin ochii unei alte regine. Ai unei regine din vremea Reginei Albastre. Și a văzut... Mirabella face o pauză, ca și cum ar căuta cuvântul potrivit, apoi spune: Un spectru, o umbră lângă mormântul lui Joseph. O umbră care arăta ca noi.

Arsinoe se uită la Billy cu coada ochiului. E total bulversat.

— Dar de ce ar visa așa ceva?

— Ce-mi place când vorbești despre mine ca și când n-aș fi de față!

Arsinoe se uită urât la ei. Apoi, până să spună ceva unul dintre ei, pleacă repede spre locul unde se ține petrecerea.

BASTIAN CITY

Nu durează mult ca vestea despre ceață să ajungă din capitală în Bastian City. La Fluierul de Bronz, Emilia bate cu pumnul în masă.

— Ceața se ridică și aduce la mal cadavrele înecaților. Chiar la picioarele reginei Moarte-Vii.

Mathilde se apleacă spre ea, ținând în mâini cupa cu vin.

— Se spune că acele cadavre erau sfâșiate. Jupuite de piele. Că arătau ca și cum oamenii muriseră de ani de zile, deși plecaseră în larg doar cu o zi în urmă.

— E un alt semn, spune Emilia.

— Prostii, spune Jules. Pescarii au fost prinși de furtună, iar rechinii au ajuns la locul naufragiului. E o tragedie, în mod sigur. Dar nu un semn.

— Dar cum se explică faptul că păreau morți de mult? Cum se explică stadiul avansat de putrefacție?

— Exagerare și frică. Sau o simplă neînțelegere. Marea poate face lucruri ciudate unui cadavru. Am văzut cu ochii mei, acasă. Și voi ar trebui să știți la fel de bine, că locuiți atât de aproape de apă.

Emilia și Mathilde schimbă priviri îngrijorate, după care Emilia bate iar cu pumnul în masă.

— Semn sau nu, e momentul potrivit să acționăm. Jumătate din populație deja o consideră pe Katharine regină nelegitimă, iar cealaltă

jumătate va spune la fel, măcar ca să scape de încă o toxică.

— Jumătate și jumătate, pufnește Jules. Deci ea n-are niciun susținător? Toată insula e de partea voastră?

— Până și ceața e de partea noastră, spune Emilia, și râde. Se uită la Mathilde. A venit momentul. În sfârșit, a venit momentul să începem.

— Da, spune Mathilde. Să facem chemarea la luptă.

Amândouă se întorc să se uite la Jules, așteptând. Ca și cum Jules ar fi trebuit să se ridice în picioare, să scoată spada, să scoată un strigăt de luptă și să iasă în fugă din tavernă, la atac.

— Nu vă uitați la mine, spune Jules. V-am zis deja ce cred eu despre profeția voastră. Și unde să v-o băgați.

Aruncă în gură câteva alune prăjite și începe să crănțane.

Din nou Emilia și Mathilde se uită una la cealaltă, după care Mathilde întinde încet mâna spre Jules, peste masă.

— Jules. Ți înțeleg ezitarea. Dar nimeni nu se poate ascunde de asta. Nu e nicio scăpare. Ar fi mai simplu pentru tine și pentru toată lumea dacă ai fi de acord.

Clarvăzătoarea pare așa sigură pe ea. Ochii ei exprimă blândețe și rugămintă, ca și cum ar crede

că Jules e cam prostuță și va înțelege doar dacă îi vorbește mai rar. Ca și cum n-ar putea să priceapă prea bine scopul planului lor caraghios. Să stârnească o revoltă în numele ei. În numele naturalistei care poartă blestemul legiunii. Simte că furia o îneacă, și detestă lucrul ăsta, latura aceasta războinică a ei.

— Hai, Jules, spune Emilia. Nu ți-am fost eu întotdeauna prietenă? Nu te-am ajutat eu să le salvezi pe reginele trădătoare din Volroy?

— Nu le spune așa.

— Nu eu te-am ascuns și te-am hrănit de atâtea săptămâni?

— Deci asta e? întreabă Jules. Îți sunt datoare? În fine, poate că îți sunt datoare, dar pot să mă gândesc la o modalitate de plată mai rezonabilă decât comanda unei armate. Își alege cu grijă următoarele cuvinte: Nu poți uzurpa tronul unei regine care vine dintr-o linie legitimă.

— O linie stricată, spune Emilia, întinzând un deget spre Jules. O linie slăbită. Ce ne-au oferit de data asta? Două fugare și o toxică anemică. Nicio regină adevărată.

Jules nu poate s-o contrazică aici. Chiar și atunci când Arsinoe s-a hotărât să lupte pentru coroană, singurul ei motiv a fost supraviețuirea. Niciodată nu și-a dorit domnia.

— Slăbite sau nu, reginele astea sunt singurele pe care le-a avut insula.

— Și asta înseamnă că e bine? întreabă Mathilde.

— De ce să nu le arătăm altceva? Emilia face un gest spre plafon, spre cer. Ai putea să te implici și tu în asta, Jules. Ai putea să stai în fruntea noastră.

— Să stau în fruntea voastră, ca să ce?

Jules râde. Pasiunea cu care vorbește Emilia, chiar dacă nu e tocmai contagioasă, e un spectacol care merită să fie privit.

— Să avem o insulă pe care se aud și vocile celor din afara capitalei. Un consiliu din care să facă parte oameni din Sunpool și Wolf Spring, din Highgate. De peste tot. Regina Legiunii nu va fi ca reginele triplete. Va fi o altfel de regină. Va fi protectoarea noastră, a tuturor.

— Regina asta e doar o idee, spune Jules. Și voi vreți să fiu fața ei.

— Vreau să înțelegi că tu ești regina.

— Vrei să ajung la domnie.

— Nu.

Amândouă, și Emilia, și Mathilde, clatină din cap.

— Vrem să stai în fruntea noastră. Vrem să lupti. Și vrem să faci parte din viitorul insulei Fennbirn.

Viitorul insulei Fennbirn, fără reginele triplete. E greu să-și închipuie așa ceva, cu toate că Jules nu o iubește deloc pe Katharine, și nici pe toxici.

— Katharine a fost încoronată, șoptește ea. Insula nu va trece peste asta, indiferent cât de nepopulară e ea.

— Dă-ne voie să-ți arătăm că te înșeli, spune Mathilde. Dă-ne voie să-ți demonstrăm. Vino cu noi în sate și în orașe. Vorbește cu oamenii.

Jules clatină din cap.

— Sau gândește-te așa, spune Emilia, pe un ton nonșalant. Dacă regina Katharine nu mai e, iar toxicii pierd puterea, nu vei mai fi fugară. Tu și puma ta v-ați putea întoarce la Wolf Spring.

Jules se uită la ea, cu inima plină de speranță.

— La Wolf Spring?

Ar putea să se ducă acasă. Acasă, la bunica ei Cait și la Ellis. La Luke, și chiar la Madrigal. Iar mătușa Caragh... când toxicii care au exilat-o n-ar mai fi la putere, și mătușa Caragh ar fi liberă.

— Chiar dacă aș putea să mă întorc, lumea tot m-ar evita, din cauza blestemului, șoptește ea, dar din vocea ei se vede limpede că e tentată.

— Nu și de familia ta. Ai putea să te alegi cu o piatră, două, în cap, dar nu te-ar arunca nimeni în lanțuri. Și, în final, toată lumea s-ar potoli. Ar vedea că tu ai rămas tu, și că nu există niciun blestem.

Colțurile gurii lui Jules se ridică. Gândul că s-ar putea întoarce acasă este într-adevăr un vis frumos.

— Oamenii nu m-ar urma niciodată. Nimeni nu va lupta cu adevărat alături de cineva care poartă blestemul legiunii.

Emilia strânge pumnul și îl agită, ca și cum

coroana ar fi deja câștigată.

— Lasă asta pe seama noastră.

În capătul tavernei, ușa care dă spre alee se deschide și se închide. Cele trei tac, ascultând zgomotul pașilor și așteptând ca aceștia să se îndrepte spre intrarea în conac, ca să le lase în pace. Dar când pașii răsună pe ultimul coridor, îl aud pe băiatul de la bucătărie cum exclamă:

— Doamnă Beaulin! Nu ne așteptam să vă vedem!

— Doamna Beaulin, șoptește Mathilde. Margaret Beaulin? Din Consiliul Negru?

Emilia se uită repede la Jules, apoi face semn cu capul spre bar. Mathilde o apucă de mână pe Jules și o trage în spatele barului, făcându-i semn să stea jos, ca să nu fie văzută. Duce degetul la buze, chiar în clipa în care pașii se opresc la ușă.

Margaret Beaulin. Ce ar putea face aici? se întreabă Jules. Ce ar putea să vrea?

Deși Mathilde o ține strâns de mână, Jules tot reușește să se aplece pe lângă bar, să se uite.

Margaret stă în cadrul ușii, îmbrăcată în haine negre cu argintiu, ca uniforma gardienilor reginei, iar pe haine încă se vede praful de la drum. Fiind o femeie înaltă, ocupă aproape tot cadrul ușii. Emilia rămăsese așezată pe scaun, ba chiar se îndepărtase puțin și își pusese un picior pe masă. Dar degetele ei ating ușor pumnalele lungi pe care le poartă întotdeauna la brâu.

— Margaret. Nu ți-a luat mult să mă găsești.

— A fost destul de simplu să ghicesc unde ești. Margaret intră în cameră și se uită în jur cu plăcere. Mi s-a spus că acum e al tău.

— Cine ți-a spus? o întreabă Emilia. Ca să știu cui trebuie să-i despic limba.

— Arată la fel ca atunci când veneam aici cu mama ta. Când te aduceam și pe tine.

— Ce cauți aici? De ce nu ești în capitală, să lingi gheata vreunui Arron?

— N-ai auzit? Întreabă Margaret, și buzele ei se strâmbă cu amărăciune. Noua regină m-a înlocuit în consiliu. Se apropie de masa Emiliei. Și, dintre toți, a pus în locul meu o preoteasă cu harul războiului.

Emilia scoate un pumnal.

— Dacă îndrăznești să te așezi, îți tai gâtul.

Jules se încordează, gata să-i sară în ajutor, deși nu știe cum. Emilia începe să-și piardă calmul; vârful pumnalului tremură și vocea ei e gătuită.

— Ai crezut că va fi așa de simplu? Ai crezut că te-aș ajuta să-ți lingi rănila acum, când s-au întors împotriva ta?

— Emilia, spune Margaret, încet. Pe tine am vrut să te văd mai întâi. Pe tine, în primul rând, pentru că...

— Pentru că știai că dacă te găseam eu mai întâi, n-ai fi supraviețuit întâlnirii! Se ridică repede de la masă, cu cuțitul îndreptat spre pieptul lui

Margaret. Nu ești bine-venită aici. Și nu îndrăzni să-mi vorbești. Ne-ai lăsat pentru ei. Acum suportă consecințele.

Trece repede pe lângă ea și iese din cameră. Jules e gata să se ducă după ea. Numai că Margaret stă tot în mijlocul camerei.

Rămâne acolo mult timp. Apoi se întoarce și iese fără niciun cuvânt. Mathilde așteaptă până când pașii ei nu se mai aud, după care iese din spatele barului, prudentă ca un iepure care scoate capul din vizuină.

— Pune asta pe tine, spune Mathilde, și așază pe umerii lui Jules o pelerină roșie cu glugă. Mergi cu capul în jos și du-te la casa Vatroș. Eu o urmăresc pe Beaulin să văd unde se duce. Și apoi o s-o caut pe Emilia.

— Nu crezi că Emilia s-a dus acasă?

Mathilde clatină din cap.

— Când e tulburată, Emilia caută liniște. Nu sunt prea multe locuri unde s-ar putea duce, n-avea grijă. O s-o găsesc.

— De ce a venit aici Margaret Beaulin? De unde o cunoaște pe Emilia?

— Înainte să intre în Consiliul Negru, Margaret a fost partenera de arme a mamei Emiliei. Soția ei de război. Amanta ei, îi explică Mathilde, când vede expresia ei nedumerită. A fost o vreme în care erau o familie.

Înainte ca Jules să apuce să mai întrebe ceva,

Mathilde iese pe ușa cu pași mari și repezi, lăsând-o singură în tavernă. Jules știe că ar trebui să facă așa cum i-a spus Mathilde. Dar când trece pe lângă băiatul de la bucătărie, nu se poate abține să nu-l întrebe:

— Pe unde a luat-o Emilia?

— Pe acolo, spune el, arătând cu mâna. Spre templu.

— Spre templu?

Băiatul dă din cap, sigur de el, iar Jules își trage gluga pe ochi. Dă din cap în semn de mulțumire și îi pune o monedă în palmă.

Nu îi ia prea mult să ajungă la templu. Chiar și așa, cu capul plecat și mergând doar pe marginea străzilor, n-are cum să-l rateze: e imposibil să nu vezi clădirea de marmură albă și neagră, cu înălțimea ei impresionantă. Emilia o mai adusese o dată aici, la scurt timp după ce venise în oraș, dar când pășește în templu, măreția acestuia o lăasă din nou cu gura căscată.

Templul din Bastian City nu seamănă deloc cu cel din Wolf Spring, iar lui Jules aproape că îi vine greu să creadă că ambele clădiri au aceeași destinație. Templul din Wolf Spring este o clădire mică, circulară, din piatră albă, fără etaj, iar în interiorul lui sunt doar câteva bănci și un altar. Frumusețea lui vine din simplitate și din plantele agățătoare care se cațără pe porți și pe ziduri. Prin

contrast, templul din Bastian City are o sală mare, cu plafoane mult prea înalte pentru a fi decorate cu fresce. Altarul este așezat într-o nișă adâncă, la fel ca într-o peșteră, și are incrustații de aur, iar când se aprind lumânările sacre, altarul pare să fie în flăcări. Jăratric și furie, gata să se aprindă.

Jules o găsește pe Emilia înainte să ajungă la altar, în camera imensă care dă spre sala mare de rugăciune, uitându-se în sus, la statuia reginei Emmeline. Regina Emmeline, marea regină războinică, stă în picioare cu brațele ei de marmură ridicate, cu o armură pusă peste o rochie cu falduri bogate. Deasupra capului ei stau suspendate săgeți și sulițe de marmură care sunt gata să străpungă inima celui ce ar intra în templu cu intenții rele.

— Ai venit repede, spune Emilia. Am crezut că Margaret te va sili să stai mai mult la Fluierul de Bronz. Unde e Mathilde?

Jules se apropie încet de ea și se oprește la picioarele statuii.

— S-a dus s-o urmărească.

— Ah, Mathilde. Emilia zâmbește trist. Întotdeauna atentă.

— Nu mi-ai spus niciodată că tu cunoști un membru al Consiliului Negru.

— Și? Sunt mulți oameni despre care nici tu nu mi-ai pomenit nimic. Oftează și arată către regina Emmeline. Nu e ea o minune? Un gardian. Un jefuitor de orașe. Nu ți se pare ciudat cât de bine

mânuieste pumnalele regina moartă-vie? Dacă n-aș ști mai bine, aș crede că are și harul războiului.

— Dacă ar fi avut harul războiului, ai fi lăsat-o să-și păstreze coroana?

Emilia se gândește o clipă.

— Nu.

— Mathilde mi-a spus de mama ta și de Margaret.

— Da? Se întoarce, scoate pumnalele de la brâu și începe să le răsucescă, prinzându-le când de mâner, când de lamă. Dar ți-a spus tot?

— Doar că au fost... partenere de arme. Deși nu știu precis ce înseamnă asta.

— Este o legătură specială între războinici. Margaret Beaulin mi-a fost ca o mamă.

— Dar unde era... unde era tatăl tău?

— Tot acolo.

— Și el era tot acolo? exclamă Jules. Apoi își drege glasul. Scuză-mă. N-am mai auzit niciodată așa ceva.

— Nu mă surprinde. Voi, naturaliștii, sunteți atât de convenționali. Nu aveți focul nostru.

— Știi ceva, mă consideri naturalistă doar când îți convine ție, spune Jules, cu ochii mijiți.

— Da. Și de fiecare dată când îi jignesc pe naturaliști, harul tău războinic e cel care reacționează. Emilia oftează. Tata era acolo. Și el. O parteneră de arme nu ia locul unui soț, nu ia locul tatălui copiilor tăi. E o altfel de legătură.

— Și bărbații au parteneri de arme?

— Da. Deși partenerii de arme sunt mai rari. Dar pierzi din vedere esențialul, Jules. Mathilde nu ți-a spus tot.

— Ce mai trebuia să-mi spună?

— Când Margaret a plecat să intre în serviciul toxicilor, i-a frânt inima mamei. De la durerea asta s-a îmbolnăvit. Durerea asta a omorât-o. Emilia răsucesce pumnalele în mâini. Și Margaret Beaulin nu a venit nici la incinerare. Nu a trimis nici măcar o scrisoare.

— Îmi pare rău, spune Jules, iar Emilia scuipă pe jos. De-asta îi urăști atât de mult pe toxici? Fiindcă ți-au răpit-o pe Margaret?

— Nu am nevoie de motivul ăsta, răspunde Emilia. Și ei nu mi-au „răpit-o”. Ea a decis să plece.

— Știu. Voiam doar să spun că știu și eu cum e să fii abandonat. Am aflat multe despre asta după ce Madrigal m-a lăsat ca să se ducă pe continent.

— Vom pleca în curând, spune Emilia, sfâșiind aerul cu pumnalul. Să începem chemarea la arme. Nu poți rămâne în Bastian City acum, că ea e aici. Au dat-o ei afară din Consiliul Negru, dar tot n-ar scăpa ocazia să-i facă să se răzgândească, oferindu-le pe tavă fugara preferată. Își lipește vârful pumnalului de pieptul lui Jules și zâmbește puțin. În plus, adaugă, dacă mai stau aici, s-ar putea să-i vărs mațele pe stradă.

— În curând, șoptește Jules. Cât de curând?

— În seara asta. E timpul. Venirea lui Margaret e tot un semn.

— Poate e un semn că ar trebui să rămâi aici și să încerci să te împaci cu ea.

Emilia clatină din cap.

— Drumul e clar. Barzii noștri deja au început să-ți cânte povestea în satele și orașele din nord.

— Povestea mea?

— Povestea celui mai puternic naturalist din toate generațiile, și a celui mai puternic războinic. Povestea fetei care poartă blestemul legiunii fără să-și piardă mințile, și care îi va uni pe toți oamenii de pe insulă sub o singură coroană, oferindu-le un alt mod de viață. Deja ai soldați, Jules Milone. Acum nu trebuie decât să te vadă în carne și oase.

Soldați. Războinici. Jules inspiră adânc, simțind că îi transpiră palmele. Are impresia că tot sângele i se scurge în picioare.

— Dar în seara asta mi se pare prea repede.

Emilia oftează.

— Prea repede, repetă, și Jules se uită cu ochii mari la ea când sulitele și săgețile de deasupra statuii reginei Emmeline încep să zăngăne. Când au fugit reginele trădătoare, au luat cu ele tot curajul tău?

— Nu duc lipsă de curaj, mârâie Jules. Dar nu duc lipsă nici de minte. Poveștile astea pe care le puneți voi în circulație mă plasează prea sus. Toți cei care mă vor vedea vor fi dezamăgiți.

— Eu nu am fost dezamăgită când te-am văzut la Duelul Reginelor.

— Oamenii șovăitori nu sunt bune căpetenii.

— Șovăitori. Emilia se apropie de ea și îi pune antebrațul pe gât, silind-o să se lipească de perete. Șovăitori, dar curioși. Te întrebi dacă profeția e adevărată. Chiar și tu vrei să știi până unde poți merge, dacă e nevoie.

— Nu, nu vreau. Jules se răsucește și o împinge la perete pe Emilia cu atâta forță, încât o ridică de la pământ. E o poveste frumoasă. Ceva nou. Cu toxicii înlăturați de la tron. Dar e numai o poveste. Un vis, și eu am mai avut vise de-astea. Nu se îndeplinesc.

Eu în consiliu și tu în garda ei. Aude cuvintele lui Joseph atât de clar, de parcă i le șoptește la ureche. Se îndepărtează de Emilia, și e uimită când aceasta îi atinge obrazul.

— Vino cu noi, Jules Milone. Lasă-ne să-ți arătăm ce putem face. Și îți promit că o să ajungi din nou să crezi.

VOLROY

Katharine stă în capul unei mese lungi de stejar, în timp ce câțiva oameni de la palat îi prezintă eșantioane de materiale. Draperii noi, spun ei, pentru camera regelui-consort.

— Îmi place brocartul acesta, spune ea și bate cu palma pe o bucată de stofă țesută cu mult fir de aur.

De fapt, îi arătaseră atâtea eșantioane, încât nici nu mai face vreo deosebire între ele. Și nici n-o interesează prea mult alegerea. Dar aproape toate camerele din Turnul de Vest trebuie din nou mobilate și împrăștiate, după ce au stat goale atâta vreme, iar redecorarea pare să le calmeze mintea servitorilor ei.

Își întinde gâtul ca să se uite peste ei pe ferestrele care dau spre est. Sunt niște ferestre mici, mai mult o deschizătură în zid, dar tot poate vedea pe acolo cerul și un pic de mare, la distanță. Marea vastă și pustie. De când cu moartea stranie a marinarilor trimiși în larg să caute cadavrele surorilor ei, puțini au mai îndrăznit să iasă pe mare. Acum, doar cei mai curajoși se aventurează să plece din port, și doar când e senin afară. Puținii oameni care fac asta obțin profituri mari, dar peștele și mărfurile aduse de ei nu sunt suficiente pentru nevoile capitalei. Transportul de mărfuri a început să aglomereze drumurile. Iar prețul peștelui e atât de

ridicat, încât Katharine a poruncit să nu se achiziționeze nimic pentru castel. Peștele acela să ajungă la oamenii ei.

Din păcate, gestul ei nu a înăbușit șoaptele alarmate care circulă zilnic prin piață: că acele cadavre aduse de ceață erau un avertisment, sau că erau un dar macabru pentru Moarta-Vie. Oricum ar fi fost, lumea e speriată că acesta e semnul că vor mai fi și alte morți acum, că regina Katharine e pe tron.

— Regină Katharine. Portretul vostru a fost terminat. Maestrul ar dori să vi-l prezinte.

— Poftește-l.

Se ridică în picioare, iar servitorii adună repede materialele de pe masă.

— Ce surpriză plăcută! spune Pietyr.

Toată ziua stătuse într-un colț, trecând în revistă scrisorile sosite de pe continent. Mai multe plăți ce trebuiau să ajungă la familia lui Nicolas, fără îndoială.

— Credeam că va termina portretul peste cel puțin o săptămână.

Așteaptă amândoi în tăcere, în vreme ce pictorul și ucenicul lui intră, fac o plecăciune și așază în mijlocul camerei șevaletul pe care se află tabloul acoperit.

— Maestre Bethal! Katharine se apropie să-l întâmpine pe pictor și îl prinde de mâini. Ce bine îmi pare să te văd!

Bethal pune un genunchi pe podea.

— Onoarea e a mea. A fost o mare bucurie să pictez o regină de o frumusețe atât de mare.

Se ridică și îi face semn ucenicului să dea pânza la o parte.

Katharine se uită mult timp la tablou, fără să spună un cuvânt, atât de mult timp, încât zâmbetul de pe fața maestrului Bethal începe să se piardă.

— E ceva în neregulă?

Se uită la portret și apoi din nou la regină.

Pietyr se întoarce spre ea.

— Kat?

Portretul e perfect. Regina din tablou are aceeași paloare, aceiași obraji puțin scobiți, același gât regal. Pictorul reușise să redea cumva subțirimea și delicatețea osaturii ei. Până și șarpele, care, atunci când pozase pentru tablou, fusese doar o funie răsucită pe braț, fusese transformat în copia fidelă a lui Dulceață.

— Regina mea. Dacă vă displace...

— Nu, spune ea în cele din urmă, și pictorul respiră ușurat. M-ai înfățișat perfect. Tabloul e atât de realist, încât sunt tentată să te întreb dacă nu cumva i-ai cerut și șarpelui meu să-ți pozeze în secret.

Se apropie de tablou, ochi în ochi cu imaginea ei. Ochii sunt singurul lucru pe care nu l-a nimerit. Ochii reginei din tablou sunt senini. Gânditori. Poate și puțin jucăuși. Nimeni nu se uită din

spatele lor.

— Va fi instalat imediat în sala tronului, spune Pietyr și îi strânge mâna pictorului.

Va sta în sala tronului până la sfârșitul domniei ei. Apoi îl vor da jos și îl vor așeza în Sala Reginelor.

Ultima dintr-o lungă linie, își spune ea și își atinge stomacul cu un gest inconștient. Stomacul otrăvit și pântelele ei otrăvit, plin de sângele toxic care l-a ucis pe primul ei rege-consort și care probabil îi va ucide pe toți regii-consorți care ar putea veni după el.

— Ce este asta?

Arată spre planul îndepărtat al tabloului, unde se vede o masă plină de mâncăruri otrăvite: fructe lucioase de belladonă, scorpioni glazurați, o gâscă sălbatică friptă, cu o crustă violacee sinistră..

Dar nu numai mâncare otrăvită e pe masa aceea. Printre mâncăruri sunt și oase. Femururi lungi și cutii toracice pătate de sânge și umbre. Și la un capăt, în prim-plan, un craniu uman.

— E pentru voi, sebâlbâie Bethal. Regina noastră moartă-vie.

Katharine se încruntă, dar înainte să protesteze, Pietyr îi mângâie obrazul.

— Nu te împotrivi. Este ceea ce te deosebește de celelalte regine. E moștenirea ta.

— O domnie plină de pace și prosperitate e singura moștenire pe care vreau s-o las.

Dar nimeni nu o va asculta. *Regina Katharine, din dinastia toxicilor*, va scrie pe plăcuța din josul portretului. Și dedesubt: *Katharine, Moarta-Vie*.

În drum spre sala de consiliu, Bree Westwood o ajunge din urmă.

— Bună ziua! spune Bree, încercând și nereușind să facă o reverență scurtă din mers.

— Bună dimineața, Bree!

Privirea lui Katharine se îndreaptă spre părul lung, castaniu și neted al fetei, spre rochia bleu, brodată cu flori de crini.

— Întotdeauna reușești să arăți bine fără efort. Mă întreb dacă ai învățat aceste trucuri de la sora mea.

Bree face ochii mari, dar numai pentru o clipă.

— Sau poate, regina mea, ea le-a învățat de la mine.

Katharine zâmbește. Fata are tupeu.

În fața lor, ușile de la sala Consiliului Negru sunt deschise larg. Poate să-l vadă înăuntru pe Pietyr, care se uită cu sprâncenele ridicate de mirare când le vede venind împreună. Și aude frânturi de discuții aprinse între cele două tabere. Dintr-odată i se pare insuportabil.

— Ai vrea să te plimbi puțin cu mine, Bree?

— Desigur.

Se întorc brusc din drum. În sală, Genevieve se ridică de pe scaun alarmată, dar Katharine o

oprește cu un deget. Știe că toți abia așteaptă să comenteze pe marginea autopsiilor făcute victimelor ceții, cu toate că nu s-a găsit nimic. Nimic. Niciun răspuns. Nicio soluție.

— Poate luăm puțin aer la fereastră, spune Bree.

Fereastra aceea fusese modernizată, așa cum fuseseră și cele de la primele etaje ale castelului, și are sticlă, dar acum stă deschisă ca să poată pătrunde briza de toamnă târzie. Cât de dor îi e lui Katharine de Greavesdrake! Conacul e mult mai confortabil. Mai luxos, în anumite privințe. Dar nici pe departe atât de impunător. Nu e monumental, ca Volroy.

Katharine și Bree se uită împreună pe fereastră, una lângă alta, ca și cum ar fi două vechi prietene. În curtea castelului, sub copaci, micuța preoteasă a Mirabellei stă pe vine lângă gardul viu și hrănește un stol de păsări.

— Petrece foarte mult timp cu păsările, spune Katharine. Mereu văd câte o pasăre sau alta zburând în jurul ei. Niște păsări negre, cu un ciuf micuț pe cap.

Bree se crispează.

— Probabil a avut un har puternic de naturalist înainte de a primi brățara, dacă încă mai persistă.

Bree se întoarce spre ea, părând dintr-odată prea dură pentru o fată așa lipsită de substanță.

— Încerc să îmi dau seama de ce ai vrut să te plimbi cu mine.

— Poate că am obosit de conflictele din consiliu.

— Deja? Abia ai început. Ar trebui să sperăm că tripletele tale vor sosi chiar mai repede decât cele ale reginei Camille?

Reginele moarte se revoltă în ea. *Rupe-i gâtul!*

Katharine stă încordată până când se liniștesc.

— Poate mi-e teamă.

— Teamă?

— Desigur. Ar trebui să mă crezi cu totul inconștientă dacă îți închipui că nu mi-e frică de ceea ce înseamnă această ceață. Că mi-a ucis oamenii. Tuturor ne e teamă.

— Da, ne e. Bree întoarce iar capul spre Elizabeth. Am ascultat ce spun oamenii în piață. Zvonurile despre ceață se răspândesc pe insulă ca un țipăt de alarmă. Ard ca o torță. Dar în spatele lor...

— Ce e?

— Toți speră că nu e nimic. Că va trece. Vor să lase totul în seama ta și să nu se mai gândească la ea.

Katharine râde încetișor.

— Ei bine, nu poți să-i urăști pentru asta. E datoria mea. Se reazemă de pervaz. M-am gândit, acum că tu ești aici, și... Elizabeth e aici, că eu nu am avut niciodată o prietenă așa cum au avut surorile mele. L-am avut pe Pietyr. Îl am pe Pietyr. Dar nu cred că e același lucru.

— Asta... spune Bree și se uită în jos. Sigur nu

poate fi adevărat, regină Katharine. Sunt atâția membri ai familiei Arron... atât de mulți toxici aici, în capitală.

Katharine își lasă capul într-o parte.

— Nu. L-am avut pe Pietyr. Am avut-o pe Natalia.

În venele ei, reginele moarte tremură; își mișcă mâinile de parcă ar vrea să-i înfierbânte sângele cu degetele lor reci și moarte. *Și da*, gândește ea, *vă am pe voi*.

— Regină Katharine!

Se întorc amândouă. Trei dintre gardienii reginei se luptă cu un bărbat îmbrăcat într-o cămașă brună, în capătul holului.

— Ce mai e acum? oftează Katharine. Se apropie de gardieni și le face semn să-l lase în pace, înainte ca ei să-i dea una în cap și să-l lase inconștient. Ce se întâmplă?

— Zice că vine din Wolf Spring, regina mea. Zice că trebuie să vorbească cu voi.

Bărbatul ridică ochii spre ea, respirând greu. Din buza de jos, ruptă probabil în această confruntare, se scurge sânge pe bărbie și pe gât.

— Nu era cazul să fiți așa de agresivi cu el, se răstește Bree, chiar din spatele ei. E un simplu om. Și neînarmat.

— Nu putem risca siguranța Reginei Încoronate.

Katharine se apropie de el. Se apleacă și nu poate rezista tentației de a-i șterge sângele de pe față cu degetele. Reginelor moarte le place asta mai mult

ca orice. Sânge din vene vii. Durere din trupuri vii.

— Acum sunt aici, spune Katharine. Și poți să-mi vorbești.

Bărbatul își trece limba peste buza spartă și se uită urât la ea, pe sub sprâncene.

— Vin de la Wolf Spring. Acolo pescuiesc. Acum zece zile am ieșit în larg cu oamenii mei, și mergeam de-a lungul coastei, după bancul de pești. Și ceața... Se oprește și înghite în sec. Mi-a luat un om din echipaj. O fată.

— Ți-a luat?

— A apărut de nicăieri și s-a strecurat pe punte. N-am mai văzut așa ceva niciodată. Acum era aici, și în clipa următoare n-a mai fost, iar privirea ei... Nu pot s-o uit.

O altă dispariție. Altă persoană luată de ceață. Iar de data asta, tocmai la Wolf Spring.

În spatele lui Katharine se adunaseră și ceilalți membri ai consiliului, atrași de zgomot.

— A mai fost luat cineva? spune cu uimire Renata Hargrove. Dar de ce? De ce un biet pescar? Și ea le căuta pe regine? Avea vreo legătură cu familia Milone?

— Și mai e cineva care poate confirma povestea? întreabă Genevieve. Ce-ai vrea de la noi, pescarule? Să trimitem corăbii să te ajute să o cauți pe femeia care a dispărut? Cine poate să știe dacă nu cumva el a împins-o peste bord și acum încearcă să se ascundă folosindu-se de zvonurile care circulă

despre ceață?

— Nu cred că ar fi venit tocmai de la Wolf Spring pentru asta.

Roba albă a lui Rho apare în prim-plan.

— I-ar fi foarte simplu să spună că a fost un accident pe mare. De ce să vină aici, în capitală, la o regină pe care cei din Wolf Spring o disprețuiesc, dacă n-ar fi adevărat?

— Nu aş fi venit, dacă n-aveam încotro, spune bărbatul supărat. Nimeni n-a vrut să vin aici.

Katharine strânge tare din ochi în timp ce ei se ceartă, împărțindu-se iar în facțiuni. Vechiul consiliu separat de noul consiliu. Toxicii separați de cei fără har. Cei fără har separați de elementali, și toți separați de Luca, Rho și de templu.

— Ai venit aici pe mare? îl întreabă Katharine cu voce tare.

Vocile din spatele ei amuțesc, iar ea deschide ochii.

— Pescarule, ai venit pe mare de la Wolf Spring?

— Da.

— Vreau să-ți văd barca.

Armăsarul lui Katharine este înșeuat și ea pornește spre portul Bardon. Într-o parte călărește Pietyr. În cealaltă parte e bărbatul din Wolf Spring, pe nume Maxwell Lane. Au venit cu ea și alții din consiliu: Paola Vend, Antonin, Bree și, evident, Rho Murtra, ca martoră a templului. Ceilalți,

inclusiv Luca, au rămas la Volroy să bombăne și să bârfească, iar Genevieve, care era hotărâtă să fie ochii și urechile lui Katharine, a rămas cu ei să-i asculte.

— La ce ne va folosi asta? o întreabă Pietyr în timp ce galopează pe străzi. Ce crezi că vei găsi acolo?

— Încă nu sunt sigură, Pietyr.

În realitate, nu se așteaptă să găsească niciun răspuns pe corabie. Dar tot portul este înlemnit de frică și așa a fost de când ceața i-a scuipat pe nisip pe oamenii din echipele de căutare. Lumea trebuie să vadă că reginei lor nu îi e teamă nici acum.

În fața lor, portul este plin de bărci ancorate, dar nu e aproape niciun om. Doar câțiva marinari își fac de lucru pe vasele lor, înnoadă și reînnoadă funii, verifică pânzele, curăță puntea și gonesc păsările de mare care par șocate de lipsa de activitate. Cel puțin, păsările sunt peste tot, se așază pe catarge în stoluri, bătând din aripi, sau zboară fără țintă de-a lungul țărmului.

— Care e? îl întreabă Katharine, iar Lane îi arată o mică barcă pescărească verde-închis, plină de plase.

Descalcă pe deal și înaintează spre docuri. Cei care lucrează în port se opresc să se uite la ei, iar oamenii care se află în piață, ceva mai departe, încep să se adune și ei, atrași de vestea sosirii reginei.

— E același vas de pe care a fost luată?

— E singura mea barcă.

Îi conduce pe doc și urcă în barcă.

— Unde sunt ceilalți oameni din echipaj?
întreabă Rho.

Nu e o barcă foarte mare, dar e mult prea mare ca să poată fi manevrată de unul singur pe o distanță atât de mare.

— I-am trimis pe mal. Lane vorbește posomorât, verificând nodurile și trecându-și mâinile peste balustradă. N-au vrut să rămână aproape de apă.

Nici Katharine nu vrea. Cu fiecare scândură care scârțâie sub picioarele ei, devine tot mai puțin curajoasă. Și o privire aruncată bărcii îi spune că a avut dreptate: barca nu deține niciun răspuns. Ce sperase să descopere? Urme de ceață rămase pe coca bărcii? Sângele bieteii fete pe punte?

— Bree, șoptește Katharine, iar aceasta se apropie de ea. Tu simți ceva anormal aici? La apă?

Bree se uită în jos, de-a lungul docului, unde valurile apei se lovesc de scânduri și de pietre. Clatină din cap.

— Harul meu e pentru foc. Apa nu mi-a vorbit niciodată. Poate dacă mama mea ar fi aici...

— Uite!

Pe mal, mulțimea adunată stă cu ochii pe mare. Mai multe voci se alătură primului strigăt, și hărmălaia aceea îi face pe pescărușii din apropiere să se ridice în aer. Katharine se întoarce să vadă ce

le-a atras atenția, cu toate că reginele moarte din ea știu deja.

La orizont, ceața se ridicase ca un zid.

— O, Zeiță! Bree face un semn pios, atingându-și fruntea și inima. Ce vrea?

— Nu vrea nimic, răspunde Rho. E doar ceața. Protectoarea noastră din vremea Reginei Albastre.

Doar ceața. Numai că regina Katharine simte că se uită la ea. Că o privește. Ceața ar putea să-i vorbească. Îi vorbise deja, aducându-i cadavrele la picioare.

— Vai! țipă cineva pe mal. Ce e aia?

— Ce se întâmplă? Pietyr o apucă pe Katharine de mână, pentru că apa de sub ei începe să devină agitată. Valurile... Curentul vine mai tare.

Barca se clatină când e izbită de un val puternic, iar frânghiile care o țin legată se întind și scârțâie. Rho, care urcase pe punte să o inspecteze, este trântită de catarg.

— Preoteasă, spune Lane, și încearcă s-o ajute.

Rho se lovise cu nasul de catarg și acum îi curge sânge.

În Katharine, reginele moarte se agită și o smucesc, de data asta spre apă. Îi ia doar o clipă să vadă de ce. De barcă se apropie plutind un cadavru, cu fața în jos.

— Scoateți-l de acolo! Paola. Pietyr. Katharine face semn cu capul spre cadavru. Antonin, ajută-i!

Iau niște cange pe care le înfig în cadavru și îl

trag mai aproape. Este neplăcut să-l vezi săltând pe valurile care acum nu mai sunt atât de puternice, după ce cadavrul a ajuns aproape de mal. E neplăcut și să te uiți cum trag cadavrul sus, agățat în cârlig. Dar cel mai rău e imaginea ochilor apoși și cenușii, care se văd atunci când cadavrul e întors cu fața în sus.

— Allie? Când o vede, Lane o lasă pe Rho și aproape se aruncă peste ea. Allie!

O ia în brațe pe fata moartă și azvârle cângile.

— Asta e prietena ta? îl întreabă Antonin, acru. Care a dispărut acum zece zile în largul coastelor din Wolf Spring? Ce porcărie mai e și asta? Ce fel de scamatorie naturalistă?

— O scamatorie reușită, într-adevăr, dacă i-a permis unui naturalist să manipuleze ceața și apa.

Rho vorbește cu gura plină de sânge, dinții ei sunt roșii. Apoi, cu o mișcare, își îndreaptă nasul rupt.

— Dă-o aici, spune Pietyr, dezgustat, și întinde mâinile să ia fata ca s-o pună pe doc.

Rho se uită pe mal, la mulțimea agitată de privitori.

— Bree. Face un semn din cap. Blochează-le vederea!

— Cum m-a urmat până aici? întreabă Lane, deznădăjduit. Am pierdut-o în capul golfului Sealhead. Curenții ăia n-ar fi putut... să o poarte...

Și încă ceva. Deși cadavrul fetei e puțin umflat și

obrajii sunt mușcați de pești, este mult mai proaspăt decât te-ai aștepta să fie un cadavru care a făcut o călătorie atât de lungă pe valuri agitate.

— Este exact ca ceilalți, șoptește Pietyr.

Katharine se lasă pe vine. Fata trebuie să fi fost foarte frumoasă când trăia. Îi atinge bărbia.

— Os-o ținem aici s-o examinăm puțin, să vedem ce putem afla din moartea ei. După aceea va fi trimisă la Wolf Spring sub drapel regal, cu bani mai mult decât suficienți să acopere incinerarea. Îi cunoști familia?

Lane dă din cap.

— Atunci vor primi mai ușor vestea dacă va veni de la tine.

Katharine întârzie cu mâna pe creștetul lui, dar bărbatul are nevoie de răspunsuri, nu de îmbrățișări. Katharine îi face semn cu capul lui Rho și pleacă pe doc, să se ducă la cai. În fața ei, mulțimea se făcuse mai mare, iar oamenii se încruntă la apropierea ei.

— Trebuie să-i împrăștiem, șoptește Pietyr. O să anunț garda regală.

— Tu ai fost!

Katharine se uită la Maxwell Lane clipind des din ochi. Acesta s-a ridicat în picioare și arată cu mâna spre ea, să vadă toată lumea.

— Tu! Moarta-Vie! Tu ești blestemul!

Pietyr se lipește de ea, ca și cum ar fi vrut s-o apere. Rho sare cu abilitate din barcă și îl amuțește

pe Lane cu mâinile, prea repede ca regina să poată vedea ce face. Poate doar l-a lovit, lăsându-l inconștient. Poate i-a rupt gâtul. Oricum ar fi, e prea târziu, pentru că mulțimea înregistrase deja vorbele lui.

— Moarta-Vie! Toxica! Ticăloasa!

Înaintează spre ea, revoltați. Unii doar cu pumnii. Alții cu pumnale. Cu cângi. Sau cu bâte scurte și groase.

— Garda reginei! strigă Antonin, deși soldații deja aleargă să intervină, făcându-și loc prin mulțime cu sabia. Alcătuiesc un zid din trupurile lor, cu sulitele încrucișate.

— E în regulă, Kat. Treci pe lângă ei spre cai.

Pietyr o împinge în față și o trage pe Bree după el. Rho a dispărut cu Lane în barcă. Isteață. Așa, mulțimea o să uite de ea. N-o să pățească nimic.

Katharine ține capul sus. Oamenii nu o urăsc cu adevărat, își spune ea. Sunt doar speriați. Cum e normal. Cum e și ea. Iar când îi va salva, când va potoli ceața, ei își vor aminti asta.

— Regină blestemată!

Un pumn de noroi și murdărie zboară prin aer și o lovește în bărbie. Noroiul i se scurge pe gât și pe corsajul rochiei.

— Arestați-i! mârâie Pietyr. Cum îndrăzniți?

Alte cocoloașe de noroi zboară prin aer. Și pietre. Bree începe să țipe, iar Pietyr ridică mâinile sus, încercând să le protejeze pe amândouă.

Katharine își atinge noroiul de pe piept. Ascultă strigătele pline de ură ale oamenilor.

— Katharine! Fugi! Garda regală nu poate să-i țină!

Primul din mulțime care reușește să treacă de gârzi se repede la ea cu bâta ridicată. Katharine scoate un pumnal. Îl împinge pe Pietyr într-o parte, iar când băiatul se apropie, îl apucă de gât și îi înfige pumnalul sub bărbie, până sub limba cu care striga. Sângele lui îi umple mănua, iar Katharine îl ridică sus, cu putere, cu mult mai multă putere decât avea el. Reginele moarte ies la suprafață, iar ea simte că devine de două ori mai mare, de trei ori, că ea și ele nu au margini.

Când băiatul încetează să se mai zbată, îl lasă jos, iar el se prăbușește inert. Zgomotul a dispărut, mulțimea tace. Cei care sunt mai aproape de ea au căzut în genunchi și se uită la ea printre picioarele gardienilor, înspăimântați și cu lacrimi pe obraji.

— Kat.

Ea îl privește pe Pietyr. Mâinile lui sunt ridicate, cu palmele în afară. Ea se uită în jos, la băiatul acela atât de tânăr și atât de mort, iar sângele lui se răcește pe brațele ei.

— Pietyr, șoptește ea. Ce-am făcut?

PE CONTINENT

În noaptea de după petrecerea de la conacul guvernatorului, Mirabella și Billy stau în bucătărie, după ce toți ceilalți din casă s-au culcat.

— Nu-mi plac întâlnirile de genul ăsta. Billy împinge lumânarea spre mijlocul mesei și rămâne aplecat deasupra ei, gata să o stingă la primul zgomot de pași. Știi cât de mult o supără să vorbim despre ea când nu e de față. Dar uneori...

— Uneori trebuie să vorbim despre ea când nu e de față.

Mirabella fixează cu privirea flacăra lumânării, hotărâtă.

Dar nu mai spune nimic. Și ei îi displace să facă asta, la fel de mult cum îi displace lui.

Sus, Arsinoe stă întinsă în pat, doarme și visează privind prin ochii altei regine. O regină care a trăit în urmă cu multe generații, cu sute de ani înainte.

— N-ar putea să fie... doar niște vise? întreabă Billy.

— Nu par să fie „doar niște vise”.

— Dar tu nu ai auzit să se mai fi întâmplat asta unei alte regine?

— Nimeni nu mai știe nimic despre o regină, odată ce a plecat de pe insulă. Poate că asta se întâmplă frecvent.

Flacăra lumânării tremură sub respirația ei. E greu să reziste tentației de a-și verifica harul, de a

vedea dacă ar putea să-l trezească, să-l facă mai puternic. Dar încercase și eșuase de atâtea ori, încât nu mai are curaj să încerce.

— Pe urmă, eu și Arsinoe suntem altfel. Destinul nostru era să murim. Așa că cine știe ce ne așteaptă?

— Eu tot cred că sunt coșmaruri, spune Billy și se freacă la ochi. Voi ați fost... dezrădăcinate... sunteți niște străine care trăiesc într-un alt loc, iar ea a avut probleme cu mama și cu Jane.

— Billy, nu cred că...

— Și înainte de asta a fost un an întreg traumatizant și sângeros. Poate că visele astea n-o să mai apară dacă nu le băgăm în seamă.

Încearcă să impună o situație doar afirmând că este așa. Îl mai auzise folosind tonul acesta cu mama lui sau cu alți tineri. Ea numește tonul acesta al lui „vocea continentală”. Dar asta e o treabă regală. E o treabă care ține de Fennbirn, și când întinde spre el mâna, peste masă, el i-o ia bucuros.

— Din ce mi-a spus, Arsinoe nu prea e pasionată de istorie. Ea zice că... Face o pauză și zâmbește, amintindu-și. Zice că Ellis Milone era istoricul familiei, așa că tot ce trebuia ea să știe era bine păstrat în memoria lui. Dar își amintește numele regelui-consort al reginei Illiann, Henry Redville, și știe de unde era el.

— *Henry Redville*, bombăne Billy. Și ce fel de

bărbat era?

— A fost rege-consort. Un rege bun. A rămas fidel reginei. A stat în fruntea unei flote în ultima ei bătălie.

— A murit?

Mirabella se încruntă. Face un gest spre masa goală.

— Ți se pare că am la mine vreun teanc de cărți de istorie a insulei Fennbirn? Și de ce am impresia că ai vrea să fi murit?

Billy se apleacă și își pune brațul pe masă.

— Ești puțin cam tăioasă. Cred că ai petrecut prea mult timp cu sora ta.

Ea inspiră adânc.

— Nu, nu cred că Henry Redville a murit. Regina Illiann a mai domnit încă douăzeci de ani după sfârșitul războiului.

— N-am vrut să izbucnesc așa, spune el. Dar îmi fac griji pentru Arsinoe.

— Eu îmi fac griji pentru noi toți. Îi ia din nou mâna. Dacă visele sunt doar vise, de unde a știut ea de regele-consort? De unde a știut că pe regină o chema Illiann, când toți de pe insulă o știu ca Regina Albastră?

— Poate dintr-o poveste a lui Ellis. Sau din altă parte. Nu cred că tu ești singura regină care cunoaște istoria Reginei Albastre. Sunt convins că poeții au scris despre ea. Acei... barzi ai voștri au cântat probabil despre ea.

— E adevărat. E posibil. Dar nu pot să nu mă gândesc... Clatină din cap. Nu pot să scap de senzația că insula întinde mâna spre Arsinoe, ca s-o ia înapoi.

Mirabella își fixează iar privirea asupra lumânării, se uită cum flacăra tremură și devine mai slabă, ca și cum i-ar face în ciudă, în timp ce Billy o privește curios.

— Mai povestește-mi de Regina Albastră, îi cere el. Spune-mi toată povestea. De ce a fost așa de importantă?

— Ea a creat ceața. Mirabella ridică din umeri. Ceața e moștenirea lăsată de ea. Ca să câștige războiul, a creat o ceață care să învăluie insula și s-o protejeze. Ceața asta ne-a ascuns pe noi și ne-a transformat în niște legende.

— Iar acum o vrea pe Arsinoe.

— Arsinoe crede că visele astea vor să-i arate ceva despre Daphne, despre sora pierdută a Reginei Albastre. Se simte în siguranță când visează. Singura amenințare vine de la umbra Reginei Albastre.

Billy se lasă ușor pe spătarul scaunului și își trece mâinile prin păr.

— E o nebunie. Credeam că am lăsat în urmă toate astea.

— Se pare că nu. Magia joasă e peste tot, iar insula ne-a dat de urmă pentru că Arsinoe este legată de magia joasă. Ultima magie din lumea

continentală.

— Magia joasă e peste tot. Mereu spui asta. Dar eu nu o văd nicăieri.

— Nu știi unde s-o cauți. Mirabella inspiră adânc. Arsinoe spune că dacă aș lăsa-o să-mi facă și mie niște farmece de magie joasă, visele ar putea să ajungă și la mine.

— Dar e un lucru înțelept? Să lași insula să te găsească și pe tine?

— Magia joasă nu e pentru regine. Ea a fost nesăbuită să apeleze la ea atunci. Dar dacă așa aș putea s-o protejez, atunci...

Îngheață amândoi când aud un zgomot la etaj. Întinericul din bucătărie îi face să se simtă ca într-o peșteră, și se strâng amândoi mai aproape de micul cerc de lumină. Dar fiecare mișcare făcută în casă aduce un scârțâit. Când e furtună, zidurile par să geamă.

— Dacă ai visa și tu, continuă Billy, cu voce scăzută, ai putea s-o ajuți să...

Se aude un alt bufnet de sus, urmat de un mic strigăt. Mirabella sare în picioare, cu Billy după ea.

Își apucă poalele rochiei, dar Billy i-o ia înaintea și urcă scările, câte două trepte deodată. Aleargă pe hol cât pot de repede, trec pe lângă camera lui Jane, de unde Mirabella aude un sforăit slab.

— Arsinoe!

Billy deschide ușa. Strigătul devenise o bătălie în toată regula. Arsinoe dă cu pumnii și cu picioarele

prin întuneric, iar Billy scoate un țipăt ușor când este nimerit în plin de un cot nevăzut.

— Nu văd nimic. Adu o lumânare. Arsinoe! O scutură. Nu se trezește!

Mirabella se repede la noptieră. Mâna ei se strânge pe lumânare și degetele împing jos cutia de chibrituri. Porcăriile astea! Se lasă în genunchi și începe să pipăie covorul, în căutarea lor.

— Mira, grăbește-te!

— Încerc, șoptește ea.

Dar chibriturile au dispărut. Se întoarce spre sora ei înspăimântată, dar e prea întuneric să vadă ceva.

— Blestemate să fie chibriturile astea! șuieră ea, și simte cum harul ei se ridică, un val neașteptat care îi cuprinde sângele și se revarsă spre vârful degetelor.

Lumânarea se aprinde. Flacăra se ridică la o înălțime de două ori mai mare decât normal, atât de puternică, încât luminează camera până aproape de colțuri.

— Eu...

Mirabella expiră puternic. Când vede ce dezvăluie lumina, e gata să scape lumânarea din mână.

Umbra este cu Arsinoe în pat. Este ghemuită pe umărul ei, ca un spiriduș din cerneală, cu picioarele lungi strânse și înfundate în perna lui Arsinoe. Un braț întunecat și osos îi ține capul

strâns lui Arsinoe, în timp ce ea se zbate.

— Vezi și tu asta? întreabă Billy.

— Și tu vezi?

El nu răspunde. Paloarea lui e un răspuns suficient.

Încet, încet, brațele și picioarele lui Arsinoe se potolesc și ea începe să se trezească. Umbra rămâne acolo până deschide ochii. Când dispare, dispare complet: acum era acolo, în clipa următoare nu mai e.

— Mira?

Arsinoe se ridică într-un cot și strânge pleoapele din cauza luminii puternice a lumânării pe care o ține Mirabella în mână. Flacăra începe să slăbească în intensitate, odată cu potolirea bățăilor inimii ei.

— Billy? Ce faceți aici? Am făcut iar zgomot?

Mirabella și Billy se uită unul la altul. Umbra fusese reală. Nu fusese un vis, și nicio viziune. Iar pe capul ei se vedea vag o coroană, aceeași coroană pe care o desenase Arsinoe și pe care Mirabella o recunoscuse dintr-o mulțime de tablouri și de tapiserii. O coroană de argint cu pietre albastre, strălucitoare. Coroana Reginei Albastre.

— A fost aici? întreabă Arsinoe. Ce vrea?

— Mirabella, spune Billy, încet. Eu cred că ar trebui să încerci magia joasă.

Mirabella se apropie și o ia de mână pe sora ei, care e confuză.

— Cred că ai dreptate.

Billy, doamna Chatworth, Jane și Mirabella stau la masa din camera de lângă bucătărie, luând cel mai inconfortabil mic dejun. Mirabella nu s-a atins de feliile de șuncă, și desenează încontinuu pe o foaie de hârtie. Singurul lucru pe care îl are în minte e insula, și nu poate să ignore asta, nici măcar ca să-i facă pe plac doamnei Chatworth.

— Parcă nu mă pot opri din desenat.

Mirabella ia o bucatăică de cretă albastră, singurul instrument de scris pe care l-a putut găsi de culoarea aceasta, deși nuanța este total nepotrivită. Ridică hârtia în fața ochilor și o studiază atent. Regina întunecată, făcută din umbre, cu degetele ei scheletice răsfirate în aer, cu picioarele grotești strânse sub ea. Sub această foaie sunt multe altele: regina umbrelor în alte ipostaze, toate amenințătoare, toate monstruoase. Atât de monstruoase, încât mama lui Billy a preferat să pretindă că nu le vede.

— Unde e domnișoara Arsinoe? întreabă ea.

— A avut o treabă, răspunde Billy.

— A plecat singură?

Nici Billy, nici Mirabella nu se obosesc să răspundă. E o întrebare stupidă. Cine ar fi putut s-o însoțească pe Arsinoe, în afară de cei care stăteau la masă?

— E ca și cum aș vrea să mi-o întipăresc în minte, spune Mirabella. Sau poate să mă conving pe mine

însămi că a fost reală. Că am văzut-o cu adevărat.

Împinge pe masă foaia cu desenul. Billy o ia, ținând-o de capete.

— Nu știu de ce încerci să faci asta, zice și pune foaia pe masă, ca să nu se mai uite mama lui intenționat în altă parte. Ce ar putea însemna? De ce v-ar hăitui o altă regină din Fennbirn?

— *Ne-ar hăitui.* Ai văzut-o și tu.

Doamna Chatworth scoate un fel de suspin îndurerat, iar Jane o bate ușor pe braț.

— Și ești sigură că e regina... Billy încearcă să-și aducă aminte numele. Illiann? Regina Albastră?

Mirabella bate cu degetul în desen. Coroana nu e redată perfect. Lucrătura în argint e mult mai sofisticată, iar pietrele sunt mult mai albastre, dar pentru un desen făcut cu cretă și cerneală, nu e rău deloc.

— Am mai văzut coroana asta în portrete. Nu există alta ca ea.

— Dacă a fost elementală, atunci de ce nu e înfățișată pe frescele din templu? Înțeleg că a fost una dintre cele mai impresionante și mai venerate regine elementale.

— William Chatworth Junior, aceasta nu este o conversație potrivită când suntem la masă.

— Nu acum, mamă!

Mirabella se uită la doamna Chatworth, cerându-și parcă scuze. Dar continuă discuția.

— Reginele Albastre, care sunt al patrulea copil

născut, nu sunt revendicate de cei care au un anumit har. Ele sunt reginele oamenilor. Ale tuturor oamenilor. Mirabella se oprește preț de o clipă, apoi continuă. E greu să-ți imaginezi cum era insula înainte de ea și înainte de ceață. Dacă nu ne-ar fi ascuns așa, probabil că am fi fost complet diferiți. Poate am fi fost ca voi. Ridică privirea spre el. Trebuie să existe pe continent consemnat undeva acest eveniment. O națiune întreagă care dispare în ceață?

— Nu. Billy se încruntă. Tot ce știm despre Fennbirn este considerat mit. Legendă. Nu se menționează nimic în cărțile de istorie. Și nici pe hărți. Probabil informațiile acestea au fost scoase.

Sau nu văzuse el harta care trebuia. Mirabella își trece degetele peste desen, pătându-le de negru.

— A fost regina care a transformat insula Fennbirn într-o legendă. Ce ar putea să vrea de la noi acum?

— Fantomele apar de obicei pentru că sunt niște probleme nerezolvate, spune pe neașteptate Jane, și toată lumea se uită surprinsă la ea.

— Jane! exclamă uimită doamna Chatworth.

— Scuze, mamă!

— Nu, Jane, nu e rău deloc, spune Billy, și Jane își mișcă umerii fericită, ca o pasăre care își înfoaie penele. Ar putea fi asta, Mira? O problemă nerezolvată?

— Nu văd cum ar putea să fie. A avut o domnie

de treizeci de ani. A început cu un război cu continentul, dar a câștigat. Și a domnit în pace.

Doamna Chatworth își aruncă șervetul pe masă și-și împinge scaunul în spate.

— Destul! Nu voi tolera așa ceva în casa mea. Discuții din-astea despre vrăjitorie și regine păgâne.

— Mamă, spune Billy pe un ton glumeț, vorbești așa de desuet!

— Vorbesc cum e decent. Iar dacă domnișoara Arsinoe are un fel de... criză, cel mai înțelept lucru ar fi să apeleze la un medic, nu s-o lăsați să umble singură prin oraș, ca să mai pățească și altceva. Se ridică și își netezește rochia. Jane, să ne retragem în salon.

Jane face ce i se cere, dar întoarce capul spre cei doi, cu părere de rău. După ce pleacă ele și se închid ușile, Mirabella își reazemă capul în mâini.

— Până aseară, aș fi fost și eu de acord cu... medicul. Medicul e un soi de vraci, nu?

— Da. Dar ea, când spune medic, se referă la un șarlatan care să spună că Arsinoe suferă de isterie. Atunci ar interna-o într-un ospiciu.

Mirabella se strâmbă, și Billy se uită la ea.

— A fost un haos aseară, în camera aia, spune el. Așa că nu am vorbit despre asta. Dar am văzut ce ai făcut cu harul tău. Am văzut cum aprinzi lumânarea fără chibrituri. Cum ai făcut asta?

— Am făcut-o pentru ea, răspunde Mirabella.

Arsinoe avea nevoie de mine. Așa că am făcut-o. Uneori am impresia că aceasta e adevărata mea menire. Nu să fiu regină, așa cum mă convinseseră cei din familia Westwood și Luca. Dimpotrivă, s-o protejez pe ea. Doar s-o protejez pe ea.

PE DRUMUL CARE PLEACĂ DIN BASTIAN CITY

Jules, Camden, Emilia și Mathilde se strecoară afară din Bastian City la adăpostul întunericului. Au la ele provizii doar cât să umple ranița și bani câți au încăput în buzunare. După ce trec de zidul care înconjoară orașul și ajung pe drumul principal, Emilia se oprește brusc.

— Ce este? întreabă Jules, iar Emilia începe să râdă înăbușit.

— Mi-am adus aminte, spune ea după ce se potolește, că în graba noastră de a porni la revoluție, am uitat să stabilim de unde începem.

Jules scoate un geamăt. La fel și Camden, care se sprijină de piciorul ei sănătos.

— Deci? Nu sunt prea multe variante. Pornim spre nord, către Rolanth? Sau spre vest, către Wolf Spring?

— Niciuna, nici alta, spune Emilia. Din câte am auzit, cei din Rolanth, deși sunt încă supărați de pierderea suferită, au rămas loiali templului.

— Și Wolf Spring de ce nu? Barzii voștri nu au ajuns până acolo? Ce spun ei despre revoltă?

— E posibil să fi auzit niște zvonuri, spune Mathilde. Dar e încă prea devreme. Din experiența mea, pot spune că pe naturaliști trebuie să-i lași să se obișnuiască în timp cu o idee.

— Asta ce-ar vrea să însemne? întreabă Jules.

— Înseamnă că au tendința să refuze. Nimic altceva.

— Înseamnă că încă detestă blestemul legiunii, spune Emilia, mai puțin delicată. E bine să evităm Wolf Spring, deocamdată. Negocierile cu naturaliștii sunt nesigure și în circumstanțe ideale. Niciodată nu vor să se implice.

— Hei, spune Jules. Și *eu* sunt naturalistă.

— Da, și tu ești singura dintre noi care nu vrea de fapt o revoltă.

— Bine. Atunci de unde ar trebui să începem?

Mathilde își așază mai bine sacul pe umeri și începe să meargă.

— De ce să nu începem de acolo de unde am început? Orașul meu natal, Sunpool, e de partea noastră, la fel și multe sate din apropiere. Oamenii se pregătesc de luni de zile, pentru că ei cred în profeție. Face un semn spre drum: O luăm spre sud, pe lângă capitală, apoi ne apropiem de munții din est. După ce ne-am îndepărtat suficient spre nord, o să începem să vorbim cu oamenii din orașe. Până când vom aduna o nouă armată, care să se alăture celei deja existente. Matilde se uită la ele peste umăr, zâmbește și șuvița albă de păr lucește în lumina lunii. Apoi, spune ea, ne întoarcem și ne ducem la Wolf Spring și la Rolanth.

— Cel puțin există un han, spune Emilia când ajung în sat. Așa că nu va trebui să dormim într-un

hambar.

— Poate mai înțelept ar fi să dormim într-un hambar, replică Jules. Ne-ar fi mai ușor să fugim pe ușa din dos de acolo, în cazul în care nu le va plăcea chemarea la revoltă și ar veni după noi cu furcile.

Ridică o sprânceană către războinică, dar Emilia este prea obosită ca să se certe cu ea. Bătuseră cale lungă, pe drumuri lăturalnice, tăind câmpurile și pădurile ca să evite orașul Indrid Down. Toate sunt epuizate, pelerinele și fețele lor sunt murdare de praf, și toate simt nevoia să mănânce ceva și să se spele. Chiar și eleganta Mathilde pare că tocmai a ieșit dintr-o luptă cu un porc, o luptă pe care a pierdut-o.

— Haideți!

Mathilde își potrivește sacul pe umeri și o ia înainte spre han. Jules întoarce capul spre drum, acolo unde a lăsat-o pe Camden să doarmă într-o tufă de ferigi. Puma va aștepta acolo până când o va chema.

Interiorul hanului nu e cine știe ce, doar o cameră mare, plină de mese și bănci de lemn. Sunt acolo câțiva bărbați și câteva femei, singuri sau perechi, aplecați deasupra unui castron de mâncare.

— Aveți camere de închiriat? întreabă Mathilde.

— Păi, n-ar mai fi han dacă n-ar avea camere, îi răspunde fata de la tejghea. Câte vă trebuie?

— Numai una, dar destul de mare să poată dormi acolo trei persoane.

Mathilde pune pe tejghea câteva monede, iar fata le ia.

— Asta ajunge și pentru masă?

— Aproape. Dar arătați așa de epuizate, încât o să spun da. Cu încă o monedă de argint puteți primi o vană cu apă caldă, să vă spălați.

Emilia aruncă pe tejghea două monede.

— Luăm două vane. Și mâncăm aici, în camera voastră frumoasă.

— Cum vreți.

Fata le studiază un moment. Dar chiar dacă i se pare curios să vadă două războinice murdare și un bard-oracol cu pelerină cenușiu-galbenă plină de pete, nu comentează. Poate, ca hangiță, văzuse mulți călători ciudați. Deși Jules nu-și poate imagina că vin prea mult în sătucul acesta.

— Ați fugit din capitală? întreabă fata, iar Jules și Emilia se încordează. A trecut pe aici o mulțime de lume, după ceea ce s-a întâmplat.

— Ce s-a întâmplat? întreabă Mathilde. Noi suntem pe drum de mult timp. Nu am auzit.

— Regina Katharine a omorât un băiat.

— L-a omorât? exclamă uimită Jules.

Dar fata se mulțumește să încline ușor capul și să ofteze, ca și cum se plictisise de cât de multe ori spusese povestea.

— Da. În fața tuturor. Au fost aduse la mal alte

cadavre în capitală, și lumea a intrat în panică. Au început să strige la ea și să arunce cu tot felul de lucruri. Un băiat a scăpat și a fugit la ea cu ceva în mână. Probabil nu era altceva decât un băț, dar ea, niciuna, nici două, i-a retezat capul.

— Unde era garda regală? întreabă Emilia.

— Probabil încerca să țină mulțimea pe loc, îmi închipui.

Buzele fetei se strâmbă într-o grimasă de dezgust. Apoi dă iar din cap și bagă monedele în buzunar.

— Durează ceva să umplu două vane, dar îi trimit imediat pe băieți. Dacă vreți, puteți să vă duceți în cameră. Îi trimit eu cu apa. Arată spre scările din spatele ei. Prima de sus. Sau care vreți. Toate sunt goale.

Imediat după ce ajung în cameră, bate cineva la ușă: băieții care aduceau vanele goale.

— Apa mai durează, spune primul dintre băieți. Majoritatea călătorilor nu vor două vane.

— Mulțumim, spune Emilia, și închide ușa după ei. Nici eu n-aș fi luat două, spune ea, întorcându-se spre Jules. Dar m-am gândit că aș putea fi nevoită să împart cada cu o pumă.

— Puteam să o fi lăsat pe Camden la urmă, spune Mathilde.

— Apa s-ar fi răcit până atunci.

Jules își scoate sacul de pe umeri și se întinde puțin. O baie fierbinte e bine-venită. Drumul fusese

greu pentru piciorul ei afectat de otravă. Câteodată, noaptea, o dureau atât de tare, că îi venea să urle, dar mergea înainte, nu voia să admită că ar trebui să se oprească. Întotdeauna spusese că Arsinoe e de o încăpățănare fără margini, dar, serios, încăpățănarea ei s-ar putea să fie și mai mare.

— Credeți ce ne-a spus? întreabă Jules, așezându-se pe patul moale. Credeți că într-adevăr Katharine a omorât un băiat?

— Poate da, poate nu, răspunde Emilia. În orice caz, ne va fi mai ușor să-i atragem pe oamenii din sat de partea noastră.

Mathilde își desface părul auriu și își trece degetele prin el, scoțând bucățelele de frunze și crenguțe.

— O regină care își omoară propriii supuși. Ai putea crede că vrea să-și piardă capul.

— Ei, face Emilia, scoțând un sunet care sugera disprețul. De data asta, n-aș judeca-o prea aspru. A fost o revoltă. Băiatul a sărit la ea cu arma ridicată. Era de-așteptat să se întâmple așa.

— De-așteptat? se miră Jules, iar Emilia întinde vârful pumnalului cu care se juca spre pieptul ei.

— Nu atentezi la viața unei regine și trăiești să spui povestea. Emilia aruncă pumnalul în aer și îl prinde. Să iei viața unei regine... asta e altă treabă.

Când coboară în sala mare ca să mănânce, aproape toate mesele sunt ocupate. Asta pare să le

placă Emiliei și lui Mathilde: pot să țină întrunirea chiar aici, la han. Nu mai e nevoie să-i adune pe toți de prin sat. Dar Jules ar vrea să o ia înapoi pe scări.

Se așază la o masă de lângă perete, și venirea lor atrage câteva priviri curioase. Fata de la tejghea le pune pe masă trei halbe de bere.

— În seara asta avem tocană și niște pâine de ovăz. Dacă vreți mai mult de un castron, mai dați un ban.

— Cu ce e tocana? întreabă Jules.

— Cu carne, răspunde fata, și pleacă să le aducă mâncarea.

Jules se uită în jur. Parcă toată lumea din sat venise să mănânce la han, și asta o face să se întrebe dacă nu cumva Emilia și Mathilde își anunțaseră în vreun fel venirea. Dar dacă era așa, niciunul dintre ei nu le acordă mai mult decât o privire. Așa că poate tocana cu carne e foarte bună.

— Chiar credeți că ar trebui să începem de aici? întreabă Jules. Nu suntem prea departe de capitală.

— Suntem suficient de departe, spune Emilia și dă peste cap jumătate din halbă. Se pare că sunt deja sătui de regina criminală. Poate trebuia să ne ducem mai aproape de graniță, făceam economie de timp.

— Dar uită-te la oamenii ăștia. Sunt țărani. Tăbăcari. Mulți dintre ei sunt prea bătrâni ca să

lupte.

— Așa arată soldații rebeli.

Ochii negri ai Emiliei scânteiază.

— Ce e? Ai ceva mai bun de făcut? Să pleci în exil? Să rămâi o fugară? Zâmbește și împinge spre ea halba de bere. Bea mai mult și gândește mai puțin, Regină a Legiunii.

— Nu-mi mai spune așa!

— De ce nu? Emilia se uită la Mathilde, încrețind din nas. Asta e denumirea care le-a plăcut cel mai mult oamenilor, nu?

Jules pufnește. Cui i-ar plăcea un asemenea titlu? E la fel de urât ca „Moarta-Vie”, poate chiar mai urât.

— N-o să-i convingeți niciodată așa.

— Au trăit și ei sub stăpânirea toxicilor. Nu le trebuie prea mult să fie convinși.

Emilia golește halba de bere și cere cu glas tare încă un rând. Gesturile ei ample și faptul că vorbește tare atrag atenția celor din han. Și când sătenii întorc capul să se uite la Emilia, privirea lor se oprește asupra lui Jules, curioasă. Ca și cum ar fi simțit că au de ce să se uite la ea.

— Ridicol, murmură Jules, prea încet ca să fie auzită de tovarășele ei de masă.

Dar ar minți dacă ar spune că nu e și ea curioasă. De fiecare dată când cineva se uită la ea cu un soi de speranță, parcă și în pieptul ei se aprinde o scânteie, care e gata să-i taie râsuflarea. E gata, dar

nu i-o taie.

Speranța e pentru proști, vrea ea să le spună. Nu cu mult timp în urmă am sperat la multe, și uite unde am ajuns, eu și cei pe care i-am iubit.

— N-o să meargă, spune Jules.

— Ba sigur că o să meargă, ripostează Emilia. Tu n-ai văzut cum poate Mathilde să vrăjească oamenii cu vocea ei. O să-i facă pe oamenii ăștia să-i mănânce din palmă.

— De aceea am și devenit bard, spune Mathilde și zâmbește.

Emilia o îmbrânțește ușor pe Jules în umăr.

— Tu nu vrei să meargă.

— Ba sigur că vreau. Vreau să mă pot întoarce acasă. Vreau ca Arsinoe să poată veni să ne viziteze.

Emilia începe să vorbească în șoaptă.

— Nu vorbi despre asta.

— De ce?

— Dacă se va întoarce, va vrea coroana.

— Nu, n-o va vrea.

— Ba da. Asta e în sângele ei de tripletă. Și noi nu facem o răscoală ca să o aducem din nou la tron pe o regină trădătoare. Facem răscoala pentru noi. Pentru Fennbirn.

— Ai fi făcut la fel și dacă nu câștiga Katharine? o întreabă Jules. Ai fi încercat s-o detronezi și pe Mirabella? Sau pe Arsinoe?

— Nu contează, spune încet Emilia. Asta nu s-a

întâmplat.

Vine tocana, și e bună, dar poate nu chiar așa de bună ca să atragă atâția meseni. Deși îi e foame, Jules nu e în stare să ia mai mult de câteva îmbucături. Stomacul îi tremură încontinuu.

— Nu ți-e foame? o întreabă Emilia, lingând castronul.

— Vreau să duc restul în cameră, pentru Camden.

Reușiseră să strecoare puma pe ușa din spate, la adăpostul întinericului. Apa din cea de-a doua vană era caldă încă și destul de curată, și niciuna dintre ele n-a primit o gheară în față când au aruncat-o pe Camden în ea.

— Camden poate veni să mănânce aici. Mathilde se ridică în picioare. La masa asta.

— Stai, se bâlbâie Jules, văzând că se ridică și Emilia. Eu ce trebuie să fac?

— Nu trebuie decât să fii tu însăși. Emilia zâmbește și își scoate pumnalele ei lungi. Atinge cu vârful unui pumnal bărbia lui Jules ușor, ca și cum ar fi mângâiat-o, și adaugă: Și să fii pregătită să-ți folosești harurile.

Mathilde își aruncă pe spate faldurile mantiei gri cu galben. Vocea ei, deși delicată, pare să umple camera.

— Un moment, prieteni, spune ea, și trece în fața mesei lor. Mă numesc Mathilde, din orașul Sunpool, aflat în vestul îndepărtat. Sunt oracol și

bard și am să vă spun o poveste, dacă vreți s-o ascultați. Întinde mâna spre Emilia, care își agită pumnalele. Aceasta este Emilia, războinică și martoră la Ascensiune, la înfrângerea reginelor trădătoare și la fuga lor.

— Au fost ajutate de un grup de războinici, cel puțin așa am auzit, spune o femeie din spatele încăperii. Tu ești una dintre ei?

— Da, răspunde Emilia.

— Atunci s-ar lua pe tine bani buni dacă te-ar duce cineva în capitală legată fedeleș.

— Așa e. Și după ce terminăm, n-aveți decât să încercați să mă prindeți.

Femeia o privește cu ochii mijiți. Nu are arme, după cât vede Jules. Dar are o masă plină de tovarăși.

Cât timp Mathilde vorbește despre crimele lui Katharine, majoritatea celor de la mese par interesați. Încuviințează din cap când ea o numește Moarta-Vie, și câțiva dintre ei agită pumnii deasupra meselor când vine vorba despre băiatul ucis. Dar alții își țin buzele strânse. Sunt și loialități aici, în mod sigur, și dacă zvonurile despre revolta Emiliei nu au ajuns până acum la urechile lui Katharine, vor ajunge sigur după această seară.

— Am auzit cântecele, strigă un tânăr din mulțime. Am auzit poveștile de la alți barzi cu mantie galbenă. O rășcoală, spun ei. Condușă de o altă regină. Dar nu există o altă regină. Doar dacă

nu ați scos-o pe elementală din fundul mării și ați readus-o la viață!

— Atunci am avea două moarte-vii la același preț! strigă femeia din spate și toți încep să râdă.

— O altă toxică pe tron, se răstește Emilia, și mulțimea amuțește. Asta vă doriți?

Jules se încordează, ca și ceilalți. Ochii lor se îndreaptă spre pumnalele Emiliei, dar niciunul nu scoate arma. Un bărbat cu o pisică pe umăr stă la o masă cu un băiat care își împarte pâinea cu o vrabie, dar în afară de aceștia, Jules nu vede vreun semn că ar mai fi și alții cu har. Poate, eventual, câțiva elementali, fiindcă vântul acum nu mai bate deloc.

— Asta vreți să aveți vreme de încă o generație? Emilia își mijește ochii. Un alt consiliu corupt, înconjurat de moarte? Care ne va otrăvi până când ne va curge sângele pe gură și care va tăia capetele copiilor noștri? Reginele-triplete au fost abandonate de Zeiță.

— Dar o persoană care poartă blestemul legiunii nu e abandonată de Zeiță? întreabă tânărul. Asta e regina despre care vorbești, nu? Regina Legiunii.

— Despre ea vorbim, spune Mathilde.

— O regină nebună pe tron?

— Nu e nebună.

— Nu e reală! spune femeia din spate, și cei de la masă încep să râdă.

— Este reală, spune Mathilde, cu o voce care

ajunge până în cele mai îndepărtate colțuri. Și este diferită. Regina Legiunii nu e regină prin sânge. Dar este la fel de binecuvântată. A fost atât de dăruită de Zeiță, ca să poată lupta pentru Ea – pentru *noi* –, ca să o stârpească pe ultima dintre reginele slabe și să ne facă un viitor mai luminos.

Este așa cum a spus Emilia. Cuvintele lui Mathilde răsună în urechile mulțimii, făcându-i pe oameni să freamăte de o mică speranță. Jules nu are altceva de făcut decât să stea acolo ca pe ghimpi, în timp ce ei se uită la ea, știind ce gândesc: fata asta mărunțică nu poate fi soldatul de legendă. Se străduiește din răspuțeri să nu deschidă gura ca să le spună că au dreptate.

— Fetița asta? Femeia din spate se ridică în picioare și face semn cu halba spre Jules, vărsând puțină bere pe masă. Vagaboanda asta amărâtă ar trebui să fie luptătoarea noastră?

Prietenii ei râd. Dar de data asta doar prietenii ei, iar Emilia își scoate mantia și sare agilă pe o masă din apropiere.

— M-am săturat de tine până peste cap, mârâie Emilia.

— Emilia! șoptește Jules.

— Regina Legiunii va lupta pentru oameni. Chiar și pentru lașii cu gura mare.

Femeia se strâmbă.

— N-o să vezi aici lași.

Așteaptă ca Emilia să lase jos pumnalul, după

care se ridică și aruncă o bardă pe care o ținuse înfiptă în lemnul laviței. Emilia se ferește și îi deviază cursul. Barda cade la pământ cu zgomot, în spatele ei, fără să atingă pe nimeni, și războinica ridică pumnalul să arunce. Iar Jules știe că nu va rata ținta.

— Emilia, nu!

Pumnalul zboară drept spre inima sătencei. Jules se repede peste masă, cu mâna întinsă. Cheamă pumnalul cu harul ei, luptându-se cu forța aruncării făcute de Emilia. În ultima clipă, pumnalul își schimbă direcția atât de brusc, încât se înfige în tavan.

Toate privirile se întorc spre Jules.

— Cheam-o, îi șoptește Mathilde. Cheam-o acum.

Prea șocată ca să mai protesteze, Jules o cheamă pe Camden și toate privirile se îndreaptă spre scară când puma dă năvală pe ușă. Ocolește treptele și sare peste balustradă, direct pe mese, răsturnând halbe și farfurii, mârâind fioros, până când ajunge în fața lui Jules, se ridică în două labe și scoate un răget.

— Aceasta este Regina Legiunii, le spune Mathilde oamenilor împietriți de uimire. Cel mai puternic naturalist din ultimele zece generații. Cel mai puternic războinic din ultimii două sute de ani. Ea e cea care va lupta pentru toate harurile. Ea este cea care va schimba totul.

PE CONTINENT

Magazinul de magie pe care îl găsește Arsinoe are deasupra ușii un clopoțel de alamă. Un clopoțel de alamă foarte zgomotos, și Arsinoe se strâmbă când intră înăuntru. Dar se pare că magazinul e gol. Nu e nimeni s-o vadă. Nimeni să se uite la ea. Întinde mâna și oprește mișcarea clopoțelului, apoi zâmbește, gândindu-se la Luke, care nu avea un clopoțel atât de strident.

Desface fără zgomot sacul de pânză pe care îl adusese cu ea și începe să caute prin rafturi. Găsește repede trei lumânări groase, pe care le bagă imediat în sac, ciocnindu-le ușor.

— Nu ești de pe aici.

Arsinoe se întoarce și se trezește nas în nas cu proprietara magazinului, o femeie numai mătăsură și mărgelă, cu un păr negru, ondulat.

— Nu, doamnă. A trebuit să bat jumătate din oraș să găsesc un magazin ca al dumatăle.

Proprietara magazinului râde.

— Nu la asta mă refeream. Cu ce pot să te ajut?

Fără vreun avertisment, deschide sacul și se uită înăuntru. Colțurile gurii se lasă în jos.

— Lumânări albe. O achiziție mai puțin interesantă decât am sperat.

— Îmi mai trebuie și niște ierburi. Și ulei.

— Nu era nevoie să străbați tot orașul pentru asta.

— Probabil aş fi putut să şterpelesc nişte ierburi de la bucătărie, spune Arsinoe. Dar atunci gazda mea s-ar fi plâns că friptura nu are gust. Ştiu că aveţi ierburi aici, le simt mirosul.

Femeia o conduce în spatele magazinului, unde sunt rafturi peste rafturi de ierburi şi ciuperci uscate, păstrate în borcane sau legate cu sfoară. Arsinoe îşi alege ierburile de care are nevoie, nişte ierburi care să producă mult fum când sunt arse. Nişte ierburi aromatice, dar care să nu aibă un parfum atât de puternic încât să atragă atenţia. Zăboveşte puţin cu mâna deasupra unei legături de salvie, dar apoi se răzgândeşte şi se încruntă.

Magia joasă este singura legătură cu insula pe care Zeiţa o poate simţi de pe continent. Aşa îi spusese Madrigal. Dar va avea nevoie şi de altceva s-o ajute să ajungă atât de departe. Aici nu este nici copacul chircit, nici vreo vale sacră în care să spună în şoaptă farmecul pe care vrea să-l facă. Uleiul şi ierburile, focul lumânărilor o vor ajuta să se concentreze, să poată ridica vocea peste valurile mării până la insula Fennbirn, poate chiar până în trecut, în vremea Reginei Albastre.

— Ai încercat cu ambră sau răşină...? Proprietara magazinului întinde mâna spre un raft aflat mai sus şi îi dă lui Arsinoe o bucată de mineral care seamănă cu pisălogul de nuci al bunicii Cait, dar care miroase a brad. Arde mai mult, spune ea. Îţi dă mai mult timp – şi râde din nou când vede faţa

ei suspicioasă. Ce surprinsă ești că găsești o magiciană într-un magazin de magie. Da. Știu ce ai de gând să faci.

Mai pune o bucată de rășină în sacul lui Arsinoe și îi face semn s-o urmeze în spatele unei draperii, unde e o mică încăpere plină cu cristale și cu globuri de sticlă pentru oracole.

— Cum de poate exista aici un astfel de magazin? întreabă Arsinoe.

— Nu există. Nu în cartierele elegante. Dar cât timp stăm în mahala și le oferim doamnelor divertisment – le ghicim viitorul și facem ședințe de spiritism ne lasă în pace.

Descuie un dulap și caută ceva în el.

— Tu... ești de aici?

— Da. Dar bunica mea... nu.

— Știi cine sunt? întreabă Arsinoe, îngrijorată.

Femeia se uită atent la ea.

— Știu că încerci să capeți niște răspunsuri. Și știu că nu te temi să plătești pentru asta. Ultimele cuvinte le-a spus uitându-se la mânecile lui Arsinoe, ca și cum ar fi putut vedea prin ele cicatricile rămase de la utilizarea magiei joase. Poftim. Doar de asta mai ai nevoie.

Se apropie de Arsinoe și îi pune în mână o frumoasă sticlură mată, albastră, cu dop.

Arsinoe rămâne cu ochii la ea, în timp ce femeia se îndreaptă spre registrul ei.

— Cât costă asta?

— Cât ai?

Arsinoe bagă mâna în buzunarele pantalonilor și scoate de acolo un pumn de monede, pe care le pune pe tejghea.

— Atâta face, spune femeia, și le mătură cu palma în sertar.

— Nu se poate. Numai sticla valorează mai mult.

— Ia-le, spune femeia. Și ai grijă. Călătoria ta începe. Nu văd unde se sfârșește. Doar că se sfârșește.

Doar că se sfârșește. Cuvintele femeii răsună în mintea lui Arsinoe tot timpul drumului prin oraș, până când ajunge la cimitir, la mormântul lui Joseph, unde stabilise să se întâlnească cu Mirabella. Cuvintele puteau însemna orice. Sau erau doar palavrele unei false prezicătoare.

— Ai luat tot?

Arsinoe tresare când Mirabella apare din spatele unui copac de lângă cărare.

— Ce faci, mă pândești? Ești la fel de rea precum Camden cu pernuțele ei. Își trece mâna prin părul care începuse să-i crească; în curând va trebui să-l taie și s-o oripileze iar pe mama lui Billy. De ce te ascundeai?

— Nu mă ascundeam. Stăteam la umbră.

— Unde e Billy?

— M-a lăsat la poartă. Ca să nu afecteze magia.

Arsinoe întinde gâtul să se uite. Cimitirul e gol, ca de obicei. Îngenunchează lângă mormântul lui

Joseph și începe să descarce sacul.

— Nu pot să cred că am fost de acord cu asta, spune Mirabella și se lasă și ea pe vine în iarbă, s-o ajute. Ia sticluța albastră și se uită la ea în lumină. Trebuia să fi venit după lăsarea întinericului.

— Focul ar fi atras și mai mult atenția atunci.

Arsinoe așază în triunghi cele trei lumânări pe iarba de pe mormântul lui Joseph. Dar poate e prea aproape. Are nevoie de ajutorul sângelui lui de insular, dar nu vrea să-i tulbure odihna.

— El n-ar fi fost de acord, știi bine.

— Știu. Dar pe urmă ne-ar fi ajutat.

Cuvintele i se opresc în gât și amândouă se uită cu tristețe la piatra de mormânt. Este atât de proaspătă, atât de lucioasă, față de celelalte pietre din cimitir. Și acum le e greu să creadă că s-a dus.

Împreună cu Mirabella, așază pe iarbă și celelalte obiecte: bucățile de rășină, uleiul și, în final, micul ei pumnal ascuțit. Desface dopul sticlei de ulei și miroase. Aroma lui e dulce, ierboasă. Pune câteva picături pe pământ, apoi se unge pe frunte și pe piept. Face la fel și cu Mirabella, care strâmbă din nas.

— N-am putea încerca să facem o vrajă de alungare? Să folosim lucrurile astea ca s-o alungăm pe Regina Albastră și să scăpăm de visele tale?

— Am putea încerca, răspunde Arsinoe. Dar nu știu de ce, nu cred că ar merge. Face o pauză și se uită la sora ei cu un aer puțin vinovat. Cred că am

început s-o simpatizez. Pe Daphne, vreau să spun.

Mirabella ia o picătură de ulei și îl freacă între degete.

— Ce ți-a arătat azi-noapte? Când te luptai?

— Mi-a arătat ura ei pentru ducele Branden din Salkades.

— Pețitorul cel frumos? Și de ce îl urăște? Fiindcă îi anulează șansele lui Henry?

— Nu, răspunde Arsinoe, posomorâtă. Fiindcă e malefic.

— Ei bine, spune Mirabella, așezându-se într-o poziție mai comodă. N-o să trebuiască să-ți mai faci griji multă vreme. Istoria ne spune că Henry Redville devine regele-consort al lui Illiann. Și că ducele de Salkades ajunge să fie căpetenia armatei care pierde bătălia cu insula.

— Nu știam asta despre duce. Arsinoe o îmbrânțește ușor. Nu-mi strica surpriza.

După ce pregătește totul, își freacă mâinile și apoi arată spre lumânări.

— Poți să-ți folosești harul să le aprinzi?

— Pe toate trei?

Mirabella se strâmbă puțin, sceptică.

— Măcar rășina.

Mirabella se concentrează până când pe frunte îi apar broboane de transpirație. Lui Arsinoe îi e greu să se uite la ea, când știe că înainte putea invoca un glob de foc direct în palmă. Cu o simplă dorință. Cu un gând. Dar chiar când Arsinoe se gândește că

Mirabella va renunța, rășina se aprinde și începe să fumege.

Mirabella inspiră adânc și începe să râdă, iar lumânările se aprind brusc. În jurul lor, vântul a stat. Păsările și insectele au tăcut.

— E un semn bun? întreabă Mirabella.

— Orice semn e semn bun.

Arsinoe ia pumnalul și își face o tăietură în formă de semilună la încheietura brațului. Durerea îi este familiară, dar nu o simte la fel ca atunci când era sub copacul chircit. E cumva surdă. O durere slabă, care îi lasă un gust amar, ca și cum ar fi băgat în gură o monedă murdară de pământ.

— Dă-mi brațul.

Face o tăietură identică pe brațul Mirabellei. Prima cicatrice pe pielea ei impecabilă.

— Ce trebuie să fac? o întreabă Mirabella, în timp ce sângele lor picură în fața lumânărilor și se infiltrează în pământul sub care se află Joseph.

— Încearcă să chemi insula cu mintea. Las-o să te găsească... începe să spună Arsinoe, dar apoi umbra copacului se schimbă.

Devine mai întunecată. Mai adâncă. Face picioare.

Umbra Reginei Albastre se îndreaptă spre ele ca un fum, dacă fumul ar putea culca iarba și ar lăsa urme în pământ. Când se cațără pe piatra de mormânt a lui Joseph și stă acolo ca un corb hidos, Mirabella se smucește, poate să fugă, poate s-o dea

jos de acolo, dar Arsinoe o oprește.

— Ce vrei? întreabă Mirabella.

Regina Albastră întinde mâna. Arată cu degetul spre mare. Spre insulă.

— Insula, spune Arsinoe și se uită atent la vidul care este fața reginei străvechi. Am înțeles. Dar ce vrei? De ce visez că sunt Daphne? Ce încerci să ne spui, regină Illiann?

Regina Albastră scoate un sunet. Un țipăt. Un fel de muget ieșind din gura moartă, căscată. Sunetul crește, e tot mai intens, până devine vânt. Arsinoe se apleacă peste lumânările aprinse. Dar ele ard mai departe. Cu flacăra tremurândă, fiindcă Mirabella încearcă să le păstreze aprinse cu harul ei.

— Noi suntem la fel ca tine, spune Mirabella. Venim din aceeași linie regală. Spune-ne ce vrei de la noi. Dacă nu, lasă-ne în pace!

Vântul vuitor se oprește, și Regina Albastră își duce mâinile la gât. Capul i se mișcă înainte și înapoi.

— Nu poate să vorbească, spune Arsinoe. Se străduiește.

— Plecați!

E un croncănit. Un singur cuvânt. Și apoi iar.

— Plecați! Își duce mâna la gură. Arată spre Fennbirn. Plecați!

— Nu putem să ne întoarcem. Mirabella se ridică în picioare. Am fugit de acolo. Nu ne mai

întoarcem niciodată.

Își înfășoară tăietura cu o fâșie de material pe care o leagă cu dinții. Îi ia mâna surorii ei și o bandajează și pe ea. Fără puterea dată de sângele proaspăt al reginelor, umbra începe să pălească. Începe să dispară. Mai arată o dată spre insulă, apoi se dispersează, luând cu ea și vântul.

— De ce ai oprit-o? o întreabă Arsinoe, după ce zgomotele făcute de păsări și insecte încep să se audă din nou în cimitir. Devenea mai puternică.

— Poate tocmai de-asta am oprit-o.

— Dar poate voia să ne mai spună ceva. Sunt sigură că voia să mai spună ceva.

— Arsinoe. Mirabella suflă în lumânări și stinge cu piciorul rășina fumegândă. Bagă toate obiectele în sac și apoi îi răsucește gura. Te-ai gândit că poate ea vrea să ne întoarcem acolo ca să fim ucise? Că nu trebuia să scăpăm cu viață?

— Dar visele...

— Visele sunt o momeală! Sunt o capcană! Mirabella pune mâna pe umărul lui Arsinoe și se uită spre golf. Și chiar dacă nu e așa, nu merită să riscăm.

CULESUL LUNII

ROLANTH

— A fost o greșeală să venim aici, spune Pietyr, în timp ce trăsură se apropie de orașul elemental Rolanth. Trebuia să fi rămas la Indrid Down.

— Și să sărbătorim Culesul Lunii în mijlocul unei mulțimi răzvrătite? întreabă Genevieve, ridicând o sprânceană.

— Tu crezi că la Rolanth nu vom găsi o mulțime răzvrătită? Toată insula a auzit — Pietyr se uită la Katharine ca și cum și-ar cere scuze — ce s-a întâmplat cu băiatul acela.

— Cu asasinul acela, vrei să spui. Prin care regina a dat un exemplu.

Regina și curtenii urmează să stea la cel mai bun hotel din Rolanth. Marea Preoteasă a făcut ea însăși aranjamentele, împreună cu Sara Westwood. Katharine lasă jos geamul trăsurii și inspiră adânc aerul proaspăt al nordului. Atât de multe clădiri albe, ridicate pe munți. De calcar și de marmură, cu fața spre mare, contrastând puternic cu stâncile negre de bazalt ale falezei care se întinde pe coasta de nord-est, numită de ei Shannons Blackway. Rolanth este un oraș mai luminos decât Indrid Down, cu apa limpede a râului care trece prin mijlocul lui, cu numeroasele lui spații verzi, parcuri și grădini. E greu de crezut că se poate întâmpla ceva rău într-un loc atât de frumos.

Își adusese cu ea aproape tot Consiliul Negru

pentru a se asigura de asta, în afară de vărul Lucian, Rho Murtra și Paola Vend. Câtiva trebuiseră să rămână și acolo, ca să nu dea impresia că fug. Deși exact asta fac.

Când trăsura oprește, Genevieve sare din ea să verifice dacă totul e pregătit. Pietyr o ia de mână pe Katharine și o conduce în hotel.

Camera lor ocupă aproape tot etajul de sus, și e o încăpere frumoasă, cu pereți de culoarea fildeșului și un pat acoperit cu catifea albastră. Katharine își scoate pelerina de călătorie și o aruncă pe o masă ovală. Apoi deschide ferestrele și se apleacă peste pervaz.

— Nu sta la fereastră, Kat!

Pietyr o închide și o trage înapoi pe Katharine spre mijlocul camerei.

— Cât timp o să mai fii supărat pe mine, Pietyr? Pentru ce s-a întâmplat cu băiatul acela.

— Nu sunt supărat pe tine. Pietyr își descheie jacheta și o atârnă pe un scaun. Încerc să te protejez. Dar mă mir că tu nu ești supărată pe tine.

— Am fost. Sunt și acum.

— Da? Trebuie să-l declarăm pe băiatul acela trădător, să nu le permitem nici să-l incinereze, doar ca să putem spune că regina a procedat corect?

— Chiar am procedat corect. M-a atacat, spune Katharine, dar vocea ei e lipsită de convingere.

Băiatul nu fusese o amenințare reală. Putea să-l

dezarmeze. În loc de asta, i-a tăiat gâtul.

— Natalia ar fi spus că pentru o regină e mai important să fie temută decât iubită.

Pietyr se încruntă.

— Natalia n-ar fi spus niciodată asta. Nu în cazul acesta.

Genevieve intră în cameră, după ce terminase inspectarea hotelului. Se uită la amândoi, apoi își dă ochii peste cap la Pietyr.

— Nu mai încetezi odată să-i spui că a greșit, nepoate? Nu mai încetezi odată să te gândești la ce e mai bine pentru „Kat” și să te gândești la ce e mai bine pentru domnie?

— Uciderea supușilor nu poate fi niciodată un lucru bun pentru domnie. Teamă e una, dar nu pentru o regină atât de nepopulară ca ea. Frica adăugată la antipatie naște ură. Iar ura îi poate face pe oameni violenți.

Genevieve oftează.

— Oamenii vor uita. Ai intrat în jocul acesta de prea puțin timp, Pietyr. Vor trece ani până când sfatul tău va fi util.

Un nod de frustrare se ridică în gâtul lui Katharine. Știe ce urmează. Obrajii palizi ai lui Pietyr vor prinde culoare. Dinții lui vor scrâșni. Va țipa la Genevieve, ea va țipa la el, și Katharine își va dori să-i explodeze capul.

— Genevieve, spune ea repede. Du-te să vezi locul unde se va ține festivalul.

— Da, regină Katharine.

Face o plecăciune și iese, iar Pietyr trânteste ușa în urma ei atât de repede, încât aproape că-i prinde turul pantalonilor.

Katharine se duce iar la fereastră.

— Kat.

— Sunt în siguranță la înălțimea asta.

Se uită pe geam. În Rolanth, soarele și marea strălucesc. Cerul e senin. Nu e ceață care să plutească deasupra apei fără motiv, și nu saltă pe valuri cadavre de pescari dispăruți.

Pietyr își trece mâinile peste brațele ei. Își strecoară degetele prin părul ei, iar ea se reazemă cu capul de pieptul lui. Atingerea lui e un balsam: o aduce înapoi în corpul ei.

— Nu tu ai fost atunci, cu băiatul acela, nu-i așa, Kat? Au fost ele. Reginele moarte.

— Nu știu.

— Ba știi. Doar că nu vrei să recunoști. De ce? Crezi că voi crede că tu ești malefică?

— Nu!

— Atunci, de ce?

— Ca să le protejez! Îi strânge mâinile. Cum m-au protejat și ele pe mine. Acum fac parte din mine, Pietyr. Iar ceea ce oferă ele merită prețul a ceea ce iau.

— Chiar și viața unui băiat?

Katharine închide ochii. Vede chipul tânărului. Îl vede în visele ei. Dar când e trează, încearcă să nu

se gândească la el. Reginelor moarte pare să le placă, iar asta ei i se pare atât de rău.

— Nu se va mai întâmpla, spune ea. Niciodată.

— Cum poți să fii așa sigură? Poți să le liniștești? Poți să le împiedici să te mai pună așa în pericol?

— Tu poți să le liniștești. Se întoarce spre el și își lipește buzele de gura lui. Așa cum mă liniștești pe mine.

În ziua în care se ține festivalul Culesul Lunii, Katharine urmează să fie îmbrăcată de Sara și Bree Westwood. Nu mai puțin de șase servitoare intră odată cu ele, aducând zeci de rochii, o mulțime de cutii cu mănuși și câteva casete de bijuterii, apoi fac o plecăciune și le lasă singure. Îmbrăcarea reginei pentru unul dintre cele mai importante festivaluri e o mare onoare, dar cineva care s-ar uita la fețele posomorâte pe care le au Bree și Sara nu și-ar da seama de asta.

— Doamnă Westwood.

— Regina mea. Sara Westwood face o plecăciune adâncă, cu ochii în podea. Îi mulțumim reginei că ne-a făcut această onoare.

Katharine se uită cu compasiune la rigiditatea spatelui ei și la părul ei cărunt. Nu era atât de cărunt până acum. Chiar recent, la Duelul Reginelor, părul Sarei era de un castaniu strălucitor.

— Nu m-aș fi gândit să acord această onoare

altcuiva din Rolanth.

O aduseseră cu ele și pe preoteasa cu o singură mână, Elizabeth, ca de obicei, și fata își face de lucru netezind rochiile și șoptindu-i ceva lui Bree. La un moment dat, Bree începe să râdă, iar Elizabeth o îmbrânțește în joacă cu ciotul ei. Sunt prietene bune, chiar dacă Mirabella nu mai e acolo să le unească.

— Eu... Katharine tușește ușor. Am să port propriile mele mănuși.

Își ridică mâinile. Deja și-a pus niște mănuși care trec de manșeta cămășii ei negre.

— Cum dorești, regina mea, spune Sara, dând scurt din cap, și pune la loc capacele cutiilor cu mănuși. Deși cele pe care le-am adus noi sunt mai moderne.

— Țin foarte mult la astea.

— De-asta stai acum doar în cămașă și mănuși? întreabă Bree. Sau pentru că nu vrei să-ți vedem cicatricile? Se apropie de ea cu o pereche de mănuși negre, din dantelă fină. Toată lumea știe că ți-ai distrus mâinile când ai fugit de destin la Ceremonia de Revelare. Ia mănușile!

I le trânteste în palmă.

Cu mișcări încete, simțind privirile lor asupra ei în fiecare clipă, Katharine își scoate mănușile. Cicatricile provenite de la tăieturile de cuțit prin care i se administraseră otrăvurile seamănă cu niște vene răsucite. Cercurile rozalii marchează

locul unde s-au spart vechile bășici. Și mâinile. Mâinile ei sunt distruse, aspre, cu pielea zdrențuită lipită prost, pentru că se sfâșiasse și se jupuisse când se târâse afară din Domeniul Breccia.

Dantela nu va ascunde toate astea.

— Încearcă-le pe astea, regină Katharine! Elizabeth îi zâmbește cald. Sunt și mai frumoase.

Tot din dantelă, dar o dantelă prinsă de un material negru mai gros. Cu atingeri delicate, preoteasa o ajută să și le pună, întinzându-le cu mare grijă, de parcă ar fi putut s-o rănească.

Bree, care privise scena cu o expresie blândă, devine mai aspră când Katharine se uită la ea.

— E bine.

Dă din cap și alege o rochie: din mătase neagră, strânsă pe corp până la șold.

— Îi va trebui o pelerină mai groasă pentru seară, spune Sara. Dar partea de jos a rochiei va flutura frumos în vânt.

— Atunci asta? Bree ridică o altă rochie în fața lui Katharine. Are o croială asemănătoare, dar materialul e mai gros și e căptușită.

— Atât de multe variante, șoptește Katharine.

— Ei, da. Unele regine sunt mai greu de îmbrăcat ca altele, șoptește și Bree.

— Ești... supărată pe mine, Bree?

În capătul celălalt al camerei, Sara și Elizabeth continuă să aleagă încălțări și bijuterii. Poate că într-adevăr nu aud ce vorbesc ele.

— Dar ce? Credeai că m-ai cucerit? Că ne-am împrietenit? După câteva momente în care am avut o conversație normală la fereastră. Bree pufnește. Mă gândeam că... poate. Poate că într-adevăr ești o fată singură, și ar trebui să-ți dau o șansă. Dar apoi mi-am amintit că doar o oră mai târziu te-am văzut cum înfigi pumnalul în gâtul unuia dintre propriii tăi supuși.

Se îndepărtează cu o mișcare bruscă.

— Nu eram... eu însămi, spune Katharine, tot în șoaptă. Mi-a fost frică.

— Ți-am văzut fața. Am văzut cum arătai. Nu ți-era frică de nimic.

— Îmi pare rău. Aș da orice să nu se fi întâmplat asta. Sincer, dar nu pot să spun că...

— Regina mea, rostește Sara Westwood, și Katharine se întoarce și o vede cu un șirag de perle mari, negre. Poate perlele acestea. Am auzit odată că îți plac.

— Da, mulțumesc, spune ea și aude ușa deschizându-se și închizându-se cu zgomot după plecarea furtunoasă a lui Bree.

Bree nu e în trăsura care vine s-o ia pe Katharine la festival. Doar Sara Westwood și preoteasa Elizabeth îi vor însoți pe ea și pe Pietyr în Parcul Moorgate, din centrul orașului, dar Katharine nu face niciun comentariu. Trăsura înaintează foarte repede pe malul râului. Poate prea repede, din

moment ce caii sunt gata să cadă în apă de două ori.

— Nu sunt obișnuiți cu drumurile abrupte, spune Pietyr.

— Vânturile sunt de vină. Toate harurile elementalilor se manifestă azi din plin, și vântul va bate cu putere până la lăsarea întunericii, când se aprind focurile, răspunde Sara și o bate pe Elizabeth pe umăr. Elizabeth, vrei să faci schimb de locuri cu domnul Arron, ca să fii mai aproape de cai?

— Desigur.

Schimbă locurile și viteza trăsurii scade.

— Elizabeth încă mai are ceva din harul naturaliștilor, explică Sara.

— De aceea te văd atât de des hrănind păsările, spune Katharine, și preoteasa zâmbește.

Prin fața ferestrei trece orașul Rolanth, decorat cu steaguri colorate pentru Culesul Lunii. Katharine văzuse cum se vindeau în toată piața stegulețe și stindarde vopsite în toate nuanțele de albastru, galben, argintiu și auriu. Artizanii mai pricepuți țesuseră pești mari din postav, cu solzi care străluceau în miriade de culori, pești care se umflau când pătrundea vântul în ei. Pe insulă, toată lumea celebrează Culesul Lunii pentru viitoarea recoltă, dar în Rolanth, sărbătoarea marchează ultima ieșire la pescuit și venirea iernii.

— Trebuie să fii foarte bucuroasă că ai fata acasă,

Sara.

— Capitala e acum casa lui Bree, răspunde ea, așa cum era de așteptat.

Dar Katharine o citește bine. Este bucuroasă. Mai mult decât bucuroasă – e ușurată. Pentru ea, Indrid Down e un oraș sumbru și plin de toxici. Plin de moarte.

Trăsura se oprește și garda reginei se aliniază ca s-o escorteze pe Katharine la locul unde se ține festivalul. În Parcul Moorgate copacii sunt decorați cu beteală și steaguri și o mulțime de pești din pânză, viu colorați. Participanții la festival râd și dansează peste tot, ospătându-se cu hering afumat, înfipt în bețișoare, și bând vin cu mirodenii.

— Regină Katharine. Genevieve se apropie imediat ce ea pune piciorul pe alea pavată cu piatră albă. Este un loc plăcut pregătit pentru tine, lângă fântână și canal, de unde poți privi festivalul.

Cu Pietyr lângă ea, Katharine își ia locul alături de Sara și de Marea Preoteasă Luca. Servitorii îi aduc o cupă de vin fiert și trei pești pe băț, iar muzicanții vin mai aproape și încep din nou să cânte. În scurt timp, dansatorii umplu toată alea de piatră și intră pe iarbă.

— Pietyr Arron. Dansezi?

Katharine rămâne cu gura căscată când o vede pe Bree. Apăruse din senin, strecurându-se prin mulțime, și acum stătea în fața lui Pietyr și a reginei cu mâna întinsă. Rochia ei de festival are

culoarea albastră a miezului de noapte și e țesută cu fir de argint. Îi lasă brațele și umerii goi și îi ține sânii atât de apropiați, de parcă nu s-ar mai fi văzut de un secol.

Pietyr se încruntă.

— Regina abia a sosit.

— Du-te, Pietyr! Katharine îi strânge mâna. Cu siguranță te vor invidia toți cei de aici.

— Cum dorești.

Se ridică și o lasă pe Bree să-l conducă spre locul de dans. La primii pași el încearcă să țină ritmul, dar, deși e un dansator bun, este limpede că nu e pe potriva fetei cu picioarele agile, care se mișcă repede pe lângă picioarele lui. În scurt timp, ceilalți dansatori observă lucrul acesta și încep să fluiera, încurajând-o pe Bree să continue.

Luca îi atinge mâna lui Katharine și îi spune din colțul gurii:

— Face asta doar ca să te enerveze. Așa e ea.

— Știu. Sigur că știu.

Bree se lipește cu pieptul și cu coapsele de el. Pietyr nu mai e atât de încruntat. Se uită disperat la Katharine. Toată lumea se uită la ea. Genevieve o privește cu o intensitate curioasă. Sara, nervoasă, cu spatele drept. Oamenii, gata să zâmbească în clipa în care Katharine va începe să plângă sau să țipe.

Dar Katharine începe să râdă.

— Mai tare! Cântați mai tare! Mai repede!

Fluieră, și Bree se oprește din dans, uimită. Apoi rânjește, face o plecăciune și începe din nou. Bietul Pietyr e transpirat tot, iar mulțimea ovaționează. Bietul Pietyr, bietul de el! Niciodată nu a părut mai țeapăn și mai nesigur, încercând să reziste avansurilor lui Bree. Pare că trece un secol până se termină melodia, și atunci Bree face o plecăciune în fața lui Katharine, cu mâinile în șolduri, recunoscându-se învinsă.

Katharine se ridică și trece printre dansatorii care bat din palme, direct în brațele lui Pietyr.

— Cum ai îndrăznit să-mi faci așa ceva? spune el și o învârtește.

— Chiar nu ți-a plăcut? Își răsucește piciorul în jurul gambei lui. Mă gândeam s-o rog să mă învețe și pe mine.

— Să te învețe... Vrea să se strâmbe, dar nu reușește, și zâmbește. Crezi că ar vrea?

Se învârt împreună și râd. E plăcut să-l vadă râzând.

— Chiar și așa aproape de tine, mi-e frig, spune el când vântul îi face gulerul să fluture. Uneori îi invidiez pe elementalii ăștia pentru rezistența lor la frig.

— Da, murmură Katharine.

Pe ea frigul n-o deranjează atât de mult. Câteva regine moarte au avut harul elementalilor, și ceea ce poate împrumuta ea de la ele e suficient s-o protejeze.

— Focurile se vor aprinde în curând, și atunci vânturile se vor opri, cum a spus și Sara...

Un țipăt pătrunde printre sunetele muzicii.

— Ce este? exclamă Pietyr.

Se uită întrebător la Genevieve, care vede mai bine de la masa reginei.

Dar Katharine știe. Ea și surorile ei moarte o simt, înainte ca panica să se stârneasă de-a lungul râului. O simt înainte să se ridice ceața din apă și să se împrăștie peste tot.

— Trimite oamenii de aici, Pietyr.

— E prea târziu.

Se instalează panica, și Pietyr se aruncă asupra reginei, loviți din toate părțile de oamenii care fug. Marea Preoteasă Luca e în picioare, încercând să direcționeze mulțimea spre sud și spre vest. Oamenii cad și sunt călcați în picioare. Sunt înghițiți de ceața care ajunsese de pe râu în centrul orașului. Katharine se întreabă unde vor fi găsiți de data asta. Sau dacă vor mai fi găsiți.

— Regină Katharine. Genevieve o ia de braț. Trebuie să te ducem înapoi la hotel.

La hotel, încuiați în siguranță, cu garda regală aliniată în jurul clădirii, membrii Consiliului Negru se adună în camera reginei. Durează ceva timp până se strâng toți, și de fiecare dată când se deschide ușa, Katharine oftează ușurată. Luca, Bree și Antonin sunt aici. Genevieve și Pietyr

ajunseseră primii la hotel, împreună cu ea. Renata Hargrove intră ultima pe ușa, tremurând sub pelerina ei cenușie, și după câteva clipe, Katharine începe să intre în panică, îngrijorată de vărul Lucian, până când își amintește că acesta rămăsese la Indrid Down, cu Paola Vend și preoteasa Rho.

— Câți au dispărut? întreabă Katharine. Câți au fost luați?

Nimeni nu poate spune. Toate privirile se îndreaptă spre Renata, pentru că ea venise ultima.

— E prea devreme să știm, regină Katharine. Nu toți au fost găsiți. Iar când alergam eu aici... încă se întâmpla.

Dar acum se terminase. Katharine se repezise la fereastră în clipa când ajunseseră sus, și încercase să vadă Parcul Moorgate. Văzuse ceața, întinsă peste el ca niște degete groase, albe. O văzuse cum plutește peste parc și șovăie în capătul străzilor din oraș. Aerul era încă plin de țipetele oamenilor, care de la distanță se auzeau mai slab și cumva mai înspăimântător.

— S-a retras, spune ea și Renata se cutremură. Am văzut pe fereastră. S-a dus pe râu, apoi pe mare, și a dispărut.

— I-a luat așa de repede. Antonin toarnă câte un pahar de brandy otrăvit pentru el și pentru ceilalți toxici, după care dă peste cap paharul, cu mâinile tremurânde. Și cum se opreau brusc țipetele lor... de parcă ar fi fost sugrumați.

— Unii au trecut prin ceață nevătămați, observă Luca. Dar alții...

— Alții vor fi descoperiți făcuți bucăți și putreziți. Plutind în portul Bardon, când ne vom întoarce în capitală, spune Genevieve și își mai toarnă un pahar de brandy.

Este atât de zguduită, încât îi pune și lui Luca o cupă de vin neotrăvit.

— Credeți că Lucian și Paola sunt bine? întreabă Antonin. Oare s-a întâmplat așa și acolo? Sau numai aici?

— Rho e acolo, spune Marea Preoteasă cu un aer distant, ca și cum asta schimbă totul.

Katharine se întoarce spre Bree.

— Bree, mama ta și Elizabeth sunt bine? Au reușit să iasă din parc nevătămate?

— Da. Au fost chiar lângă mine. Le-am lăsat ca să vin aici, iar ele s-au dus să se refugieze în templu.

— În templu, murmură Katharine. Bine.

Fără îndoială, mulți au căutat să se refugieze acolo. Majoritatea orașenilor ar fugi acolo. Poate în drum spre templu se vor opri lângă hotel cu torțe și cu pumnii ridicați. Ar avea destul de multe motive.

Se îndepărtează de grup și se duce la fereastră. Zona în care s-a ținut festivalul e acum liniștită. Pustie. Dar restul orașului freamătă de frica oamenilor.

Simte mâna lui Pietyr pe umărul ei.

— Tu știi ce e asta, Kat? Știi ce vrea?

— Nu, Pietyr, spune ea pe un ton jalnic, scuturând energic din cap.

— Dar *ele*?

Când îl aude vorbind despre reginele moarte, ea se îndepărtează de el și se uită cu o privire semnificativă la cei din consiliu, care ar fi putut să-i audă.

— Dacă știu, mie nu mi-au spus.

Nu i-au spus, dar aleargă prin sângele ei ca niște pești speriați. Din cauza lor îi e imposibil să gândească. Îi e imposibil să stea locului.

— Ce ar trebui să facem? întreabă.

Întinde mâinile spre Genevieve. Spre Luca. Se întoarce spre Antonin și Renata, ba chiar și spre Bree. Dar nimeni nu răspunde. În cele din urmă, Katharine își încleștează pumnii și țipă:

— Ce ar trebui să facem?

— Nu știm. Luca strânge din umerii ei bătrâni și ofiliți. La fel de bine ai putea să întrebi aerul. Sau Zeița. Nimic de felul acesta nu s-a mai întâmplat în timpul vieții noastre. Nimic de felul acesta nu s-a mai întâmplat până acum.

Katharine se uită fix în podea. Când se îmbrăcase dimineată, nu observase modelul covorului de sub picioarele ei. Pe el este înfățișată Illiann, Regina Albastră, stând în picioare pe faleza neagră de bazalt, cu brațele întinse și cu părul negru plutindu-i în jurul capului ca un nor. Pe mare, corăbiile de pe continent sunt strivite de valurile ei,

iar între ele ceața se ridică precum un giulgiu. Katharine se uită cu ură la covor. E ca și cum și-ar bate joc de ea chiar creatoarea ceții.

— Aici s-a întâmplat? Aici, pe Shannon's Blackway? Aici a fost creată ceața? Se întoarce spre Genevieve. Dacă așa a fost, tu ar fi trebuit să știi, și n-ar fi trebuit să venim niciodată la Rolanth!

— Luptele s-au dat de-a lungul coastei, se bâlbâie Genevieve. Dar ceața a fost creată în portul Bardon. Nu aici. Este înfățișată aici poate pentru că era elementală...

— Și nu mai știi nimic altceva? Despre ea? Despre asta?

Arată cu mâna spre ceața din covor, dar Genevieve clatină din cap. Totul e legendă. Un alt secret străvechi ascuns de insulă.

Katharine se încruntă. Încearcă să le spună reginelor moarte să o ajute, s-o îndrume, dar ele rămân agitate și mute.

— Faceți rost de rapoarte, spune ea în cele din urmă. Aflați cine a dispărut. Luați declarații de la cei pe care ceața i-a atins, dar nu i-a vătămat. Pietyr, Renata și... — se uită la fețele lor — Bree vor face asta. Oamenii din Rolanth vor vorbi cu ea și cu voi, dacă sunteți cu ea. Apoi face un semn din cap spre Antonin. Antonin, du garda regală în parc. Securizați parcul și apoi trimiteți soldații prin oraș, să ajute.

— Da, regină Katharine.

Pleacă fără să se plângă, bucuroși că li s-a încredințat o misiune.

— Și noi?

Genevieve arată spre ea însăși și Luca.

Katharine își scoate frumoasele mănuși de dantelă pe care i le dăduseră fetele Westwood. Își scoate peste cap perlele de la gât și le strânge între degete.

— Genevieve, vreau să trimiți după un oracol.

— Un oracol?

— Scrie la Sunpool. Spune-le să trimită cel mai bun oracol. Cel mai dăruit. Spune-le că dacă ne vor da niște indicii despre ceață, le vom oferi drept recompensă un loc în consiliu.

— Un loc în consiliu? Genevieve clipește nedumerită din ochi. Ești sigură?

— Fă ce ți-am spus!

— Numaidecât, regină Katharine.

Pleacă și închide ușa fără zgomot. Katharine se uită la Luca și își pune un pahar de brandy otrăvit.

— Cred că ești încântată. Domnia mea merge așa de prost.

— Aș fi încântată, spune Luca, în timp ce Katharine își bea paharul, dacă ar merge prost doar pentru tine.

Katharine pufnește.

— Așa, deci. Ce poate face templul să ne ajute?

— Templul este plin de cărțurari bătrâni. Putem să căutăm în biblioteci cărți de istorie, să vedem ce

găsim. Se apropie de regină și ciocnește cu ea. Apoi adaugă: Și putem să ne rugăm.

DRUMUL CARE VINE DIN BASTIAN CITY

Când Jules, Emilia și Mathilde pleacă din sat, îndreptându-se spre nord, pe lângă dealurile de la poalele munților Seawatch, atmosfera de la han se schimbă. După prima noapte, când oamenii o văzuseră pe Jules deviind pumnalul și pe Camden sărind pe mese cu aerul acela fioros, începuseră să se uite la ea cu venerație. Cu atâta venerație, încât când își iau la revedere de la hangiță, Jules e aproape sigură că se va pleca în fața ei. Dar în final fata nu face decât o reverență grăbită.

— O să dăm de veste tuturor, spune ea. Și vom fi gata când ne vei chema. Ridică un pachet, iar Camden începe să adulmece aerul. Îmi dai voie? întrebă.

Jules dă din cap. Fata despachetează peștele și i-l întinde lui Camden, care îl apucă delicat cu colții.

— Rămas-bun! le zice hangița.

— Rămas-bun!

— Ne vedem curând, spune Emilia și ies din han.

Jules se uită la Camden, care s-a întins pe drum și mănâncă peștele torcând de plăcere.

— Mi-am amintit cum era în Wolf Spring. Când Arsinoe avea ursul. Nu puteam intra într-o tavernă fără să ne pună cineva în brațe un păstrăv.

— Obişnuiește-te, spune Emilia. E mai bine așa, nu? Să-ți hrănească oamenii puma, în loc să te scuipe în cap din cauza blestemului.

— Da.

Expresia de pe fețele lor când au văzut-o folosindu-și harurile, *harurile ei*, amândouă. Nu era dezgust și nici măcar frică. Doar speranță. Și toate astea pentru o profeție stupidă și vreo doi barzi care știau să cânte frumos. Totuși era plăcut. Mai mult decât atât, începea să i se pară normal.

Se mai opresc în trei orășele în drumul lor spre nord, și în fiecare dintre ele Emilia și Mathilde găsesc urechi care să le asculte. Se întâlnesc pe ascuns, în taverne și în case de țară. Pe întuneric, în hambare pline de praf și pe maluri line de râu. Oamenii aduc cu ei furci și lopeți, pe post de arme. O văd pe războinica însoțită de o pumă ca familiar și încep să creadă.

— Ce ți-am zis eu? spune Emilia, întorcând iepurele din frigare deasupra focului, în timp ce lui Camden îi lasă gura apă. Ei cred. Vor o schimbare la fel de mult ca noi.

— Dar putem învinge? Jules își întoarce și ea iepurele, mult mai mare și mai cărnos decât cel pe care îl are Emilia. Cu o armată de țărani și pescari și toți cu haruri diferite? Ei nu sunt soldați, sunt obișnuiți să se bată doar între ei, nu cu garda reginei.

— Putem învinge, răspunde Mathilde. Când o să avem în spate o bună parte din insulă, o să putem învinge.

Undeva, în străfundurile minții, Jules aude o

voce care îi șoptește că reginele sunt sacre. Dar își înăbușă acest gând. Reginele sunt sacre. Dar aceste regine toxice au greșit. Au făcut de râs dinastia. Mai ales Katharine.

— Ar trebui s-o lași mai ușor cu exagerările data viitoare, Mathilde, spune Emilia, dar oracolul se mulțumește doar să zâmbească pe deasupra flăcărilor.

— De ce? Oamenilor le plac poveștile mărețe. Cu cât e mai multă măreție, cu atât e mai bine. Deci ce contează că Jules nu a ucis în realitate cincizeci de soldați când a evadat din temnița palatului Volroy? Ce contează că harul ei războinic nu poate opri o sută de săgeți?

— Nu contează, atâta timp cât nu vor vrea o demonstrație, replică Jules, iar Emilia râde. Tu și ceilalți barzi o să faceți lumea să creadă că am trei metri jumătate.

Mathilde râde și rupe o pâine mică în patru. Le azvârle câte una la fiecare, iar Jules ia porția lui Camden și o înmoaie în grăsimea de iepure.

— E ultima bucată, spune Mathilde. Va trebui să ne descurcăm fără pâine vreo câteva zile. Nu mai e nicio așezare până la poalele munților.

Nicio așezare, decât dacă ar lua-o spre sud, prin vale, către Black Cottage. Jules rupe o fâșie de carne și începe s-o mestece, după care îi rupe lui Camden un sfert de pulpă. Nu e de ajuns pentru pumă. Vor trebui să vâneze iar înainte de apus, dar

cu harul ei e simplu să găsească vânatul. Iepurele acesta dulce i-a sărit, practic, în brațe.

— Sus! Emilia se ridică și o împinge ușor cu piciorul pe Jules. E timpul să ne antrenăm. Ai dreptate într-o singură privință: dacă vrem să reușim, trebuie să arăți ca un războinic mai bun ca mine.

Jules o bate pe Camden pe creștet și îi spune să rămână lângă foc. Dacă ar veni și puma cu ele, ar sări pe Emilia și ar țintui-o pe pământul rece.

Găsesc un mic luminiș în pădure și Emilia îi aruncă o sabie. Jules avansase la sabie, după ce se antrenaseră cu niște bețe boante.

— De cât timp am avea nevoie ca să-i pregătim pe soldați? întreabă Jules, după ce își încrucișează săbiile.

— De mai mult decât avem.

— Dar... Jules parează lovitura. Nu putem să trimitem niște țărani să se bată cu soldații în armuri ai reginei. Nu fără o pregătire potrivită.

— Putem, dacă avem căpetenia potrivită. Acum fii atentă, dacă nu vrei să-ți retez brațul.

Își încrucișează din nou săbiile. Atacă și parează. Fără poză. Fără figuri. Fără inimă.

— Dar ai dreptate într-o privință. Ei sunt țărani. Negustori. Nu sunt soldați, și mulți dintre ei vor muri.

— Dar de ce? Dacă așteptăm...

— Pentru că oamenii mor în război. Emilia atacă

vijelios. Mor pentru o cauză bună. Și dacă vrei să stai în fruntea lor, va trebui să uiți de slăbiciunea ta naturalistă!

Jules întinde palma spre burta Emiliei. Harul ei războinic o face pe aceasta să zboare prin aer și să se izbească de un copac, iar lovitura îi goleşte aerul din plămâni.

— Au!

Jules aleargă la ea și se lasă în genunchi.

— N-am vrut să te arunc în copac.

— E în ordine. Emilia îi ia mâna și îi sărută degetele. Într-un fel mi-a plăcut.

La intrarea în luminiș, Camden mârâie.

— Cam? Ți-am zis să stai cu Mathilde.

Camden mârâie iar și dă din coadă, iritată. Când se întoarce și o ia la fugă, Jules știe foarte bine că trebuie să se ducă după ea.

La început nu vede nimic anormal. Mathilde stă în fața focului, aproape în aceeași poziție în care o lăsaseră. Abia când Camden pune laba pe umărul lui Mathilde, își dau seama ce se întâmplă: oracolul stă nemișcat, având o viziune.

— Mathilde? Jules se apropie de ea cu prudență. Emilia, ce facem?

— N-o deranja. Războinica se lasă pe vine și începe să mute repede armele și pietrele din jurul lui Mathilde. Când iese din transă, îi spune lui Jules, e posibil să aibă convulsii. Să ai grijă să nu se repeadă în foc, sau să cadă și să se lovească la cap.

Face să pară că e mai rău decât în realitate. Când viziunea se încheie, Mathilde doar tresare puțin și clipește des din ochi. Apoi din nas începe să îi curgă un firisor de sânge.

— Ia asta!

Emilia îi lipește de nas o cârpă împăturită.

— Te simți bine? o întreabă Jules.

— N-am nimic. A durat mult?

— Nu prea mult. Camden ne-a zis să ne întoarcem, și de atunci n-au trecut decât câteva minute.

Mathilde își trage nasul și întinde mâna să o scarpine pe Camden între urechi.

— Pumăbună!

Duce mâna la nas; nu-i mai curge sânge.

— Ce-ai văzut? întreabă Emilia.

Mathilde se întoarce spre Jules, cu ochii ei mari plini de tristețe.

— Cred că am văzut-o pe mama ta. Cred că e în pericol, la Black Cottage.

După viziunea lui Mathilde, Jules și Emilia nu mai pierd timpul, ridică tabăra și pornesc spre Black Cottage. Fiind întuneric, avansează destul de puțin, iar după ce răsare soarele, au picioarele prea obosite ca să accelereze prea mult ritmul.

— Poate s-a înșelat, spune Emilia. Sau poate viziunea vrea să ne ducem la Black Cottage din alt motiv, și încearcă să ne ademenească acolo.

Jules se uită la Mathilde, care îi evită privirea. În spatele ei, Camden dă din coadă, lovind-o peste picioare pe Emilia. Au impresia că merg așa, în tăcere, de un secol: încă o noapte incomodă în munți și încă o dimineață de mers până văd, în sfârșit, fumul care se ridică din coșul de la Black Cottage.

Jules se uită în vale la acoperișurile negre și ascuțite și la bârnele încrucișate. Ușa de la grajd e deschisă și pe lângă pârlăiașul din apropiere se plimbă tacticos găinile. Nu pare nimic neobișnuit.

— S-ar putea să nu fim primite cu brațele deschise, le avertizează Jules. Bătrâna Willa ar putea să ne ia de urechi să ne dea afară.

— Bătrâna Willa. Emilia zâmbește. Din ce-mi spui tu, pare simpatică.

Ies din pădure și o cioară mare plonjează spre ele din crengi. Bate tare din aripi în fața lui Mathilde, apoi croncăne zgomotos la Camden.

— Aria!

Jules întinde mâna spre tovarășele ei, ca să nu-i facă rău păsării.

— Cunoști pasărea asta? întreabă Mathilde.

— Este a mamei.

Pornesc în grabă peste iarba deja maronie din cauza gerului, iar Jules urcă în fugă treptele, aruncând o privire spre cioara care se cocoțase pe acoperiș.

— Așteptați-mă aici, spune ea și intră în casă

numai cu Camden.

Imediat, ogarul brun al mătușii Caragh, Juniper, se repede la Camden și începe să o lingă pe față.

Caragh apare în ușă și Jules îi sare în brațe.

— Sper că nu vrei și tu să mă lingi pe față.

— Pe puma ta nu pare s-o deranjeze, spune Caragh și începe să râdă.

Se îndepărtează și o ține pe Jules la distanță. O studiază centimetru cu centimetru, din vârful degetelor de la picioare până la vârfurile părului ei castaniu. Strânsoarea degetelor ei arată cât de mult vrea s-o ia în brațe.

— Ce cauți aici?

— Madrigal, spune Jules repede. Am văzut-o pe Aria, și prietena mea – face semn cu capul spre Mathilde – a avut o viziune. E aici? E bine?

Caragh dă din cap către Juniper, iar ogarul se oprește din lingerea lui exuberantă. Apoi oftează. E frumoasă ca întotdeauna, chiar așa, cu șorțul pe ea și cu părul șaten-auriu legat neglijent cu o bucată de sfoară. Dar are ochii grei.

— Cioară nesuferită, spune ea încet. Mereu zboară unde nu trebuie.

— A zburat la noi fericită, apoi a vrut să-mi scoată ochii. Exact cum ar fi făcut Madrigal. Unde e?

Pe fața mătușii trece o umbră.

— Să mergem s-o vedem. Va dori să afle toate noutățile. Juniper o să rămână cu prietenele tale,

ca să fim sigure că Willa n-o să le fugărească cu furca după ce iese din hambar.

Fără un cuvânt, Jules o urmează pe mătușa ei pe coridorul lung, trec pe lângă salon și pe lângă bucătărie și ajung în camera în care zăcuse Arsinoe după ce Katharine o lovise în spate cu săgeata otrăvită.

Madrigal stă întinsă în pat. Numai atât și e ciudat. Deși era leneșă când venea vorba să facă anumite lucruri, niciodată nu dormea până târziu și nu stătea prea mult în pat. Voia prea multe de la lume ca să piardă un minut din zi. Dar și mai șocant e cât de mică pare din cauza burții enorme, căci e însărcinată cu copilul lui Matthew Sandrin, fratele mai mare al lui Joseph.

— Madrigal. Ce cauți aici?

Mama ei încearcă să se ridice, iar Caragh trece pe lângă Jules ca s-o ajute, o ridică în fund și îi mai pune o pernă la spate. Gestul acesta de soră, complet neobișnuit, o face pe Jules să înlemnească.

— Aș putea să te întreb și eu același lucru. Madrigal bate cu palma în așternut, și Jules se apropie de pat. Ai venit înapoi pe insulă și n-ai spus un cuvânt? Când te-ai întors? Unde ai fost?

— De fapt, nici n-am plecat. Am fost în Bastian City, cu războinicii.

— Puteai să ne dai și nouă de veste.

Madrigal se oprește când aude o bufnitură; Aria, cioara, e la fereastră, și Caragh se duce să deschidă.

Cioara dă o roată în jurul camerei, după care aterizează pe un stâlp al patului.

— N-am vrut să le creez și alte necazuri bunicii Cait și lui Ellis. M-am gândit că deja au destule pe cap numai din cauza reputației mele.

— Mincinoaso! Știi că bunicii tăi se pot descurca și cu asta, și cu altele. Sunt îngrijorați. Își pun întrebări. Câmpurile arată groaznic. Iar Luke... Când bietul Luke a auzit zvonurile despre Regina Legiunii, a început să plângă.

— Deci zvonurile au ajuns și până la voi?

— Au ajuns. Dar unde e Arsinoe? Și Joseph? Billy și elementală?

Jules își mută greutatea corpului, ca să se rezeme de Camden.

— Arsinoe, Billy și Mirabella au ajuns pe continent. Presupun că acum tot acolo sunt. Cât despre Joseph... Se oprește, iar Madrigal își pune mâna pe burtă. E mort. Dar cred că ați bănuț asta.

— Arăta foarte rău când ați plecat pe râu, spune Caragh. Dar am sperat. Îmi pare așa de rău, Jules.

— Și mie, intervine Madrigal. Era un băiat bun.

Era mai mult decât atât, dar Jules tușește ușor.

— Îmi pare rău că l-am făcut să plângă pe Luke. Presupun că ar fi trebuit să caut o modalitate să îi anunț pe toți.

— Ei, Luke plânge din orice.

Madrigal flutură ușor mâna și își șterge repede ochii. Este palidă, și cioara aia a ei n-a stat

niciodată atât de aproape de ea.

— Acum, care-i problema aici? De ce stai în pat? Credeam că nu vei naște decât la iarnă.

— Atunci va naște, spune Caragh. Eu și Willa o să avem grijă de asta.

Jules se uită prin cameră. E un miros ciudat, de vechi, pe care nu-și amintește să-l mai fi simțit aici, iar pe comoda din colț e o tavă cu cești murdare și o farfurie cu legume mâncate pe jumătate.

— Ceai de urzică, explică mătușa Caragh. Și rădăcini uscate de floare-evantai. Dacă mănâncă asta zilnic, contractiile se vor domoli.

— Pierdere de timp. Să încerci să ții copilul ăsta înăuntru. Se va naște când va fi el pregătit, și va fi bine.

— Ce vrei să spui? Întreabă Jules.

Caragh oftează. Auzise povestea asta de mai multe ori.

— Mama ta a avut o viziune cu un foc, atunci când se prostea cu Arsinoe cu magia ei joasă.

— La copacul chircit, adică?

— Da, intervine Madrigal. În ziua aceea am văzut un foc, un foc alimentat cu sânge de regină, în acel loc sacru. Deci știi că e adevărat. Face o pauză și se uită la Jules, având pe față ceva între încăpățănare și regret. L-am văzut pe fiul meu cum se naște viu. Viguros, roșu la față, țipând. Și așezat deasupra cadavrului meu pământiu.

PE CONTINENT

Mirabella și Arsinoe stau împreună la o masă dintr-o ceainărie liniștită. Nu e cel mai frecventat local din oraș – biscuiții sunt uscați și fața de masă are pete –, dar cel puțin aici au puțină intimitate și nu trebuie să stea în vreun colț întunecat fiindcă Arsinoe refuză și acum să poarte rochie.

De când au văzut umbra reginei Illiann la cimitir, au fost nevoite să caute alte locuri în care să poată sta de vorbă, în afară de casa familiei Chatworth. Mama lui Billy ajunsese cu răbdarea la limită și în orice moment ar fi putut să le dea afară din casă.

— Aș vrea să mai fac o magie joasă, spune Arsinoe, dar Mirabella clatină din cap și își freacă cicatricea de pe antebraț.

— Nu mai faci. Ea vrea să ne întoarcem pe insulă. Dacă mai apelezi la magia joasă, va deveni mai puternică.

— N-ai cum să știi; ți-e frică doar. Și mie mi-e frică. Dar nu mai suport visele astea. De fiecare dată când închid ochii sunt altcineva. Sunt Daphne. Și am obosit.

— Ești curioasă, spune Mirabella. Te cunosc bine, Arsinoe. Ești din ce în ce mai atrasă de visele astea. Momeala ei are efect.

Ușa ceainăriei se deschide și Arsinoe se uită într-acolo. Au intrat o femeie cu doi copii mici. Două fetițe care se țin de mână și arată spre fursecurile

pe care le-ar vrea din vitrină.

— După ce se va termina povestea asta, mi-ar plăcea să mă fac învățătoare, spune Mirabella. Îmi plac copiii. Deși nu prea am avut de-a face cu ei.

— Cum să fi avut? întreabă Arsinoe, nedumerită. Reginele doar fată copiii, nu îi și cresc.

— Nu mai spune „fată”, se încruntă Mirabella. Știi că nu-mi place să folosești cuvântul ăsta.

— Păi, *fată*, nu-i problema mea.

Arsinoe mușcă dintr-un fursec atât de uscat, încât firimiturile i se împrăstie pe sub guler.

— Și dacă tu te-ai face învățătoare, eu ce m-aș face?

— Ai putea să fii și tu învățătoare.

— Aș fi o învățătoare groaznică.

— Doar la început.

Arsinoe le studiază pe cele două fete care sunt atât de cuminți, cu părul lor castaniu buclat.

— Mai degrabă aș face haine, sau aș lucra într-o tavernă. La bucătărie nu mă pricep deloc, dar știu să cos, puțin. M-a învățat Ellis. Și Luke.

Mirabella se uită în jos, la mâinile ei.

— Dacă mai faci o dată magie joasă, mi-e teamă de ce s-ar putea întâmpla. Mi-e teamă că vom pierde toate astea.

— Care toate astea?

— Viața noastră. Viitorul nostru.

Arsinoe vede cum se uită sora ei la copii. Cu un fel de speranță disperată. Așa cum se uită cineva la

ceva ce știe că nu va avea niciodată.

— Și dacă se întâmplă ceva rău pe insulă? întreabă Arsinoe.

— Atunci lasă-i să se descurce singuri. Cum au vrut să se descurce și cu noi. Și cum ar mai face încă o dată, în clipa în care am pune piciorul pe insulă.

Arsinoe oftează.

— Trebuie să găsesc o metodă să opresc visele astea, șoptește Arsinoe. Sau să le dezleg semnificația. Trebuie, altfel o iau razna. Dar după aceea – întinde brațul peste masă și îi ia mâna Mirabellei – vom avea timp. Vom avea un viitor aici, îți promit.

Mirabella nu răspunde, iar Arsinoe se retrage și se reazemă de spătarul scaunului.

— Îmi promiți, spune Mirabella. Numai că povestea asta nu se va termina niciodată. Fiindcă de insulă nu vom putea scăpa.

În noaptea aceea, Arsinoe se luptă să nu adoarmă. Pentru Mirabella și pentru Billy, se luptă cu visele. Are acum viața ei și, dacă vrea s-o păstreze, Mirabella are dreptate. Trebuie să nu se mai gândească la insulă și să facă în așa fel încât visele să înceteze.

Se întoarce și încearcă să distingă prin întuneric silueta nemișcată a surorii ei. Mirabella nu scoate niciun sunet când doarme. Niciun suspin. Și în

niciun caz nu sforăie. Regină din cap până în picioare. Și când te gândești că înainte Arsinoe își imagina că uraganele sunt vânturile trase de Mirabella.

— Mira? Ești trează?

Arsinoe așteaptă, dar nu primește răspuns. Inspiră adânc și închide ochii.

Visul începe ca de obicei, cu ea ghemuită în mintea lui Daphne. Privind prin ochii lui Daphne. Auzind cu urechile lui Daphne.

Când visul pune stăpânire pe ea și se trezește stând la o masă în castelul Volroy, numai gândul la Mirabella o ajută să-și păstreze determinarea. Ar fi așa de simplu să nu opună rezistență, să mai fie Daphne încă o noapte, încă o săptămână, încă o lună... sau, pur și simplu, să viseze până când povestea ei se va încheia. Numai că de la un timp a început să simtă visele nu ca pe o evadare, ci ca pe o deturnare a atenției, ca și cum i-ar adormi simțurile și n-ar mai putea vedea sabia care îi atârna deasupra capului.

În vis, Daphne stă lângă Richard, palidul și slăbuțul prieten din Centra al ei și al lui Henry, și se uită urât spre capătul mesei, unde regina Illiann și ducele Branden stau de vorbă cu capetele apropiate.

— Nu înțeleg asta, Richard, spune Daphne. Nu există niciun motiv ca Henry să piardă. A câștigat tot, la turnir, la vânătoarea cu șoimii, la tras cu

arcul. Navighează pe mare chiar mai bine ca mine!

— Tu îl vezi altfel pe Henry, replică Richard.

— Ce vrei să spui? Întreabă ea și ia o înghițitură de bere, o bere bună, nu ca berea pe care o băuse Arsinoe pe continent. Orice om care are doi ochi poate să vadă că Henry e de două ori mai bun decât ticălosul ăsta din Salkades.

— Și eu cred că Henry se poate ridica la nivelul oricărui bărbat, spune Richard. Dar nu orice femeie se poate ridica la nivelul lui.

Daphne se uită la Illiann. Nici ea, nici Arsinoe nu înțeleg ce vrea să spună. Illiann este o frumusețe. Un păr atât de lung, negru și moale, niște trăsături atât de regulate. Ochi la fel de negri ca ai lui Daphne, dar mai mari, mai adânci, cu gene mai dese.

— Cum poți să spui asta? E superbă.

În timp ce Richard râde, Arsinoe încearcă să pătrundă în mintea lui Daphne. Nu e ușor să se separe de persoana în interiorul căreia se află. De fapt, e chiar greu, ar trece-o toate transpirațiile, dacă ar avea un corp care să poată transpira.

— De ce râzi?

— Întotdeauna râd când prietenii mei sunt netoți. Daphne, tu chiar nu ai observat cum se uită Henry la tine? Toate fetele acelea de la tavernele din Torrenside erau o minciună. De ochii lumii. Pentru că de când îl știu eu pe Henry, a iubit o singură fată. Pe tine.

În sfârșit, cineva a spus-o. Lucrul acela care lui Arsinoe i-a fost evident din momentul în care au început visele, iar acum ia o pauză din lupta ei de a se elibera din vis, ca să privească.

— Nu e adevărat, spune Daphne. E ridicol.

— Oare?

Richard clatină din cap și râde iar.

— Da, este.

Daphne se ridică de la masă și iese pe coridorul pustiu.

Du-te înapoi! Stai jos și ascultă! Dar Arsinoe simte în Daphne un zbucium, din clipa în care începe să-și dea seama că e adevărat. Când începe să-și aducă aminte de fiecare episod în care a fost cu Henry, și pe care acum îl vede altfel. Biata fată! Arsinoe ar vrea să aibă brațe, ca s-o poată bate ușor pe spate, alinând-o.

— Te tulbură ceva, lady Daphne?

Daphne se întoarce și, împreună cu Arsinoe, își mijește ochii. Ducele Branden ieșise pe coridor după ele.

— Nicidecum, domnul meu. Iau doar puțin aer. Te rog, întoarce-te la regină și la masa ta!

— Regina mă va aștepta.

Zâmbește pervers. Un bărbat atât de frumos. Nici măcar antipatia puternică pe care o are Arsinoe față de el nu o poate împiedica să vadă asta.

— De ce nu porți niciodată rochie? Face un pas spre ea, și încă un pas. Ești o fată foarte drăguță.

— Pe Fennbirn, o fată poate să fie drăguță și fără rochie.

Arsinoe observă mersul lui nesigur. Băuse prea mult vin.

Se îmbată mult prea des. Până și Illiann ar trebui să vadă asta.

Și Daphne vede. Arsinoe simte cum se alarmează când ducele se apropie tot mai mult, silind-o să se retragă pe coridorul întunecat.

— Dar tu, spune el, ai crescut în lumea civilizată. Și ar trebui să te porți ca o femeie decentă.

— Decentă? întreabă Daphne.

— Dacă erai sora mea, puneam să te biciuiască. Dacă erai servitoarea mea, puneam să-ți dea foc.

— Atunci e bine că nu sunt niciuna, nici alta.

Pulsul lui Arsinoe devine mai accelerat când vede că ducele se apropie și mai mult. *Pleacă de aici, Daphne!* Dar ea nu pleacă și, din două mișcări rapide, Branden o țintuiește la perete.

În prima clipă, Daphne e atât de șocată, că nu reacționează, și în ea, Arsinoe face la fel. Senzația pe care i-o dau mâinile lui Branden care se strecoară pe sub tunică ei e atât de neplăcută, de scârboasă, încât Arsinoe e gata să se trezească.

— Nu mă atinge!

— De ce? Nu e mare secret ce ai pe sub tunică. Le-ai arătat tuturor, îmbrăcându-te ca un bărbat.

— Credeam că ești un bărbat cu bun-simț, obiectează Daphne. Că te porți elegant cu femeile.

— Purtarea elegantă nu se aplică și târfelor.

Omoară-l! Lovește-l! În mintea lui Daphne, Arsinoe încearcă să-și miște picioarele. Să ridice genunchiul și să-l lovească acolo unde l-ar dura mai tare. Dar nu poate face corpul lui Daphne să se miște, după cum nu poate să-i oprească lacrimile care îi încețoșează privirea.

— Daphne? E totul în regulă?

Branden se îndepărtează când aude vocea lui Richard.

— Am auzit niște bufnituri.

Branden se uită la cei doi cu o privire urâtă, apoi începe să râdă. Dispare de pe hol la fel de repede precum venise. Când ajunge în dreptul lui Richard, îl îmbrâncește pe tânăr în zid.

— Centranii, mormăie el. Târfe și mămăligi.

În vis, Daphne și Richard se apropie, încercând să se liniștească, dar Arsinoe se împotrivește.

NU!

DESTUL!

Furia pe care i-a stârnit-o Branden îi alimentează frustrarea pe care i-o provoacă visul. Se zbate, se agită și strigă atât de tare, că probabil strigătul ei e real; încercarea ei de a se desprinde din vis va fi simțită nu de umbra reginei Illiann, ci de doamna Chatworth și Jane, care vor începe să țipe înfricoșate când o să trezească toată casa.

În prima clipă, zbaterea ei nu are niciun efect. Până când întinde brațul, și Daphne îl întinde pe al

ei odată cu ea.

Atât a fost suficient. Visul se întunecă.

— Hei!

Își aude respirația. Se uită în jos, în întuneric, și vede că este din nou ea, Arsinoe, cu fața ei plină de cicatrice și cu pantalonii de împrumut.

Ăsta e un alt fel de vis. Dar la fel de viu; inspiră și simte mirosul cunoscut al pământului jilav de pe Fennbirn.

— Am întrerupt visul? se întreabă ea cu glas tare. De ce nu m-am trezit? Pot să mă trezesc?

Ceva rece îi atinge umărul în întuneric, iar ea face câțiva pași înapoi, fără să-i pese că nu vede pe unde calcă. Cunoaște atingerea aceea, chiar dacă nu a mai simțit-o niciodată. Umbra Reginei Albastre.

Se face brusc lumină, și Arsinoe clipește des. Sunt pe insulă, în luminiș, lângă copacul chircit.

— Tu ai ales locul acesta? Sau eu?

Umbra Reginei Albastre stă în fața ei, nemișcată. Apoi duce mâna la gât. Arată cu degetul, așa cum făcuse în ziua aceea când apăruse lângă mormântul lui Joseph. Așa cum făcea de fiecare dată când apărea.

— Mergi într-un loc în care poți vorbi. Știu. Dar acum suntem pe insulă – bate cu piciorul în pământ –, așa că dă-i drumul.

Umbra repetă mișcarea, tot mai agitată, până

când începe să tremure atât de tare, încât coroana ei de argint cu pietre albastre i se zgâlțâie pe cap. Ridică degetele întunecate spre locul în care ar trebui să fie gura.

— Termină cu asta! țipă Arsinoe. Spune-mi ce vrei! De ce visez prin ochii lui Daphne? De ce nu vorbești cu sora mea? Întinde brațul și își dezvelește cicatricea în formă de semilună. A făcut aceeași magie joasă ca mine. Ea de ce nu visează?

Dar orice o întreabă, Regina Albastră nu răspunde. Continuă doar pantomima aceea frustrantă: gâtul, gura, indicarea cu degetul.

— Să ne ducem pe insulă. Dar de ce vrei să ne ducem acolo? Ce ar trebui să văd acolo?

Umbra se oprește. Apoi ridică degetul încet și arată iar.

Arsinoe se întoarce. Peste vârfurile copacilor din valea orașului Wolf Spring se vede vârful Muntelui Horn, mărețul munte de pe Fennbirn, la poalele căruia se află Valea Innisfuil și Black Cottage.

— Nu se poate vedea de aici, spune Arsinoe. Ar fi trebuit să știi asta.

Umbra își acoperă gura.

— Te referi la munte?

Umbra se relaxează, și Arsinoe respiră adânc.

— Vrei să mă duc pe Muntele Horn? Și ce o să gădesc acolo?

Drept răspuns, regina întunecată se apropie de ea. Plutește pe deasupra pământului și pe deasupra

pietrelor sacre, îngropate pe jumătate. Arsinoe se dă înapoi până când simte în spate crengile copacului chircit. Nu știe ce o înspăimântă mai mult: regina Illiann sau copacul.

Regina Albastră se apropie și mai mult, și, pe măsură ce se apropie, umbra începe să se destrame pe margini, până când dispare cu totul și Arsinoe se trezește față în față cu Daphne.

Daphne, Regina Albastră. Nu Illiann.

— Daphne! Tu ai fost? Cum... De ce porți coroana lui Illiann?

Ea îi zâmbește, un zâmbet pe care Arsinoe îl văzuse doar într-o oglindă. Își atinge gura, clatină din cap.

— Bine, bine. Tot nu poți vorbi.

Daphne își lasă capul într-o parte, și visul se schimbă din nou, de data asta într-un vârtej de culori orbitoare. Dar e un coșmar. Sânge și săbii și cadavre care putrezesc pe pământ. Camden cu blana pătată de sânge. Jules...

— Jules!

Sare din somn și îi găsește pe Billy și pe Mirabella aplecați deasupra ei. Mirabella o ține de umeri, iar Billy ține o lumânare atât de aproape de ea, încât e gata să-i pârlească sprâncenele.

— Arsinoe! strigă Mirabella, speriată. Ce este?

— Jules.

Arsinoe înghite în sec. Visul pare încă atât de

real. Aproape că se așteaptă s-o vadă în colțul camerei pe Daphne, cu coroana reginei Illiann pe cap.

— Billy? o aud strigând pe sora lui, Jane, de pe coridor. Totul e în ordine?

— E în ordine, Jane. A fost un coșmar. Du-te să te culci.

Arsinoe se îndepărtează de el și își dă jos din pat picioarele ca de cauciuc.

— Nu a fost doar un coșmar. A fost un mesaj.

— Ce mesaj? întreabă el. Ce ai văzut?

— Am văzut-o pe Jules. Pe un câmp de luptă. Cu Katharine.

— Pe un câmp de luptă?

Sprâncenele Mirabellei se unesc, încruntate.

— Pe insulă n-a mai fost nicio bătălie de o sută de ani.

— Știu ce am văzut.

— Nu ai harul clarviziunii...

— Știu ce am văzut! se răstește Arsinoe.

— Bine. Dar a fost un simplu coșmar.

Billy și Mirabella schimbă o privire, privirea aceea pe care ea ajunsese s-o deteste, privirea care spunea că le e teamă să nu-și piardă mințile. Dacă ar încerca să le povestească acum despre Daphne, despre mesaj, nu ar crede nimic. Mai mult de atât, ar încerca s-o oprească. Așa că, deși își simte și acum inima în gât, încearcă să se calmeze.

— Mi s-a părut foarte real, spune ea.

— Sunt convins. A fost la fel ca... și celelalte vise?

Billy pune lumânarea jos. Îi toarnă o cupă de apă din coferul de pe noptieră.

— Nu. Nu chiar.

Arsinoe bea apa și își trece degetele prin păr. Visul cu Jules i s-a părut un avertisment. O consecință: ce s-ar întâmpla dacă nu ar face ce vrea Daphne.

— Te simți... te simți bine? o întreabă Billy.

— Cred că da.

— Nu vrei să te culci? Putem vorbi dimineață.

Arsinoe dă din cap și începe să se gândească în ce fel ar putea face rost de bani pentru a plăti o ambarcațiune care s-o ducă pe insulă.

VOLROY

După atacul ceții de la Rolanth, Katharine și curtea ei se întorc imediat la Indrid Down. Niciunul, nici măcar Antonin sau Genevieve, care iubeau capitala ca pe propria lor mamă, nu voiau, de fapt, să se întoarcă. Dar nu aveau unde să se ducă.

— Încă nu i-au găsit pe toți cei dați dispăruți, spune Katharine, din brațele lui Pietyr, stând în pat în liniștea camerei lor. Cât va mai dura? Sau poate ceața vrea să-i păstreze?

Pietyr o sărută în creștetul capului.

— Nu știi, Kat. Dar toți cei care vor fi găsiți, indiferent de starea în care se află, vor fi aduși în capitală imediat. Cu siguranță cadavrele lor vor spune o poveste stranie. Iar noi le vom verifica.

— Trebuie să găsim o modalitate de a ne lupta cu ceața asta, Pietyr. Ei cred că din cauza mea apare!

Pe tot drumul spre Volroy fuseseră bombardati de șoaapte și de priviri furișate. Oamenii nu știau de cine trebuie să se teamă mai mult, de ceață sau de regină. Dar știau pe cine să dea vina.

— Pietyr. Își strecoară degetele printre nasturii cămășii, ca să-i simtă bătaile inimii și căldura pielii. Dacă ceața are dreptate?

— Ce vrei să spui?

— Dacă nu trebuia să port eu coroana? Dacă nu îmi era mie destinată, și am furat-o, așa cum spun

oamenii?

Pietyr își sprijină capul în mână, și ochii lui albaștri ca gheața capătă, în sfârșit, căldură.

— Nimeni nu știe de ce face ceața asta. Când oamenii sunt speriați, se agață de explicația cea mai simplă.

— Dar dacă ar fi trebuit ca Mirabella să fie regină? Sau chiar – face o față acră – Arsinoe?

— Atunci ar fi fost ele. Coroana din Fennbirn nu poate fi furată. Ea trebuie să fie câștigată, și tu ai câștigat-o.

— Prin abandon. Fiindcă am fost singura care am vrut-o. Sunt regină pentru că ele au plecat și m-au lăsat pe mine să fiu regină.

— E adevărat. Îi dă la o parte o șuviță neagră de păr de pe gât. Tu ești Regina Încoronată fiindcă tu ai luptat, iar ele nu. Fiindcă le-ai fi ucis, așa cum face o regină. Nu tu ești cea care nu merită coroana. Se uită în jos, la pieptul ei, la mijlocul ei. Ci reginele moarte. Ele nu au fost sortite să poarte coroana.

— Nu începe iar cu asta, Pietyr. Datorită lor sunt ce sunt. Fără ele... aș fi fost ucisă.

— Știu. Pietyr strânge tare pleoapele. Știu asta. Dar dacă ceața, sau Zeița care stă în spatele ei, este nemulțumită, nu pot să-mi închipui că nemulțumirea ei are alt motiv decât ele.

— De ce? Și ele sunt fiicele ei.

— Da. Dar reginele moarte au avut șansa lor,

Katharine. Au avut o șansă, și insula le-a ales pe ele să fie ucise.

În interiorul lui Katharine, reginele moarte tac. Le simte acolo, în sângele și în mintea ei, agățându-se de ea ca liliicii de pereții unei peșteri. Tăcerea lor îi vorbește despre tristețe. Despre tristeți și dureri vechi. Într-un fel, ar vrea să-i spună lui Pietyr să se oprească. Să tacă, să nu le mai rănească.

— Ele au grijă de mine, șoptește ea. Țin la mine, și eu sunt datoră să țin la ele. Își bate ușor cu palma pielea. Dar oare chiar ar trebui să renunțe la ele, ca să potolească ceața? Poate... spune, dacă ar putea fi scoase afară... dacă ar putea fi încredințate odihnei veșnice... asta n-ar fi o cruzime?

— Nu. Pietyr îi ia mâna și i-o sărută. N-ar fi deloc o cruzime.

A doua zi dimineață, Genevieve vine s-o însoțească în camera de consiliu. Pietyr deja coborâse în bibliotecă, încercând să găsească o modalitate prin care ar putea exorciza reginele moarte din Katharine. Dacă nu găsește nimic acolo, va încerca să caute în biblioteca din Greavesdrake. Și dacă nici acolo nu găsește, Katharine i-a dat permisiunea să apeleze discret la cărturarii din templu. Era atât de bucuros să se ducă să caute, atât de mulțumit că ea luase hotărârea cea bună. I-a spus că e curajoasă. Că are inimă bună.

— Genevieve, ce veste ai primit din Sunpool? Când vine oracolul?

— Intenționez să vorbesc despre asta în fața consiliului în această dimineață, regină Katharine.

Trec pe lângă pe ușile deschise de la sala tronului și Katharine aruncă o privire înăuntru. Nu e nimeni acolo, în afară de câțiva gardieni. Vin atât de puțini oameni în audiență la ea, încât gardienii pot să-i programeze doar în anumite zile.

— E ceva grav? întreabă Katharine. Era bine să nu-l fi trimis pe Pietyr în misiune?

— Nu e nimic grav, răspunde Genevieve. Și chiar dacă ar fi, se poate rezolva și fără nepotul meu.

În camera de consiliu sunt deja adunați toți membrii. Chiar și Bree, care întârzie întotdeauna. Când o văd pe Katharine, se ridică în picioare, iar atmosfera din cameră e atât de încărcată, încât ea nici nu se mai așază.

— Spuneți-mi.

Așteaptă, uitându-se la ei cum evită să-și asume responsabilitatea, oftând și mișcându-se de pe un picior pe altul. Vărul Lucian se uită într-o parte. Bree se prefacă că nu a auzit. Numai Rho și Luca ridică din sprâncene, și, în final, Luca inspiră adânc.

— A izbucnit o răscoală în nord.

— O răscoală?

— Cineva care pretinde că este Juillenne Milone străbate ținuturile nordice și ridică o armată de

răsculați împotriva coroanei.

Cuvintele acestea o fac pe Katharine să se simtă cuprinsă de o răceală.

— O revoltă? Pe Fennbirn nu există revolte.

— Poate că asta va fi prima.

— De unde știi toate astea?

Luca și Rho schimbă o privire.

— Primele rapoarte le-am primit la Rolanth, spune Rho. Se pare că rebelii au fost văzuți în vest și că Jules Milone a ajuns până departe, în satele din sudul Văii Innisful.

— Jules Milone s-a înecat odată cu surorile mele, spune Katharine, și toți lasă ochii în jos.

Știu și ei la fel de bine ca ea ce ar însemna dacă naturalista ar fi descoperită vie și nevătămată.

Lângă ea, Genevieve își drege glasul.

— Noi credem că se îndreaptă spre Sunpool, și din acest motiv oracolele ne-au refuzat cererea de a trimite o clarvăzătoare. S-au aliat cu răsculații.

Camera se strânge în jurul lui Katharine așa de mult, încât îi e greu să respire.

— Naturalista care poartă blestemul legiunii trăiește.

— Sau cineva care pretinde că ar fi ea.

— Și orașul oracolelor a trecut de partea ei? Katharine se uită atent la fețele lor. Și cine mai e de partea ei?

— Bastian City, probabil, spune Genevieve. Fata asta, Milone, se autointitulează Regina Legiunii.

Regina Legiunii. Regina cu multe haruri, care va uni insula sub același drapel. Dacă ar ști ei... Lui Katharine i se pare dintr-odată amuzant. Oamenii tânjesc după o regină care e blestemată cu două haruri, când deja au una care are toate harurile.

— Deci eu trebuie să port un război și pentru coroană, și împotriva ceții? Scrâșnește din dinți. Și presupun că rebelii folosesc asta în avantajul lor. Împrăstie zvonul că ceața atacă din cauza mea?

— Ei spun că ceața se ridică împotriva ta, zice Luca. Spun că este un semn.

Katharine se așază pe scaunul ei.

— Ei bine, spune ea. Voi sunteți Consiliul meu Negru. Sfătuitorii mei. Acum ar fi momentul să îmi dați sfaturi.

— Eu aș spune să accepți. Rho Murtra își sprijină pe masă pumnii strânși. Pornește la război! Folosește-te de război ca să potolești agitația! Oamenii se liniștesc cel mai bine atunci când au ceva împotriva căruia să lupte.

— Normal că trebuia să spui tu asta, se stropșește Antonin. Voi, ăștia cu harul războiului, mereu tânjiți după o luptă.

— Și de ce să n-o facem, dacă e o luptă din care am câștiga? Armata gardienilor e în formă bună, cu toate că s-a lenevit după slaba conducere a toxicilor. Poate foarte bine să respingă o bandă de rebeli alcătuită din țărani și pescari.

— Chiar dacă rebelii aceia îi au în spate pe toți

războiniciei din Bastian City?

Katharine lovește cu palmele în masă și cearta lor se oprește.

— Sunt încă prea multe lucruri pe care nu le știu. Despre ceață. Despre Regina Albastră. Și acum despre acești rebeli și Juillenne Milone, dacă într-adevăr e ea. Se întoarce spre Genevieve. Am nevoie de un oracol.

— Ți-am spus, regina mea, nu va veni niciunul. Ne-au refuzat.

— Nu pot să refuze coroana! Iatră Katharine. Trimiteți garda regală și arestați o clarvăzătoare! Și aduceți-o aici s-o iau la întrebări. Își apasă cu palma abdomenul rece, unde simte agitația tot mai mare a reginelor moarte. Atunci vom ști ce să facem.

BLACK COTTAGE

— Deci? o întreabă Jules pe Caragh, ajutând-o să pregătească încă un ceai de urzică. E foarte grav?

La masă, tocând ierburile și încercând să o împiedice pe Camden să i le zboare cu răsuflarea ei, Caragh se încruntă.

— Nu e bine, Jules. Sângerează în fiecare zi. Și în fiecare zi e tot mai greu să-i potolesc durerile.

— Cât mai e până când copilul s-ar putea naște în siguranță?

— Poate nu numai din cauza copilului ar trebui să ne facem griji.

Jules înfășoară într-un ștergar mânerul ceainicului și îl ia de pe foc.

— Să nu-mi spui că și tu crezi în prostia aia cu magia joasă.

— Indiferent dacă ți se pare bună sau rea, magia joasă există, răspunde Caragh. Și sora mea a devenit cam cea mai mare maestră de pe insulă, în privința asta.

— Se poate. Dar de data asta se înșală. Ai auzit cum vorbește de copil? Mereu îi spune „el”. Adică un băiat. Când se știe că femeile din familia Milone nasc numai fete. Câte două fete.

— E legea veche a familiei Milone, spune Caragh încet. Vechiul blestem al familiei. Am avut parte de el destul timp, nu crezi?

Jules aduce ceainicul și Caragh leagă mănunchiul

de ierburi într-un tifon, după care îl pune în ceainic. Ceaiul de urzică va fi atât de amar, încât îi va face gura pungă lui Madrigal, dar Willa spune că nu pot adăuga nici măcar o picătură de miere.

— Am crezut că ai murit, spune Caragh încet. Sau, oricum, că ai dispărut. Și apoi Worcester a venit să ne aducă o veste ciudată: că ceața se ridică fără niciun motiv, lăsând în urma ei cadavre. Și zvonuri despre o naturalistă cu blestemul legiunii care vrea să pornească la război. Caragh își mijește ochii. Nu am crezut că e vorba de tine, desigur. Am crezut că e o impostoare. Dar mama ta a știut că e adevărat.

— De unde a știut? întreabă Jules.

— Poate că își cunoaște fata.

— Nu mă cunoaște. Tu mă cunoști. Tu m-ai crescut.

— Și apoi te-a crescut ea, spune Caragh. După ce am venit aici. Întinde mâna și îi dă după ureche părul scurt. Chiar ai ajuns să arăți ca o regină.

Jules îi dă mâna la o parte, zâmbind.

— Niciodată n-am crezut că se va ajunge atât de departe. Nici măcar când poveștile nebunești pe care le spunea Mathilde au început să prindă, și oamenii au început să creadă... poate că atunci am început și eu să cred.

— Madrigal ar spune că așa se manifestă destinul.

— De unde știi tu ce ar spune Madrigal?

— Este sora mea, Jules. Gândul că va muri a făcut-o aproape drăguță. Încearcă să se revanșeze. Așa fac și eu, în caz că are dreptate.

Caragh se uită la ea cu înțeles, dar Jules se mulțumește să-și umfle buzele și să își sufle părul de pe frunte. Copilul n-o să aibă nimic, iar Madrigal se va apuca în scurt timp iar de șmecheriile ei.

Ia o cană și o farfurioară și pregătește tava cu ceaiul de după-amiază pentru Madrigal, pune acolo o grămăjoară de biscuiți cu migdale care îi plac ei, singura mâncare pe care Willa îi dă voie s-o consume la ceai.

Când ajunge pe la jumătatea coridorului luminat de soare, Jules aude râsul Emiliei venind din camera lui Madrigal. E un sunet plăcut, iar mama ei bolnavă pare să fie binedispusă, fiindcă râde și ea. Dar dintr-un oarecare motiv, blana de pe coada lui Camden se înfoaie, semn că puma e neliniștită.

Când Jules intră în cameră, totul pare normal. Emilia tocmai se întorsese cu mâinile pline de pământ din pădure, aducând un sac ticsit cu ierburi și rădăcini.

— Ce ai găsit? o întreabă Jules.

— Am găsit o zonă mare cu floare-evantai.

Emilia bagă mâna în sac și scoate câțiva tuberculi palizi din care încă mai ies frunzele verde-închis, care seamănă cu un mic evantai. De aici și numele plantei.

— O să mă mai duc după ce mâncăm. Willa spune că se păstrează bine în pivniță. În scurt timp, gerul și zăpada vor atinge frunzele, și atunci va fi mai greu de găsit.

— Mai multe flori-evantai. Delicios! spune Madrigal, pe un ton sarcastic.

— Ce ți-a venit să intri la mama? întreabă Jules, și Emilia ridică din umeri.

— Ne-am înțeles foarte bine, după ce ai plecat tu cu reginele în Portul Bardon. Mama ta înțelege valoarea harului de războinic și posibilitățile pe care ți le oferă așa-zisul blestem al legiunii.

Jules pune tava cu ceai pe noptiera de lângă patul lui Madrigal. Toarnă puțin lichid amar în cană și îi face semn să bea. Apoi o ia de braț pe Emilia și o scoate din cameră.

— Ce e? întreabă Emilia. Ce s-a întâmplat?

— Știu de ce erai în camera mamei mele.

— Da. Ți-am și spus. Pentru că e plăcut să discuți cu cineva care îți înțelege cauza...

— Și pentru dezlegare.

— Poftim?

— Dezlegarea de magie joasă. Cu sânge. Știi că mama mi-a legat blestemul legiunii cu sângele ei, și știi că dacă ea moare, harul legiunii va fi eliberat. Ceea ce ți-ai dorit tu dintotdeauna.

O clipă, Emilia se uită fix la Jules, fără să spună nimic. Apoi ochii ei se întunecă și face un pas spre ea.

— Niciodată nu mi-aș dori asta. Este mama ta! Ai uitat că mama mea a murit?

— Nu, spune repede Jules, rușinată să admită că în momentul acela chiar uitase. Războiul e totul pentru tine, asta știi.

Se încordează, convinsă că Emilia își va folosi harul războiului s-o atace cu furie. Dar în loc de asta, umerii Emiliei se lasă în jos.

— Nu e totul.

Se întoarce și pleacă, și, deși Camden tropăie după ea până la jumătatea holului, Jules nu se poate hotărî să o urmeze.

— Jules, o strigă Madrigal. E totul în regulă?

— E totul în regulă. Jules se întoarce în camera mamei sale și îi pune în mână cana neglijată de ceai de urzică. Acum bea!

Madrigal ia o înghițitură.

— Ești o fiică bună, Jules Milone.

— O fiică bună, pufnește Jules. Am fost o fiică la fel de bună pe cât ai fost tu ca mamă. Se uită la Madrigal, care i se pare tot atât de mică sub burta aceea enormă. Poate că amândouă ar fi trebuit să ne străduim mai mult.

Madrigal strânge din buze.

— Prietena ta, Emilia, e foarte mândră de tine.

— Sigur că e. Sunt regina ei. Oricât de ridicol sună.

— Cred că e mai mult de atât.

— Îți place? Asta ți-ai dorit, nu-i așa? Să mă duc

la războinici și să învăț de la ei cum să-mi cultiv harul de războinic? Să mă las purtată pe aripile unui destin măreț?

Mama ei se încruntă auzind tonul cu care începuse să vorbească. Jules nu intenționase să folosească tonul acesta, dar nici nu se poate abține. De prea mult timp așa fusese totul între ele, și nu poate să se schimbe nici măcar în fața bolii.

— Posibil, odată, spune Madrigal. Asta voiam odată. Dar acum sunt pe moarte, Jules. Și cel mai mult mi-ar plăcea să ne putem întoarce cu toții acasă.

— Și o să ne întoarcem. Sau cel puțin, tu cu copilul, iar mai târziu, și eu.

— Am auzit ce i-ai spus acolo, pe hol. Dar nu e adevărat. Blestemul poate fi dezlegat doar dacă venele mele sunt tăiate cu o lamă de pumnal. Dacă mor la naștere, vei rămâne legată până când vei dori tu să te dezlegi. Se uită fix în cană și adaugă: Poate n-am fost o mamă bună, dar nu te-aș fi legat vreodată cu niște farmece care s-ar fi putut desface când s-ar întâmpla să mor.

— Nu asta am vrut să...

— Nicio problemă. Am lăsat niște lucruri la Cait. Sânge subțiat, provenit din tăieturi puțin adânci. Și ea știe cum să...

Madrigal geme și își pune mâinile pe burtă. Cana cade pe pat și cuvertura întunecată se pătează cu ceai.

— Madrigal?

— Cheam-o pe Willa! Cheam-o pe Caragh!

Jules strigă după ele. Câteva clipe mai târziu, Willa intră șchiopătând în cameră, grăbindu-se să vină fără baston, și o dă pe Jules la o parte. Pune mâinile pe burta lui Madrigal și dă cuverturile la o parte. Pe pat vede sânge și apă.

— Ce să facem? întreabă Jules.

— Du-te și cheam-o pe mătușa ta din hambar. Spune-i să se pregătească de naștere. Cu brațe ferme, Willa o forțează pe Madrigal să se culce pe perne, apoi cu degete delicate îi mângâie obraji. Acum n-o mai putem opri.

În timp ce travaliul lui Madrigal se intensifică, Jules și Camden așteaptă cu Emilia în sufragerie, cu ochii la foc.

— E ceva normal? întreabă Jules când Madrigal începe să țipe.

Emilia ridică din sprâncene.

— Nu știu. Femeile cu harul războiului țipă frecvent în timpul nașterii, dar țipătul lor e mai mult un muget. Ca de elan. Strânge pumnul. Ca de victorie.

Țipetele lui Madrigal nu par a fi de victorie.

— Uite.

Mathilde vine la ele din bucătărie cu câte o cupă de vin cu apă.

— Unde ai fost?

— Departe. Mi-am făcut de lucru. Oracolele nu sunt de niciun folos în asemenea momente, când nu pot prevedea ce o să se întâmple. Ia o înghițitură din paharul Emiliei, apoi i-l întinde și adaugă: Și uneori nici atunci când îl pot prevedea.

Ușa de la camera lui Madrigal se deschide și se închide, și Willa vine repede pe hol. Fața ei e impasibilă. Calmă. Dar părul sur, prins în coadă, este ud de transpirație la ceafă.

— Ce se întâmplă? o întreabă Jules. Sunt bine... o să fie bine?

Willa nu o bagă în seamă și se duce la bucătărie să ia ceva. Revine după o clipă cu o tavă. Tava e acoperită cu o pânză, dar Jules vede pe dedesubt strălucirea argintului. Pumnale.

— Willa?

— În curând se va termina, într-un fel sau altul.

Nu mai spune nimic, și se aude din nou ușa deschizându-se și închizându-se.

— O să fie bine, Jules, spune Emilia. Cine se pricepe mai bine la nașteri ca moașa de la Black Cottage?

— Mă duc afară să fac un foc, spune Mathilde. O să mă rog pentru ea.

Ușa din capătul holului se deschide iar și Aria, cioara, iese din cameră zburând panicată. Croncănitul ei trist zgârie urechile, și ea se lovește cu aripile de pereți.

— S-o lăsăm să iasă afară? întreabă Emilia.

Jules se uită la Camden, iar marea felină se duce în urmărirea ciorii, până când reușește s-o prindă delicat cu gura. Apoi se întinde pe covor și începe să toarcă, iar Aria încetează să mai bată din aripi și se calmează, și gâfâie cu ciocul ei mic căscat.

— Mă duc să-i aduc niște apă, spune Emilia, apoi se oprește din drum și se uită la Jules cu un aer grav. Poate ar trebui să te duci să stai cu mama ta.

Jules înaintează pe hol cu picioarele țepene, ca de lemn. Și nu o are alături pe Camden, să se rezeme de ea, căci puma rămăsese pe covor cu Aria.

Răsucesse clanța și deschide ușa. Aproape că i se înmoaie genunchii când o vede pe Caragh mânjită de sângele roșu aprins.

— Jules, spune Caragh, și o împinge ușor înapoi pe hol.

— S-a terminat? Copilul s-a născut?

Caragh își șterge mâinile.

— Nu vrea să iasă.

— Jules! O vreau pe Jules a mea!

La strigătul mamei sale, Jules o împinge deoparte pe mătușa Caragh și năvălește în cameră. Madrigal e acoperită, și pe sub pătură i se văd picioarele care se agită încontinuu, de durere. Willa stă în picioare lângă pat și își șterge mâinile cu un prosop.

— A pierdut mult sânge, spune moașa. Nu prea are sens.

Jules se apropie de pat și o ia de mână pe Madrigal.

— Cum te simți?

— Cum era de așteptat.

Zâmbește. E aproape de nerecunoscut, atât de palidă și de transpirată, slabă peste tot, în afară de burtă. Lui Jules i se pare că seamănă cu cadavrul cenușiu care îi apăruse în viziunea aceea.

— Am făcut un lucru rău când l-am luat pe Matthew de lângă sora mea. Când am făcut farmece să-l țin lângă mine.

— N-a fost mai rău decât ceea ce faci de obicei, spune Jules și îi tamponează fruntea cu o cârpă rece, udă.

Madrigal râde întretăiat.

— Ar trebui să-mi cer iertare? Mai e timp?

— O să fie timp destul, spune Caragh, după ce te ridici din patul ăsta. O să-ți accept scuzele, după ce te așezi în genunchi.

Madrigal râde mai tare.

— Să știi că tu nu semeni deloc cu mine, Jules. Tu semeni cu ea. Așa de dură. Așa de rea. Îi atinge obraji cu degetele. Doar că acum plângi.

Jules își trage nasul. Nu-și dăduse seama.

— Numai grăbește-te odată, Madrigal. M-am plictisit să tot aștept copilul ăsta.

Madrigal încuviințează din cap. Se uită peste umărul lui Jules la Willa, care a descoperit tava cu pumnale.

— Se va termina repede? întreabă Madrigal.
— Se va termina repede, copila mea.
— Ce vrei să faci? întreabă Jules, cu ochii mari. O să supraviețuiască?

Willa se încruntă.

— Nu știu.

— O să fie în regulă, draga mea Jules. Plătesc prețul pentru folosirea magiei joase. Madrigal se lasă pe perne. Să mi-l pui pe piept când se termină, cere. Să-l văd și eu o clipă.

— Madrigal? Jules face câțiva pași împleticiți în spate când Willa se apropie de pat. Mamă?

Are ochii împăienjeniți, dar și dacă nu i-ar fi avut, tot i-ar fi fost greu s-o vadă pe Caragh. Se mișcase atât de repede. Acum Willa se apleca peste burta lui Madrigal, și în clipa următoare era împinsă pe hol, cu ușa încuiată în spatele ei.

— Caragh, spune Madrigal. Ce faci?

— Maddie, trebuie să împingi acum.

— Nu. Las-o pe Willa înăuntru. Am obosit. Du-te cu Jules în bucătărie. Sau afară.

Dar Caragh nu vrea s-o asculte. Se așază la picioarele patului și pune mâna pe genunchiul surorii ei.

— Madrigal, împinge! Încă nu ai terminat.

— Nu pot.

— Mătușă Caragh, spune încet Jules, poate ar trebui s-o lași să se odihnească un minut.

— Dacă se odihnește, moare. O plesnește pe

Madrigal peste coapsă. Împinge!

— Nu pot!

— Ba poți, răsfățată prostuță ce ești! Doar crezi că nu poți fiindcă ai avut nu știu ce viziune idioată! Acum ridică-te și împinge!

Madrigal se forțează să se ridice în coate. Strânge din dinți. Este atâta sânge pe pat. Atâta transpirație pe fața ei.

— Ce-ți pasă ție? Vei avea tot ce ți-ai dorit! Vei avea copilul meu. Pe Jules a mea. Vei avea copiii mei și pe Matthew, așa că taie-mă să-l scoți din mine și lasă-mă în pace!

În cameră se face liniște. Singurul sunet care se aude este respirația chinuită a lui Madrigal, până când Caragh întinde mâna spre masă și răstoarnă pe podea tot ce e acolo. Un cofer, castroane cu apă, o cârpă plină de sânge, cuțite ascuțite, ierburi și ceai, toate cad zăngănind pe podea, în stropi de lichid și cioburi.

— Nu vreau copilul tău! Te vreau pe tine! Vreau ca sora mea să trăiască, și tu vrei să trăiești.

Ogarul ei începe să schiaune jalnic când Caragh se repede la podea și apucă un cuțit pe care și-l lipește de braț.

— Dacă magia joasă vrea un preț, atunci o să-l plătesc.

— Oprește-te! Caragh, oprește-te! O s-o fac. O să împing.

— O să trăiești, spune Caragh. O să trăiești,

pentru că altfel nu accept.

Nu e ușor. Madrigal e deja slăbită și a pierdut atât de mult sânge. Dar în orele de dinaintea ivirii zorilor, frățiorul lui Jules se naște. Madrigal îl botează Fennbirn, ca pe insulă, după care își pierde cunoștința, cu copilul pe pieptul ei. Dar trăiește.

În zilele de după nașterea copilului, Jules rămâne la Black Cottage și privește cum mama ei și mătușa Caragh devin mai apropiate. Dacă va dura sau nu, nu se știe, dar se bucură să vadă asta.

— Jules Milone, spune Emilia, pe când se plimbă împreună cu Camden prin pădurile din nord, cât ai de gând să stăm aici să ne uităm la copil?

— E un copil bun de privit. Nu crezi că e frumos?

— Destul de frumos. Deși nu prea îmi place numele lui. Fennbirn. Dacă vrea să-i spună „Fenn”, de ce nu l-a botezat „Fenton”? Sunt deja atâția băieți botezați cu numele insulei.

— Dar pe niciunul nu-l cheamă Milone.

Emilia se strâmbă, ca și cum ar spune că ce mare lucru e acesta, dar apoi Camden ciulește urechile și începe să mârâie. Emilia duce mâna la mânerul sabiei. Plecaseră în pădure să-l caute pe Braddock, falsul familiar pe care îl avusese Arsinoe.

— De ce căutăm un urs? întreabă Emilia.

— E ultimul lucru pe care vreau să-l fac înainte de a pleca. Arsinoe ar fi vrut să-l caut. Ar fi vrut să mă asigur că e bine.

— De unde știi dacă mai e la fel de prietenos? Nu a fost familiarul tău. N-a fost nici măcar un familiar adevărat.

Jules zâmbește. Nu știe dacă vor reuși să-l găsească. Mătușa Caragh îi spusese că nu-l mai văzuse de câteva săptămâni și presupunea că s-ar fi dus în amonte, după pește. Îi mai spusese și că devenise tot mai sălbatic cu fiecare zi.

— Nu-ți fie teamă! Jules se uită peste umărul ei și îi face cu ochiul. N-o să-i dau voie să-ți facă rău.

Emilia roșește, dar se uită în jur cu prudență.

— Acum, că ea a plecat, e un simplu urs?

— Niciodată nu va fi un simplu urs. A fost ursul reginei. Și uite că l-am găsit.

Ajunseseră la locul în care râul avea lățimea maximă, și în mijlocul apei, ridicând în aer stropi cu labele din față, se află un urs mare brun, cu o blană lucioasă foarte frumoasă.

— Pescuiește? Sau încearcă să strivească vreun pește? Întreabă Emilia.

Scoate pe jumătate sabia când o vede pe Camden sărind din tufele de ferigi și sperându-l atât de tare pe Braddock, încât acesta se ridică în două labe. Apoi puma mârâie și ursul se lasă din nou în patru labe, lăsând-o să-și frece capul de pieptul lui.

Emilia își pune sabia înapoi în teacă. Jules desface o prăjitură de ovăz pregătită de Willa și rupe o bucată pentru Emilia.

— Dacă mă mușcă de mână, o să...

— O să ce?

— O s-o iau la fugă, probabil.

Întinde mâna cu prăjitura și Braddock o ia. Apoi ia restul de prăjitură de la Jules și începe să-i adulmece buzunarele, după care înalță capul și începe să-l miște în direcția copacilor din spatele lor.

— O caută pe Arsinoe.

Jules îl bate ușor pe umăr. Își folosește harul ca să-l liniștească și, în curând, el și Camden se joacă fericiți în apă.

— Gata, spune Emilia. Acum l-ai văzut pe urs, l-ai văzut pe noul tău frățior, ai văzut-o și pe mama ta. Deci putem pleca.

Jules se întoarce și se uită la Braddock cum bea apă din râu, cum stropește cu apă și lovește pietricelele. Îi pare rău că trebuie să-i spună la revedere, dar el e fericit aici. Și e în siguranță. Trebuie să treacă zilele și el să nu se mai întrebe unde e Arsinoe. *Va trece mult, își spune Jules, până să ajung și eu la zilele acelea.*

Ea și Emilia se întorc la Black Cottage, unde o găsesc pe Caragh stând pe verandă, cu copilul în brațe.

— V-ați întors repede, spune Caragh. Cum e Braddock?

— Bine, răspunde Jules.

— Mare, spune Emilia. Întinde mâinile spre Fenn, iar Caragh îi înmânează copilul cu grijă.

Unde e mama lui?

— S-a dus.

— S-a dus? Cum adică „s-a dus”?

— S-a dus să-i spună lui Matthew că are un fiu. Să-l aducă aici ca să-l poată duce acasă pe Fenn împreună. A luat armăsarul meu murg și s-a dus, asta am vrut să spun.

Jules se întoarce spre cărarea îngustă care trece prin Greenwood și înaintează șerpuit până la Black Cottage.

— Nu a trecut decât o săptămână de la naștere.

— Și n-a fost o naștere ușoară. Dar tu o știi pe Madrigal. Își revine și se pune în mișcare aproape la fel de repede ca o regină. Deja e agitată.

Emilia îl culcă pe copil pe celălalt braț.

— Și cum rămâne cu hrana bebelușului?

— Willa știe să se descurce cu lapte de capră. N-o să lipsească mult.

— Nu ne... părăsește iar? întreabă Jules.

— De data asta, nu. Caragh se ridică în picioare și ia copilul înapoi. De data asta cred că va sta aici.

CONACUL GREAYESDRAKE

Regina Katharine se plimbă prin curtea de vest a conacului Greavesdrake când Bree își face apariția în umbra marii case. Sau acolo unde ar fi fost umbră, dacă ar fi existat soarele care s-o facă.

— Regină Katharine. Bree face o reverență. De ce m-ai chemat aici și nu la Volroy?

— Îmi place aici, răspunde Katharine. Aici sunt mai puțini ochi și urechi. Acum, că Natalia nu mai e, și eu nu mai sunt, Greavesdrake e pustiu, au rămas doar câțiva servitori care se ocupă de întreținerea lui.

— Acum e casa lui Genevieve, nu-i așa?

— Da. Și a lui Antonin. Într-un fel, e și a lui Pietyr, dacă ar vrea să-și revendice partea.

Se uită în sus, la cărămizile roșii, la acoperișul negru. Se uită apoi la arini și la pajiștea cu iarbă verde, înaltă, unde odinioară trăgea cu arcul împreună cu regele ei consort, Nicolas.

— Presupun că nu mai pare la fel fără ea, spune Bree. Unii oameni lasă în urma lor un gol prea mare când se duc.

Rămân tăcute o clipă, apoi Katharine se înfioară în vântul rece.

— Ce zi friguroasă! mai devreme a nins puțin. A nins și în oraș?

Bree clatină din cap.

— Aproape că mi-aș dori să fie sora mea aici,

spune Katharine, măcar ca să alunge norii ăștia cenușii.

Bree râde.

— Era puternică. Cea mai puternică elementală pe care am văzut-o eu. Dar tot nu ar fi putut schimba anotimpurile.

Katharine suflă în pumni. Elementala Bree ar fi putut sta afară toată ziua, dar regina va trebui să intre în casă în curând. Dintre toate harurile pe care le împrumutase de la surorile ei moarte, harul elemental pare să fie cel mai slab. Poate chiar și reginele elementale moarte îi sunt loiale minunatei Mirabella. Sau poate pur și simplu au fost mai puține elementale care au murit.

— Katharine, spune Bree, renunțând pentru prima oară la formula de adresare formală. Ce dorești de la mine?

Katharine oftează și pornește pe aleea pavată cu piatră care duce spre intrarea în casă.

— Oracolul va fi adus la mine în curând. Vreau să știu ce spun consilierii din Rolanth despre asta.

— Nu pot vorbi în numele Marii Preotese. Și nu vreau să vorbesc în numele lui Rho. Dar presupun că vor spune că o consideră un lucru înțelept. Trebuie să afli tot ce poți dacă zvonurile despre revoltă se dovedesc a fi adevărate.

— Și dacă sunt adevărate, tu de partea cui vei fi? întreabă repede Katharine.

— După Ascensiune, nu mai există decât o parte,

răspunde Bree fără șovăire. Partea reginei.

— Am crezut că o să mă învinuiești pentru ce s-a întâmplat la Rolanth. Ai lua partea reginei, chiar și împotriva cetii? Împotriva Zeiței?

— Cine poate spune cine aparține mai mult Zeiței? Stirpea reginelor e stirpea ei, și reginele sunt cele care ne-au dat ceața. Deci... Se oprește și clatină din cap. Astea sunt întrebări pentru o preoteasă. Unde e Elizabeth când am nevoie de ea?

— Trebuie să recunosc că am crezut că o să vii cu ea. Voi două nu sunteți niciodată prea departe una de alta. Dar nu te voi obliga să-ți ții aceste legăminte, Bree Westwood. Știu că indiferent ce va fi cu revolta aceasta, Marea Preoteasă e cea care va decide cu cine se va solidariza orașul Rolanth.

— Rolanth nu e cățelușul lui Luca. Și nici al meu. Dar din punctul meu de vedere, cred că gestionezi problemele coroanei foarte bine. Mai bine decât m-am așteptat. Au fost probleme multe, dar nu pot să-mi imaginez că Mira... că altă regină s-ar fi descurcat mai bine.

Ocolesc casa și Katharine face semn să fie adus calul lui Bree.

— Asta e tot, regină?

— Asta e tot.

Bree se uită în sus, la zidurile și ferestrele întunecate.

— De fapt, de ce ești aici și nu la Volroy?

— Exact de ce ți-am spus. Și ca să iau de aici ceva

de care voi avea nevoie pentru oracol, când va veni.

Bree se întoarce și un majordom o ajută să încalece. Calul ei pufnește și dansează pe loc.

— Atunci când va sosi, ar trebui să vorbești cu ea de față cu toți membrii consiliului. Lumea va auzi de venirea ei, fără îndoială, și oamenilor le va plăcea să știe că Marea Preoteasă are o influență asupra coroanei.

— O să mă gândesc la asta.

Bree trage de căpăstru, întorcându-și calul cu fața spre oraș.

— Sunt o mulțime de otrăvuri în Volroy, nu-i așa?

Katharine zâmbește.

— Nu ca acestea.

La scurt timp după plecarea lui Bree, ajung la conac Genevieve și Pietyr, aproape în același timp, deși nu călătoriseră împreună – Genevieve venise de la Volroy cu trăsura, iar Pietyr venise călare, pentru a căuta în biblioteca de la Greavesdrake indicii despre reginele moarte. Totuși, când Edmund, bunul și loialul valet al Nataliei, le spune că regina e sus, amândoi se îndreaptă spre vechiul birou al Nataliei.

— Pietyr, Genevieve.

Katharine se întoarce să-i salute, dar numai pe jumătate. Mâinile ei rămân într-unul dintre dulapuri.

— Aveți vreo veste? Oracolul a fost adus?

— Încă nu.

Genevieve intră în cameră și își trece degetele peste fotoliul preferat al Nataliei.

— Nu știu de ce durează atât. Căpitanul gărzii a trimis vorbă că a arestat clarvăzătoarea acum aproape o săptămână.

— E posibil ca vremea din munți să îi întârzie.

— Nu vii prea des aici, nu, Genevieve?

— Nu. Nu prea des.

— Mi-am dat seama. Katharine își încrețește nasul. Miroase a mucegai. Poate că Edmund ar trebui să deschidă ferestrele măcar o oră, în fiecare zi.

Nici Genevieve, nici Pietyr nu comentează. Sunt atât de tăcuți, încât Katharine se întoarce să vadă dacă nu cumva au plecat. Dar ei sunt acolo. Stau în picioare lângă vechiul fotoliu al Nataliei, de parcă ar fi rămas cu ochii pironiți la fantoma ei așezată acolo.

— Aș vrea să fi fost aici, spune Katharine.

— Și eu. Genevieve strânge în mână pielea fotoliului. Am întrebat-o pe Rho Murtra cum a fost când l-a găsit pe continentalul acela stând deasupra cadavrului ei. Am întrebat-o cum a fost să îl ucidă pentru asta. Am pus-o să-mi dea toate detaliile. Și tot nu a fost de ajuns.

Degetele ei se înfig mai adânc în pielea fotoliului.

— A rămas în sarcina preoteselor să-l taie. Când

el merita otravă. Într-o bună zi, o să trec marea și o să-i găsesc toată familia. O să-i otrăvesc pe toți cu ceva din camera asta. O să mă uit cum o să se zbată și cum o să-i curgă sânge din ochi fiecăruia dintre ei. Soției lui. Fraților lui. Copiilor lui. Și mai ales pețitorului Billy Chatworth.

— Ar fi o pedeapsă meritată, spune Pietyr încet.

— Într-o bună zi, spune Katharine. Dar nu azi. Azi o să vă cer să mă ajutați să găsesc toxina potrivită pentru a-i dezlega limba oracolului.

Arată spre dulapurile în care încă nu apucase să caute, și cei doi Arroni se pun pe treabă.

— Nu știu ce speri să afli.

Degetele lui Genevieve trec ușor peste șirurile de sticlute.

— Eu nu am mai întâlnit până acum decât două oracole, dar harul lor era așa de slab, că abia dacă putea fi numit har. Câteva predicții corecte, o viziune nebuloasă și toate înecate într-un limbaj încurcat. Își mușcă interiorul obrazului. Măcar de-ar exista vreo toxină pentru intensificarea harului!

Katharine râde, cu capul băgat atât de adânc într-un dulap, încât râsul ei stârnește ecouri.

— De-ar fi existat o asemenea toxină, n-aș mai fi avut nici eu atâtea cicatrice.

— Kat, șoptește Pietyr, brusc atât de aproape, încât ea tresare și se lovește cu capul de un raft.

Întotdeauna Pietyr se mișcă fără zgomot. Ar trebui să-i spună să se dea cu mai mult parfum

dintr-acela care îi place ei, ca să-l simtă când vine.

— Am început să găsesc diverse pasaje despre regine. Sunt o mulțime de texte, e greu să le studiez pe toate, și iau doar volumele care îmi sunt cu adevărat necesare, ca să nu trezesc suspiciuni.

Katharine iese cu grijă din dulap și se uită în ochii lui surescitați. Peste umărul lui, vede că Genevieve nu ascultă ce vorbesc, ocupată, cu o carte deschisă despre toxine într-o mână și cu o sticlută cu pudră galbenă în cealaltă.

— Ai găsit pasaje referitoare la reginele moarte?

— Nu prea multe. Mai multe am aflat citind despre cazurile spiritelor care posedă.

— Spirite care posedă! șuieră Katharine și îl trage mai aproape de ea.

— Cam asta sunt ele, în esență.

— Sunt mai mult decât asta, Pietyr. Sunt regine.

— Da, dar separarea lor de tine se poate face cam la fel cu...

Ea își îndreaptă umerii și se întoarce spre dulap.

— Nu vreau să am discuția asta acum.

— Dar parcă am stabilit că...

— Da, dar... nu acum, Pietyr! Când Jules Milone stârnește o rebeliune. Nu pot să le las să plece tocmai când e posibil să am nevoie de ele. Când Pietyr încearcă să obiecteze, ea îi ia obrazii în palme. Nu acum. Nu încă.

Apoi își întoarce privirea, înainte ca el să mai spună ceva.

— Prea bine, iubirea mea. Pietyr se îndepărtează și spune scurt: Altă dată. Azi, însă, ar trebui să-ți pui un șorț. Și niște mănuși mai bune decât astea. Cu haruri împrumutate sau nu, unele toxine din camera asta ți-ar putea aduce moartea.

— Apropo, spune tare Genevieve din capătul celălalt al biroului. Ar trebui să reaprovizionăm și camera de toxine din Volroy. Chiar și cele din colecția asta privată a Nataliei sunt mai bune decât cele de la castel.

— Nu e o idee rea. Pietyr ia de pe birou unul din jurnalele Nataliei. Deși acum avem chestiuni mai presante.

— Da, da, nepoate. Cum ar fi să strângem mai mulți soldați pentru armata reginei. Dar Rho Murtra se ocupă de asta. Iar un toxic nu trebuie să se mulțumească niciodată cu otrăvuri sub standard. O bună parte din aprovizionare o putem face cu stocul de aici, de la Greavesdrake. Oricum, camera noastră de toxine a fost întotdeauna mai bună.

Katharine atinge sticlutele cu afecțiune. Majoritatea etichetelor sunt scrise de mâna Nataliei. Unele conțin amestecurile ei speciale.

— Ar trebui să fac un dulap în care să pun numai creațiile Nataliei. Un dulap cu încuietoare de argint și cu uși de sticlă. Ultimele toxine ale unui mare toxic.

Ea și Genevieve își zâmbesc. Pietyr se întoarce și

bate cu palma într-o pagină din caiet.

— Aici spune că Natalia a creat la un moment dat o toxină care induce un delir plăcut.

— S-ar putea să meargă.

Katharine se întoarce spre rafturi, și Pietyr vine să se uite. Ia toxina de pe un raft aflat mai sus: o sticlută lungă, violet.

— E conservat?

— Dacă nu era conservat, nu-l mai păstra.

— Induce mai mult delir decât plăcere? întreabă Genevieve. Ce spune în notele ei?

— A creat-o special pentru interogatorii. Clatină ușor sticluta cu lichid tulbure, după care îi scoate capacul și adulmecă. Miroase foarte puternic a plante și a alcool. Cu o notă fungică la sfârșit.

— Mai e atât de puțin, observă Katharine.

— Dar cred că ea și-ar fi dorit să-l folosești tu. Și-ar fi dorit să îți fie de folos pentru probleme importante, spune Pietyr și se uită din nou pe notițele Nataliei. Aș zice să încercăm să descoperim rețeta, dar e riscant. Nu avem decât o singură șansă de administrare.

— De ce? A doua nu aduce imunitate?

— Nu, spune el. Aduce moartea.

În dimineața următoare, Katharine, Pietyr și Genevieve se întorc împreună la Volroy după noaptea petrecută la Greavesdrake. Fusesse reconfortant să stea toată seara în liniște, cu

servitori familiari și discreți și cu ceaiul cald de mangrove făcut de Edmund. O noapte întreagă petrecută cu Pietyr în vechiul ei dormitor.

Trăsura ajunge în vârful dealului și Katharine se uită la cele două turnuri masive. Odinioară, aici fusese o adevărată fortăreață, iar capitala era doar palatul și clădirile care încăpeau în interiorul zidurilor. Acum, Indrid Down se întinde până departe spre nord și spre vest, în interiorul insulei, și spre est, până în port. Rămășițele zidurilor sunt abia vizibile de la distanța aceasta, scunde, măcinate de vreme și acoperite cu mușchi. Pietrele au fost scoase de mult timp din zid, ca să se construiască alte clădiri.

După ce intră pe porțile larg deschise, Katharine își dă seama că oracolul a venit. Doar așa își explică de ce Rho Murtra iese în întâmpinarea trăsurii.

— Au adus oracolul, spune Katharine, coborând din trăsură.

— Da.

— Când?

— Acum vreo două ore, probabil, răspunde Rho. A făcut drum lung, așa că Luca a poruncit să fie găzduită în Turnul de Est, unde să primească o mâncare caldă și o baie.

Genevieve pufnește.

— Deci nu în temniță?

— Este Theodora Lermont, spune Rho, ca o explicație. O senioară. Respectată de toți în

Sunpool. Se spune că viziunile țâșnesc din ea ca apa dintr-un izvor.

— Ca apa dintr-un izvor. Genevieve se încruntă. Asta se va dovedi a fi o mare pierdere de timp.

— O să fie bine, Genevieve, spune Katharine și îl ia pe Pietyr de braț. Oricum n-aș fi ținut-o în temniță. Vreau să-i dau o șansă să fie loială. Chemați-o în sala tronului.

Intră cu Pietyr în castel, liniștită de atingerea sticlutei din buzunar.

— N-au decât să se îndoiască, îi spune Pietyr încet. Oracolele știu mai multe despre insulă chiar decât cei din templu. A fost o decizie înțeleaptă s-o aduci aici.

Katharine dă din cap.

— Sper, Pietyr.

Când intră în sala tronului sunt singuri, cu excepția servitorilor care fac curățenie. Dar nu durează mult până când membrii Consiliului Negru se adună în sală, și în curând toți sunt așezați la masa lungă din dreapta ei. Bree îi aruncă o privire, mulțumită că a decis să chestioneze oracolul în fața tuturor. Vărul Lucian, însă, își dregă vocea.

— Ai trimis deja după oracol? Nu ar fi trebuit să vorbim înainte de a veni? Să vedem ce o întrebăm?

— O să ne întrunim după aceea. Să vorbim despre ce ne spune.

Katharine face un semn cu bărbia spre el. Probabil că e un gest mai lipsit de respect decât

gesturile cu care e obișnuit, fiindcă își mijește ochii. Dar lui Katharine nu îi pasă. Minte ei e numai la oracol, și, pe urmă, el nici măcar nu e vărul ei.

Theodora Lermont, care provine din celebra familie de oracole Lermont, intră în sala tronului îmbrăcată cu o rochie în nuanțe palide de galben și cenușiu. Este bătrână, nu la fel de bătrână ca Marea Preoteasă, dar mai în vârstă decât Natalia. E foarte sprintenă, și se pare că baia și mâncarea îi prinseseră bine. Nimeni n-ar fi crezut că abia venise din capătul celălalt al insulei, într-o goană nebună.

— Theodora Lermont, spune Katharine după ce clarvăzătoarea face o plecăciune adâncă. Bine ai venit la Volroy! Sper că nu ai avut un drum prea anevoios.

— A fost un drum lung, regină Katharine, dar nu anevoios. Se întoarce spre masa consilierilor și înclină capul spre Marea Preoteasă. Luca, mă bucur să văd că ești bine. Au trecut mulți ani.

— Au trecut. Luca râde. Și nu toți au fost buni.

Katharine zâmbește ascultând schimbul lor de replici. Nu îi plac ochii clarvăzătoarei. I se par goi, sau doar hotărâți.

— Știi de ce te-am chemat aici?

Clarvăzătoarea zâmbește.

— Mi-e teamă, regina mea, că harul viziunii nu funcționează așa.

Katharine râde politicos, la fel ca mulți din consiliu. Theodora Lermont nu vrea să spună, dar Katharine știe că minte.

— Atunci, spune-mi, oracole, cum funcționează? Cum poți să-i fii de folos reginei tale?

— Pot să arunc oasele.

Theodora bagă mâna în faldurile rochiei ei cenușii și scoate de acolo o punguță din piele pe care o are atârnată la brâu. În punguță se află oase de la degete, oase de pasăre, pene și pietre inscripționate cu rune.

— Pot să văd viitorul tău. Să-ți spun care ți-e viitorul.

— E greu să ai respect pentru harul viziunii când omul e îmbrăcat ca un șarlatan și are la el o pungă cu jucării de copii, spune Genevieve, și ochii Theodorei scapără de indignare.

— Dar vom avea respect. Katharine îi face lui Genevieve semn să tacă, ridicând un deget. Vom arăta respect. Aș fi onorată să arunci oasele pentru mine. Dar mai târziu. E folositor să știu care e viitorul meu, dar nu pentru asta ești aici. Ce știi despre fata naturalistă numită Juillenne Milone?

Oracolul lasă ochii în jos, și Katharine se uită la Pietyr, care dă din cap discret.

— Toată lumea a auzit de naturalista cu blestemul legiunii, spune Theodora. După ce te-a atacat în pădurile din Wolf Spring, vestea s-a răspândit repede. Și după ce a apărut în mijlocul

duelului, faima ei a continuat să crească.

— Și acum?

— Acum strânge oameni care să lupte pentru cauza ei.

— Deci e într-adevăr Jules Milone?

Theodora clatină din cap.

— Asta, regina mea, nu am văzut.

— Dar ai văzut că luptă pentru coroana mea.

Clarvăzătoarea ridică spre ea o privire gravă, iar Katharine se apleacă în față, ca femeia să vadă mai bine linia neagră tatuată pe fruntea ei.

— Cum e posibil așa ceva? Cum poate să încerce să se așeze în locul meu, când ea nu e regină? Când nu provine din stirpea Zeiței?

— Unii spun că Zeița a abandonat reginele din stirpea ei.

— Așa spune profeția? o întreabă Pietyr, și Theodora își mută privirea spre el. Am auzit că ar fi o profeție.

— Jules Milone a fost odinioară regină, și ar putea să fie din nou.

Membrii Consiliului Negru încep să murmure, făcând gesturi de neîncredere.

— *Sau*, continuă oracolul, ar putea fi blestemul nostru.

Katharine își îndreaptă spatele. De la masa consiliului se aud exclamații înăbușite. Dar Theodora Lermont se mulțumește să ridice din umeri.

— Regina noastră sau blestemul nostru, spune ea. Sau ambele. Și dacă va fi așa, nimeni n-o poate opri. Nici Consiliul Negru. Nici Marea Preoteasă. Se uită în ochii lui Katharine: Nici tu.

Katharine își pune mâna pe burtă, fiindcă reginele moarte încep să se vaiete. Coroana e tot ce vor. Coroana e tot ce sunt ele. Dacă ea ar pierde coroana, ele ar părăsi-o. S-ar strecura afară prin porii ei, și atunci ea ce ar mai avea? Cum ar putea să mai recâștige ce a avut?

— Ce legătură are ea cu ceața? o întreabă Katharine pe un ton dur. Din cauza ei se ridică ceața?

— Ceața? Theodora ridică din sprâncene. Nu știu nimic.

— Măcar poți să-mi spui cum de Jules Milone poartă blestemul legiunii fără să-și piardă mințile?

— Nici despre asta nu pot să-ți spun nimic.

Katharine își aruncă brațele în lături. Se uită la consiliu, la Bree și la Luca. Se străduise. Trebuie să-și dea seama și ele de asta.

— Îmi pare rău, regină Katharine. Îmi pare rău că te nemulțumesc.

Katharine își mișcă încheietura mâinii, simțind sticluta cu toxina Nataliei, pe care o are ascunsă în mânecă.

— Nu m-ai nemulțumit. Întoarce-te în camera care ți-a fost pregătită. Odihnește-te. O să vin mai târziu să-mi citești viitorul. Abia aștept să-l aud.

Theodora se înclină și se întoarce să plece. Katharine îi studiază fiecare mișcare, întrebându-se dacă harul viziunii pe care îl are această femeie i-a dezvăluit adevăratele intenții ale reginei. Se pare că nu.

— Asta e tot? întreabă vărul Lucian. Pentru asta am așteptat atât?

— Nu, nu e tot, spune Katharine. Îi face semn lui Pietyr și acesta se apropie de ea imediat. Să pui gardieni la ușa ei. S-o lase să se plimbe, dacă vrea, dar să nu îi dea voie să iasă din Volroy. Voi avea răspunsurile pe care le vreau, Lucian. Toți le vom avea.

În seara aceea, Katharine se duce în camera oracolului cu cina așezată pe farfurii de argint acoperite.

— Regină Katharine. Theodora face o plecăciune adâncă. Este o onoare să iau cina cu tine. Ni se vor alătura și ceilalți membri ai consiliului?

— Nu în seara asta, spune Katharine, gândindu-se la Bree și simțindu-se vinovată dintr-un oarecare motiv. În seara asta îmi voi păstra oracolul doar pentru mine.

Se așază și servitorii descoperă farfuriile: o supă palidă, de dovleac de toamnă, cu aspect plăcut, găini aurii, fripte, pline de ierburi aromatice, și un desert alcătuit din cremă de lapte și ou cu fructe conservate. Servitorii le umplu cupele cu vin și apă

și taie pâinea. Apoi pleacă și închid bine ușa în urma lor.

— I-aș fi cerut companionului meu, Pietyr Renard, să stea cu noi, sau lui Genevieve Arron. Întotdeauna au fost fascinați de harul viziunii. Dar ei sunt crescuți ca toxici, și se întunecă la față când văd mâncare neotrăvită. Katharine face un gest spre farfurii. Mie mi se pare teribil de nepoliticos. Dar nu reușesc să-i dezvolt.

— Harul toxicilor a devenit puternic. Chiar și copiii lor se nasc cu imunitate. Să te naști cu un har care te face imun la otrăvuri mortale... Au tot dreptul să fie mândri. Este ceva sacru.

— Cum sacre sunt toate harurile, spune repede Katharine. Le voi insufla un mai mare respect pentru celelalte haruri.

— Să arunc acum oasele? întreabă Theodora.

— După cină, poate. Nu vrem să se răcească mâncarea.

Katharine îi face semn musafirei să mănânce, simțind greutatea sticlei cu otravă ascunse în mână.

Theodora se uită fix la ea. Nu e vreo proastă. Știe ce urmează. După câteva clipe lungi, ia o bucată de pâine și o înmoaie în supă.

— Îmi pare rău că nu ți-am putut fi de mai mult ajutor.

Se întoarce spre găină și rupe cu degetele o bucată de piept.

— Nu e nimic. O să-mi fii.

Femeia mestecă foarte încet, înspăimântată de fiecare îmbucătură. Dar înghite iar și iar. Ce curajoasă e! I se pare uimitor s-o privească, deși mâncarea încă nu e contaminată.

— Știi că niciodată nu mi-am dorit o domnie cu probleme, spune Katharine, apoi își ia farfuria de argint și începe să mănânce. Nu sunt monstrul acela despre care ai auzit. Nu sunt Moarta-Vie, așa cum se spune. Surorile mele au fost cele care au trădat. Niște prefăcute îmbrăcate în rochie neagră – sau în pantaloni, după caz. Dar insula nu mi-a dat nicio șansă. Oamenii au început să se răscoale imediat cum am luat coroana. Ceața vine după mine, ca și cum însăși Zeița ar veni după mine. Katharine rupe o fâșie de carne. Ei bine, n-are decât să fie de partea naturalistei. Oricum, nu din voința Zeiței am fost încoronată.

— Dacă nu din voința ei, întreabă Theodora, atunci a cui?

Katharine așază sticluța cu otravă în poală. Apoi întinde mâna după cupa cu vin.

— Este adevărat că oracolele s-au aliat cu răsculații?

— Nu știu nimic de vreo alianță, spune Theodora și strânge din buze.

— Atunci de ce au refuzat să vină? De ce am fost nevoită să te aduc aici cu forța?

— Poate pentru că toți de pe insulă se tem de

tine.

Mai ia o bucatică de pâine cu supă.

Katharine aduce sticluța spre marginea mânecii. Delir agreabil, în sticluță violet. Delir agreabil și moarte.

— Ai niște ochi atât de blânzi, doamnă Lermont. Mi-ar fi plăcut să-mi spui adevărul.

Bea puțin vin și pune cupa pe masă, trecând cu mâna peste cupele Theodorei. A devenit foarte pricepută la asta, și toxina se amestecă nevăzută în apa și vinul Theodorei. E atât de simplu, încât picură toxină în toate farfuriile, câteva picături în supa de dovleac și mai multe picături strălucitoare în crema de lapte. E atât de multă toxină în mâncare, încât delirul începe să se instaleze încă înainte de a se ajunge la desert, și Theodora începe să râdă.

— E ceva amuzant?

— Nu.

Își tamponează fruntea cu mâneca și se calmează, ca să ia o gură de apă.

— Doar că e atât de ciudat că tuturor ne e frică de tine. Poveștile acelea care se spun – cu Moarta-Vie – și tu ești o ființă atât de micuță. Și tânără. Aproape un copil.

— Toate reginele sunt tinere la un moment dat. Ai zice că Jules Milone și tovarășii ei ar trebui să știe asta. Dar poate nici nu e cu adevărat Jules Milone. Poate că adevărata Jules Milone s-a înecat

cu surorile mele în furtuna trimisă de Zeiță.

— Nu, ea e. Am văzut cu ochii mei în viziunile pe care le-am avut. Cu un ochi verde și unul albastru și cu puma care o urmărește ca o umbră. Unii spun că atunci când va ajunge la tron, ochiul albastru se va face negru, dar asta e o absurditate.

— E o absurditate să spui că poate fi regină, când ea nu e regină. Când nu poate naște triplete.

Katharine își termină cupa cu vin și își mai toarnă o porție. Nici ea nu poate avea triplete, iar la gândul acesta, gustul cărnii de găină începe să semene cu gustul lemnului.

Theodora ridică din umeri.

— Profeția spune: „a fost odată regină și ar putea fi din nou”. Niciodată nu e ușor să interpretezi o profeție. Dar lumea crede. Este naturalistă și are harul războiului. Și ambele haruri sunt la fel de puternice ca ale unei regine.

— Cum așa? întreabă Katharine. Cum poate fi puternică precum o regină când poartă blestemul legiunii? De ce nu și-a pierdut mințile?

Oracolul se uită la ea, cu o expresie serioasă. Apoi izbucnește în hohote de râs. Nu are un efect constant toxina asta. Și Katharine nu are idee cât timp va dura efectul.

— Dar tu ești o fată drăguță, spune Theodora, chicotind. Ești dulce și amabilă și mi-ai oferit o cameră confortabilă. Vorbești despre toate harurile cu același respect. Își mijește ușor ochiul stâng.

Chiar ai cumpărat-o pe Marea Preoteasă cu un loc în consiliu?

Katharine împinge spre ea castronul cu cremă de lapte.

— Mănâncă puțin desert ca să mai dilueze vinul din stomac. Cred că ai băut cam mult.

— Da, da. Theodora ia o lingură cu vârf. Iartă-mă!

— De ce vor oamenii să mă detroneze?

— Le e teamă că nu ești regina potrivită. Că nu ai fost niciodată destinată să ajungi la tron.

— Și Juillenne Milone a fost destinată?

— Poate că oricine ar fi mai bun ca un toxic.

— Și dacă își pierde mințile? Nu poți vedea asta, dacă își va pierde mințile?

Theodora pune cotul pe masă. Începe să pară obosită. Capul îi atârnă. Pare că îi e greu să înghită chiar și crema.

— Nu pot să văd. Dar magia joasă va rezista. Vezi tu, mama ei i-a legat blestemul. Cu sânge. Așa că blestemul este ținut sub control și cele două haruri pot să se manifeste.

Katharine se reazemă de spătarul scaunului. O mai văzuse pe mama asta. La Wolf Spring, în timpul festivalului de Solstițiu. Stătea în picioare, la malul apei, când aruncau ghirlande, înainte ca ea să le provoace pe surori la Vânătoarea Reginelor. Madrigal Milone era numele ei. Foarte tânără pentru o fiică de șaisprezece ani. Foarte frumoasă,

ca să-i fie mamă unei fete atât de nesărate ca Jules.

— Dacă mama moare, atunci blestemul este dezlegat?

Oracolul deschide ochii larg.

— Nimeni nu poate ști. Nicio ființă care a purtat blestemul legiunii nu a trăit atât de mult fără să fie afectată de el. Unii ar vrea ca blestemul să fie dezlegat. Unii spun că așa ar deveni și mai puternică.

— Unde e acum Jules Milone? o întreabă Katharine, dar Theodora clatină din cap.

Poate chiar nu știe. Sau poate chiar și toxinele Nataliei au limitele lor.

— Unde e mama ei?

Ochii Theodorei își pierde concentrarea și chipul îi devine nemișcat, dovadă că harul viziunii începe să lucreze.

— Dacă pleci acum, o s-o prinzi în munți, călărind spre sud, spre Wolf Spring.

Viziunea se termină și Theodora clipește des din ochi, ca și cum ar fi confuză.

Katharine strigă peste umăr și un servitor deschide ușa.

— Du-te la Consiliul Negru. Spune-le să îi trimită în munți pe cei mai rapizi mesageri și pe cei mai buni vânători, promițându-le o recompensă dacă o aduc pe Madrigal Milone. O recompensă grasă, dacă mi-o aduc vie.

După ce servitorul pleacă, Katharine se întoarce

spre Theodora, ai cărei ochi începuseră să se rotească. Toxina ajunsese în faza finală, grotescă, inducându-i stări contrastante, făcând-o să zâmbească și să se înfricoșeze.

— Mai poți să-mi spui și altceva? Despre ceață? De ce se ridică? De ce s-a întors împotriva propriei sale insule?

Oracolul se uită în jos și ascultă. Își strânge tâmpile în mâini, mânjindu-le cu cremă de ou.

— Regina Albastră a venit. Regina Albastră! Regina Illiann!

— De ce? întreabă Katharine. Ce vrea?

Dar oracolul nu mai poate vorbi. Doar plânge și țipă. Toxina devenise acum un spectacol, și Katharine toarnă vin în ambele cupe.

— Ia o gură, spune ea cu blândețe.

— Nu cred că pot.

— Poți. Katharine ia cupa în mână. Se așază lângă Theodora și o ajută să țină cupa, strângând în mâinile ei degetele reci ale femeii. O să te simți mai bine.

— Tu ai făcut asta, spune Theodora.

Apoi icnește și scoate un hohot de râs care seamănă cu răgetul unui măgar.

Revolta

Katharine o ține strâns de umeri.

— Eu am făcut-o. Așa că voi sta și voi vorbi cu tine până la sfârșit.

REVOLTA

PE CONTINENT

Lui Arsinoe îi ia mai mult decât și-ar fi dorit să strângă banii de care are nevoie pentru a închiria un vas care s-o ducă pe insulă. Dar, în sfârșit, ziua aceea venise. După ce a adunat banii pe care îi obținuse după ce își pusese o beretă și lucrase pe post de comisionar, și după ce fusese de două ori tentată să șterpelească măcar una dintre broșele doamnei Chatworth, ca s-o vândă, acum e singură în port și se pregătește de îmbarcare. De data asta fără Mirabella și fără Billy. Vor fi mai în siguranță aici.

— Și n-o să fiu plecată prea mult timp, șoptește ea și strânge în pumn monedele.

Pe docuri se strecoară printre lucrători, căutând un căpitan mai liber. E o zi aglomerată, portul e plin de bărbați și nu se vede nicio femeie. Ține capul plecat, cu șapca trasă peste ochi, dar cel puțin nu trăiește pe vremea lui Daphne, ca să mai aibă parte și de superstiția conform căreia aduce ghinion să ai o fată la bord. Îndeasă banii în buzunar și trece pe lângă ambarcațiuni. Nu trebuie să fie cine știe ce barcă. Nici măcar nu trebuie să fie mare. De data asta nu va încerca să se lupte cu ceața. Orice căpitan care are un echipaj disponibil va accepta să o ducă unde vrea ea.

S-ar mulțumi chiar și cu o barcă cu doi vâslași zdraveni.

— Scuzați-mă, domnule.

Bărbatul cu haina verde de lână se întoarce brusc, deși nu făcea altceva decât să-și umple pipa.

— Ce e, băiete? Tresare când vede cine e, sau poate tresare văzându-i cicatricele. Sau domnișoară. Ce pot să fac pentru dumneata, domnișoară?

— Vreau să închiriez o barcă, spune ea. Pentru un drum scurt.

— Un drum scurt, până unde?

Arsinoe ezită.

— Am nevoie de o barcă pentru un drum scurt cu un echipaj *discret*.

El mijeste ochii. Când vede că ea rămâne fermă pe poziție, bagă pipa în gură.

— Te duc eu cu băieții mei, dar va trebui să vii mâine.

— Mâine?

— Da. În după-amiaza asta trebuie să repar niște năvoade. Dacă vii mâine, cam pe la aceeași oră, o să avem deja năvoadele descărcate și le spun băieților să rămână.

Arsinoe se uită spre docuri. Sunt atât de multe ambarcațiuni, dar unele sunt foarte mari, iar altele s-au golit deja în scurta perioadă în care a stat aici. Scoate banii din buzunar.

— Dacă îți dau tot ce am, strângi câțiva oameni și mă duci acum? Nu durează mult drumul până acolo, îți promit.

— Nu știu... Dar care-i graba, domnișoară?

Însă până să apuce să inventeze o minciună, aude fluieratul cunoscut al lui Billy.

— Dacă nu vrea, spune-i că-i dai dublu.

Billy și Mirabella înaintează cu pași siguri pe docuri. Căpitanul își îndreaptă umerii când Billy îi întinde mâna și se prezintă.

— Poate doriți să-mi spuneți despre ce e vorba, conașule Chatworth? Căpitanul se uită la Arsinoe, suspicios. N-ar trebui să plece cu barca?

Arsinoe se uită urât la el și scuipă în apă.

— Mă tem că singură, nu, spune Billy. Eu sunt logodnicul ei, iar aceasta este sora ei, și vom pleca împreună.

Pune alți bani în mâna căpitanului, iar acesta ridică din umeri.

— Mă duc să-i adun pe băieți.

După ce rămân singuri, Arsinoe îi împinge pe Billy și pe Mirabella sus, pe docuri.

— Ce faceți aici?

— Venim cu tine, spune Mirabella și îi împinge în piept un mic sac de voiaj. Și măcar noi ne-am adus aminte să ne facem bagajul.

— Dacă plecam cu bagaj, v-ați fi dat seama ce vreau să fac. Și nu mi-ați spus voi că e o idee proastă?

— Chiar e o idee proastă. Odată ce ajungem pe insulă, probabil nu vom mai putea pleca niciodată. Mirabella o ia de umeri. Te rog! Nu pleca! Fiindcă

știi că nu putem să te lăsăm să pleci singură.

— De-asta nici nu v-am spus. Nu mă duc ca să rămân acolo. Mă strecor pe insulă, mă duc la Muntele Horn să văd ce vor Daphne și Regina Albastră, apoi mă întorc aici.

— Dacă poți să te întorci, spune Billy, inspectând barca pescărească pe care o închiriaseră. Data trecută Mira a trebuit să se lupte cu furtuna Zeiței, ai uitat?

— N-o să fie ca data trecută.

— De unde știi?

— Pur și simplu, știu.

— Țsta nu e un răspuns. Tocmai de aceea venim cu tine. Mirabella își strânge poalele rochiei și sare peste balustradă. Și ca să ne asigurăm că te ții de cuvânt. Intrăm pe nesimțite, ieșim pe nesimțite.

— Intrăm pe nesimțite, ieșim pe nesimțite, murmură Arsinoe și urcă în barcă.

Barca și-a ridicat pânzele în mai puțin de o oră. La început, oamenii din echipaj erau nemulțumiți, dar dispoziția lor s-a schimbat în curând când au văzut suma mare de bani și când au auzit că e vorba despre un drum relativ simplu. Și când au văzut chipul drăgălaș al Mirabellei.

Arsinoe se uită peste bord la valurile care se sparg de coca bărcii, în timp ce stă pe punte cu Mirabella. Nu e cine știe ce barcă. În mod sigur nu se compară cu vasul mare cu care veniseră.

— Harul tău a început să revină? întreabă ea. Îl simți?

— Nu. Și chiar dacă ajungem pe insulă, cine știe cât va dura până va reveni. Sau dacă va reveni. Sunt multe lucruri pe care noi, niște regine dezertoare, nu le știm. O trage pe Arsinoe de pe marginea balustradei. Dar ce știi sigur e că nu avem nimic cu care să luptăm împotriva unei alte furtuni. Așa că ai face bine să speri că ceața ne va lăsa să trecem.

— Așa voi face, spune Arsinoe.

Billy le-a spus oamenilor să iasă din golf prin sud-est. Nu din direcția aceea veniseră, dar asta nu are importanță. Magia insulei îi va găsi dacă îi vrea.

— Presupun că ești supărată pe mine, spune Arsinoe.

— Presupun că sunt.

Buzele Mirabellei sunt strânse și, cu cât vorbește mai mult, cu atât mai mult își arată furia.

— Să te strecuri așa, pe furiș. Să te pregătești de plecare fără să spui un cuvânt. Să tratezi povestea asta ca pe un joc, când am putea muri cu toții.

— Știi că nu e un joc. Nu ți-am spus pentru că nu voiam să vii. Nu trebuia să vii.

— Ba trebuia.

— Ba nu, nu trebuia. Am supraviețuit șaisprezece ani fără să ai tu grijă de mine. Am supraviețuit unei lovitură de săgeată. Unei otrăviri.

— Tu ești o toxică.

— Nu știam asta. Am supraviețuit și când m-ai lovit tu cu fulgerul! O împunge cu degetul în umăr pe sora ei. Ți-am salvat viața la duel. Datorită mie am evadat noi din temniță! Așa că dacă vrei să vorbim despre cine salvează pe cine...

Mirabella începe să râdă și o îmbrânțește ușor.

— Obrăznicătură! Și tu te-ai fi înecat la primul val care ne-a lovit.

Zâmbetul ei se șterge.

— Dar... nu am venit doar ca să am grijă de tine. Deși sunt convinsă că va fi nevoie și de asta.

Arsinoe se strâmbă.

— Am venit pentru că, dacă ai dreptate, și dacă e într-adevăr ceva în neregulă pe insulă, atunci... e responsabilitatea noastră, nu-i așa? Să facem ce putem. Suntem încă de pe insulă; suntem încă reginele ei.

— Nu, nu mai suntem, spune Arsinoe, posomorâtă. Exact modul ăsta de gândire ne va aduce pieirea.

— Încă o mai visezi pe Daphne?

Ea clatină din cap. Nu mai avusese niciun vis de când se hotărâse să se întoarcă pe Fennbirn. Asta, mai mult ca orice, îi spune că face ce trebuie.

— Tu ai început să visezi?

— Nu, răspunde Mirabella. Încă vorbește numai cu tine. Își încrucișează brațele la piept și dă din cap spre Billy, care se apropie din celălalt capăt al bărcii. După cum bănuiești, probabil că asta e o

capcană. Probabil că o să ne arunce direct în ghearele surioarei noastre.

— Ai și tu puțină încredere, spune Arsinoe, în timp ce Mirabella se îndepărtează.

— Două regine mor. Așa e regula.

— Nu spune asta! strigă Arsinoe după ea, apoi se întoarce și bate cu pumnul în balustradă. De ce spune asta?

— Cred că glumea.

Billy se reazemă de balustradă. Sparge o nucă și i-o întinde.

— Nu, mulțumesc. De unde le ai?

— Căpitanul are. I-am dat atât de mulți bani pentru un drum de o jumătate de zi, încât bănuiesc că s-a simțit dator să ne dea o gustare.

— Ești binedispus. N-ai de gând să-mi faci și tu morală?

El ridică din umeri.

— Sunt convins că Mirabella s-a ocupat de asta. O să fie o cumnată foarte bună, într-o zi. Te va pune la punct în locul meu.

Arsinoe se strâmbă. Apoi își strecoară degetele prin părul lui de la tâmpile. E mai lung acum decât era când s-au întâlnit prima oară, suficient de lung ca să fluture în vântul puternic care bate pe mare. A spus că e logodnicul ei atunci când a aranjat închirierea bărcii. O simplă minciună, știa și ea, dar tot a simțit în capul pieptului o undă de plăcere.

— Îmi pare rău că te târăsc în povestea asta. Că te iau de lângă mama și sora ta.

— Să nu-ți pară. Le-am spus că mă duc să-l caut pe tata ca să-l aduc înapoi. Nici nu puteau să fie mai încântate. Billy zâmbește, poate puțin cam amar. Dar este periculos, Arsinoe. Și ai fost nebună să încerci să faci asta singură.

— Periculos, repetă Arsinoe și strâmbă din buze.

— Fennbirn e un loc periculos. Nu poți să negi asta. Nu după câte am pierdut.

— Insula e un loc la fel de sigur cum este și acesta.

Face semn cu capul spre continent.

— Nu poți să le compari. Aici nu ne obligăm fetele să se bată pe viață și pe moarte...

— Poate că nu. Dar dacă aş rămâne acolo singură, fără tine, ar fi posibil să fiu omorâtă. Fetele ca mine trebuie să fie ucise în fiecare zi.

— Arsinoe...

— Poate nu executate. Dar, oricum, omorâte. Chiar în clipa asta, acolo, o fată ca mine este închisă undeva, ca să fie uitată, sau este aruncată pe stradă, să moară de foame. Umilită atât de tare, încât nimănui nu-i pasă ce se întâmplă cu ea. Înghite în sec și adaugă: Prefer să-mi înfigă Katharine pumnalul în spate.

Billy clipește des din ochi și se desprinde de balustradă.

— Nu știu cum am putea să avem un viitor aici,

când tu gândești așa.

— Nu am vrut să spun că nu pot să...

Se oprește. Pericole sunt în ambele locuri. Pericole sunt peste tot. Dar acum, pe mare, înaintând spre insulă, are senzația că se întoarce acasă.

— Poate că, pur și simplu, eu fac parte din insulă, iar tu faci parte din continent.

Rămân amândoi unul lângă altul, șocați. Ea ar vrea să-și ia cuvintele înapoi. Dar și dacă le-ar putea lua înapoi, tot sunt adevărate.

El își strecoară degetele printre degetele ei.

— Și dacă ne-am duce în altă parte?

— În altă parte?

— Într-un cu totul alt loc. Dacă ai putea să treci de ceață ca să ajungi într-un alt loc, unde ai vrea să ajungi?

Ea se gândește doar o clipă.

— În Centra.

— În Centra. Bun. Am auzit că e frumos, și n-am fost niciodată acolo. Am putea să ne ducem acolo după ce terminăm cu povestea asta. După ce tata se întoarce și nu mai suntem în pericol de a ne pierde casa. Am putea merge în Centra și acolo s-o luăm de la capăt.

Arsinoe zâmbește.

— Sună bine. Îmi aduce aminte de ce ne spunea Joseph mie și lui Jules. Că vom avea parte de un final fericit.

Cu toate că nu era aceeași barcă în care veniseră, privirea ei se îndreaptă spre locul de pe punte în care Joseph zăcuse mort în brațele lui Jules. Aproape că-l și vede, cu fața palidă, cu sângele spălat de apele mării, încât parcă îi fusese și mai greu să creadă că murise. *Jules în garda reginei și el în consiliul meu.*

Îl ia în brațe pe Billy și îl strânge cu putere. Peste umărul lui se vede cerul încă senin. Dar nu va mai dura mult și vor ajunge la ceață.

BLACK COTTAGE

Jules, Caragh și Emilia stau în picioare la o fereastră de la Black Cottage, uitându-se la Mathilde, care privește într-un mic foc pe care îl făcuse pe pământ. În dimineața aceea căzuse prima zăpadă. Se curățau cerurile, spusese Mathilde. Asta însemna o noapte bună pentru viziuni. O noapte bună pentru a vedea ce le așteaptă, acum, că urmau să-și continue călătoria.

— Unde e Willa? întreabă Jules. E în casă, cu Fenn?

— Probabil, răspunde Caragh. Chiar ține la copilul ăla. Dar mai mult decât asta, nu îi place deloc harul viziunii. Prezența unui oracol aici o neliniștește.

În curte, focul topește zăpada proaspătă, desenând un cerc perfect, iar Mathilde se ghemuiește, sprijinită în degetele de la picioare, în genunchi și în mâini. Uneori pare că vorbește cu flăcările. Alteori pare să cânte. Nu o pot auzi prin geamul ferestrei și nu pot vedea ceea ce vede ea. Pentru Jules, Caragh și Emilia, flăcările sunt doar flăcări.

— Ești sigură că o să vă descurcați? întreabă Emilia. Voi două cu micuțul, până se întoarce mama lui Jules?

— Eu cred că da. Amândouă suntem moașe.

Emilia își rotește un umăr, ca să-și mai

potolească durerea dată de o vânătaie pe care i-o făcuse Jules când se antrenaseră cu niște săbii groase de lemn, în vreme ce ninge.

Caragh se apleacă și îl bate ușor pe spate pe ogarul brun.

— Să mergem la bucătărie ca să pregătim masa de seară. Și să vorbesc un moment cu nepoata mea.

Emilia o împinge pe Jules.

— Du-te. Eu plec în pădure, după potârnicchi. Ai putea să trimiți câteva spre mine, dacă harul tău poate ajunge atât de departe. Zâmbește, dar imediat după aceea se încruntă. Dacă mă gândesc mai bine, nu le mai trimite. Nu pot să le dobor când ele vin să-mi sară în brațe.

— De ce n-o iei și pe Camden? I-ar prinde bine să alerge puțin.

Emilia dă din cap. Părul ei negru este despletit și ciufulit; pare la fel de agitat și gata de plecare ca și Emilia însăși.

— Bine. Dar să faceți ceva gustos. N-o să mai mănânc multă vreme la voi. Regina mea.

— Nu-mi mai spune așa!

Emilia o plesnește în joacă.

— Am impresia că începe să-ți placă.

Afară, lângă foc, Mathilde suflă fumul și pune în flăcări ierburi și ambră albăstruie. Își dă părul pe spate, iar coada ei albă, împletită, stă țeapănă în aerul rece al serii.

În bucătărie, Caragh rupe în bucăți un fileu mare

de pește afumat.

— Masa din seara asta i-o datorăm lui Braddock.

— Da? L-a prins pentru noi, așa-i?

Caragh pufnește.

— Nu. Și, ca să spun drept, e din ce în ce mai greu să iau un pește de la el.

Face semn spre dulap, și Jules se apucă să taie legumele.

— Cât crezi că va dura până când se va întoarce Madrigal? întreabă Jules.

Unicul răspuns dat de Caragh e un ridicat ușor din sprâncene.

— Vrei să te duci în cămară să aduci untul și smântână?

— Tu ai mai multă încredere în ea ca mine.

Jules așază untul și urciorul cu smântână pe dulap, ca mătușa Caragh să le pună la mâncare. Se uită atent la ea, dar mătușa ei nu face altceva decât să scoată dintr-un dulap un săculeț de făină. Poate pentru biscuiți.

— Nu trebuia s-o lași să plece.

— Jules, spune Caragh cu asprime. Cine sunt eu, să-i spun surorii mele ce să facă și ce să nu facă? Unde să se ducă și unde să nu se ducă? Caragh începe să măsoare făina și untura. Emilia ta e foarte grăbită. Mă întreb dacă așa sunt toți războinicii. Așa de dornici să lupte.

— Bunica mereu îmi spunea că am cel mai rău temperament văzut vreodată de ea.

— Da, așa spunea Cait.

Se uită una la alta, amintindu-și de farfuriile sparte și de certurile trecute. Întrebându-se cât din acest comportament putea fi atribuit harului legat al războiului și cât copilului căruia îi plăcea, pur și simplu, să țipe.

— Deci, spune Jules. Despre ce voiai să-mi vorbești?

Ia în mână legumele pe care le tocuse și le pune în vasul cu mâncare atârnat deasupra focului, după care adaugă o măsură de supă de pește. Dar când se întoarce, mătușa ei stă nemișcată și se uită cu ochii goi la cuțitul de pe tocător.

— Mătușă Caragh?

— Nu știu cum să-ți spun asta, Jules, așa că o să-ți-o spun direct. A mai fost o profeție în noaptea aceea, după ce oracolul a văzut că porți blestemul legiunii. Caragh își îndreaptă spatele și se uită în ochii ei. După ce oracolul a văzut că porți blestemul legiunii, ne-a spus să te înecăm. Sau să te lăsăm în pădure, să te mănânce animalele. Așa se face de obicei când se descoperă acest blestem. Dar Madrigal a refuzat. A plâns. Am plâns și eu. Oracolul a încercat să te ia din brațele mamei tale. Și după ce te-a luat, a mai avut o viziune.

— Încă o viziune?

— O viziune diferită de prima. Caragh se încruntă. Când a descoperit că ai blestemul legiunii, a fost ca un vraci care descoperă un os

rupt, sau ca un călăreț care găsește chișița umflată a unui cal. A doua oară a fost ca o transă. Caragh se uită la Jules cu o privire gravă. A spus că tu vei fi căderea insulei.

În prima clipă, Jules are impresia că nu a auzit bine.

— Căderea insulei? Râde. E ridicol!

— Așa a spus.

— Ei, e o glumă, ceva.

— Ar putea să nu însemne nimic. Profețiile au multe semnificații. De multe ori, semnificația nu e cea pe care oamenii cred că o au.

Jules ia un cartof și începe să-l taie bucăți. Căderea insulei. Lama cuțitului ei se mișcă mai încet.

— Sau poate că deja s-a împlinit, spune ea. Am fost acolo când s-a ratat Anul Ascensiunii. Când s-a rupt linia reginelor. Am fost acolo și le-am ajutat să fugă. Poate că la asta se referea profeția.

— Probabil. Iar acum vei sta în fruntea unei armate care luptă împotriva lui Katharine, regina disprețuită chiar și de ceața care ne protejează.

— Da, șoptește Jules.

— Asta numai dacă nu greșești, spune Caragh, iar ceața se ridică de fapt tocmai din cauza ta.

Jules se oprește. Profeția se înșală. Revolta e dreaptă. Trebuie să fie dreaptă, pentru că, în ciuda voinței sale, a cucerit-o și i-a dat speranță.

Se uită pe geam la Mathilde.

— Mathilde mi-a spus ceva când eram în Bastian City. Mi-a spus că oracolul care a văzut blestemul meu nu s-a mai întors niciodată.

Caragh mai pune legume în oală. Strânge din buze.

— A omorât-o Cait? întreabă Jules. A omorât-o, ca să tacă?

— Da, răspunde Caragh.

— Cum?

— Nu contează nici cum și nu contează nici unde am îngropat-o. Nu va fi niciodată găsită. I-am oferit bani. Tot ce aveam. Dar nu a vrut să-i ia.

Jules ține strâns cuțitul, ca să nu îi tremure în mână. Ca harul războiului să nu îl înfigă până la plăsele în peretele de la Black Cottage. Nu poate să se uite la mătușa ei. Nu poate să se gândească la Cait. Atât de mult întuneric e în jurul nașterii ei. Atât de multă moarte.

— Mereu îmi spuneai cât sunt de binecuvântată.

— Ai fost. Aceasta a fost crima noastră, Jules. Nu a ta. Nu am vrut să-ți spun. Nu voiam să porți povara asta.

— Întotdeauna cineva trebuie să plătească.

Caragh și Juniper tresar la cuvintele lui Mathilde, care apăruse pe neașteptate în cadrul ușii.

— Mathilde! șoptește Jules. Eram gata să-ți arunc cuțitul ăsta în cap.

Ochii oracolului sunt goi. Juniper se apropie

încet de ea și începe s-o adulmece. Îi pune laba pe genunchi, apoi sare cu labele pe pieptul ei.

— Ah, face Mathilde și îl apucă pe ogar de umeri.

— Te simți bine?

— Sunt bine. Unde e Emilia?

— E afară, vânează împreună cu Camden.

— Ad-o înapoi. Adu-le pe amândouă înapoi. Am avut o viziune. Trebuie să-i adunăm pe rebeli acum și să ne întoarcem la Sunpool. Mathilde îl pune delicat pe Juniper înapoi pe pământ și se întoarce s-o ia pe Jules de mână. Ea știe. Regina știe. Și vine încoace.

— Cum așa? Cum de știe?

— Știe, pentru că o are captivă pe mama ta.

PE MARE

— Cât mai mergem? întreabă căpitanul.

— Nu mult, răspunde Billy, dar nu pare prea sigur de el.

Merseseră toată după-amiaza, se făcuse seară, și nu se vedea nici urmă de insulă.

— Am mers prea mult? întreabă Arsinoe. Nu vine ceața după noi?

— Tu ar trebui să știi mai bine ca mine, spune Mirabella. Tu ai mers de mai multe ori prin ceață.

Și cel mai bine ar trebui să știe Billy, fiindcă navigase prin ceață de mult mai multe ori decât ele.

— Parcă ați zis că o să fie un drum de câteva ore, spune căpitanul. Pentru asta ați plătit, am mers cât am mers, dar acum trebuie să ne întoarcem.

— Încă puțin! Arsinoe se duce la proră și se apleacă peste bord. O să știu când o s-o văd.

— Ce să vezi? Nu e nimic de văzut aici! În direcția aia, până la Valostra, nu mai e nimic.

Billy se apropie și el de balustrada peste care stau aplecate ea și Mirabella.

— N-o să-i mai pot ține mult aici, spune. Va trebui să ne întoarcem. O să mai încercăm mâine.

Arsinoe scrâșnește din dinți. El încearcă să pară trist, dar în vocea lui se simte o mare ușurare.

— Priviți!

Mirabella arată cu mâna. Deși cu o clipă în urmă orizontul fusese senin, acum în fața lor s-a ridicat o

ceață alburie, de la mare la cer. Sub picioarele lor, mica ambarcațiune începe să se legene, și cei trei îi aud pe căpitan și pe puținii lui oameni cum încep să mormăie, nedumeriți.

— O furtună? Va trebui s-o ocolim.

— Nu. Arsinoe întinde mâna în față. Drept prin ea. Drept prin ea!

Se cufundă în ceață.

Este atât de densă, încât Arsinoe nu o vede pe Mirabella, deși stă chiar lângă ea, și are impresia că dacă inspiră acum, ceața i se va lipi de plămâni și o va înăbuși.

— Ce se întâmplă? țipă căpitanul din ceață, când vântul încetează să bată. Verificați pânzele!

Mirabella și Billy o apucă pe Arsinoe de mână.

— Asta... nu e ca de obicei, șoptește Billy.

Dar nu e nici ca atunci când au fugit. Ceața aceasta e densă și foarte albă. Nu tună, nu plouă, iar apa e atât de nemișcată, încât barca abia dacă se leagănă. Dar durează prea mult.

Ceva mare ridică în aer stropi mulți la babord, și Arsinoe se înfioară, imaginându-și că este regina întunecată care capătă formă în mijlocul ceții. În urechile ei, fiecare val pare să fie mișcarea umbrei, ca o coadă de sirenă care lovește iar și iar apele adânci și tulburi.

— Unde crezi că ne va duce? întreabă Mirabella.

Pentru că ceața îi poate duce oriunde.

— Nu m-am gândit niciodată la asta, recunoaște

Arsinoe. Probabil pentru că mi-am imaginat că o să trec de ea și o să ajung direct la Wolf Spring.

— Iar eu m-am gândit la Rolanth. Când adevărul e că am putea ieși din ceață trezindu-ne față în față cu turnurile de la Volroy.

— Sau am putea să nu ieșim deloc din ceață, propune Billy o altă variantă.

Arsinoe înghite în sec. Nimeni pe barcă nu mai vorbește. Până și barca încetase să mai scârțâie.

Daphne. În ce m-ai atras?

— Acolo, spune Mirabella, dar ceața e prea opacă să se vadă ceva sau în ce direcție arată Mirabella. Nu vedeți?

Arsinoe se întoarce. Înaltă capul și își înăbușă un strigăt. Regina Albastră e chiar deasupra lor. O siluetă neagră care iese din ceața albă.

— A fost mereu acolo? murmură Billy, în timp ce umbra ridică un braț lung și puternic.

Iar ceața se împrăștie.

Toți trei expiră adânc și se sprijină de balustradă. Apoi încep să râdă, ușurați.

— Ce Dumnezeu a fost asta? întreabă căpitanul.

— Nu au văzut-o, spune Mirabella și ridică privirea spre cerul acum gol.

— E bine. Dacă ar fi văzut-o, ar fi crezut că e o vrăjitoare și ne-ar fi aruncat peste bord. Priviți!

Arsinoe arată cu mâna în față. Peste apă se vede țărmul unei insule care nu poate fi decât Fennbirn.

— De unde a mai apărut și asta? întreabă unul

dintre pescari.

— Nu contează, spune Billy. Acolo voiam să ajungem.

Arsinoe îl bate pe spate, după care Billy merge să aranjeze cu căpitanul să îi ducă la țarm. Deși abia au ieșit din ceață, deja sunt foarte aproape de insulă ca să poată alege locul unde să debarce. Dar, de fapt, nu are importanță. Daphne probabil i-a adus acolo cu un scop, și oricum nu se vede niciun turn negru.

După ce vorbește cu căpitanul, Billy se întoarce cu o expresie ciudată.

— A apărut o complicație. Nu au la bord nicio luntre și nicio barcă cu vâsle, și nici nu se vede vreun doc. Să alegem o direcție și să mergem până în portul cel mai apropiat sau...

— Nu. Cu insula aflată la numai doi pași, Arsinoe nu mai poate aștepta. Spune-i să ne ducă mai aproape de mal. Apoi vom înota.

— Arsinoe, afară e ger! Și nici măcar nu știi cât avem de mers până la cel mai apropiat oraș.

— Atunci o să facem un foc.

Billy se răstește.

— Și Mira? Nu poate să înoate cu corsetul și cu jupoanele alea pe ea. O să se înece!

— De fapt, spune Mirabella, uitându-se în apă, nu cred că o să mă înece.

Arsinoe se apleacă peste balustradă. Sora ei transformă curentul în mici vârtejuri, care, în timp

ce le privește, devin valuri micuțe care se mișcă în sens contrar.

Mirabella se întoarce și strigă spre căpitan:

— Du-ne cât poți de departe! Apoi se uită la Arsinoe și la Billy cu un zâmbet larg, cel mai fericit zâmbet pe care l-a văzut la ea Arsinoe în ultimele luni. Și voi, le spune. Pregătiți-vă pentru cea mai ușoară partidă de înot din viața voastră.

Deși oamenii din echipaj au obiectat inițial la ideea ca Arsinoe și Mirabella să înoate până la mal, până la urmă au adus barca până în apele puțin adânci. De fapt, au adus-o atât de aproape de mal, încât Arsinoe a trebuit să-i oprească, de teamă că vor pune barca pe nisip și vor fi nevoiți să vină și ei la țarm.

Imediat cum aruncă ancora, Mirabella sare peste bord. Stropii care se ridică după ce plonjează îi face pe oameni să țipe și să se aplece peste bord, prea târziu să o mai poată opri.

— Mulțumesc, căpitane, spune Arsinoe și îi strânge mâna. Îți sunt sincer recunoscătoare pentru serviciul tău. Dar acum ar fi cazul să mă duc după sora mea. Se urcă pe balustradă și se lasă pe vine. Billy, nu uita de bagaje!

Sare în apă; niciodată nu fusese o înotătoare prea bună, și apa rece îi încleștează fălcile imediat. Brațele și picioarele încep să îi înghețe și ele, și abia poate să prindă sacul pe care Billy îl aruncă în apă.

Un alt plesnet, apoi ea îl aude țipând și

bombănind-o pentru ideea proastă pe care a avut-o. Dar apoi curentul Mirabellei intră în funcțiune și îi duce spre țărm.

— Prefaceți-vă că înotați, spune ea, clănțănind din dinți. Altfel li se va părea ciudat.

— Mi-e atât de frig, că nu pot nici să mă prefac, istețo, spune el și în clipa următoare ating cu picioarele fundul apei.

Înghețați până în măduva oaselor, se duc pe plajă după Mirabella și le fac cu mâna pescarilor, care rămăseseră cu gura căscată.

— Ce vor crede ei despre insulă? întreabă Mirabella.

— Nu contează, răspunde Arsinoe. Nu vor putea s-o mai găsească nici dacă ar încerca. Doar dacă sunt destinați s-o găsească. Se întoarce și se uită peste plajă, la mușchiul de un verde intens și la pietrele plate, cenușii. Sfântă Zeiță, ce dor mi-a fost de locul acesta groaznic!

TEMPLUL DIN INDRID DOWN

Cu ochii obosiți, Pietyr mai deschide încă o carte luată de pe nenumăratele rafturi ale bibliotecii din templu. Era aici încă dinainte de ivirea zorilor, când se strecurase pe nesimțite din patul lui Katharine și încălecase pe un cal morocănos, abia trezit din somn. Călărise pe străzile întunecoase și se furișase în bibliotecă cu o lampă și o hârtie făcută sul în mână. După atâtea ore, hârtia e aproape goală. Nu găsește prea multe informații despre reginele moarte, și nici măcar despre exorcism, iar când găsește, trebuie să fie foarte atent ce își notează, în caz că cineva găsește notițele lui.

Se lasă pe spătarul scaunului și se întinde, și lumina care pătrunde pe una dintre micile ferestre îi intră în ochi. N-are idee cât e ceasul. Ar putea foarte bine să fie ora prânzului. Se apleacă peste carte, dă câteva pagini și o închide iar. Într-un fel, ar vrea să renunțe. E cu atât mai greu să scape de reginele moarte, cu cât Katharine le vrea. Pentru că au convins-o că are multă nevoie de ele.

Dar nu are nevoie de ele. I-au forțat mâna să ia viața celui băiat. Existența lor e un afront adus Zeiței. Prezența lor a făcut ceața să se ridice. Asta trebuie să fie.

Dacă nu găsește o modalitate de a le opri, Katharine va pierde totul.

Duce înapoi cartea pe raft. Biblioteca de la primul etaj al templului nu e mare. Toate cărțile ar putea încăpea într-un colț al bibliotecii de la Greavesdrake. Dar este bine dotată. Textele de aici sunt vechi și bine păstrate, n-au niciun fir de praf pe ele și nicio urmă de mucegai, nici măcar pe cotor. De fapt, unele pagini miros a pergament proaspăt, tocmai pentru că au fost atât de rar citite. Fusesse convins că va găsi ceva aici. Dar în toate povestirile pe care le găsisese, posedarea spirituală era tratată superficial. Se spunea doar că există niște tratamente, și uneori nici nu se menționa vreun rezultat.

Pietyr oftează, apoi își ia hârtia și lampa a cărei lumină începuse să scadă. Poate că nu există nicio soluție.

— Mi-au spus că ești aici de mult timp.

Se întoarce.

— Mare Preoteasă. Cum reușești să te miști așa neuzită cu toate robele acelea foșnitoare?

— Ani de practică. Ce te aduce în biblioteca noastră, Pietyr?

— Nu știam că m-a văzut cineva când am venit. Ce faci aici?

— Templul a primit sarcina să descopere adevărul în legătură cu ceața. Desface brațele și se uită la rafturile din jur. Am venit să văd ce progrese s-au făcut.

Pietyr ridică o sprânceană. Dacă s-a făcut vreun

progres, nu se făcuse în dimineața aceea. El fusese singurul care intrase în bibliotecă.

— Și tu ai primit o însărcinare de la regină? îl întreabă Luca.

— Nu. Am venit pentru mine.

— Știi că poți să ai încredere în mine, Pietyr. Este și regina mea, la fel cum e și a ta.

— Nu e adevărat, spune el, îndreptându-și spatele. Asta nu va fi niciodată adevărat.

— Destinul nostru al tuturor este legat de al ei. Nu poți s-o ții doar pentru tine. Nu mai poți.

Ridică brațul și îl înconjoară dintr-o parte cu faldurile moi ale robei albe; îi strânge umărul, după care îl împinge din nou spre masă și se așază amândoi.

Poate pentru că vrea să doarmă, sau poate doar din frustrare, dar după o clipă, el spune:

— Nu am venit trimis de Katharine. Căutam o explicație pentru ceață. Își freacă tâmpile care îi zvâcnesc. Încercam să studiez toate posibilitățile. Uneori mi se pare că găsesc ceva util, dar apoi se năruie totul.

— A trecut mult timp de când nu m-am mai afundat în cărțile acestea. Luca dă din cap. Dar îmi amintesc bine cum era: dureri de spate, ochi uscați. O mulțime de cuvinte care mi se învârtteau prin minte.

— Ai găsit vreodată... începe el, dar apoi șovăie.

Bătrâna Luca e vicleană. Dacă îi spune ce caută,

toate secretele lui Katharine legate de reginele moarte ar putea ieși la iveală. Dar e adevărat ce a spus Luca. Soarta ei, soarta Consiliului Negru, însăși tradiția insulei și felul de viață al oamenilor de acolo, toate sunt legate de Katharine. Așa că n-are decât să-și dea seama. Și dacă află, tot nu poate face nimic.

— În anii aceștia când ai servit la templu, spune el, ai avut de-a face vreodată cu posesia spirituală?

— Posesia spirituală? Ciudată întrebare.

— Iartă-mă. Face un semn cu mâna, ca să pară indiferent. Sunt epuizat. S-a întâmplat să găsesc ceva despre asta azi-dimineață, dar se spunea atât de puțin... pasajul era atât de neclar. Cred că mi-a stârnit curiozitatea.

Luca bate cu degetele în masă.

— N-am văzut niciodată cu ochii mei un astfel de caz, doar am auzit despre ele. Niciunul n-a putut fi vreodată confirmat, iar asta ar putea explica notele incomplete. Templul în general nu intervine în astfel de cazuri. Singura soluție este rugăciunea și, de cele mai multe ori, execuția făcută cu milă.

Pietyr expiră adânc. Execuția făcută cu milă. Un drum fără ieșire, și încă unul sumbru.

— Desigur, continuă Marea Preoteasă, știind acest lucru, mulți nu cer ajutor templului. Se duc în altă parte. La cei care practică magia joasă.

— Magia joasă înseamnă o pângărire a harurilor Zeiței.

— Sunt disperați. Cine știe? Uneori poate merge. Deși templul nu va tolera niciodată folosirea ei.

Magia joasă. Nu e răspunsul pe care îl spera. Practicarea magiei joase e un pericol chiar și pentru cei versați în domeniu. El nu știe aproape nimic despre ea.

— Fir-ar, spune el, uitându-se la mână și văzând o pată de cerneală. M-am mânjit peste tot?

— Doar puțin pe obraz și pe șaua nasului.

Luca îi arată unde și îl ajută să se șteargă.

— Cât e ceasul?

— Încă nu s-a făcut ora prânzului.

— Regina s-a trezit?

— Nu se trezise când am plecat eu. A stat până târziu, să sărbătorească. Este foarte încântată s-o aibă pe mama lui Juillenne Milone închisă în temnițele de la Volroy. Luca îl bate ușor pe genunchi și se ridică. Tu ai face bine să găsești un loc în care să te culci, îi spune lui Pietyr. După ce se trezește, o să vrea să-și interogheze prizoniera. Și pe urmă va trebui să luăm niște decizii.

VOLROY

Katharine stă la măsuța de toaletă și își freacă tâmpile și mâinile cu un ulei calmant. În sfârșit, totul a mers așa cum a sperat. Viziunile oracolului mort Theodora Lermont s-au dovedit a fi adevărate, iar soldații lui Katharine au găsit-o pe mama lui Jules în sud, călărind prin munți. Sosise cu o seară în urmă, cu mâinile legate la spate și cu un sac pus pe cap. Acum stă frumușel în temnițele de sub castel.

— O dimineață plăcută, îi spune Katharine cameristei ei, Giselle.

— Într-adevăr, regina mea.

— Doar albastrul întunecat al mării întinse. Fără ceață, fără țipete... fără să dea fuga cineva la Volroy să-mi spună că au fost aduse la mal alte cadavre. Inspiră adânc, în timp ce Giselle îi piaptăna părul cu delicatețe. De cât timp n-am mai primit nicio veste proastă?

— Dinainte să fie adus aici oracolul.

— Da. Dinainte să fie adus oracolul.

De când pornise în urmărirea celei care se pretindea purtătoarea blestemului legiunii. Tăcerea ceții trebuie să fie un semn. Înseamnă că se află pe calea cea bună.

Katharine întinde mâna spre o sticlută cu parfum și o răstoarnă de pe masă atât de repede, încât aceasta se izbește de Giselle și cade pe covor.

— Regină Katharine! Ce s-a întâmplat?

Katharine se uită cu groază la mâna ei dreaptă. E moartă. Ridată și putredă până la încheietură. Strânge mâna în pumn și vede cum pielea se întinde și crapă.

— Stăpână?

— Giselle, mâna mea!

Camerista îi ia mâna și o întoarce cu palma în sus.

— Nu văd nicio tăietură, nimic care să-ți provoace durere, îi mângâie ușor palma, apoi o duce la buze, buzele acelea frumoase, rozalii, pe pielea aceea umedă și putredă. Așa. E mai bine?

Katharine încearcă să zâmbească. Giselle nu vede nimic. Și, într-adevăr, când se uită din nou la mână, mâna ei este doar mâna ei, palidă și plină de cicatrice, dar vie, ca de obicei.

— Și acum mă tratezi ca pe un copil.

— Pentru mine, întotdeauna vei fi puțin copil.

— Totuna, spune regina. Cred că voi termina să mă aranjez singură. Vrei să te duci tu să vezi dacă s-au adunat membrii consiliului?

Giselle face o plecăciune adâncă și o lasă singură. Cât poate fi ea de singură.

— Ce-a fost asta? le întreabă ea pe reginele moarte. Un avertisment? O greșeală?

Dar, cu toate că le simte că ascultă, ele nu răspund.

— Sau a fost o amenințare?

Katharine se lasă pe spătarul scaunului, în fața oglinzii, și, cu degetele tremurătoare, își ridică părul buclat cu grijă, pentru a-l prinde cu o panglică.

— Pietyr are dreptate. După ce bătălia aceasta va fi câștigată, voi găsi o modalitate să vă dau odihnă veșnică. Își strecoară degetele în mânușile negre. Poate chiar voi face asta.

Înainte să se ducă în temnițele din Volroy, Katharine îi cheamă pe Pietyr, pe Bree și pe Marea Preoteasă. Le ia ceva timp să se adune, obosiți fiind după banchetul din noaptea precedentă. Pietyr ajunge ultimul și arată de-a dreptul jalnic.

— Ce fețe obosite, spune ea, când îi vede rezemați de perete. Poate ar trebui să mă duc singură s-o văd pe mama Reginei Legiunii.

— N-avem nimic, replică Luca și își îndreaptă umerii. Trebuie să fie cu tine la interogatoriu câțiva membri ai consiliului.

— Foarte bine. Încercați să nu vomitați pe coridor.

Se întoarce și o ia înainte, bucurându-se de curentul rece care îi trece pe deasupra capului și care împrășteie aerul stătut. Întotdeauna îi plăcuse această parte a palatului Volroy, de prima dată când Natalia o adusesese aici, ca s-o ajute la otrăvirea prizonierilor, până ultima dată, când coborâse să le arate surorilor ei coroana.

Ajung la celule și gardienii aduc mai multe torțe care luminează podeaua acoperită cu paie. Madrigal Milone stă jos, în fundul temniței, cu spatele lipit de perete. Sau cel puțin Katharine presupune că este Madrigal Milone. Gardienii nu îi scosese sacul de pe cap. Alături de ea, în paie, mai e un sac în care se mișcă slab ceva. Familiarul naturalistei, fără îndoială.

— Intrați, spune Katharine. Dați sacul la o parte. Ambii saci.

Mama lui Jules scoate un geamăt când gardianul îi trage sacul de pe cap.

— Acum dezlegați-i mâinile.

I le dezleagă, și prizoniera începe să-și frece încheieturile. Vor avea nevoie de tratament. Fuseseră legate atât de strâns, încât sângerează. În final, gardianul scutură sacul de lângă ea în paie și din el se rostogolește o cioară. În loc să zboare, cioara țopăie nesigură și sare direct în poala naturalistei.

— Într-adevăr, ești Madrigal Milone, spune Katharine, aplecându-se spre ea. Chiar și așa murdară, fețișoara ta frumoasă e inconfundabilă.

— Unde mă aflu?

— În temnițele de sub palatul Volroy. Unde s-a aflat și fiica ta, nu cu mult timp în urmă.

Katharine o lasă pe femeie să-și revină, clipind des din ochi și uitându-se în jur. La zidurile negre de piatră rece, care adună umezeală prin colțuri, și

la paiele uscate de pe jos. Nu e aceeași celulă în care o ținuse pe Jules cu puma ei. Aceea era mult mai jos. Dar nu contează. Fiecare celulă din Volroy păstrează aceeași senzație de teroare și același miros greu.

— Ce cauți aici?

— Pui prea multe întrebări, se răstește Pietyr, iritat.

— Trebuie să-l scuzi, spune Katharine, în timp ce Pietyr o studiază atent pe naturalistă. Îl doare capul și n-a dormit destul.

Madrigal nu răspunde. Continuă să-și frece încheieturile și să-și flexeze degetele.

— Nu vrei să vorbești?

Ea face semn cu capul spre Pietyr.

— El tocmai mi-a spus că vorbesc prea mult.

— Ce cauți în munți? o întreabă Katharine.

— Trebuia să fac ceva pentru mama mea. Soldații tăi au sărit pe mine fără nicio explicație. Se uită la Luca. Am crezut că vor să mă jefuiască. Sau să mă omoare.

Katharine și Luca se uită una la cealaltă, sceptic, și în tăcerea aceea grea, ciora sare din poala lui Madrigal și începe să se plimbe prin fața grătilor celei.

— Cred că pasărea ta vrea să te părăsească, spune Bree.

— Normal că vrea. Este o supraviețuitoare. Și niciodată n-a fost cine știe ce familiar.

Ochii lui Madrigal zăbovesc asupra gratiilor, și Katharine se încruntă. Mama nu e ca fiica. Jules Milone este aprigă. Prea multă loialitate și prea puțină minte. Dar Madrigal... poate că Madrigal i-ar putea fi de folos.

— Ce poți să-mi spui despre fiica ta, Juillenne?

— Doar ce ai auzit și tu deja. Că poartă blestemul legiunii, având harul naturaliștilor și al războinicilor. Că a scăpat împreună cu Ars... Se oprește. Cu celelalte regine, și a dispărut.

— N-ai mai văzut-o de atunci? întreabă Pietyr.

— Nu.

— Deci crezi că e moartă?

— Da.

— Minți.

Katharine pune mâna pe brațul lui Pietyr.

— Ce știi despre Regina Legiunii?

— Nu știu nimic despre ea, spune Madrigal, cu o umbră de zâmbet. La noi, în Wolf Spring, nu ajung prea multe vești. Mărturisesc că eu i-am dat drumul ursului atunci, în ziua în care au fugit. După ce Jules și... *ceialaltă* a plecat cu barca în furtună, l-am luat înapoi în nord și i-am dat drumul în pădurile de acolo.

— Hmm. Katharine își atinge bărbia cu un deget înmănușat. Ziua în care au fugit a fost ultima zi când am văzut-o și eu. Aici, jos, în celulele acestea. Când am venit s-o otrăvesc pe sora mea Arsinoe. Când le-am înspăimântat atât de tare, încât au

preferat să moară pe mare.

— Dacă ești convinsă că fiica mea trăiește, atunci ce te face să crezi că nu trăiesc și celelalte regine?

Ochii lui Katharine încep să scapere, și Madrigal se strânge la perete. Reginele moarte nu o plac. I-ar călca în picioare drăgălașa pasăre neagră, până când n-ar mai rămâne din ea decât un morman de carne însângerată și pene.

— Vorbește-mi despre legarea cu sânge!

— Cum ai aflat despre asta?

— Așa cum am aflat unde să te găsim, spune Katharine. Am interogat pe cineva. Din păcate, acel cineva nu a supraviețuit interogatoriului. Așadar, vorbește! Dacă Jules e moartă, după cum spui, atunci oricum nu mai contează.

— Prea bine. Madrigal își strânge genunchii la piept. Am descoperit blestemul lui Jules după ce s-a născut, și mi s-a spus s-o înec sau s-o las în pădure. Dar nu am putut s-o fac. Așa că i-am legat blestemul legiunii cu magie joasă. L-am legat cu sângele meu. Ca să-l împiedic să-i facă rău lui Jules și ca să nu fie descoperită.

— Dar a fost descoperită, spune Katharine. Și poartă și acum blestemul legiunii. Se pare că magia ta joasă nu a fost prea puternică.

— Sau harurile lui Jules sunt atât de grozave, încât au învins magia.

— Pff! face Pietyr. Am impresia că vrei neapărat să mori.

Katharine își încleștează degetele de gratii.

— Tu știi că trăiește. Veneai dinspre nord, acolo unde se află armata rebelilor. Avem iscoade. Te-au văzut.

— Și dacă e așa, de ce nu ați oprit-o?

Mâna lui Katharine se lasă încet de-a lungul coapsei; ridică gheata și duce mâna la micile pumnale pe care le poartă asupra ei întotdeauna.

Madrigal se strânge și mai tare la perete.

— Varsă-mi sângele, și legătura se va desface. Tot ce o mai ține în frâu acum pe Jules a mea nu va mai fi. Și dacă acum ți-e frică de ea, așteaptă să vezi ce poate face.

— Eu sunt toxică, se răstește Katharine, luând mâna de pe pumnale. Te voi otrăvi în așa fel, încât toate măruntaiele îți vor arde, dar nu va curge nicio picătură de sânge. Sângele nu va rămâne curat, dar nici nu va curge.

— Nici așa n-o să meargă. Moartea prin otrăvire este considerată tot vărsare de sânge. Așa e în magia joasă.

— E adevărat? întreabă Bree. Sau minte?

Madrigal are un zâmbet drăguț și viclean.

— Poate da, poate nu. Niciunul dintre voi nu știe sigur. Voi, exaltații din familia Arron, n-ați avut niciodată motiv să folosiți magia joasă. Iar tu, Mare Preoteasă... știu că n-ai vrea să ai de-a face cu ea vreodată.

— Încearcă doar să ne sperie, spune Bree.

— Și merge? întreabă Madrigal. Vreți să riscați? Am folosit magia joasă toată viața. Știu tot ce se poate ști despre ea.

Katharine scrâșnește din dinți. Încă nu e sigură. Deocamdată, femeia asta va rămâne încuiată în temnițele întunecate. Se întoarce încet pe călcâie și îi conduce pe ceilalți afară din subteran.

— Ei bine, spune ea. Voi sunteți sfătuitoarii mei, deci, ce mă sfătuiți?

Bree își încrucișează brațele la piept și spune șovăind:

— Ar trebui să aflăm tot ce se poate despre legarea prin magie joasă. Trimite după cineva care se pricepe, dacă va spune vreunul că se pricepe.

— Niciunul nu va spune asta. Și dacă ar spune, niciunul nu va ști mai mult decât știe femeia asta Milone. Mare Preoteasă, tu ce crezi?

Luca inspiră adânc.

— Rho a evaluat garda regală. Sunt aproape cinci mii de soldați pregătiți în capitală și împrejurul ei, și încă o mie staționați la Prynn. Mai sunt și alții care așteaptă să fie chemați la instrucție. Ai tot ce-ți trebuie să stârpești o revoltă, chiar și una care e sprijinită de războinici și oracole, care sunt în număr mai mic. Dar nu cred că asta ar trebui să faci.

— Atunci, ar trebui să aștept? Să vină primăvara și să pornească naturaliștii în marș spre capitală?

— O ai pe mama ei, spune Luca. Eu cred că ar

trebui să aranjezi un schimb. Fără Jules Milone, revolta se va stinge.

Katharine se uită atent la Marea Preoteasă, cântărindu-i vorbele. Ar fi evitat lupta, dacă s-ar fi putut. Chiar dacă reginele moarte abia o așteaptă. Să stea în mijlocul bătăliei, cu brațele pline de sânge. Cu dinții plini de sânge.

— Nu pot s-o execut. Asta i-ar întărâta și mai mult pe rebeli. Va trebui s-o închid pe Jules Milone aici, sub acuzația de trădare, și apoi să-i ofer grațiere. Își mijește ochii. Dar va renunța ea la revoltă în schimbul mamei ei?

— Merită să încercăm. Iar eu o cunosc pe Cait Milone. Dacă o vei pedepsi cu milă, ea va accepta, iar cei din Wolf Spring vor lua exemplul de la ea. Ce spune Zeița? Simți mâna ei în asta?

Katharine își lasă capul într-o parte.

— Nu eu ar trebui să te întreb asta?

— Tu ești Zeița pe pământ, regină Katharine. Eu sunt doar vocea ei pentru popor.

La aceste cuvinte, reginele moarte încep să se zvârcolească în măruntaiele ei, împrăștiind atâta cenușă de cadavre, încât, efectiv, îi simte gustul.

— Nu am simțit-o niciodată pe Zeiță, spune Katharine. Mi-a întors spatele, așa că am făcut și eu la fel. De aceea se ridică ceața? Pentru că regina de pe tron nu vrea să îngenuncheze?

— Zeița nu cere loialitatea ta. Nu are nevoie de ea, după cum nu are nevoie nici de înțelegerea

noastră.

— Blestemată fie Regina Albastră! murmură Katharine. Dacă nu era ceața, oamenii nu ar fi fost atât de disperați. Cât de bine i-a mers, să reușească să facă un astfel de lucru?

— Nu e vorba de cât i-a mers de bine, spune Luca, dimpotrivă, de cât i-a fost de rău. Regina Illiann a creat ceața ca să protejeze insula în fața unei invazii. În fața invaziei pe care intenționa s-o facă un peșitor respins, care s-a întors s-o atace. N-ai studiat niciodată picturile murale din templele noastre? O regină poate face lucruri mărețe atunci când trebuie.

Katharine oftează și se întoarce spre Pietyr, care dă din cap. Atunci, va porni spre nord să aranjeze schimbul. Dacă naturalista blestemată va accepta.

SUNPOOL

Arsinoe, Mirabella și Billy urcă cu greu coastele pline de mușchi ale falezei, încercând să ajungă sus. Arsinoe, în graba ei, alunecă și se lovește cu genunchiul într-o piatră ascuțită. Dar nu ea e în frunte: Mirabella aproape a ajuns în vârful dealului. Și-a scos agrafele din păr și Arsinoe suspectează că a chemat și puțin vânt care să-i fluture părul. Nu mai văzuse niciodată pe cineva care să arate așa de victorios, chiar dacă avea pe ea o rochie continentală albastră, murdară de noroi și de apă sărată.

— Parcă zicea că va dura ceva până să-i revină harul, spune Billy, cu respirația tăiată. Dar a putut mișca apa chiar din clipa în care am ajuns.

— Ei, o cunoști pe Mira. Mereu pesimistă.

Curentul creat de Mirabella îi făcuse să înoate până la mal cu atâta ușurință, încât acum toți aveau suficientă energie pentru a merge pe jos. Și după ce ajunseseră pe mal, Mirabella făcuse un foc imens, ca să se încălzească și să se usuce înainte de a porni la drum.

— Știi unde suntem? o întreabă Billy, potrivindu-și sacul pe umăr.

Arsinoe se uită în sus, spre interiorul insulei. Colosalul Munte Horn e în est. Nu prea departe.

— Suntem în vestul munților. Departe de Wolf Spring. Departe de Rolanth. Între noi și sora

noastră mai mică se găsește o întreagă insulă.

Probabil că acesta este cel mai bun loc în care îi putea aduce Daphne. Izolat, secret, un loc în care există puține șanse să fie văzuți.

— Și trebuie să urcăm acolo? Billy face semn cu capul spre vârful muntelui. Sper că nu până sus.

— Și eu sper.

Se grăbește să ajungă sus, unde Mirabella se opriase deasupra falezei.

— Uite, spune Mirabella. Să fie ce cred eu că e?

Peste dealurile unduioase se văd zidurile albe ale orașului Sunpool. Orașul oracolelor.

— De ce ne-ar fi adus aici ceața? întreabă Mirabella. Nu-mi place deloc să fiu aproape de atâția clarvăzători.

— Nici mie, spune Arsinoe, distrată. Dar întotdeauna mi-am dorit să văd Sunpool.

Și de aici e o priveliște frumoasă: castelul mare, alb, zidurile de piatră, clădirile albe atât de înghesuite între ziduri, încât totul pare un mănunchi de coral albit de mare. Se spune că atunci când bate soarele în el, orașul pare că arde. Deși nu se vede așa ceva azi, o zi atât de rece și de întunecată.

Billy le ajunge din urmă și privește spre oraș.

— Ce a fost aici?

— Sunpool. Orașul oracolelor, răspunde Mirabella.

— Și a fost un oraș măreț, adaugă Arsinoe. Până

să slăbească harul viziunii și până când numărul oracolelor a scăzut. Până când oamenii au început să se teamă de harul viziunii ca de un blestem.

Acum, zidurile albe, mândre odinioară, se năruie, bucăți mari de piatră s-au rupt din ele și au rămas în jur, netezite de vreme și acoperite de mușchi. Castelul din mijlocul lor, deși la fel de mare, e acoperit de plante și de pământ adunat în secole. Dar tot îți dai seama ce măreț a fost.

— Acum clarvăzătorii sunt puțini și sunt slabi, spune Arsinoe. Cred că e destul de sigur aici, chiar așa, aproape. Probabil că e locul ideal să cumpărăm ce ne trebuie și să găsim o mâncare caldă. Un oraș uitat pentru o misiune secretă.

Billy scoate din buzunar o monedă. Își dă jos sacul de pe umăr și se uită să vadă ce provizii mai sunt.

— Poate că ar trebui să mă duc singur să iau ce ne trebuie. Voi două sunteți încă ușor de recunoscut, chiar îmbrăcate așa, cu haine colorate.

— De acord, spune Arsinoe, în timp ce Mirabella își pune pe cap, fără tragere de inimă, o eșarfă cenușie.

Merg împreună spre oraș, oprindu-se pe creasta fiecărui deal, ca să se asigure că evită drumul principal. Arsinoe și Mirabella încep să sporovăiască, așa că Billy e nevoit să le tragă de braț când observă ceva curios.

— N-ați spus că orașul acesta e aproape pustiu?

— Nu mai locuiesc prea mulți aici, e adevărat.

— Păi, mie nu mi se pare deloc pustiu.

Arată spre Sunpool, iar Arsinoe și Mirabella își protejează ochii de un soare imaginar, ca și cum lumina acestuia ar fi responsabilă pentru ceea ce văd.

Sute de oameni umplu străzile. Oameni care se mișcă haotic, cu un aer încordat, împing roabe încărcate și duc în brațe lăzi cu provizii.

— E o... piață? întreabă Arsinoe.

Mirabella arată cu mâna spre est.

— Priviți. Pe drumuri. Vin și alții.

Nu vin în flux continuu, dar par neobișnuit de mulți pentru un oraș care nu e renumit pentru numărul mare de vizitatori. În timp ce ei privesc, cineva de la ferestrele de sus ale castelului trimite un porumbel călător.

— Pasărea aceea zboară mult prea repede, spune Arsinoe. Și prea în linie dreaptă. Ce să caute în Sunpool un naturalist?

Îl întoarce pe Billy cu spatele și începe să caute în sacul de pe umărul lui, de unde scoate o altă eșarfă, pe care și-o înfășoară în jurul capului, acoperindu-și cicatricele și gura.

El se uită la ea neconvins.

— Știi că e destul de rece, dar tot nu pare prea potrivit cu anotimpul.

— Poate sunt răcită. Își trage eșarfa până pe nas. E moartă de curiozitate; acum nu mai poate fi

lăsată în afara orașului. Să mergem să vedem ce se întâmplă!

În oraș descoperă o activitate ca într-un stup de albine. Mirabella și Arsinoe au grijă să-și țină părul și fețele parțial acoperite, dar nu prea e nevoie. Fluxul constant al nou-veniților face ca străinii să fie din belșug, și toți par să se ducă direct într-un loc sau în altul, cu treabă. Nimeni nu stă prea mult să se uite la ceilalți.

— N-ar trebui să mă duc să încerc să aflu ce se întâmplă? întreabă Billy.

Mirabella îl ia de braț.

— Nu. Asta nu ar face decât să le atragă atenția asupra ta. Mergem, pur și simplu. Și ascultăm.

Își fac cu greu drum pe strada principală. Se pare că numai câțiva oameni cunosc suficient de bine orașul pentru a da indicații, și mulți dintre aceștia sunt îmbrăcați în galben și cenușiu. Culoarele oracolelor. Mirabella îi manevrează cu prudență pe cei doi, evitându-i pe cei cu mantie galbenă, până când Arsinoe tresare auzind o frântură de discuție în care este menționat numele Wolf Spring.

— Construiesc magazine de cereale pe coastă. Ar trebui să ajungă curând.

— Dar luptători nu vin?

— Au venit câțiva, din proprie inițiativă. Mai puțini decât m-aș fi așteptat. Poate îi aduce cu ea când vine.

Luptători. Magazine de cereale. Și toți care intră pe

porțile orașului poartă arme, sau arme improvizate, bate și lopeți. Mirabella o bate pe umăr și intră într-o tavernă. Arsinoe îl trage pe Billy după ea.

— Am nimerit într-o tabără militară, șoptește Mirabella furioasă, ducându-i spre fundul tavernei. Sunt din ce în ce mai puțin convinsă că Daphne a ta te-a adus aici pentru o simplă cercetare!

— Asta nu schimbă cu nimic lucrurile. Eu tot pornesc spre muntele acela, imediat ce luăm mâncarea și hainele de care avem nevoie.

Gândindu-se la mâncare, stomacul ei începe să ghiorăie. Pe multe dintre mese se văd castroane cu mâncare și cupe cu vin și bere. Felii de pâine aurie, care pare atât de proaspătă.

— Mă duc să iau ceva, spune Billy, urmărindu-i privirea. Putem să mâncăm în picioare, apoi plecăm și încercăm să găsim niște provizii. Deși nu știu dacă o să avem prea mult noroc.

Se strecoară printre mese către tejghea. Nu e niciun scaun liber. Abia dacă se poate sta în picioare. Și, în lipsa lui Billy, Arsinoe și Mirabella stau lipite una de cealaltă, două fete cu părul negru, îmbrăcate în haine continentale, și nu e nici măcar o umbră suficient de mare să le poată ascunde.

Li se pare că trece o veșnicie până când el se întoarce cu castroanele de tocană pline, încercând să nu le verse, și în fiecare castron plutește câte o

bucată mare de pâine. Mănâncă în tăcere, cu ochii în castron, iar Mirabella cu capul plecat. Arsinoe strecoară câte o îmbucătură în gură, ridicând și lăsând la loc eșarfa care îi acoperă nasul.

Aproape că au terminat, când oamenii încep să se înghesuie în grabă la ferestrele tavernei.

— Ce se întâmplă? întreabă Arsinoe, după ce ușa tavernei se dă de perete și localul începe să se golească rapid.

Billy își pierde răbdarea și îl apucă pe un bărbat de umăr.

— Hei! Ce se întâmplă? Unde se duce toată lumea?

— A venit ea. Cred că a venit!

Individul arată spre stradă și fuge după ceilalți.

— Ea.

Mirabella și Arsinoe schimbă o privire. Ea. Regina? Își pun castroanele pe masa de alături și se duc la fereastră. Sunt atâția oameni înghesuiți în fața tavernei, încât le e imposibil să vadă ceva.

Frustrată, Arsinoe se întoarce spre femeia de la tejghea.

— Îți dau un pumn de monede dacă ne lași să ne uităm de la fereastra de sus.

Îl înghiontește pe Billy, care scoate monedele din buzunar.

— Cum doriți, răspunde femeia. Chicotește ușor, în vreme ce șterge o cupă. Deși, dacă e într-adevăr Regina Legiunii, o să aveți destule ocazii s-o vedeți.

Le face semn cu capul în spate, spre bucătărie. Ei o iau la fugă, trecând pe lângă oala cu tocană aproape goală, apoi urcă scările care duc spre camera femeii.

— Regina Legiunii, murmură Arsinoe. Cine poate să...

I se aprinde în minte un gând, dar nu, e imposibil.

— Nu poate să fie...

Mirabella ajunge prima la fereastră. Nu se află la o înălțime prea mare, dar se vede mult mai bine decât de jos. Poarta orașului e deschisă și pe ea intră primii călăreți.

— Doar călăreți, nicio trăsură. Și nimic negru. Nu poate fi o caravană a familiei Arron.

Arsinoe își lipește nasul de geamul rece și plin de praf. Nimic negru. Nici măcar caii.

Apoi vede puma, ghemuită pe un cal murg de povară. Vârful negru al cozii pumei zvâcnește și ea dă nervoasă cu laba în oricine se apropie prea tare.

— Sfântă Zeiță! exclamă Arsinoe. Ea este. E Jules.

— Știu că vrei s-o vezi. Dar e mult prea greu să ajungi la ea fără să fii recunoscută.

Mirabella o ține strâns de mânecă în timp ce cu toții o urmează pe Jules prin oraș, în mijlocul mulțimii entuziaste.

— E imposibil, punct, spune Billy. După câte se

pare, nici nu mai e Jules. E „Regina Legiunii”, ce-o mai fi și asta.

— E tot Jules. Trebuie să mă întâlnesc cu ea. Trebuie să știe că sunt aici.

Dar când ajung la castel, porțile coboară, iar Arsinoe și toți ceilalți rămân afară.

— Ei, atunci o să aștept, zice Arsinoe și își încrucișează brațele. O să mă ascund în tufișuri și la un moment dat o să iasă afară. Voi doi duceți-vă la prăvălie și încercați să luați ce ne trebuie. N-o să dureze mult.

Mirabella și Billy se uită la ea, îndoiiți. După care ea îi împinge înapoi pe stradă.

Dar se înșela când credea că așteptarea ei va fi scurtă. Pare că trece o veșnicie până când iese cineva din castel. Și când, în sfârșit, iese cineva, nu e Jules sau Camden, după cum spera ea. Dar e o persoană pe care o recunoaște: Emilia Vatroș, fata războinică, cea care îi ajutase să fugă din capitală.

— Ne-a ajutat o dată, murmură Arsinoe, și se hotărăște să riște.

Aruncă o pietricică în spatele fetei. O nimerește în cap. Nu e o lovitură bună, degetele o dor de frig.

Emilia se întoarce. Descoperă imediat locul de unde a venit piatra.

— Da! Arsinoe îi face semn să se apropie. Eu sunt!

Îi face iar semn, iar Emilia se uită direct spre tufe în care stă ascunsă, după care se întoarce și-

și continuă drumul. Cam asta a fost. Măcar de-ar ieși Camden, cu auzul ei fin și cu mirosul și mai fin. În ritmul acesta, o să se întunece înainte să aibă vreo șansă.

Mâna Emiliei apare din spatele ei și îi acoperă gura. O trage pe Arsinoe în spate atât de repede, încât picioarele ei abia ating pământul.

— Ce cauți aici?

Ține apăsată lama rece a pumnalului pe cicatricele lui Arsinoe.

— Ar trebui să-ți tai gâtul. Să te tai în așa fel, încât să nu te mai recunoască nimeni!

Pentru o clipă, Arsinoe e convinsă că așa va face, dar apoi Emilia o îmbrânțește pe iarbă.

— Ce e cu tine? zice Arsinoe, în vreme ce se întoarce cu fața în sus și se ridică.

— De ce-ai venit înapoi?

— Nu e treaba ta. În clipa asta vreau doar s-o văd pe Jules.

— S-o vezi? Emilia scupă pe jos. S-o vezi și să complici situația. Să te lupți pentru o coroană care îi e menită.

— Nu vreau nicio coroană.

Arsinoe ridică mâinile. Oricât de furioasă este din cauza purtării Emiliei, nu are temperamentul aprig al lui Jules. Rămâne calmă. Știe ce poate face fata cu harul războiului, dacă i se oferă ocazia.

— Atunci de ce te-ai întors, toxico?

— Cred că asta e ceva ce trebuie să-i spun ei. Și

nu sunt doar o toxică. Sunt și naturalistă. La fel ca ea.

Războinica mijește ochii. Ultima oară când s-au întâlnit, totul se întâmplase foarte repede, și fusese prea întuneric ca Arsinoe să vadă cât de aspră e Emilia. Să vadă părul și sprâncenele ei șaten-închis, genele ei dese. Cocul ei strâns bine la baza cefeii. Toate armele de la centură și din cizmele înalte. Își amintește însă roșul intens al căptușelii mantiei și felul în care lucea, ca o rană proaspătă, atunci când fugea.

— Dacă te amesteci, n-o să fie bine de tine.

— Nu știu ce se întâmplă aici. Și atâta timp cât Jules e în siguranță, nici nu mă interesează. Am treburile mele, în munți.

Emilia strânge din buze.

— În munți? Ce fel de treburi?

— Treburi secrete. Treburi de regine.

— De regine? Deci și elementala e aici.

Privirea ei scrutează tufișurile, copacii, colțurile din zidurile castelului.

— Și ați ajuns din întâmplare în Sunpool, la Regina Legiunii.

— Am auzit prima oară de Regina Legiunii când am ajuns în Sunpool.

— Și ceața?

— Ceața? întreabă Arsinoe, nedumerită. Ne-a lăsat să trecem. Ea ne-a adus aici.

Ridică din umeri când vede că Emilia o studiază.

— Stai. Războinica se întoarce iar în tufişuri şi revine de acolo cu un sac. Pune asta pe cap. Şi nu întreba nimic.

Câteva minute mai târziu, Arsinoe e îmbrâncită prin castelul necunoscut, prin care înaintează împiedicându-se. Nu are nicio idee unde se află, după ce fac trei coturi, iar sacul care îi acoperă capul o sufocă cu mirosul de mucegai. Dar, în sfârşit, se opresc şi Emilia bate la o uşă.

— Jules. A venit cineva să te vadă.

— Cine?

După ce intră, Emilia abia mai poate să-i scoată sacul de pe cap, pentru că puma sare cu labelle pe pieptul lui Arsinoe.

— Ufff! Arsinoe oftează, în timp ce puma se freacă cu mustăţile de obrazul ei. Şi mie îmi pare bine să te văd, pisei mare şi puturos.

— Arsinoe!

Jules se repede din zbor la ea şi la pumă, atât de bucuroasă, încât pentru o clipă Arsinoe nu ştie sigur dacă doar puma e cea care o linge.

Se desprind din îmbrăţişare, dar se țin în continuare de braţe. Jules o caută din ochi pe Emilia, pe faţa căreia se citeşte limpede nemulţumirea.

— Ia te uită, Emilia! Unde ai găsit-o? Îi zâmbeşte fericită lui Arsinoe. De unde ai apărut?

— De acolo unde m-ai lăsat.

Zâmbesc amândouă şi nu mai spun nimic. Sunt

prea multe de spus. În cele din urmă, Jules se uită peste umărul ei, căutând pe cineva.

— Emilia, Mathilde e tot cu familia Lermont?

— Da.

— Cine e familia Lermont? întreabă Arsinoe.

— Familia de oracole, spune Jules. E, practic, singura care a rămas dintre vechile familii de oracole. Prietena noastră, Mathilde, e rudă cu ei. Jules se întunecă la față. Acum e cu ei la priveghi. Când am ajuns aici, am aflat că... matriarhalor a fost otrăvită de Katharine.

— De ce a făcut așa ceva? întreabă Arsinoe, iar Jules înghite în sec.

Emilia vine între ele și o ia de braț pe Arsinoe.

— Sunt multe de explicat. De ambele părți. Unde e elementala?

— Mirabella e cu Billy în piață.

— Mă duc să îi aduc.

Emilia pleacă, dar se mai întoarce să se mai uite o dată urât la Arsinoe, după care închide ușa în urma ei.

— Nu-mi vine să cred că ești aici, spune Jules.

— Nici mie.

Arsinoe îi atinge lui Jules vârfurile părului, care acum abia trece de bărbie. E chiar mai scurt decât părul lui Arsinoe.

— Ți-ai tăiat părul. Se încruntă. Jules, ce faci tu aici? De ce ți se spune Regina Legiunii?

Jules se duce la fereastră. Camera în care se află

e mobilată sărăcăcios. Doar un covor, un cufăr, o masă și niște scaune. Un pat improvizat.

— Ai fost prin Sunpool? Ai văzut ce se întâmplă?

— Da. Arsinoe se apropie de ea. Pare că cineva strânge o armată. Tu, aș zice?

Jules ridică din sprâncene.

— Așa se pare, răspunde.

Arsinoe expiră.

— Asta trebuie să fie o poveste lungă.

— Plină de barzi, de profeții și chiar o naștere.

— Cred că ar fi bine să mi-o spui pe toată.

Se așază amândouă și Arsinoe o ascultă pe Jules povestindu-i cum a fost viața ei de când se despărțiseră. Despre perioada de doliu, despre cum s-a ascuns, despre dorul de casă. Despre profeție și despre harul războiului. Despre revoltă.

— Știam eu că o să dai de necazuri fără mine, spune Arsinoe după ce Jules termină de povestit, iar Jules se strâmbă.

Pe fereastră se aud limpede zgomotele armatei care se adună în oraș.

— Și acum te duci la război.

— Nu mai am de ales acum, că o are pe Madrigal.

— Dar ești pregătită? Madrigal nu ar vrea să te sacrifice. Arsinoe oftează. Ce spun eu? Sigur că ar vrea.

— Că vrea sau nu vrea, trebuie să mă gândesc la Fenn. O să aibă nevoie de mama lui.

— Și o să declanșezi un război pentru asta?

întreabă Arsinoe.

— Nu numai pentru asta.

Jules stă în picioare, și piciorul ei vătămat cedează un pic, suficient ca Arsinoe să observe. Urma lăsată de otravă.

— Am mers din oraș în oraș. Din sat în sat. Trebuia să le fi văzut chipurile, Arsinoe. Speranța. Credința lor în mine. Vor să plece Katharine și toxicii de la putere. După tot ce a făcut ea, și după câtă frică a stârnit ceața, și eu vreau să plece.

Camden își pune capul pe genunchiul lui Arsinoe, ca să o mângâie.

— Greșesc, oare? întreabă Jules. Tu ești regină, oricât de mult ai nega. E greșit ceea ce facem? Că vrem să o detronăm?

Arsinoe se uită în jos la pumă. Întotdeauna fusese un familiar potrivit pentru o regină. Jules fusese întotdeauna puternică. Prin minte îi trece o scenă din coșmarul pe care îl împărțise cu Daphne: Jules pe un câmp de luptă și blana lui Camden plină de sânge. Strânge din dinți și înghite în sec.

De-asta sunt aici? Să opresc toate astea? S-o ajut?

— Toți oamenii aceștia se strâng aici pentru tine, Jules. Așa că nu cred că pot să-ți spun eu ce să faci. Oricât de mult aș vrea. O scarpină pe Camden între urechi. Și după ce totul se va termina, tu o să domnești?

— Nu. Adică, nu tocmai. Ei îmi spun Regina

Legiunii, dar acesta este doar un început pentru ceva nou. Ceva mai bun pentru toți, deciziile să fie luate de toți. Se uită la Arsinoe cu speranță. Doar dacă...

— Nu, spune Arsinoe, simplu. Eu nu. Nici Mira. Jules dă din cap.

— Și... tu nu crezi în profeție?

— În profeția care spune că tu vei fi regina insulei sau blestemul ei? Nu știu, Jules. Dar dintre acestea două, știu ce ar trebui să încercăm.

Emilia îi localizează pe Mirabella și pe Billy și îi aduce la castel atât de repede, și cu atâta fereală, ascunzându-se prin tufișuri, încât Mirabella se simte ca un fel de iscoadă.

— Nu am fi fost nevoiți să ne ascundem prin boscheți dacă m-ați fi lăsat să vă pun un sac pe cap, spune Emilia, uitându-se la Mirabella cum își scoate scaietii de pe mânecă.

— Nimeni n-o să ne pună un sac în cap, șuieră Mirabella.

— Cum spui tu, *regină* Mirabella.

— Unde e Arsinoe? Nu i-ai făcut ceva, nu? întreabă Billy.

— Sigur că nu. Regina mea nu mi-ar fi permis.

Când ajung din nou la poarta castelului, Mirabella vrea să se uite în sus, la turnul alb, acoperit de iederă pe jumătate uscată. Dar Emilia o forțează să lase capul în jos și o împinge în curtea

castelului imediat ce se deschide poarta.

— Unde ne duci?

— La sora ta.

Războinica îi împinge în turn, pe niște scări circulare. Urcă și urcă, se învârt și se învârt, până când Mirabella are impresia că o să i se facă rău. În cele din urmă, ajung la o ușă deschisă și înăuntru o găsesc pe Arsinoe.

— Ați venit! Arsinoe o apucă pe Mirabella de umăr și își trece degetele prin părul lui Billy. Ați găsit provizii?

— Niște îmbrăcăminte mai potrivită pentru mersul prin munți, spune Billy. Dar cam atât.

— Bun. Acum v-ați reunit. Emilia îi salută din ușă. Odihnă plăcută. Mai târziu vom hotărî ce facem cu voi.

— Suntem prizonieri aici? întreabă Mirabella, când cheia se răsuțește în broască.

— Nu tocmai, spune Arsinoe. Am văzut-o pe Jules, și e tot Jules. Probabil că războinicii se poartă așa mereu.

— Ce se întâmplă? întreabă Billy. Peste tot prin piață se vorbește de Jules Milone, Regina Legiunii, și de revolta ei.

— Și despre Katharine, adaugă Mirabella.

— Și despre ceață, spune Arsinoe. Nu mă îndoiesc că ați auzit și de asta în piață. Ceața care se ridică și înghite oameni. Și care apoi le dă drumul, ca marea să-i aducă la mal.

Mirabella schimbă o privire cu Billy. Auziseră și asta. Mirabella sperase că nu e adevărat.

— Acum totul începe să capete sens, nu? spune Arsinoe, plimbându-se încet prin mica odaie.

— Oare? întreabă Billy.

— Ceața se ridică și noi vedem umbra reginei care a creat-o, șoptește Mirabella. Dar de ce se ridică? Ea este gardianul nostru. Scutul nostru.

— Poate că nu mai acționează cum trebuie, spune Arsinoe. Poate de-asta m-am visat în vremea ei. În vremea lui Daphne și a Reginei Albastre.

— Ca să afli cum a fost creată, spune Mirabella.

— Sau cum ar putea fi distrusă. Arsinoe se întoarce spre ei. Știam că nu ne întoarcem pentru a domni. Deși, ca să fiu sinceră, nu eram *sigură*. Dar acum știu.

— Ce știi? întreabă Billy.

— Cred că sunt aici să opresc ceața.

VOLROY

Sus, în apartamentele ei din Turnul de Vest, Katharine se închide în cameră cu un pahar de vin plin cu fructe otrăvite care plutesc în el. Trecuseră multe zile de când trimisese un mesager ca să-i găsească pe rebeli și să le transmită mesajul ei, și în dimineața aceea, ceața se ridicase din nou. Ceața aceea infernală, care plutește iar pe apă, chiar deasupra stâncăriei din nordul portului Bardon. Ia o înghițitură zdravănă de vin și strâmbă din buze. Mai repede de atât nu poate acționa. Ceața trebuie să aibă răbdare, și nici ea, nici surorile ei moarte nu sunt încântate de faptul că ea se ridică așa amenințător. De când a apărut iar, Katharine nu s-a mai uitat pe geam și nu a mai primit pe nimeni. Dispoziția ei a devenit din cenușie neagră, iar schimbarea aceasta nu a fost cauzată doar de ceață.

Gândul de a o cruța pe Jules Milone – de a-i arăta milă sau chiar de a face pace cu ea – îi stă în gât lui Katharine. Să te ridici împotriva liniei reginelor e ceva ce n-ar trebui să fie tolerat.

Capii răskoalei ar trebui să fie biciuiți în piață. Ar trebui să le jupuim pielea, fâșie cu fâșie.

Katharine pune jos vinul otrăvit. Biciuirea nu e pedeapsa toxicilor. Biciuirea e specifică unei regine războinice. Sau unor regine care sunt moarte de prea mult timp ca să-și dea seama de asta.

Ușa de la camera ei se deschide și camerista îi

anunță pe Pietyr și pe preoteasa consiliului, Rho Murtra.

— Rho. Katharine o salută din cap după ce femeia înaltă face o plecăciune. E ciudat să te văd aici.

— Cum n-ai apărut în sala de consiliu, am obosit să mai aștept.

Fără s-o ia în seamă, Katharine întinde mâna spre Pietyr, care se apropie de ea și o sărută pe gură.

— Pietyr. Mi-ai găsit un practicant de magie joasă care să dezlege farmecul făcut de femeia aceea, Milone?

— Încă nu, Kat. Nu vrea nimeni să spună.

Știa că nu va spune nimeni. Știa că nimeni nu se va oferi s-o ajute, ca de obicei.

— Regină Katharine, spune Rho. Am un raport legat de revolta naturalistei, dacă te interesează.

— Desigur.

— Se adună în munți.

— Câți sunt?

— E imposibil să dăm o cifră exactă. Vin de peste tot: zece dintr-un sat, doisprezece din altul. Curg prin ținutul de nord șiruri-șiruri, ca furnicile. Din păcate, niciunul dintre ei nu pare să aibă o legătură directă cu Jules Milone.

Katharine își încrucișează brațele la piept.

— Aș vrea să termin cu revolta asta cât mai repede posibil. Cât mai durează până ajunge

mesajul meu la ea? Cât mai durează până când voi primi un răspuns?

— Orice mesager ar trimite va trebui să vină prin munți, pe vreme de iarnă. Rho își sugerează obrazii. Călărețul care vine cu răspunsul va avea nevoie de mai bine de o săptămână să ajungă, chiar dacă schimbă caii.

— Atunci ea cum poate să comunice atât de bine cu bandele acelea mici de rebeli? Întreabă Pietyr și o ia de mijloc pe Katharine.

— Noi credem că au în rândurile lor naturaliști, răspunde Rho, cu ochii la brațul lui. Credem că trimit păsări și tot felul de animale cu ordinele lor. Iar cu harul naturaliștilor, păsările zboară ușor și direct.

— Dacă am avea și noi unul pe care să ne putem baza, șoptește Pietyr, atingând ușor cu buzele urechea reginei.

— Nu-mi mai irita consilierul războinic!

Katharine se întoarce și îl mușcă, iar el se îndepărtează râzând.

— Regina mea, poate că avem totuși un naturalist pe care să ne putem baza. Rho îi cere servitoarei: Trimite după Bree Westwood.

Nu durează mult până ajunge Bree, și, când ajunge, se uită la Rho și la regină.

— Ce se întâmplă?

— Regina are nevoie de un naturalist care să trimită un mesaj pentru rebeli. Ai putea să ne

sugerezi pe cineva?

— Un naturalist?

— Cineva care să poată folosi o pasăre. Și care să fie discret.

— O va face? întreabă Katharine, dându-și seama la cine se referă.

Bree își strânge buzele.

— Dacă nu e periculos pentru pasăre, atunci sunt sigură că Elizabeth va fi bucuroasă să fie de folos coroanei.

— N-ar trebui să fie deloc periculos! spune Katharine. E doar o chemare la o întâlnire pe teren neutru, pentru un schimb de prizonieri. Încercăm să evităm un război, nu să declanșăm unul.

— Prea bine. Voi vorbi cu ea imediat.

Bree o găsește pe Elizabeth în bucătăriile palatului, unde îi ajută pe servitori să pregătească masa de seară, folosindu-se de un dispozitiv ingenios atașat la mâna tăiată pentru a toca legumele. Când o vede pe Bree, chipul ei rumen se luminează. Se scuză repede, detașează cuțitul de la încheietură și își șterge mâna cu un șervet.

— Nu mă așteptam să te văd așa curând. Ședința consiliului s-a terminat repede?

— Vino cu mine.

Bree o conduce pe Elizabeth pe coridor, până ajung afară, apoi înconjoară castelul, trecând pe lângă coșurile de la bucătărie și burlanele de

scurgere.

— Regina nu a binevoit să ia azi parte la ședință. Mintea ei e la rebeliunea din nord. Unde e Pepper?

Elizabeth rămâne nemișcată și ascultă. În curând aud pasărea ciocănind cu zgomot într-un copac ghinionist din apropiere.

— Îmi place la nebunie sunetul acesta.

— Serios?

— Mă alină. Nu ai idee de câte ori mi-aș dori să dau și eu așa cu nasul într-un copac, mai ales acum, iarna, în capitala asta mohorâtă și închisă.

— Elizabeth, începe Bree, și se uită spre crengile copacului. Poți să-l trimiți pe Pepper cu o scrisoare?

— Cred că da. Nu am încercat niciodată. Uneori îl trimit să-mi aducă vreun lucru: unelte sau vreun ingredient mai rar pentru o rețetă sau alta.

— Cât de departe poate ajunge?

— E un zburător foarte bun.

— Vreau să spun, cât de departe poate ajunge... și să te audă încă.

— Depart, îmi închipui. Elizabeth se încruntă, dându-și seama, în sfârșit, că acesta nu este un dialog obișnuit. Dacă legătura noastră se putea desface, presupun că s-ar fi desfăcut când l-am trimis să ia brățările. Probabil a fost greu pentru el. Dar s-a întors când l-am chemat.

— Regina vrea să-l trimită să găsească tabăra rebelilor. Vrea ca Pepper s-o găsească pe Jules

Milone și să-i dea un mesaj. Poate face asta?

— El n-o cunoaște pe Jules Milone.

— Dar ar putea găsi tabăra?

— Ar fi...

Elizabeth face o pauză, cu ochii la copaci.

Simțind, poate, că se vorbește despre el, Pepper se apropiase și acum stătea agățat de trunchiul copacului din fața lor, cu capul lui moțat înclinat într-o parte.

— Ar fi periculos? o întreabă Bree. Ar fi posibil ca rebelii să-i facă rău?

— Știi și tu la fel ca mine că depinde peste cine dă.

— Și altă pasăre n-ai putea să trimiți?

Elizabeth clatină din cap.

— Harul meu nu e atât de puternic. Nu l-am folosit decât cu Pepper. Nu mai am antrenament.

Pare atât de tristă și de speriată, încât Bree o ia de umeri.

— Nu ești obligată să faci asta. Pot să-i spun reginei că e, pur și simplu, imposibil.

— Tu vrei s-o fac?

— Nu vreau război. Bree expiră. Și cred... chiar cred că regina Katharine e sinceră când îi propune lui Jules Milone schimbul cu mama ei. Dacă într-adevăr îi va cruța viața după aceea, asta nu poate spune nimeni.

Elizabeth întinde brațul și pasărea sare din copac și se așază pe el. E o pasăre atentă, care se mișcă

fără zgomot, și care știe să se ascundă. Poate se va descurca.

— Spune-i reginei să scrie mesajul. O să îl leg strâns de piciorul lui. Îl bate ușor pe spate, iar el îi ciupește roba cu afecțiune. Apoi îi dau o masă bună și îl trimit.

Când Pietyr coboară în temnițele palatului, gardienii de acolo aproape că nu-l observă. Nu sunt cei mai buni soldați din armata reginei, dar nici nu trebuie să fie. Sunt puțini prizonieri importanți care să trebuiască să fie păziți bine. Doar criminali. Regine trădătoare. Rebeli. Sau mame de rebeli.

Pietyr se oprește în fața grătilor de la celula lui Madrigal Milone. Nu mai e legată, și acum stă pe o bancă, lângă perete. Cioara e cocoțată pe genunchiul ei și mănâncă din palmă ceva, probabil firimituri rămase de la săracăciosul mic dejun al lui Madrigal.

— Bună ziua, doamnă Milone.

— Bună ziua, conașule Arron. Ar trebui să faceți ceva cu mâncarea de aici. Pe pasărea mea o deranjează la stomac, și ea nu are un stomac prea sensibil.

Pietyr zâmbește.

— Să văd ce pot să fac.

— Și ce aș putea face eu pentru tine? Nu cred că ai venit aici pentru fața mea drăgălașă, mai ales că am fost târâtă așa, cu un sac pe cap.

Își atinge vârful părului care îi cade pe brațe în şuvițe neîngrijite.

Pietyr se apropie de gratii atât cât are curaj. Ascultă să nu se apropie vreun gardian, și nu aude nimic.

— Am venit să te întreb ceva despre magia joasă.

Madrigal își dă ochii peste cap.

— V-am spus că e imposibil să mă ucideți fără să dezlegați și blestemul.

— Eu cred că minți. Nu cred că ești genul de persoană care ai face un astfel de farmec, care să nu poată fi desfăcut decât prin moartea ta.

— Dar n-am spus că acesta e singurul mod în care ar putea fi dezlegat, spune ea și râde.

Un sunet plăcut în locul acela întunecat.

— Pot să-l dezleg când vreau. Poate o s-o fac atunci când o să-mi dați drumul de aici, numai așa, ca regina voastră să vadă cu cine are de-a face!

Pietyr își încrucișează brațele la piept. E ceva la Madrigal Milone care îi displace din prima clipă. Poate încăpățânarea aceea care se vede în ochii ei frumoși. Sau poate teama care se citește în ei. Ar vrea să se întoarcă și s-o lase să putrezească acolo, și așa ar face, dacă ar avea de ales.

— Am nevoie de ceva de la tine, Madrigal Milone. Și dacă ești suficient de înțeleaptă să-mi dai ce vreau, îți voi da și eu ceva în schimb.

— Ce aş putea să vreau eu de la tine?

— Poate șansa de a lupta? Katharine vrea să te

scoată de aici ca să te ducă în fața armatei de rebeli conduse de fiica ta. Vrea să facă un schimb: tu, pentru ea. Și pot să spun, după privirea ta, că e un schimb pe care fiica ta îl va accepta. Dacă îmi spui ce vreau să știu, îți voi da șansa să eviți acest schimb. Să fugi.

— Cum?

— Eu voi fi cel care te va duce acolo. Și aș putea să-ți tai legăturile de la mâini când suntem suficient de aproape ca Juillenne să poată vedea. Vei putea fugi.

— Nu e cine știe ce șansă.

— E singura pe care pot să ți-o ofer.

Madrigal se ridică și se apropie de el. Se agață cu mâinile de gratii și se gândește, cu ochii în podea. Cioara zboară pe umărul ei și începe să-și facă de lucru cu părul ei, dar ea nu face nicio mișcare. Ce ciudați sunt naturaliștii aceștia, să aibă o pasăre care cloncăne și se freacă așa, iar ei parcă nici nu observă!

— Dacă Jules va accepta să schimbe locul cu mine, ce va face Katharine cu ea?

— Îi va arăta milă. Își va petrece restul zilelor aici, în temniță. Și dacă supraviețuiește domniei lui Katharine, poate va fi eliberată într-o bună zi.

— Tu crezi asta? Întreabă Madrigal. Ai încredere în ea?

— Important e ca tu să ai încredere în mine. Spune-mi tot ce știi despre posedarea spirituală.

— Posedarea spirituală?

— Da, se răstește Pietyr. Cum poți folosi magia joasă să separi un spirit mort de un trup viu.

Ochii ei scapără, aprinși brusc de curiozitate.

— Va trebui să-mi spui exact ce s-a întâmplat. Altfel nu te pot ajuta.

Pietyr scrâșnește din dinți. Să-i dezvăluie secretul lui Katharine unui membru al consiliului e una. Dar să aibă încredere într-o naturalistă trădătoare?

— Niciodată, bolborosește el și se îndepărtează.

Madrigal îl urmează pe lângă gratii.

— E vorba despre regină, nu-i așa? De aceea e atât de puternică. De aceea harurile ei par să fie atât de variate. Le împrumută de la morți.

El se oprește și se întoarce. Își dă seama că privirea lui îi va spune că are dreptate. Dar în loc să râdă sau să strige în gura mare, Madrigal cascadează, uimită.

— A cui a fost ideea asta? A Nataliei Arron? Femeia aceea a fost într-adevăr deșteaptă...

— N-a fost ideea nimănui. A fost o întâmplare! Pietyr își bagă mâinile printre gratii și o apucă strâns. În noaptea când a fost ceremonia Revelării, Katharine a căzut în Domeniul Breccia. Noi toți am crezut că a murit. Dar ea s-a întors. Numai că nu s-a întors singură.

Ochii lui Madrigal se întunecă o clipă. Apoi își înăbușă o exclamație de uimire.

- Breccia! Vrei să spui...
- Exact asta vreau să spun.
- Cât de multe?

Pietyr lasă capul în jos, amintindu-și de căderea lui Katharine. Amintindu-și cum o împinsese.

— Câte au putut să-și înfigă ghearele moarte în ea, presupun.

— Două regine ale legiunii, spune Madrigal pe un ton meditativ. Poate oracolul s-a înșelat. Poate nu Jules a mea va fi căderea insulei, până la urmă.

Pietyr se uită urât la ea.

— Spune: pot fi scoase afară?

— Nu sunt sigură. Madrigal se întoarce și începe să se plimbe încet prin celulă. Vorbim de stirpea reginelor. Reginele și sângele lor. Ea știe că vrei să faci asta?

— Da. Știe. Și ea vrea să scape de ele.

— Pff! pufnește ea, neconvinsă, cu toate că el se uită direct în ochii ei. Dacă spui tu. Madrigal se duce lângă perete și se lasă pe vine, lipindu-și palmele de podeaua rece și umedă. Reginele au fost închise acolo în tot acest timp, spune ea și chicotește. Nu e de mirare că au depus atâtea eforturi s-o pună pe tron.

— Știi s-o faci sau nu?

Madrigal se întoarce să se uite la el.

— Va trebui să le duceți de unde le-ați luat.

— În Domeniul Breccia?

— Da.

— Și cum aş putea să fac asta? Katharine nu se va mai întoarce niciodată acolo.

— Parcă ai spus că și ea vrea asta.

— Vrea, spune el. Dar nu își dă seama întotdeauna.

Madrigal își încrucișează brațele la piept. Bolborosește ceva despre locuri sacre, despre un copac chircit, despre faptul că magia ei ar acționa mai bine dacă nu s-ar afla sub blestematul palat Volroy.

— Atunci va trebui să *creezi* un Domeniu Breccia. Cred că niște pietre luate de acolo și așezate în cerc ar merge. Pui moartele la loc în pietre și apoi arunci pietrele înapoi în prăpastie. Pietrele trebuie să stea lipite una de alta. Și nu pleci de lângă cercul acela până nu ești convins că au ieșit toate.

— Asta e? Asta e tot?

— Nu. Madrigal zâmbește. Dar îți voi spune și restul după ce vom pleca să facem schimbul și tu îmi vei da drumul.

Toxicul din el ar vrea să se repeadă la ea chiar în clipa asta, să o biciuiască și să-i administreze venin de scorpion până când nu va mai putea vorbi din cauza urletelor. Dar asta ai atrage atenția.

— Să știi că există posibilitatea ca regina Katharine să nu supraviețuiască.

— Poftim?

Madrigal ridică din sprâncene.

— Sunt convinsă că și tu te-ai întrebat dacă ea ar

mai fi în viață fără ele. Ar putea fi cu adevărat o moartă-vie, și în clipa în care va ieși din ea ultima regină moartă, trupul ei s-ar putea face praf și pulbere. Așa cum s-ar fi făcut de atunci, dacă ele nu ar fi intervenit.

Pietyr îngheață. Pentru o clipă, celulele din Volroy dispar, și ei doi se găsesc jos de tot, în inima insulei. Nu e nicio lumină. Numai mirosul rece de putregai. Și senzația pe care i-o dau degetele osoase care îl țin de gleznă.

— Bietul de tine, spune Madrigal. Tu chiar o iubești. Nu ți-a mai spus nimeni asta?

— Da, da, mormăie el și se îndepărtează. Doar un nebun ar iubi o regină.

Când ajunge sus, vrea să pună șaua pe cal să se ducă la Greavesdrake, să stea acolo pe timpul nopții, ca să poată gândi. În loc de asta, însă, intră în sala tronului, unde o aude vorbind pe Katharine cu Bree Westwood și cu preoteasa aceea cu o singură mână.

— Pietyr, spune Katharine când îl vede intrând, ai venit exact la timp. Buna noastră Elizabeth a consimțit să-și trimită familiarul, pe Pepper, la naturalista rebelă, cu un mesaj. Tocmai mă gândeam s-o întreb pe Rho care ar fi cel mai bun loc pentru schimbul de prizonieri.

— De ce n-o chemi aici pe rebelă? întreabă el, încă amețit după conversația pe care o avusese în subteranele castelului.

— Nu cred că ar veni aici. Sau, dacă ar veni, ar putea să-și aducă cu ea și armata ei de strânsură, iar eu aș vrea să scutesc capitala de așa ceva. Pe urmă, aș vrea să merg eu, cu câțiva dintre noii mei soldați.

Are în față un pergament pe care a scris deja câteva rânduri. Nu mai e prea mult loc pe foaie. E o hârtie mică, pentru un picior mic de pasăre.

Pietyr se uită la ciocănitoarea care stă cuminte pe umărul preotesei. Oare chiar poate zbura așa de repede? Oare o pasăre atât de mică poate ajunge în ținutul nordic, pe timp de iarnă, să găsească o tabără de rebeli?

— Valea Innisfuil, se aude el spunând. E un spațiu neutru, destul de departe de capitală și de trupele pe care le-ar putea trimite Bastian City. Iar cei devotați templului vor considera că e de bun augur faptul că schimbul se face acolo.

Katharine se gândește puțin, apoi se apleacă să scrie pe pergament. Îl rulează și i-l întinde lui Elizabeth, apoi se uită cu toții cu mirare mută cum pasărea întinde piciorul ca să-i înfășoare hârtia pe el.

— Nu mi-am imaginat că îl vei trimite pe familiarul tău, Elizabeth, spune Katharine. Credeam că vei trimite vreun șoim sau altă pasăre ciudată. Îți sunt cu adevărat recunoscătoare.

— Ne bucurăm să-ți fim de folos, răspunde preoteasa. Ne bucurăm că putem să te ajutăm să

eviți un război.

Katharine îi zâmbește lui Pietyr. El îi răspunde tot cu un zâmbet. Nu va mai trece mult până când vor pleca spre Valea Innisfuil. Spre Valea Innisfuil – și spre Domeniul Breccia.

SUNPOOL

Încurtea mică din spatele castelului, Mirabella se uită cum războinica Emilia Vatroș și naturalista Jules Milone își exersează harul războiului. Nu seamănă prea mult cu un antrenament: Emilia adusese un braț de lemn, și acum amândouă le cioplesc. Dar, pe măsură ce fac asta, mișcarea topoarelor lor se schimbă vizibil; lovesc mai drept și mai repede, până când lemnele par să se despice singure.

Regina Legiunii. Așa îi spun acum lui Jules oamenii pregătiți pentru revolta în mijlocul căreia Arsinoe și ea au nimerit la momentul potrivit. Oamenii i-au acordat titlul de regină cu atâta ușurință. Cu atâta simplitate. Ca și cum titlul acela n-ar fi avut nicio greutate.

— Fii atentă! strigă Emilia când Jules ratează lovitura. Apucă toporul de mâner și i-l aruncă. Doar fiindcă ți se pare ușor de manevrat, nu înseamnă că nu e periculos. E, totuși, un topor. Ai grijă!

Jules dă din cap și începe din nou. De data asta direcția e bună. Nu mai seamănă deloc cu fata pe care Mirabella o întâlnise de câteva ori mai demult. Furia aceea care clocotea în ea a dispărut și acum are o postură care o face să pară mai înaltă decât e în realitate. Chiar și puma pare mai mare și mai sigură pe ea, așa cum stă întinsă pe un buștean,

bătând leneș din coadă.

Jules pare diferită. Chiar e diferită. Dar tot nu e o regină.

— Pauză! spune Jules, și Mirabella se apropie de ele, bățând din palme.

Se duce lângă pumă și lângă Jules, care bea o cană cu apă.

— Te descurci foarte bine.

Jules strâmbă din buze.

— Mersi. Mă simt nepricepută ca un mânz.

— Prietena ta războinică e foarte inteligentă, cum a combinat ea antrenamentul cu munca.

— Întotdeauna sunt multe de făcut când pregătești o revoltă, spune Jules. Întinde cana. Apă?

— Nu, mulțumesc.

— Arsinoe nu vrea să-mi spună de ce v-ați întors aici. Mi-a spus doar că vă îndreptați spre Muntele Horn.

Mirabella încuviințează din cap.

— Sunt convinsă că ți-ar spune mai multe dacă ar ști și ea mai multe.

Jules se uită în jos, la mâini.

— Ea spune că plecați înapoi imediat ce vă terminați treaba.

— Mă simt ușurată că a zis asta, spune Mirabella și expiră, într-un fel, mi-a fost teamă că atunci când te va vedea, va vrea să rămână aici pentru totdeauna, indiferent de riscuri.

— Nu trebuia s-o lași să vină aici, să știi. Trebuia să o ții acolo cu forța.

— Știi. Așa cum știi și tu că ar fi fost imposibil să fac asta fără frânghii și lanțuri.

Jules zâmbește fără tragere de inimă, iar Mirabella se simte cuprinsă de un val de afecțiune. Timp de zece ani, anii care trecuseră de la Black Cottage la Ascensiune, Jules a fost cea care a avut grijă de Arsinoe. I-a salvat viața la Vânătoarea Reginelor. Le-a salvat pe amândouă atunci, la duel. Dar nici acum nu-i place să se uite în ochii Mirabellei.

— Arsinoe mi-a spus că l-ați îngropat, nu l-ați incinerat.

— Da, răspunde Mirabella. Așa se face acolo. Se odihnește pe creasta unui deal verde, deasupra mării.

Lacrimile se adună în colțul ochilor lui Jules, și puma vine să se rezeme de picioarele ei.

— Mi-ar plăcea să văd și eu locul acela.

— Poate îl vei vedea, într-o zi.

— Ei, ziua aceea pare foarte îndepărtată. Jules clipește des din ochi. În fine, mă bucur că Arsinoe și Billy au fost acolo. Și tu. Mă bucur că a fost acolo cineva care l-a iubit.

— Tu l-ai iubit mai mult. Am știut asta întotdeauna. Și el te-a iubit. Mirabella clatină din cap. Pe mine nu m-a iubit niciodată cu adevărat.

O clipă, Jules nu spune nimic. Apoi se întoarce

spre ea și se uită drept în ochii ei.

— Probabil mă crezi foarte meschină, dacă îți imaginezi că asta mă bucură.

— N-am vrut decât să...

— Ar trebui să intri în castel, Mirabella. Chiar îmbrăcată așa, cu pelerina și cu hainele astea, n-o să treacă mult până când cineva își va da seama cine ești, dacă se uită mai bine la tine.

Jules își ia toporul și începe iar să taie lemne, chiar dacă Emilia între timp dispăruse. Mirabella mai stă puțin acolo, dar Jules nu se mai uită spre ea. În cele din urmă, își aruncă mâinile în sus și pleacă, nu în castel, așa cum i se spusese, ci mai departe, în curtea din spate.

Înaintează prin iarbă și se urcă pe pietrele căzute din zid, cățărându-se repede până sus.

Când ajunge acolo, vântul îi ia pelerina și i-o lipește de trup ca într-o îmbrățișare. Ce mult și-ar dori să-și dea gluga jos, ca adierea vântului să-i răsfire părul cu degete răcoroase. Dar știe ce ar spune Jules și Emilia despre asta. Pe urmă, chiar au dreptate. E mai bine pentru toată lumea ca prezența lor să rămână secretă.

Totuși, nu poate rezista tentației de a chema mai multe vânturi care să se învâртеască în jurul ei. Câțiva nori care să întunece cerul. Apropierea de harul ei, ușurința cu care îl manevrează și forța lui sunt singurele bucurii pe care i le-a adus revenirea pe insulă. Toate celelalte – rebeliunea, Regina

Legiunii – i-au demonstrat doar cât de puțină nevoie a fost de ea. Cât de repede a putut fi înlocuită.

Nu e implicată direct nici măcar în încercarea lui Arsinoe de a opri ceața.

Sunt paznicul surorii mele. Protectorul ei.

Dar este asta de ajuns? Pentru o fată care ar fi putut să fie regină? Lumea deja vorbește despre Jules ca despre o legendă: o naturalistă cu un har la fel de puternic precum harul reginelor.

Nicio regină din istoria elementalilor nu a stăpânit atât de bine elementele ca mine. Și totuși nu se va face nicio pictură murală care să amintească de mine. Nici numele meu nu va rămâne în memorie.

Lasă vântul să stea și se gândește la Bree și la Elizabeth. La prietenele ei, la casa ei, la faptul că probabil nu le va mai vedea niciodată.

Și atunci, ca și cum ar fi răspuns unei dorințe sau unei rugăciuni, o ciocănitoare moțată, cu pene albe și negre, zboară direct în burta ei, lovindu-se atât de tare de ea, că simte chiar și ușoara înțepătură a ciocului ei.

— Pepper!

Ia în brațe mica pasăre și se uită în ochii ei negri și strălucitori. Pasărea găfâie și e speriată.

— Pepper! Chiar tu ești?

Dar sigur că el e. Nu are nicio relație cu vreo altă pasăre. Îl bate ușurel pe piept și se uită în jur,

sperând s-o vadă pe Elizabeth ascunsă după vreo piatră. Dar el e singur. Elizabeth îl trimisese departe de ea în ziua în care depusese jurământul de preoteasă, ca să nu fie strivit de oribila și brutala Rho.

— Ai stat singurel în nord în tot acest timp? îl întreabă ea, ridicându-l în fața ochilor. Bietul meu Pepper. Ce noroc ai avut că m-ai găsit! Ce noroc ai avut că m-ai văzut!

Drept răspuns, ciocănitoarea ridică aripioara și întinde un picior mititel. Un picior mititel, de care este legat un mic sul de hârtie.

Să obții la schimb provizii în mijlocul unei rebeliuni nu e cel mai simplu lucru de pe insulă, dar Billy reușește s-o facă. Cum-necum, cu toate că fondurile sunt limitate și că toată lumea din piață adună bunuri necesare cauzei, el reușește să facă rost de haine călduroase, de lucruri folositoare pentru urcuș și de carne uscată suficientă, speră el, pentru porțiunea de drum pe care o vor avea de parcurs pe zăpadă.

— Acum, gata, îi spune el fericit lui Arsinoe. Suntem pregătiți de plecare. Nu te bucuri că m-ai adus și pe mine aici?

— Ba, cred că da.

El ridică din umeri.

— Negocieri. Cumpărări de bunuri. Sunt singurele lucruri de valoare pe care le-am învățat

de la tata. Deși ai putea să spui că succesul se datorează mai mult farmecului meu, un lucru care nu se poate învăța.

— Cât timp crezi că o să-ți ia să-l găsești?

— Nu știu. După ce terminăm pe munte, mă gândeam să iau o barcă până în capitală. Nu să intru eu acolo, adaugă el, văzându-i expresia. Să-i trimit o scrisoare sau un mesager. Oftează. Pun pariu că nici măcar nu e acolo.

— Dar unde?

— În jurul lumii, cu corabia. Într-o vacanță minunată în Salkades, eventual. Bea vin și îmi dă mie lecții despre viața fără el și despre prețul plătit pentru nesupunere.

— Ar fi în stare să le creeze atâtea greutateți mamei tale și lui Jane?

Billy ridică din umeri din nou, și Arsinoe o zărește pe Emilia trecând pe stradă.

— Uite-o pe Emilia!

— Nu cred că ne-a văzut.

— O, ba ne-a văzut, spune Arsinoe.

Și după numai un minut, războinica îi ajunge din urmă pe o alee.

— Ar trebui să vă întoarceți la castel amândoi.

— Ne întoarcem. Am terminat aici.

Emilia zâmbește cu un zâmbet care niciodată nu îi ajunge la ochi.

— Atunci dați-mi voie să vă escortez.

Trece pe lângă ei și îi conduce pe străzi

lăturalnice, scurtează drumul pe diverse alei și sare peste mormane de lăzi vechi. E un drum atât de puțin circulat, încât, la un moment dat, Billy trebuie să se ferească atunci când cineva aruncă de la fereastră o găleată cu lături.

— Era gata-gata, spune el și se scutură pe umăr. Orașul ăsta vechi pare copleșit, săracul. Străinii se instalează în case și clădiri abandonate. Cum trebuie să se simtă oracolele și ceilalți localnici când văd deodată o armată printre ei?

— Mulți dintre ei sunt oracole, cum ai spus și tu, răspunde Emilia. Știau că vom veni. Și vor și ei să se răzbune pentru uciderea Theodoriei Lermont. Sunt de partea noastră, altfel n-am fi venit aici.

— Ai mai fost aici? o întreabă Arsinoe. Se pare că te descurci prin oraș.

— Am venit cu Mathilde, când eram mai mici. Dar aș fi cunoscut orașul la fel de bine chiar dacă aș fi făcut acum prima vizită. Este o calitate specifică harului. Ne găsim rapid drumul prin locuri necunoscute.

Arsinoe își amintește de momentul în care au ajuns la Indrid Down, când Jules reușise să memoreze harta cu o mare ușurință.

— O războinică și o toxică în piele de naturalistă, murmură ea. Niciuna dintre noi nu am fost ceea ce credeam că suntem.

— Grăbește-te! Emilia o îmbrânțește ușor. Și încetează cu bolboroseala!

— De ce nu mă placi? o întreabă Arsinoe, iritată, frecându-și coastele după ghiontul ei.

— Nu te plac? Emilia râde. De ce să nu te plac? Îmi inspire atâta loialitate. Unul sau altul are mereu grijă de tine. Te protejează. Își dă viața pentru tine.

— Tu crezi că din cauza mea Jules o să aibă de suferit.

Se opresc față în față.

— Cred că prezența ta aici îi va distruge șansele, spune Emilia. Cred că tu vrei să restaurezi linia reginelor. Cred că ai trimite-o iar în Wolf Spring, sau că ai lăsa-o să se ascundă la nesfârșit. Eventual pe continent, ca tine. Dar să-ți spun un lucru, *regină* Arsinoe: Juillenne Milone nu e servitoarea ta. Nu e însoțitoarea ta și nu e doar prietena ta. Este regina noastră, regina de care insula are nevoie, iar eu am să-i stau alături până când ea va împlini această promisiune.

— E mai mult de un singur lucru, spune Arsinoe și o împunge cu degetul în piept. Și a cui e promisiunea? A ei? Sau tu și blonda ta prietenă Mathilde o împingeți spre ceva pentru care nu e pregătită? Nu pot eu să vorbesc în numele lui Jules și nu am niciun drept să hotărâsc calea pe care să meargă.

— Într-adevăr, nu ai.

— Dar nici tu n-ai. Și dacă nobila ta cauză are drept consecință rănirea lui Jules, sau mai rău...

— Ce? Emilia scoate un pumnal cu lamă scurtă și

Arsinoe simte răceala metalului pe gât. Ce o să faci?

— Presupun că o să te otrăvesc.

Emilia își mijește ochii, iar Billy intră repede între ele ca să le despartă.

— Haideți, haideți, doamnelor, să nu pierdem timpul cu astfel de discuții. Ar trebui să ne întoarcem la castel, cum ați spus.

Fetele se îmbrâncesc una pe alta și se îndepărtează. Restul drumului până la castel îl fac în tăcere.

Când ajung la poartă, oracolul Mathilde e acolo și îi așteaptă.

— Slavă Zeiței, unde ați fost? Am primit un mesaj.

— Ce fel de mesaj? întreabă Emilia și se repede înainte, urcând scările în grabă spre apartamentele lui Jules.

Arsinoe o urmează și o găsește pe Jules plimbându-se prin cameră și pe Mirabella așezată la o masă în spatele ei, dând de mâncare unei păsări care seamănă cu o ciocănitoare.

— Ce se întâmplă? întreabă Arsinoe. A cui e ciocănitoarea asta?

— Pasărea a venit cu un mesaj, explică Mathilde. Regina Katharine vine la Innisfuil cu mama lui Jules și cu un corp de armată.

Arsinoe se uită la Jules, care o privește cu ochii mari.

— Vrea să o elibereze pe ea în schimbul meu.

În cameră se așterne tăcerea și toți se uită unii la alții, până când Emilia începe să bată din picior.

— Nu poți face asta! exclamă ea.

— Trebuie, spune Jules încet.

— Nu poți! Tu ești Regina Legiunii. Viața ta e mai importantă decât viața unui om oarecare.

— Nu e mai importantă ca viața mamei mele! mârâie Jules. Și nici ca viața altcuiva.

— Stai puțin, Jules. Arsinoe întinde mâinile în sus, oprind-o pe Emilia. Chiar dacă ai accepta acest schimb, tu chiar crezi că regina Katharine se va ține de cuvânt? Ar putea să vă ia prizoniere pe amândouă. Sau ar putea să te ia pe tine și s-o ucidă pe Madrigal.

— Atunci ce să facem? întreabă Jules.

— Am venit să luptăm, spune Emilia. Pornim în marș și ne întâlnim cu ea.

— Nu avem destui oameni, spune încet Mathilde. Dacă pornim cu oamenii pe care îi avem, ei ar avea un avantaj de patru la unu. Poate și mai mult.

— Și atunci ce o să faceți dacă regina Katharine se decide să atace orașul Sunpool? întreabă Billy, curios.

— Dacă ne atacă acum, o să iernăm în munți. O să ne ascundem. Îi lăsăm să ne caute prin zăpezi, dacă vor. Oamenii de pe insulă vor deveni și mai agitați când vor vedea că ceața se ridică și Moarta-Vie nu poate să-i protejeze.

— De ce să lăsăm fortăreața de la Sunpool ca să plecăm în munți? întreabă Emilia, furioasă.

— Fiindcă zidurile nu au fost încă reparate. Orașul încă nu e fortificat. Fiindcă nu suntem gata.

— Trebuie să facem ceva acum! strigă Jules, și Camden începe să mârâie. O are pe mama mea!

— Katharine n-o va ucide. E doar o tactică, spune Emilia pe un ton calm.

Jules mijește ochii.

— Atunci e o tactică bună.

— Eu nu cred că e o tactică, spune Arsinoe, aruncând o privire spre Mirabella. Surioara noastră nu glumește.

Jules rămâne nemișcată și își înfundă mâinile în blana pumei.

— O ambuscadă, spune ea după o clipă. Dacă într-o luptă directă am pierde și nu putem avea încredere că va face acest schimb, atunci singura cale de a o salva pe mama e o ambuscadă. Se uită la Emilia. Câți războinici au venit din Bastian City?

— Doar vreo douăzeci și cinci. Restul sunt în tranșee, așteaptă semnalul.

— E mai mult decât suficient.

— Mai mult decât suficient, când vorbim de armata reginei? întreabă Mathilde. Va veni cu cel puțin o mie de soldați.

— Nu ne vom lupta cu ei. O să creăm o diversiune și abia pe urmă îi vom ataca.

Emilia clatină din cap.

— Ce fel de diversiune am putea face? N-o să meargă.

— O să meargă! Jules arată spre Mirabella și apoi spre Arsinoe. Dacă le folosim pe ele!

Mirabella face ochii mari, și ciocănitorea zboară pe umărul ei când Jules se apropie de ea.

— Ea poate invoca vremea rea și fulgerul. Poate să sperie caii, să-i răstoarne. Poate să le dea foc, iar în haosul acela războinicii pot să atace. O luăm pe mama și fugim înainte să-și dea seama încotro am plecat.

— Nu, protestează Emilia. Oamenii vor afla de asta. Vor afla că reginele trădătoare s-au întors.

— Să afle, spune Jules. Să vadă și ei că reginele sunt de partea mea. Să vadă că reginele stau în *spatele* meu. O să vadă că suntem unite împotriva lui Katharine și atunci vor veni și mai mulți.

Emilia dă din cap, nemulțumită.

— Gândești tot mai mult ca un războinic, pe zi ce trece.

Jules se întoarce cu spatele la Mirabella, care se ridicase în picioare, și spre Arsinoe, iar aceasta se uită când la Jules, când la sora ei.

Nu pentru asta veniseră aici. Dar cum ar putea s-o refuze pe Jules când are atâta nevoie de ele?

— Te rog? Te rog, Arsinoe? Mirabella? Amânați plecarea în munți până ne întoarcem. Până când mama mea o să fie în siguranță.

O ia pe Arsinoe de umeri și o strânge.

— Bine, Jules, răspunde Arsinoe. Venim cu tine.

În noaptea aceea, camera pe care Arsinoe o împarte cu Billy și cu Mirabella e tăcută cât timp cei trei se pregătesc de culcare.

— Mirabella, ai mâncat ceva? o întreabă Arsinoe, doar ca să spargă tăcerea.

— Niște brânză cu pâine.

— Mai vrei ceva? Pot să mă duc să văd dacă mai e tocană...

— Nu.

Arsinoe se uită lung la sora ei, care întinde păturile pe patul improvizat. Umerii ei sunt drepti și țepeni și mișcările îi sunt bruște.

— Mira, ești supărată pe mine?

— De ce să fiu supărată pe tine? întreabă Mirabella și, în sfârșit, se întoarce. Ai promis doar că o să ne implicăm într-un război.

— Nu vrei să lupți? Nu vrei să-i ajuți?

— Sigur că o să-i ajut. M-ai oferit tu voluntar.

Apoi se întoarce la păturile ei și bate cu dosul palmei perna plată.

— Îmi pare rău, se bâlbâie Arsinoe. Am crezut că și tu vrei asta. Am crezut că asta trebuie să facem.

— Eu am crezut că trebuie să mergem în munți, spune Billy, scoțându-și haina. Am crezut că nu ne vom implica în povestea asta.

— Și tu ești supărat pe mine?

— Ai vorbit în numele nostru, Arsinoe, spune

Mirabella. Ai decis singură, fără să discuți cu noi.

— Billy, tu nu ești obligat să vii, începe Arsinoe, dar își dă seama pe loc că nu trebuia s-o spună.

Nu-l văzuse niciodată așa. Ca și cum îl rănise, ca și cum nu îl înțelege deloc.

— Aș putea să-i spun lui Jules că v-ați răzgândit, șoptește ea.

— Mergem. Billy se așază pe păturile lui ca să-și scoată ghetele, apoi le trânteste cu zgomot lângă perete. Doar că nu mai vorbim cu tine până când se termină povestea asta.

— Bine. Arsinoe ridică din umeri. Atunci vă las în pace. Mă duc să dorm cu Jules.

— Foarte bine, spune Mirabella și se bagă în pat. Du-te să discutați planul vostru de bătaie.

INDRID DOWN

Rho adunase soldații în curtea interioară a castelului Volroy, ca regina Katharine să-i poată observa înainte de plecare. Toți soldații par concentrați, cu spatele drept, cu uniforme curate. Lăncile și scuturile ținute în repaus sunt aliniate perfect. Singurele neregularități sunt caii cavaleriștilor, care își mai flutură coada sau mai bat din picior. După toate aparențele, soldații alcătuiesc o armată adevărată.

— Kat? Ești gata?

Se întoarce și îl vede pe Pietyr, care arată așa de bine în uniforma lui de comandant al gărzilor, încât ar vrea să mai amâne cu câteva minute plecarea în marș și să-l țină puțin lângă ea.

— Aproape, spune ea. Am trimis o cameristă să-mi aducă ceva din cameră.

— Genevieve bombăne și acum că o lași acasă, murmură Pietyr. Așteaptă-te s-o auzi înainte de plecare. Se apleacă spre ea și o sărută pe gât. Ce-ți aduce camerista?

— O amintire, spune Katharine și zâmbește.

Camerista apare cu o cutiuță neagră lăcuită, care de obicei stă lângă cușca lui Dulceață. Când camerista ajunge la ei, Katharine deschide cutiuța și scoate din ea singurul obiect conținut acolo: masca lui Arsinoe.

— I-am smuls-o de pe față după ce am săgetat-o

la Vânătoarea Reginelor, îi spune lui Pietyr și își trece degetele peste mască, atât de fină și de rece la atingere și pictată atât de fioros cu linii roșii. Crezi că mi se potrivește?

— Cred că dacă ți-o pui, răspunde Pietyr, o s-o împingi pe naturalistă să facă vreo prostie.

— Poate că ai dreptate. Strecoară masca în mânăca pelerinei. Dar tot o s-o iau. Să-mi poarte noroc.

Genevieve îi aduce armăsarul negru și i-l ține să încalece. Armăsarul e gătit cu armură de argint și are căpăstrul decorat cu stegulețele toxicilor. Rho se apropie de ea, iar Katharine își ține în frâu calul, care dansează pe loc.

— Câți sunt?

— Cinci sute, răspunde Rho. O sută călări. Încă o mie avem în garnizoana de la Prynn, gata să pornească în marș dacă e nevoie. Dar eu cred că nu va fi nevoie.

— Bun. Unde este Madrigal Milone?

— O aduc acum. Mă duc să văd.

Rho se îndepărtează, iar Genevieve înalță capul de la scările și chingile pe care le verificase.

— Dacă sora mea ar fi fost aici, aș fi călărit lângă ea. Cum ea nu mai e, ar trebui să călăresc lângă tine. Așa și-ar fi dorit și ea.

— Ea și-ar fi dorit ca tu să faci ce știi mai bine să faci. Să stai aici. Să fii ochii și urechile mele. Pietyr și Antonin vor avea grijă de interesele familiei

Arron pe câmpul de luptă.

— Pietyr și Antonin, mormăie ea. În fruntea armatelor tale ar trebui să stea o femeie din clanul Arron. Și tu ai ales o preoteasă.

— Dacă Natalia ar fi fost aici, ar fi ales-o pe Margaret Beaulin. Nu era proastă, știa cum să-și folosească harul războiului.

Genevieve face semn cu capul spre ceilalți membri ai consiliului de lângă ea: Pietyr și Antonin, care așteaptă pe caii lor solizi, negri, și Bree Westwood, călare pe o iapă șargă.

— Și ea de ce vine?

— Preoteasa care mi-a trimis mesajul se va simți mai bine dacă e și ea acolo.

Se uită printre șirurile de soldați, căutând-o din ochi pe Elizabeth, cu roba ei alb cu negru, dar nu o vede. Poate va veni după ei.

— Dar... tocmai Bree Westwood!

Katharine scoate un geamăt.

— Poate că o iau cu mine în speranța că va muri.

Lovește ușor calul cu călcâiul, ca să se pună în mișcare. Cu toate că nu o mai otrăvește pe Katharine până la punctul în care să o facă să urle, Genevieve e în stare și acum să-i strice o zi bună.

Katharine mână calul încet, în cerc, urmărind aburii pe care îi scoate pe nas, în vreme ce trec prin fața soldaților. Valea Innisfuil va fi înghețată și acoperită de zăpadă. Un câmp curat pe care să mărșăluiască armata ei. În venele ei, reginele

moarte strigă după sânge; îi arată dorința lor prin imagini vulgare cu zăpezi pătate de roșu. Cu noroi rece amestecat cu carne sfâșiată.

— Gata, gata, murmură ea și strânge pumnii, întrebându-se ce ar vedea dacă și-ar scoate mânușile.

Degete palide, vii? Sau negre și putrede?

Îi prinde privirea lui Pietyr, iar el îi zâmbește, exact când Rho revine cu prizoniera, pe jumătate escortată, pe jumătate târâtă.

— Legați-i mâinile și urcați-o pe cal. Pe un cal blând, care nu e sperios.

— Și cu pasărea ce facem?

Rho ridică un sac. Sacul se umflă ca o inimă care bate, pentru că cioara din el flutură agitată din aripi.

— Aș putea s-o pun într-o colivie. S-o las aici. N-o să moară fără ea.

— Cum ai putea să mă dai la schimb fără familiarul meu? întreabă Madrigal și se smucește din strânsoarea lui Rho.

E murdară, după atâta timp petrecut în temniță, dar frumusețea ei e vizibilă și acum. Chiar și așa, cu chipul schimonosit de ură și de supărare. Katharine îi considerase întotdeauna pe naturaliști niște oameni grosolani, care sunt buni să muncească cu mâinile și care se spală o dată la o săptămână. Dar asta nu e așa. Asta a fost răsfățată.

— Sau poate nu vrei să mă dai la schimb, de fapt?

Katharine inspiră adânc.

— Ține-ți cioara potolită. Dacă vine cu noi și încearcă să zboare, eu cu mâna mea îi trimit o săgeată în piept. Ai înțeles?

Madrigal dă din cap. Rho bagă mâna în sac și scoate cioara care se zbate. Odată eliberată, zboară direct în brațele lui Madrigal și rămâne acolo.

— Legați-o de ea, poruncește Katharine. Lăsați-i sfoara lungă cât să poată sări de pe braț pe umăr.

— N-o s-o prinzi niciodată pe Jules a mea, spune Madrigal, după ce e urcată pe cal. Dacă voiai într-adevăr s-o prinzi, trebuia să răpești pe altcineva. Fiica mea nici măcar nu mă place. Nici măcar n-o să vină.

SUNPOOL

— Ai ales războinicii care vin cu tine?

— Da. În fine, Emilia i-a ales.

Arsinoe și Jules stau jos în fața vetrei în care lemnele ard pârâind.

— M-am mirat puțin...

Arsinoe rupe o bucată de pâine și o înmoaie în tocana rămasă de la prânz. Când apăruse la ușa lui Jules, după ce fusese izgonită (sau se izgonise singură) din camera pe care o împărțea cu Billy și Mirabella, Jules ceruse imediat mai multă mâncare.

— Uitându-mă zilele astea la Emilia. E... greu să nu o ascuți.

— Chiar știe să dea ordine. Jules zâmbește cu un colț al gurii. Nu-ți place de ea.

— Nu am încredere în ea, o corectează Arsinoe. Dar ține la tine.

Jules se apleacă și adună cu lingura ultimele rămășițe de tocană, pe care le pune în farfuria lui Arsinoe.

— Îmi pare rău că nu e mai mult. Și îmi pare rău că nu are și otravă.

— Pff! Nu sunt destul de toxică să-i duc dorul. Dar în privința cantității ai dreptate.

Bucata de pâine fusese mică, și nu mâncase decât o farfurie și jumătate de tocană, dar fusese bună. Plină de zarzavat și de carne.

— Îți mulțumesc că vii cu mine, spune Jules.

— Nu-mi mulțumi mie, răspunde Arsinoe. Mulțumește-le lui Billy și Mirabellei. Pe mine nici nu trebuia să mă rogi.

— Nu credeam că te voi mai vedea vreodată, spune Jules, iar Arsinoe simte cum coada lui Camden se înfășoară în jurul gleznei ei cu afecțiune.

— Eu am știut întotdeauna că o să te mai văd. Arsinoe soarbe din cupa cu vin cald, diluat cu apă. Cumva am știut.

Jules zâmbește și își ia și ea cupa. Ciocnesc și preț de câteva clipe beau în tăcere, cu ochii la foc.

— Deci ce crezi că o să găsești în munți?

— N-am idee. O să încerc să descopăr tot ce pot. Se uită la Jules cu coada ochiului. Nu ți-e teamă pentru ziua de mâine? Sau măcar nu ești îngrijorată de toate astea?

— Singurul lucru care mă face să mă tem, spune Jules, singurul lucru pe care îl regret, este că nu pot să fac asta singură. Că sunt și alții care trebuie să-și pună viața în pericol odată cu mine.

Arsinoe oftează.

— S-au schimbat mai multe la tine, nu numai părul, glumește ea, iar Jules râde și o îmbrânțește ușor.

— Aventura asta a voastră, spune Jules, nu e periculoasă, nu?

— Ah, nu începe iar. Acum ești Regina Legiunii.

Nu e treaba ta să ai grijă de mine, nu că ar fi fost vreodată. Dar cu siguranță am apreciat că ai făcut-o.

Pune farfuria pe podea, ca s-o lingă Camden, și se ridică de pe scaun.

— Unde te duci? o întreabă Jules.

— Mâine e o zi mare. Nu crezi că ar trebui să dormim puțin?

— Cred că da. Deși tare aș vrea să-mi povestești mai multe, cândva. Despre viața pe continent.

Arsinoe zâmbește.

— Cândva, o să-ți povestesc.

În noaptea aceea, Arsinoe visează pentru prima oară de când venise pe insulă un vis cu Regina Albastră. Dar nu seamănă cu celelalte vise.

Visul acesta este despre ceață. Și despre cadavrele care sunt în ea. Sfâșiate. Încate. Putrede. Visul acesta e o pătură albă care se înfășoară în jurul prietenilor ei, în jurul lui Jules și lui Camden, în jurul lui Billy, în jurul Mirabellei, acoperind insula și distrugând totul în cale.

Se încheie cu regina umbrelor stând ghemuită pe pieptul ei, ținând cu degetele lungi și reci capul lui Arsinoe. Nu vorbește. Nici acum nu poate. Dar Arsinoe știe ce vrea să spună.

VALEA INNISFUIL

Armata reginei își așază tabăra în partea de est a văii, iar corturile întinse, caii și soldații sunt ca niște furnici negre răspândite pe câmpurile înzăpezite, de la falezele stâncoase până la plaja înghețată. Antonin și Rho trimit iscoade sus, pe faleză. Nicio mișcare din vale nu va putea să le scape, și nicio trupă improvizată de răsculați nu se va putea strecura prin spatele lor.

— N-a mai fost niciodată un război ca acesta, spune Pietyr, uitându-se spre soldați; unii dintre ei par încă niște fetețe pistruiate. O rebelă împotriva unei regine. A trecut mult timp de când am văzut un război, pur și simplu. Deci, cine știe la ce ne putem aștepta?

— Nu e un război, Pietyr, spune Katharine. E un schimb. Nu se va ajunge la luptă.

— Pari foarte sigură pe tine. Își trece dosul palmei peste obrazul ei. Te simți bine, Kat? Atât de aproape de Domeniul Breccia?

Ea își strâmbă buzele.

— M-am gândit la asta. La locul acela adânc și întunecat.

Privirea ei se îndreaptă o clipă spre pădurile din sud.

— Îl simt cum se deschide și se închide ca o gură. Și ele îl simt.

El o prinde de mâini. Le simte răceala chiar și

prin mănuși.

— O parte din ele este încă acolo, Pietyr. O parte din ele va fi întotdeauna.

— Vrei să mergi acolo?

— Niciodată. Nu mă voi întoarce niciodată acolo. Nu sunt sigură că... voi putea rămâne în picioare, sau voi plonja direct în prăpastie.

Oftează, și Pietyr o simte cum se lipește de el, micuța și perversa lui Kat, de care nu se poate sătura.

— Vino, spune ea, și el îi simte respirația fierbinte în ureche. Închide ușa cortului și stai întins lângă mine puțin. Nu va băga nimeni de seamă că am plecat. Nimeni nu ne va deranja când vor auzi sunetele pe care le scot.

— Nu pot, puiul meu.

Se desprinde din îmbrățișarea ei, deși și-ar dori din tot sufletul să se abandoneze în ea. Trebuie să fie atent, când planul pe care îl are e atât de aproape de finalizare. Cu Katharine în brațe, uită să mai gândească, iar ultima oară când au fost împreună, a devorat-o cu atâta disperare, încât era convins că în felul acesta își dezvăluise toate temerile.

— Rho o să înceapă să urle dacă n-o ajut cu soldații, spune.

Îi ia mâna înmănușată, o întoarce și îi sărută pielea descoperită de la încheietură, să-i simtă pulsul cu buzele. Ea spune că se simte bine aici,

aproape de Breccia, dar nu e așa. Cu sursa lor atât de aproape, ele au schimbat-o; simte cum influența lor o face mai dură, așa cum a fost la Ascensiune, când ele luptau pentru coroană. Pe măsură ce se apropiau de Innisuil, ea striga tot mai tare la soldați. Mânca tot mai multe toxine la masă. Vâna tot mai des cu calul și cu arcul. A văzut-o cum a doborât un șoim în zbor, țintind perfect cu harul războiului. A văzut-o jupuind un iepure ca și cum ar fi scos o mânășă de pe mână, și cum și-a lins sângele lui de pe degete.

Iese cu spatele din cort, lăsând-o să se odihnească sau să bombăne, se întoarce și se lovește de Marea Preoteasă.

— Luca! Iartă-mă.

— Nu-i nimic. Sunt suficient de robustă. Regina e înăuntru?

— Da, spune el și se dă la o parte.

Dar Luca pare că se răzgândește.

— Vrei să mă însoțești câteva clipe, Pietyr?

O ia înainte printre corturi, oprindu-se la doi-trei pași să binecuvânteze pe unul și pe altul, pe soldații care îi ating roba când trece sau care cad în genunchi la apropierea ei.

— Ce se întâmplă, domnule Arron? M-ai mai văzut dând binecuvântări.

— Desigur. Doar că... așa îmi amintesc cine ești. Presupun că în cercul restrâns al consiliului ai devenit pentru mine mai puțin Marea Preoteasă și

mai mult Luca.

— Mi-am pierdut aura mistică. Luca râde. De fapt, în capitală, niciunul dintre acești soldați n-ar face mai mult decât să se dea la o parte din calea mea. Dar toți revin la credință când se găsesc în fața unei lupte.

— Regina Katharine este sigură și acum că nu va fi nicio luptă.

— Iar eu sper să aibă dreptate.

— Dar nu crezi că va fi așa.

Luca își mușcă buzele și dă din cap, pe gânduri.

— Cred că rebeliunea a ajuns prea departe ca să nu se ajungă la luptă. Își împreunează mâinile. Ai găsit vreo soluție pentru problema despre care am discutat? Problema cu posesia spirituală?

— Nu era o problemă. Doar o curiozitate.

— Aha.

Trec pe lângă cortul preotesei și le întâlnesc pe Bree și Elizabeth. Bree dă din cap când îl vede, dar când se uită la Luca, strânge din buze.

— Ea e...? întreabă Pietyr și arată spre micuța ciocănitore albă cu negru care se cațără pe roba lui Elizabeth.

— Da! Elizabeth ia pasărea în mână și i-o arată lui Pietyr, bucuroasă. S-a întors azi-dimineață, a zburat cu atâta viteză în pieptul meu, încât aproape mi-a înțepat inima!

— Pare foarte... mândră de ea.

Pasărea, pe care Elizabeth o pusese din nou în

poala ei, se plimbă agitată pe picioarele ei și cripește.

— Așa agitată a fost de când a venit, spune Bree. I-am dat mâncare, i-am dat apă, dar nu se liniștește. S-ar putea să fie mândră.

— Nu. Încearcă să-mi spună ceva. Elizabeth întinde mâna să o mângâie pe spate, dar pasărea o ciupește tare între degete. Au! Și se supără foarte tare că nu înțelege ce vrea să spună.

Pietyr se uită spre Marea Preoteasă, care tăcuse, cu ochii la pasăre.

— Ei, sunt convins că o să înțelegi până la urmă.

SUNPOOL

Chiar după ivirea zorilor, Jules și Arsinoe stau împreună lângă poarta orașului, uitându-se la piața pavată cu piatră care se întinde în fața lor. De o parte și de alta a pieței se aliniază parcă toți rebelii, treziți devreme ca să-și vadă liderul plecând.

— Credeam că o să fiu mai obosită, remarcă Jules. N-am dormit mai deloc.

— Nici eu, spune Arsinoe, și Camden cască.

În curând vor veni Emilia și Mathilde cu micul grup de războinici și cu Mirabella și Billy, care plecaseră cu ele la grajduri.

Jules respiră ușor întretăiat, și se uită la Arsinoe din cap până în picioare. Arsinoe își aranjează pelerina și haina pe care o poartă pe dedesubt.

— Arăți ca un adevărat continental îmbrăcată cu hainele lui Billy.

— Ha! Îți vine să crezi cât de bine ne potrivim la mărime? Arsinoe ridică brațele. Apoi se încruntă. Ascultă, Jules, nu pot să vin cu tine după Madrigal.

— Cum? Arsinoe...

— Trebuie să plec. Trebuie să ajung în munți. Nu pot să-ți explic. Știu doar că trebuie.

— Nu mai poți aștepta câteva zile? O să traversăm rapid trecătoarea spre vale...

— Nu. Îmi pare rău. Dacă aveam mai mult timp... dacă ți-aș fi povestit mai multe din câte am văzut... din ce am visat, probabil ai fi înțeles. Pune mâna pe

umărul prietenei sale. Dar o să fie bine, Jules. Oricum, nu ai nevoie de mine. Dacă o ai pe Mira, e mai mult decât suficient.

Jules se încruntă.

— M-aș simți mult mai bine dacă te-aș ști cu mine.

— Știu. Mi-aș fi dorit să... începe Arsinoe, dar nu știe cum să încheie.

— Ești sigură? Nu pot să stau să te aștept să te răzgândești.

Se aud tropăituri de copite și războinicii intră în piață, cu Emilia în frunte, călare pe un cal roșu ca sângele. Vreo doisprezece războinici călăresc în spatele ei, iar Mathilde și Billy sunt lângă ea. Mirabella e mai în spate, pe un cal cenușiu cu pete întunecate, părând ciudat de nesigură așa, călare.

— Cincisprezece, spune Arsinoe. Pun pariu că regina Katharine va aduce de o sută de ori câte cincisprezece.

— Nu avem nevoie de atâția. E o ambuscadă, nu o bătălie, ai uitat? răspunde Jules.

Pornește împreună cu Arsinoe spre calul pregătit pentru ea, un superb cal negru, pintenog de patru picioare și cu o semilună albă pe frunte.

— Nu e calul lui Katharine?

Jules ia calul de căpăstru, zâmbește și încalecă.

— Același pe care l-am furat în ziua cu vânătoarea. Îl bate pe ceafă. Și la fel de sălbatic cum era când te-a purtat pe tine prin munți, pe

jumătate moartă.

— Foarte potrivit. Arsinoe îl mângâie pe bot. Ar trebui să-i dai un nume.

— Sau poate o s-o întreb pe Katharine cum îl cheamă.

Emilia se apropie de ele.

— S-a mai întors o iscoadă, spune ea. Katharine a ajuns în vale și a întins tabăra. A pus-o pe preoteasa Rho Murtra, cea cu harul războiului, în fruntea armatei.

— Bună treabă, intervine Mathilde, sarcastică, dai afară din consiliu o războinică și o înlocuiești cu o preoteasă războinică, una care, după legile templului, n-ar trebui să se folosească de harul ei. Nu suntem singurii care ocolesc vechile tradiții.

Caii se mișcă, și Arsinoe se îndepărtează de Jules, care își salută războinicii. De o parte și de alta a pieței, restul soldaților așteaptă în tăcere. O armată unită, alcătuită din oameni cu haruri diferite. Soldați cu șoimi pe umeri. Alții cu scânteii care le scapără din degete. Și mulți cu ochii de oțel și cozile de un alb strălucitor ale oracolelor.

— Trebuia să fi adus mai mulți, spune Arsinoe, în timp ce Mirabella și Billy se apropie cu caii de ea.

— Nu, oracolul are dreptate, replică Mirabella. Încă nu sunt pregătiți și sunt prea puțini. Dacă sunt puși acum să înfrunte garda regală, mulți dintre ei vor muri.

Întoarce calul nervos, făcând un cerc strâns. Cu

părul acoperit de eșarfă și de glugă și cu haine de continentală, ar putea fi oricine.

— Vorbesc despre tine, acum, că o vei însoți pe Regina Legiunii, observă Billy. Se întreabă cine ești. De ce nu-ți dai jos gluga, să vadă?

Mirabella clatină din cap.

— Emilia nu e încă sigură. Vrea să stau ascunsă, să mă arăt doar dacă nu am încotro. Se uită la Arsinoe cu subînțeleș. Și eu sunt de acord cu ea.

— Arsinoe, vrei să te ajut să încaleci? o întreabă Billy.

— Eu nu merg, spune ea, strângând ușor din ochi.

— Cum?

— Îmi pare rău. Îmi pare rău că v-am băgat în povestea asta, că mai întâi am vorbit în numele vostru, și apoi eu nu mai vin, dar trebuie să plec în munți. Am văzut-o iar azi-noapte. Umbra. M-a făcut să visez ceața și mi-a arătat ce poate ceața să facă.

Mirabella și Billy se uită unul la altul, apoi Billy ridică din umeri și descalecă.

— Atunci nu mă duc nici eu, spune el. Vin cu tine.

Mirabella strânge din buze, iar Arsinoe își ține respirația.

Planul lui Jules nu ar merge fără ea.

— Eu mă duc, spune Mirabella, în cele din urmă.

— Ești sigură? o întreabă Arsinoe, respirând

ușurată.

— Da. Tu du-te și vezi ce faci cu ceața. Eu o să am grijă de surioara noastră. Se uită la Arsinoe cu o expresie blândă. Și voi avea grijă și de Jules. Îți promit.

— Să ai grijă și de tine, spune Arsinoe. Dacă sora noastră te vede...

— De data asta nu am fost otrăvită. De data asta, dacă mă vede, va fi altceva. *Cu totul* altceva.

Emilia își strunește calul și dă roată grupului de războinici; călăreții dau pintenii cailor și pornesc spre poartă.

— E timpul să plec, spune Mirabella și plescăie neîndemânatică, încercând să pună calul în mișcare.

— N-am crezut că nu știi să călărești.

— Ba știu, strigă ea peste umăr, săltând pe șaua calului. Doar că am mers mai mult cu trăsura!

Arsinoe icnește când Camden sare cu labela pe pieptul ei. Jules se întorsese și acum se apropie de ea și de Billy, plină de regret.

— O să rămâi în urmă, spune Billy.

— Sunt liderul lor. Nu pot ajunge departe fără mine, zâmbește Jules. Îi este teamă, dar e și surescitată. O să galopeze ca să-i ajungă din urmă. O să se lupte. Devenise o războinică. Voi doi sigur o să fiți bine? adaugă. Am auzit că Muntele Horn e... un loc necruțător.

— Dar *tu* sigur o să fii bine? o întreabă Arsinoe.

În loc de răspuns, Jules bagă mâna în sac și scoate de acolo un pumnal. I-l aruncă lui Arsinoe, cu mânerul înainte.

— Măcar ia ursul cu tine, spune ea și pleacă.

Puma o mai linge o dată pe Arsinoe pe obraz și apoi o ia la fugă după Jules.

După ce trupa de ambuscadă pleacă, piața se golește. Rebelii se întorc la treburile lor, la pregătirea armelor și la depozitarea hranei. La repararea orașului dărăpănat de-a lungul secolelor. E ciudat să-i vezi ce repede se întorc la treabă, când Arsinoe rămâne cu ochii după Jules și Mirabella mult timp după ce nu se mai văd. În cele din urmă, ea și Billy își strâng lucrurile. Nimeni nu îi bagă în seamă, nici măcar atunci când eșarfa lui Arsinoe alunecă, dezvelindu-i cicatricile.

Ies pe poarta principală și se îndreaptă spre munte. Billy răscolește în sacul lui și scoate de acolo niște hârtii.

— M-am uitat pe hărți — în fine, ce hărți am putut găsi pe aici — și am încercat să aleg cel mai bun drum, spune el. O fată care stă într-un sat din partea vestică a muntelui mi-a spus că sunt acolo niște peșteri, și una e destul de mare, iar dacă o luăm pe cărarea care merge de-a lungul râului, o să ajungem acolo. Scotocește printre hârtii și întinde o hartă a Muntelui Horn. Ultima parte a drumului va fi ceva mai greu de urcat, spune el, dar eu cred că e cea mai bună variantă. Crezi că am fi destul de

departe ca Regina Albastră să fie mulțumită?

— Nu știu, răspunde Arsinoe, studiind traseul.

Peștera pe care i-o arată el e, oricum, mult mai sus decât ar vrea ea să ajungă.

— Sper.

— Nu-mi vine să cred că erai gata să mă lași să plec cu Jules și cu Mira. De ce nu mi-ai spus să rămân cu tine?

— Nu m-am gândit. Și mi-am imaginat că ești încă supărat pe mine.

— Oare? Sau încerci să scapi de mine într-un mod politicos? Tot încerci să mă lași în urmă; ar trebui să pricep vreo aluzie?

— Nu, eu...

— Fiindcă nu vreau să stau într-un loc în care nu sunt dorit.

— Sigur că...

Scoate un geamăt de frustrare, și apoi amândoi devin deodată conștienți că ea ține și acum în mână pumnalul de la Jules.

— Ce vrei să faci? întreabă el. Vrei să mă înjunghii?

— Normal că nu. Nu știu ce fac. Nu știu ce e în vârful muntelui ăstaia. Tot ce știu e că fac toate astea pentru că sper la altceva. La un viitor pentru noi doi, undeva. Și îmi pare rău că nu pot să spun asta dacă nu stau cu cuțitul la gâtul tău. Bine?

— Bine, spune el și zâmbește.

Apoi zâmbetul lui se transformă în grimasă când

vede că ea folosește cuțitul pentru a-și face o tăietură în palmă.

— Și acum îți tai mâna.

— Îl chem pe Braddock, cum mi-a sugerat Jules.

Se apropie de un copac și îi mânjește scoarța cu sângele ei.

— Măcar va avea efect, după atâta timp?

Arsinoe zâmbește. Nici ea nu știe sigur dacă va avea sau nu. Dar în clipa în care sângele ei atinge copacul, îl simte. Undeva, nu prea departe, îl simte cum își înalță capul mare și brun și adulmecă aerul.

VALEA INNISFUIL

Pietyr se furișează nevăzut spre Domeniul Breccia, spre seară, când soarele capătă o culoare portocalie, de iarnă, dar când încă mai e destulă lumină. Și chiar și așa pășește cu grijă și teamă spre prăpastia periculoasă. Inima insulei, așa i se spune, dar seamănă mai degrabă cu o gură. O fisură în pământ, făcută din guri, din ochi și din urechi care îl aud apropiindu-se.

Domeniul Breccia apare în fața lui, în luminiș, și arată inofensiv, dar el nu se lasă păcălit.

— Ai avut deja șansa să mă mănânci data trecută, spune el, legându-și o frânghie de mijloc. De data asta, o să-ți mănânc eu măruntaiele.

Leagă funia de cel mai solid copac pe care îl găsește, apoi de un altul, ca să fie mai sigur.

Uneltele pe care le are la centură ar trebui să-l ajute: o mistrie, un ciocan, un târnăcop și un sac în care să bage pietrele. Madrigal nu a spus cât de mari trebuie să fie pietrele, și nici cât de mare trebuie să fie cercul.

Se proptește cu picioarele pe buza prăpastiei și inspiră adânc. Cu capul deasupra pământului, încă mai simte mirosul de aer curat și de zăpadă proaspătă. Ca de obicei, nu se aude nicio pasăre. Niciun fel de sunet, în afară de respirația lui precipitată și de bătăile speriate ale inimii sale. Își înfășoară frânghia de trei ori pe braț, iar Breccia

pare să caște gura să-l înghită.

— Nu și de data asta, groapă blestemată.

Pietyr stă în picioare la marginea prăpastiei și lovește cu ciocanul pietrele.

Durează mai mult decât sperase. Atât de mult, încât pierde lumina soarelui și e nevoit să lucreze pe întuneric. Cu umerii tremurând, dislocă, în sfârșit, și ultima piatră și o aruncă în sac. Nu are destule. Dar nu e capabil să adune mai multe.

După ce pune bine pietrele în cortul lui, se strecoară prin tabără, pe lângă focurile la care soldații fac mâncare, ca să caute cortul unde e ținută Madrigal.

— Vreau să vorbesc cu prizoniera, spune el.

Gardianul dă din cap și se dă puțin la o parte.

— Lasă-ne puțin singuri.

— Da, conașule Arron.

— Dar pe el nu îl cheamă Arron, nu-i așa? Îl cheamă Renard, spune dinăuntru Madrigal, cu voce melodioasă.

Pietyr se apleacă să intre în cort și se strâmbă la ea la lumina lămpii.

— Partea pe care am moștenit-o de la familia Arron contează. Trebuie să-mi spui restul vrăjii.

Ea își ridică mâinile încă legate.

— Nu mă interesează, se răstește el. Ți-am dat cuvântul meu; o să încerc atunci când va fi timpul. Dar, în caz că ceva merge prost, trebuie să știu și restul. Nu am putut să iau decât câteva pietre. Nu

sunt destule ca să fac un cerc. Nu se ating una de cealaltă. Deci, ce să fac?

— Să iei mai multe? Madrigal ridică din sprâncene, apoi oftează. Foarte bine. Închide cercul cu altceva. Îmbibă o frânghie cu sângele tău. Dacă așezi pietrele în interiorul frânghiei, ar trebui să meargă.

— Și după aia?

— Ad-o pe regină în interiorul cercului. Desenează cu pumnalul runa asta în palma ta – o trasează cu degetul pe pământ – și...

— N-o să țin minte asta niciodată.

— Bine. Dă-mi un cuțit. Lasă capul într-o parte, exasperată, când vede că el ezită. Unul mic.

El îi întinde un cuțitaș.

— Acum dă-mi palma.

Pietyr își înăbușă un strigăt când Madrigal începe să facă niște tăieturi care se umplu imediat de sânge.

— Așa. La momentul potrivit trebuie doar să redeschizi tăieturile astea. Apasă-i sângele pe piele. Fă-i și ei aceleași tăieturi în palmă. Și returnați pietrelor toate spiritele.

— Nu vreau s-o tai.

— N-ai încotro. Cheia e sângele de regină. El face toată diferența. Crede-mă.

PĂDURILE DIN VEST

Mirabella și Jules așteaptă în adâncurile pădurii de la marginea vestică a Văii Innisfuil. Războinicii, și chiar Mathilde, s-au dus înainte, pe jos, și s-au făcut nevăzuți printre copacii desfrunziți, să spioneze și să cerceteze armata lui Katharine. Le-au lăsat acolo, și nu au nimic de făcut decât să aștepte și să asculte cum ronțăie caii grăunțe din traistă.

— Ar trebui să se întoarcă de acum, spune Jules de pe calul negru al lui Katharine.

— E drum lung de aici până în vale. Durează ceva să-l parcurgi pe jos. Mai ales când vrei să te strecuri neauzit.

— Tu de unde știi? o întreabă Jules.

— Nu știu. Mirabella ridică din umeri. Încercam doar să te fac să te simți mai bine.

— Sunt sigură că-i consideri niște nebuni că au venit cu mine aici. Că îmi spun „regină” bazându-se pe credința într-o profeție mai tulbure ca apa unei mlaștini.

Mirabella își alege cu grijă cuvintele. Jules Milone este la fel de impulsivă ca Arsinoe, numai că are o altfel de impulsivitate. E mai puțin repezită, dar se simte jignită din orice.

— Toate profețiile sunt... ambigue.

— Ambigue. Neclare. „Ar putea fi din nou regină.” Pufnește. „Ar putea.” Nu sunt în stare să

spună nimic sigur? Se oprește, ca să asculte dacă nu se întorc soldații. Cred că-ți stă în gât. Când îi auzi că îmi spun „regină”. Chiar dacă e doar un titlu.

Mirabella înghite în sec. A fi regină de Fennbirn înseamnă a fi regină din dinastie. Regină de sânge. Așa i se spusese și așa o învățaseră la templu.

— Mă deranjează și pe mine, ca să fiu sinceră, spune Jules, înțelegându-i tăcerea. Am senzația că dintr-un moment în altul o să apară Marea Preoteasă și o să-mi dea una peste ceafă.

Se întoarce spre un sunet neauzit, cel puțin neauzit de Mirabella, iar Camden ciulește și ea urechile. Dar în scurt timp sunetul pașilor se aude limpede. Șase războinici din grup se întorc printre copaci, cu Emilia și Mathilde în frunte.

— Ei? întreabă Jules.

— A ridicat tabăra în marginea de est a văii, de la faleză până la plajă, spune Emilia. Iscoadele le-a plasat sus, de la nord la sud, atât cât permit stâncile. Dar n-am văzut să fie cineva în pădurile din vest. Și nici dincolo de marginea de vest a văii. Ai zice că într-adevăr are intenția să facă schimbul. Îmi pare rău pentru ea.

Războinicii din spatele Emiliei zâmbesc. Sunt înarmați cu săbii, pumnale de aruncat și arbalete. Trei dintre ei au niște arcuri lungi, cum nu mai văzuse niciodată Mirabella. Nu e nevoie să întrebe, își dă seama că ceilalți au rămas în pădure,

pregătiți să atace.

— Nu există niciun loc ideal pentru o ambuscadă, continuă Emilia. Va trebui s-o atragem cumva din luminiș în pădure. Tu va trebui să fii momeala, Jules.

— Pot să fac asta.

— Știu. Și eu voi fi lângă tine.

— Ai văzut-o și pe mama în tabără?

— Am văzut doar cortul în care e ținută, răspunde Emilia. Iar lui Mathilde i s-a părut că aude cârâitul unei ciori.

— Aria. Jules aruncă o privire spre Mirabella și îi explică: Familiarul ei.

— Și eu ce fac? Întreabă ea.

— Am găsit un loc pentru tine în sud. Într-un copac, dacă poți să te urci acolo.

— M-am mai urcat în copaci.

Emilia ridică o sprânceană.

— Nu va fi ușor să te scăpăm de acolo dacă ceva merge prost.

— Nu va fi nevoie.

— Atunci du-te. Ai o oră să-ți ocupi poziția, după care îi vom trimite o pasăre toxice, ca să știe că suntem aici.

Mirabella se uită la Jules. Cu tot grupul de războinici și cu puternica pumă lângă ea, Jules se teme. Cu sau fără blestemul legiunii, e depășită numeric, iar Katharine este o adevărată regină. O regină cumplită, dacă stai să asculți poveștile care

se spun acum, o regină care e posibil să nu mai înghețe când o vede pe Jules, așa cum se întâmplase în arenă, în ziua duelului.

Văzând expresia de pe chipul Mirabellei, Jules afișează un zâmbet curajos.

— O să fie bine. Du-te cu Mathilde.

— Ai grijă, Jules. Arsinoe mi-ar lua capul dacă ți s-ar întâmpla ceva, ție sau lui Camden.

— Nu se va ajunge la asta. Facem ambuscada, o luăm pe mama și fugim, cum am stabilit. Tu să ai grijă de tine. Și mie mi-ar lua Arsinoe capul dacă nu te-ai întoarce cu noi.

Mirabella dă din cap și pleacă cu Mathilde printre copaci. Clarvăzătoarea merge repede și fără zgomot, făcând-o pe Mirabella să se simtă ca o turmă întreagă de capre, cu zgomotele pe care le face călcând pe crenguțe și pe iarbă. În fine, ajung la copac. E un copac în care te poți urca ușor, cu ramuri întinse și locuri în care se poate sta.

— Dacă te așezi la a doua ramificație, o să ai cea mai bună vizibilitate, spune Mathilde.

Mirabella se apucă cu mâinile de creangă.

— E prea departe. N-o să văd bine.

— Emilia vrea să stai ascunsă. Așa că stai ascunsă, dacă poți. Ea crede că războinicii sunt suficient de rapizi și se pot strecura s-o salveze pe mama lui Jules fără ajutorul tău.

Mirabella ridică o sprânceană.

— Dacă vrei să știi, spune Mathilde, eu nu sunt

de acord cu ea. Am aduľmecat vântul de azi, și miroase a sânge.

— Deci, izbucnește Mirabella, eu ce să fac?

— Să fii pregătită.

Oracolul se întoarce și dispare printre copaci. Mirabella aduľmecă aerul, dar nu simte decât mirosul proaspăt și rece al zăpezii.

— Oracolii ăștia! bombăne ea și se urcă în copac.

MUNTELE HORN

Braddock îi găsește pe Arsinoe și pe Billy la poalele muntelui. Iese din spatele unui tufiș cu un mormăit exuberant și îl sperie atât de tare pe Billy, încât cade pe spate în iarbă.

— Braddock, spune el speriat. El e? El e, nu-i așa?

Dar nu are timp să își pună prea multe întrebări, fiindcă Braddock pășește peste el și se repede greoi la Arsinoe, ca să-și lipească fericit nasul de palma ei plină de răni.

— Braddock! Îl ia de gât și îl bate ușor pe blana dintre urechi. Ne-ai găsit! Și bine ai făcut! Începeam să mă simt slăbită.

Mânjise câte un copac cu sânge cam la fiecare kilometru după ce plecaseră din Sunpool.

— Mă mai ține minte și pe mine? întreabă Billy, scuturându-și hainele.

— Nu te-a mâncat. Cred că e semn bun.

Billy se apropie precaut de el și pune o mână pe coapsa ursului. O mână tremurătoare. O fi el Braddock, dar tot e un mare urs brun, înalt cât un cal.

— Arată superb, nu-i așa? Arsinoe își îngroapă fața în blana lui lucioasă. Cred că îl ajută Caragh să pescuiască și să caute fructe. Nu mănânci prea rău când ai un naturalist alături de tine, nu-i așa, băiete?

— Mă bucur că l-am văzut, spune Billy, aruncând o privire spre vârful muntelui. Dar nu cred că va putea rămâne prea mult cu noi. Cărarea spre peșteră s-ar putea să fie prea grea pentru el. Și... Nu mai face asta, adaugă el, văzând că Arsinoe îl hrănește pe urs cu mai mult de o porție de carne uscată.

— Trebuie să-l răsplătesc că a venit. Știi, e iarnă; ar prefera să stea într-un bârlog sau în grajdul cald de la Black Cottage, dormind lângă catâr.

— Bine, dar ajunge! El poate vâna și singur, dar noi avem nevoie de mâncare și pe drumul de întoarcere la Sunpool. Billy așteaptă un răspuns, dar ea se mulțumește să îl strângă în brațe pe urs. Arsinoe, ne și întoarcem, nu? De fapt, niciodată nu mi-ai spus ce ne așteaptă în vârful acestui munte.

— Asta pentru că nici eu nu știu. Nu păstrez vreun mare secret. Nu știu decât că Daphne vrea să vin aici. Că aici va vorbi cu mine.

— Și asta ar putea însemna o mie de lucruri.

— Regreți că nu te-ai dus cu Mira și cu Jules?

— Nu, evident că nu.

Continuă să meargă, cu ursul după ei, făcându-și loc printre copaci, tot mai sus, spre versantul înzăpezit. La începutul urcușului, drumul nu e greu, și Braddock ține bine pasul cu ei, iar pe drum găsește o mulțime de fructe reci de mâncat. În noaptea aceea, poposesc pe un platou puțin mai larg și fac un mic foc. Braddock se întinde și îi lasă

pe Arsinoe și pe Billy să se culce ghemuiți lângă el.

— Dacă mă gândesc mai bine, spune Billy, poate încercăm să-l ținem cu noi tot drumul. O să ne fie tot mai greu să facem focul, dar el o să ne asigure destulă căldură. O înconjoară pe Arsinoe cu brațul, cu grijă să nu-l deranjeze prea tare pe urs. Trebuia s-o fi luat-o și pe Mira cu noi, spune. Am fi fost încălziți și uscați tot drumul până la peșteră.

— Crezi că Mira e bine? întreabă Arsinoe. Că amândouă sunt bine?

— Eu cred că dacă s-ar fi întâmplat ceva, am fi simțit până aici furtuna stârnită de Mira.

Arsinoe se uită în sus, spre Muntele Horn. Speră că peștera aceea va fi suficient de bună pentru Daphne și nu vor fi nevoiți să urce și mai sus. Dacă se trezesc devreme și urcă repede, ar putea să ajungă până la lăsarea serii și n-ar mai trebui să doarmă pe coastele abrupte.

— Știi de ce mi-e teamă mie? întreabă ea.

— De ce?

— Mi-e teamă că o să ajungem la peștera asta și n-o să găsim nimic acolo. Că a fost o păcăleală. O stratagemă, ca să ne aducă înapoi pe insulă. Sau o festă pe care mi-a jucat-o propria mea minte.

— Amuzant e, spune el, sărutând-o pe creștet, că mie mi-ar plăcea să fie chiar așa. Dar nu cred că așa va fi.

Arsinoe se lipește mai mult de el, își împletește picioarele cu picioarele lui și își plimbă mâinile pe

trupul lui, până când Billy inspiră adânc.

— Arsinoe! Zâmbește. Nu în fața ursului!

Zâmbește și ea.

— Ursul nu e deranjat.

Dar când mișcărilor lor încep să-l irite, Braddock se ridică mormăind și se duce să se culce în altă parte.

VALEA INNISFUIL

— Câți soldați de cavalerie poți doborî cu harul tău?

— Nu știu, răspunde Jules. Tu câți poți?

Emilia ridică din umeri.

— Doi. Poate trei, dacă n-au postură bună. Cu siguranță nu o sută, câți se pare că a adus ea.

Stau întinse în zăpadă, uitându-se la norii care trec pe cer. E o zi senină și calmă. Fie nu sunt prea mulți elementali printre soldații reginei, fie nu e niciunul nervos. În ceea ce o privește pe Mirabella, care e undeva, într-un copac, ea știe foarte bine să-și mascheze harul.

— Dacă povestea asta se termină prost, Emilia, trebuie să-mi promiți că o să mă lași să fac schimbul.

Jules întoarce capul. Dar Emilia nu se uită la ea.

— Nu pot să-ți promit asta.

— E mama mea. Și frățiorul meu are nevoie de ea.

Emilia se răsucește puțin și își întinde gâtul să se uite în vale.

— Ceilalți ar trebui să fie acum pe poziție.

Camden mârâie, iar războinica zâmbește și întinde mâna să o scarpine.

— Până și puma ta vrea să lupte. Ca și cum ar fi și ea atinsă de harul războiului. Dacă tu te predai, eu ce fac cu ea?

— O ții aici. N-o lași să vină după mine.

Emilia și Camden se uită una la cealaltă. Puma pare foarte sigură că va ieși învingătoare din povestea asta.

— A sosit timpul, spune Emilia. Trimite pasărea reginei. Anunț-o că suntem aici.

Pasărea trimisă de rebeli e un șoim. Mesajul lui nu poate fi interpretat greșit: șoimul zboară jos, în tabără, și din când în când scoate un țipăt ascuțit, pătrunzător. Când Katharine iese din cort, șoimul zboară drept pe brațul ei, obrăznicătura.

Ea scrâșnește din dinți și îl plesnește pe piept, în timp ce ghearele lui ascuțite trec prin mânușile ei. Apoi aruncă pasărea în aer și se uită cum zboară spre capătul vestic al văii.

— Călare? întreabă Pietyr, care iese din spatele ei încheindu-și cămașa și vestonul de uniformă. Sau mergem pe jos?

— Călare, răspunde ea.

Reginele războinice moarte i-au împrumutat mult din harul lor azi, așa că va fi pregătită pentru orice.

Odată cu apariția șoimului, garda regală prinde viață, soldații ei se înarmează și se așază în formație.

Deși mulți dintre ei sunt doar ceva mai mari ca ea, unii sunt atât de vârstnici, că probabil au servit și sub vechea regină, iar ea trece printre ei cu un

sentiment de mândrie. Acum sunt ai ei. Întinde mâna și atinge ușor lancea ținută cu o mână tremurătoare de o fată.

— Azi n-o să ai nevoie de curaj, îi spune și zâmbește. Ești doar escortă pentru regină și prizoniera ei.

Urcă pe calul ei, care pare de două ori mai mare decât este, cu armura lui ușoară, și ia un scut lung, pe care să-l țină în mâna dreaptă. Madrigal va călări în stânga ei, iar Pietyr lângă Madrigal.

— Ține armata în spate, îi spune ea lui Rho, care îi duce calul de căpăstru. Să nu pară o amenințare. Nu vrem ca Jules Milone să o ia la fugă.

Apucă frâiele calului, iar Pietyr se apropie de ea, în timp ce își pune la centură un pumnal cu lamă ascuțită.

— Te simți bine, Kat? Ești pregătită?

— Da, spune ea fără să se uite la el.

Poate ar fi trebuit să-l lase aici. În ochii lui și sub privirea lui, ea este Kat, micuța Katharine. Doar ea însăși. Și azi nu poate fi doar ea, nu înainte de a face schimbul.

Soldații se dau la o parte când este adusă prizoniera. Madrigal Milone e călare pe o iapă bătrână, cenușie, cu mâinile legate la spate. Cioara stă cuminte pe umărul ei, legată și acum cu o sfoară de încheietura mâinii lui Madrigal.

— Te bucuri că o să-ți vezi fiica? o întreabă Katharine.

— Mai mult decât ar trebui să te bucuri tu.

Katharine se apleacă și îi dă femeii părul din ochi. I-l aranjează după urechi și i-l netezește puțin, dezvăluind ceva din frumusețea ei naturală. E atât de frumușică, dar atât de lipsită de substanță. O simplă femeie, de înălțime normală, cu toată frumusețea ei. Deși avea cam aceeași înălțime cu ea, Natalia ar fi dominat-o pe Madrigal Milone și ar fi pus-o în umbră.

— Nu te teme, îi spune ea cu blândețe, când aceasta tresare la atingerea ei. Nu-ți fac nimic. Jur că nu de asta am venit.

— Tu n-ai cum să-mi faci ceva, mormăie Madrigal.

Katharine plesnește din limbă spre iapă și o trage după ea, ținând-o atât de aproape, încât din când în când vârful piciorului lui Madrigal se lovește de călcâiul lui Katharine. Se uită peste umăr, acolo unde armata așteaptă.

— Nu! Așa, întoarsă, o vede înaintea tuturor: ceața, ridicându-se deasupra apelor din Golful Longmorrow. Nu acum! Pietyr!

El se răsucesce în șa, exact în momentul în care soldații aflați mai departe, pe plajă, încep să țipe.

Ceața se întinde încet, tot mai densă, pe cărarea dintre stâncile falezei și vale. Ea se uită cum apare peste stâncile înalte, se uită cum îi înghite oamenii aflați în posturile de supraveghere.

— Kat, ce facem?

— Nu contează, răspunde ea, în timp ce soldații din armata ei rup rândurile și încep să se împrăstie.

Cocoțată în copac, Mirabella vede ceața rostogolindu-se peste nisipul plajei și urcând încet peretele falezei. La început, se gândește că e doar o furtună. O bizarerie a naturii. Dar când ceața înghite un soldat, apoi altul și altul, și când îi aude cum țipă...

— Ceața, șoptește ea.

Se agață așa de strâns cu mâinile de crengi, încât scoarța rece îi plesnește pielea palmelor. Inima îi bate tare când se uită cum ceața se învâртеște în jurul soldaților îngroziți. Oare încearcă să-i acopere? Să-i protejeze?

Un țipăt ascuțit îi atrage privirea undeva, iar când ceața se retrage, vede un trup răsucit de la mijloc și rupt în două. Zăpada dintre partea de sus a corpului și picioare e plină de măruntaie și de pete mari de sânge.

Nu știe ce să facă. Ceața plutește pe aproape toată lungimea văii, lăsându-i pe unii și mutilându-i pe alții, provocând panică și confuzie, apoi se îndreaptă spre vest, unde sunt Jules și Katharine.

Dacă Mirabella nu face nimic, s-ar rezolva toate. Moarta-Vie și Regina Legiunii distruse dintr-o singură lovitură. Poate că asta vrea Regina Albastră. Poate că asta vrea insula. Poate că ea a

fost adusă aici doar pentru a fi martor.

— Nu!

Mirabella se lasă în jos pe trunchiul copacului. Sare de pe ultima creangă și strânge din ochi când i se răsucesc gleznele.

Toți soldații aceia nevinovați. Servitorii. Preotesele, pe care le văzuse îmbrăcate cu robele lor albe. Nu știe ce se întâmplă cu ceața. Dar știe că ceva nu e în regulă.

Mirabella aleargă cât poate de repede spre locul de unde se aud țipetele, chemând în urma ei vântul și furtuna.

Katharine nu poate decât să se uite cum armata ei e distrusă. Cum ceața se repede la soldați ca niște degete subțiri, mutilându-i sau înghițindu-i cu totul.

Toată tabăra e vraiste: corturi răsturnate, cai care aleargă înnebuniți, trecând prin magaziiile de provizii sau peste capetele soldaților doborâți la pământ de ceață.

— Katharine! Trebuie să te ducem într-un loc sigur! strigă Pietyr.

— Ce loc sigur?

Întoarce capul când aude zgomot de copite. Rho e în fruntea unui grup de cavaleriști care galopează spre pădure, căutând adăpost. Chipul preotesei e dur ca o stâncă. E furioasă la fel ca ea că nu există posibilitatea de a lupta cu adevărat. Ceața aproape

a ajuns deasupra lor, strecurându-se din toate părțile. *Cum poate să se miște așa de repede, părănd în același timp că nu se mișcă deloc?*

— Fugi! strigă Pietyr la ea. Du-te după Rho!

Își lovește calul cu putere. Nu vede brațul alb al ceții între ei decât când e prea târziu.

— Pietyr!

— Ne blochează aici! țipă Madrigal. Nu vedeți? Trebuie să fugim!

— Unde? Katharine o trage mai aproape de ea, iar reginele moarte îi dau destulă forță s-o ia pe Madrigal din șa și s-o culce pe armăsarul ei. Chiar în pădurile din vest? Chiar în brațele armatei de rebeli?

— Ești nebună? Oamenii mor aici!

— Dar nu și noi!

Katharine aruncă scutul și scoate din cizmă un pumnal lung. Ceața e peste tot. Nu poate vedea nimic în albul acela. Nici măcar silueta vreunui copac. Calul ei bate din copite și lovește rotocoalele albe, ca de fum. Sunt prinși fără scăpare în mijlocul ei, și nu are decât să aștepte să-i pătrundă în plămâni. Oare atunci ce o să simtă, că îi scoate inima pe gură? Sau că îi va smulge brațele?

— Madrigal! Mamă!

Katharine se răsucește când ceața se mai subțiază. Jules Milone și puma ei stau în picioare la marginea pădurii. Ține mâna ridicată.

— Am venit să fac schimbul.

— Nu! țipă Madrigal. Nu, Jules, pleacă de-aici!

Încearcă să scape din strânsoarea lui Katharine, dar degetele lui Katharine sunt încleștate.

— Nu poți fugi încă! țipă Katharine. Nu încă!

— Dă-mi drumul!

Într-o fluturare nebună de pene negre, Madrigal își trimite cioara în fața lui Katharine.

— Mamă, nu te mai zbate! strigă Jules, iar Katharine se uită la ea prin negură.

Nu e singură. Din spatele ei, Mirabella se apropie în fugă. E îmbrăcată în haine continentale, albastre și cenușii, nimic din negrul reginelor. Dar chipul ei regal e inconfundabil.

La vederea Mirabellei, reginele moarte se agită nebunește în sângele lui Katharine. Furia lor e atât de pură, încât Katharine vede roșu în fața ochilor, cu toată albeața ceții. Nu le poate liniști, și nu le poate vorbi, iar când pasărea lui Madrigal se repede din nou la fața ei, reginele moarte se dezlănțuie. Katharine nu își amintește să fi scos pumnalul, până când lama e implântată adânc în gâtul lui Madrigal.

— Nu, șoptește ea, în timp ce sângele începe să curgă din rană. Se uită în ochii lui Madrigal, mari și uimiți. N-am vrut să...

Ține palma apăsată pe rană, dar e inutil. Venele din gâtul lui Madrigal au fost tăiate. Retezate. Îngrozită, Katharine îi dă drumul, și trupul lui Madrigal se prăbușește inert la pământ, cu cioara

panicată încă prinsă de încheietura femeii muribunde.

În clipa următoare, Katharine aude un țipăt straniu. Și în clipa următoare simte că e aruncată în spate și că aterizează în zăpadă, cu calul rostogolit peste picioarele ei.

Când Madrigal se prăbușește, Mirabella se repede pe lângă Jules și încearcă s-o prindă. Își trimite furtuna spre ceața din față, împinge vântul cu vârful degetelor și simte norii care se adună deasupra văii.

Împinge mai tare, și ceața se retrage, lăsând o cărare de la ea la Madrigal. E încă pe acea cărare, când o forță nevăzută o lovește în spate și o trânteste la pământ, cu fața în jos. Pentru o fracțiune de secundă, totul se întunecă și furtuna ei începe să moară. Dar ea scutură din cap, să și-l limpezească, și apoi se ridică în mâini și în genunchi.

Nu departe în fața ei, Katharine e la pământ, chinându-se să iasă de sub cal. Calul e mort sau leșinat de lovitura nevăzută pe care o primise și el. Mirabella nu o ia în seamă și se grăbește să ajungă la mama lui Jules, care zace plină de sânge, cu brațul ridicat de cioara care încearcă disperată să zboare.

Îngenunchează lângă femeie și o întoarce cu fața în sus. Ochii lui Madrigal se rostogolesc spre ea,

albi și plini de groază, iar sângele curge șuvoi din gâtul ei.

— E în regulă, Madrigal. Nu te mai mișca.

Neștiind ce altceva să facă, dezleagă repede cioara și o lasă să zboare. Pare că e o ușurare, și pentru pasăre, și pentru Madrigal.

— Trebuie să te scoatem de aici.

— Nu. Ea e...

Sângele începe să i se prelingă pe buze. Mai spune ceva, dar e aproape imposibil s-o înțeleagă.

— E plină de ele.

— Plină de ce? Cine e plină?

— Plină de moarte, bolborosește Madrigal și o apucă de umăr. Scuipă sânge în zăpadă și își înfundă mâna în ea. Oprește-o... Jules...

— Taci acum!

Tunetele furtunii bubuie deasupra lor și ploaia cade ca un torent pe zăpadă, topind-o, la fel cum face și cu ceața. Vântul ei îneacă bubuiturile tunetului și curăță valea de albeață, dând la iveală soldați șocați care stau în mâini și în genunchi.

Când valea e din nou vizibilă, Mirabella se întoarce spre locul unde se aflau Jules și rebelii, ca să vadă dacă au fost și ei afectați de lovitură. Dar Jules e nevătămată. Stă în picioare, singură, cu pumnii încheștați.

— Madrigal, trebuie să plecăm, spune Mirabella.

Dar când încearcă s-o ridice, ea e grea și moartă în brațele ei.

Jules scoate iar un țipăt, și harul ei războinic explodează în vale. Calul lui Katharine zboară pe deasupra acesteia și aterizează undeva, în spate. Mirabella își înăbușă o exclamație de uimire. Lovitura venise de la ea. Ambele lovituri năucitoare veniseră de la Jules. Mirabella se ridică în picioare și încearcă să-și folosească harul pentru a împinge și mai mult ceața, când o aude pe Emilia strigând:

— Mirabella, ferește-te!

Mirabella se întoarce. Mult prea târziu, vede trupul inert al familiarului lui Jules prăbușit la picioarele ei, doborât chiar de lovitura dată de Jules. Harul războiului a scăpat de sub control. Nu îi cruță nici măcar pe prietenii ei.

— Fugi! îi strigă Emilia, dar nu înainte ca Mirabella să se trezească izbită de un copac.

Vede negru în fața ochilor. Încearcă să se ridice în coate, strângând din ochi de durere. Jules e acum la pământ. Emilia o ține imobilizată și o lovește cu putere în cap.

— Acoperire! strigă Emilia. Fă-ne acoperire, elementalo!

— Acoperire, bombăne Mirabella, clipind din ochii care o dor.

Fiind rănită, furtuna ei începuse să se disperseze, dar ea o aduce înapoi, harul ei abia așteaptă să se manifeste, nefolosit atâtea luni pe continent. Fulgerul ei lovește valea, împiedicând armata reginei să-i urmărească pe rebelii aflați în

retragere. Nimeni nu poate crede că e o furtună normală, și toți ochii din vale caută sursa furtunii.

Katharine se uită la Mirabella, și Mirabella se uită la ea. Katharine nu mai simte durerea din piciorul care fusese prins sub cal. Nu o mai interesează dacă ceața s-a retras pe mare. Nici măcar nu vede când războinicii și oracolul cu mantia galbenă se duc să le readucă în simțiri pe naturalista cu blestemul legiunii și pe puma ei. Nu o interesează decât Mirabella.

— Vino la mine. Katharine întinde mâna. Vino la mine, surioară!

Mirabella merge cu spatele printre copaci, până când se îndepărtează destul ca să se întoarcă și să o ia la fugă. Dar nici nu e nevoie să facă asta. Ceața și fulgerele ei le tăiaseră pofta de luptă soldaților din garda reginei. Niciunul nu are destul curaj să se ducă după ea. Nici măcar Rho.

— Kat! Pietyr se apropie călare și sare din șa. O ia de umeri și își lipește fruntea de fruntea ei. Kat, slavă Zeiței! Am crezut că te-am pierdut. Am crezut că te-ai pierdut în ceață. O scutură încetișor, și ea geme. Voi de acolo! strigă el la niște soldați, arătând spre calul reginei. Ridicați-l! Dați-l la o parte de pe regină!

Ei rostogolesc calul, iar acesta începe să dea din picioarele din față – până la urmă, nu e mort –, iar Pietyr o trage de sub el.

— Ce s-a întâmplat? o întreabă el. Kat, sigur te simți bine?

— M-au silit s-o ucid, șoptește ea și se sprijină de el, chinându-se să se ridice. Nebunele. S-au folosit de mâna mea și au dezlegat blestemul legiunii.

— Vai, Kat!

Pietyr o ține strâns, și, încet, încet, ea iese din starea de șoc. Tot trupul i s-a răcit și este din nou ea însăși, reginele moarte s-au dus, poate rușinate, poate sătule cu sângele lui Madrigal.

Katharine se uită în vale, la soldații ei cu hainele ude. Unii zac morți, sfâșiați de ceață, și e convinsă că mulți sunt dispăruți. Dar cei mai mulți par nevătămați. Pietyr e nevătămat. Rho iese din pădure cu cei douăzeci și cinci de cavaleriști ai ei.

Jules Milone și rebelii au dispărut. Până și cadavrul lui Madrigal a dispărut, târât de cineva în haosul acela.

— Sora mea s-a întors, spune Katharine, parcă amețită. Mirabella trăiește.

MUNTELE HORN

— Acum nu-ți pare bine că l-am adus? îl întreabă Arsinoe pe Billy, pe când urcă o coastă abruptă de stâncă înghețată, cu mâinile înfundate în blana caldă a lui Braddock.

— Ba da. Întinde gâtul, să poată vedea și altceva în afară de spatele ursului. Nu ți se pare că poteca devine cam îngustă?

— O să ne spună el. O să se oprească.

— Și ce o să facem atunci? Cum o să coboare?

Arsinoe își mijește ochii când încep să cadă fulgi mari de zăpadă.

— Trecem peste el și îl ajutam să coboare cu spatele. E greu de respirat? Am senzația că mi-e mai greu să respir.

Trage în piept aerul rece. Sunt destul de sus pe munte ca aerul să fie într-adevăr mai rarefiat, dar ea crede că are senzația asta doar din cauza nervilor. Au trecut încă de dimineață în porțiunea din care începea zăpada, dar au mers destul de greu. Peștera nu poate fi prea departe.

— Cred că o văd. Billy face un salt, iar ea îl apucă de braț, ca să fie sigură că nu se dezechilibrează și cade în gol. Aproape am ajuns. Te simți bine? Ești cam verde la față.

— Nu știu ce are locul acesta. În Wolf Spring mă cățaram mereu pe munți și mă uitam în jos. Dar acum am impresia că dacă m-aș uita în jos aș leșina

imediat.

— Atunci nu te uita. O împinge spre versantul muntelui, protector. Mergi înainte și concentrează-ți privirea pe fundul ursului.

— Ar fi greu să nu-l văd, spune Arsinoe și el râde.

Urcă cu greu încă o vreme care pare cât un secol de lungă, și Arsinoe înalță capul să se uite pe deasupra lui Braddock. Nu vede nici urmă de peșteră, iar ninsoarea e tot mai deasă, acoperă totul în jur.

— Parcă ai zis că ai văzut-o!

— Așa mi s-a părut! Își șterge de la ochi particulele de gheață și încearcă să se uite din nou. Muntele ăsta nu vrea să... hopa!

Braddock cotește în peșteră atât de brusc, încât amândoi cad cu fața înainte, în mâini. Dar nu mai pierde timpul și pătrund în adâncul peșterii, iar Billy scoate din sac niște surcele și se pregătește să facă focul într-un loc în care vântul nu poate ajunge. Scapără un chibrit cu degetele tremurătoare, apoi îl apropie de lemne. Chibritul se stinge.

— Ah, cât mi-aș dori să fie Mira aici, bombăne Billy, iar Braddock pare să fie de acord cu el.

Adulmecă lemnele, curios, și își scutură blana de zăpadă.

— Nu uda lemnele, nerodule!

— Billy!

— Știi că îl iubești. Dar eu îngheț.

Mai scapără un chibrit, apoi încă unul și, în sfârșit, rumegușul și surcelele se aprind. În peșteră se răspândește o lumină galbenă, caldă, și acum o pot zări în întregime. E o peșteră mare, în care e loc destul să doarmă un urs și câțiva oameni. Se îngustează mult în spate, până dispare în umbră, înaintând în adâncul Muntelui Horn.

— Bine, spune Billy, după ce s-au strâns aproape de foc, încălzindu-și mâinile la căldura flăcărilor. Acum ce facem?

Arsinoe se duce spre fundul peșterii. Ascultă sunetele seci pe care le fac ghetetele ei pe podeaua peșterii. Ascultă tăcerea și absența ecourilor. Felul în care vântul moare și nu se mai aude. Peștera aceasta este ca luminișul străvechi din apropierea copacului chircit. Este ca prăpastia Domeniului Breccia. Încă un loc din Fennbirn în care ochiul Zeiței este mereu deschis, deși, probabil, acesta este și cel mai mare: pietrele se ridică până sus, spre cer, și coboară în pământ, lipite de pulsul Zeiței.

— Acesta e locul.

După o vreme, adorm lângă foc. Chiar și ursul. Înainte să cufunde în somn, Arsinoe șoptește:

— Sunt aici, Daphne.

Și Daphne e acolo, să-i mai arate ceva.

În vis, Daphne stă în fața oglinzii, îmbrăcată în negru de sus până jos. Lumina lumânărilor e slabă,

iar pe față are voalul reginei Illiann. Ține două cupe în mâini, iar în spatele ei, în oglindă, Arsinoe îl vede pe ducele Branden, așezat pe pat.

Știu ce e în cupa lui. Daphne, ce vrei să faci?

— Illy, ce durează atât? întreabă Branden, iar Daphne aproape că varsă otrava, atât de tare îi tremură mâinile.

Sunt într-o încăpere din castelul Volroy pe care Arsinoe nu o mai văzuse niciodată, iar Daphne este îmbrăcată ca o regină.

Ai luat problema în mâinile tale. L-ai ademenit în locul acesta izolat, ca să-l ucizi. Așa a devenit Henry rege-consort? A fost opera ta?

Nerăbdător, Branden se ridică de pe pat și vine să o ia de mijloc.

— În curând vom fi căsătoriți.

Arsinoe se crispează, plină de repulsie.

— Nu-i așa că abia aștepți?

Din fericire, Daphne se desprinde din îmbrățișarea lui. Se îndepărtează repede, apoi se întoarce spre el și îi întinde cupa cu vin otrăvit.

Da, nu e deloc evident. Și când te gândești cât de simplu pare să fie pentru cei din familia Arron.

Branden șovăie. A fost un plan nebunesc. Probabil că bănuiește ceva, cu tăcerea ei ciudată și cu mâinile care îi tremură. Dar apoi el oftează și ia cupa.

— Un moment de singurătate, spune. Înainte să înceapă ceremoniile și să fim înconjurați de atâția

oameni. Duce cupa la buze, iar Daphne și Arsinoe își țin răsuflarea. Dar asta va fi viața noastră, presupun, continuă el, fără să bea. Sau, mai degrabă, viața ta, din care voi face și eu parte. Până la urmă, nimeni nu mi-a explicat care sunt îndatoririle mele ca rege. Trebuie să supraveghez servitorii? Să am grijă de vistieria coroanei? Sau singura mea datorie este să-ți fac un copil? Deși nici misiunea asta nu mi-a fost încredințată mie. Ceea ce crește acum în burta ta este rodul... Zeiței tale.

După ce spune asta, se schimbă ceva în tonul lui, și se uită la ea, zâmbind.

Știe.

— Prima ta greșeală a fost că ai refuzat să mă atingi, spune el. Tot ce vrea Illiann când suntem singuri e să sară pe mine ca o târfă.

— Să nu îndrăznești să-i spui așa! Niciodată să nu-i spui așa! mârâie Daphne, iar el întinde mâna și îi smulge voalul de pe față.

Dar Branden nu îi răspunde. Se mulțumește să miroasă cupa.

— Indiferent ce e, nu poate fi detectat după miros. Mult mai bună decât orice poțiune ar fi creat centranii. Deci probabil că ai luat-o de la vreun păgân. Face un pas spre ea. Ce efect ar fi avut? M-ar fi sufocat? Mi-ar fi curs sânge din ochi și din nas?

Daphne, fugi!

— Ce-ar fi să vedem?

Daphne scoate un țipăt când el o prinde de ceafă și îi duce cupa la buze cu forța. Ea se agață de el și otrava o stropește pe gât și pe bărbie, iar ea și Arsinoe se luptă amândouă, cuprinse de panică. E o senzație ciudată, să-i fie atât de frică de otravă. Dar în trupul lui Daphne, Arsinoe ar putea fi primul toxic care să afle cum e să mori otrăvit.

Deci de aici pornește războiul? Între insulă și Salkades? De la uciderea celei mai bune prietene a reginei?

Arsinoe se uită în ochii lui Branden și vede în ei o plăcere pură. Plăcere și încă ceva. Ceva care seamănă cu dorința. Acest lucru o face să simtă și rușine, pe lângă frică. Un amestec ciudat de rușine și furie, la gândul că lui îi place atât de mult să-i facă asta lui Daphne.

În vis, Arsinoe se zbate și țipă, așa cum mai făcuse o dată, încercând să iasă din el. Nu vrea să știe. Nu vrea să trăiască asta. Cupa care stă lipită de dinții lui Daphne e lipită și de dinții lui Arsinoe. Mâinile lui Branden, care strâng gâtul lui Daphne, o împiedică pe Arsinoe să respire.

— O să bei! latră el. O să bei până la urmă!

Degetele lui lungi îi desfac buzele, și împinge cupa cu otravă spre gura ei.

— Pleacă de lângă ea!

Strigătul a venit simultan de la Henry și de la Illiann. Surprins, Branden îi dă drumul, iar

Daphne cade în genunchi. Ia un cofer de apă de pe noptieră, își stropește fața și gâtul, apoi își clătește gura și scuipă pe jos.

— Pleacă de lângă ea! îi poruncește Illiann și Henry își scoate sabia din teacă.

— O să le permiți să se poarte așa cu mine, Illy? Eu sunt regele tău ales.

— Regele-consort, îl corectează ea. Și poate că nu ești.

— Illiann, spune el cu voce caldă, lingușitoare. Nu înțelegi.

— Înțeleg tot, spune ea. Eu sunt regina. Își împreunează mâinile peste poalele rochiei. Lord Redville, te rog, escortează-l pe ducele de Bevanne jos, în temniță.

— Nu fi caraghioasă! Nu poți să mă arunci în temniță! Eu nu sunt unul dintre supușii tăi. Tatăl meu și vărul meu, regele, nu vor permite niciodată așa ceva.

— Nu mă interesează ce crede regele din Salkades despre ce fac eu pe insula mea. Lord Redville, ia-l!

Daphne și Arsinoe se uită în tăcere cum Henry ridică sabia spre pieptul lui Barden.

— Nu te împotrivi. O să-ți fie mai bine.

— Foarte bine.

Branden lasă capul în jos și trece pe lângă Henry, dar în ultima clipă întinde mâna spre vătraiul de lângă foc. Se întoarce spre Henry, răsuțește

vătraiul și îl lovește peste obraz.

Henry!

Sângele țâșnește din tăietura adâncă, Henry se prăbușește la podea, iar Branden ridică vătraiul deasupra capului.

— Nu! țipă Daphne și Illiann și întind mâinile, ca și cum ar vrea să oprească atacul.

Arsinoe simte că ceva explodează în ea. Un val de căldură și de exaltare.

Într-o clipă, Branden se pregătea să-i dea lovitura mortală lui Henry, iar în clipa următoare era cuprins de flăcări.

Henry se trage cu greu la o parte, iar Branden se trănțește urlând pe jos, rostogolindu-se pe covor. Focul se stinge repede, poate cu ajutorul lui Illiann, dar arsurile deja s-au produs.

— Trimiteți după un tămăduitor, spune Illiann, dar Branden se ridică încet în picioare, uitându-se oripilat la arsurile pe care le are pe braț și pe piept.

Își atinge bășicile înnegrite de pe față.

— Nu te apropia de mine, cotoroanță! Uite ce ai făcut! O să am eu grijă să muriți cu toții pentru asta. Fennbirn și Centra, amândouă vor arde!

Arsinoe se trezește speriată din somn, respirând adânc. E din nou ea însăși, întinsă pe podeaua de piatră a peșterii adânci și reci. Focul se stinsese, dar e încă destulă lumină ca să-i vadă pe Billy și pe Braddock dormind liniștiți, unul lângă altul.

Se ridică în fund și își freacă fața, încă zguduită

din cauza visului, din cauza senzației de otrăvă care îi alunecă pe gât, din cauza senzației date de mâinile lui Branden în jurul gâtului ei. Se ridică în picioare și începe să răscolească în sacul lui Billy, căutând încă o bucată de lemn pe care s-o arunce în foc.

— Asta voiai să-mi spui? șoptește ea spre adâncurile peșterii. De asta m-ai adus aici? Să mărturisești?

— Ce să mărturisesc? întreabă Billy, ridicat într-un cot, încă amețit de somn.

— A fost vina ei, răspunde Arsinoe. Daphne a fost cea care a pornit războiul dintre Fennbirn și Salkades.

Ceva se mișcă prin întunericul din fund, acolo unde peștera se micșorează și coboară spre inima muntelui.

Billy se trage spre Braddock și se lipește de el, iar ursul se trezește și înalță capul mormăind.

— Ce-a fost asta?

— Nu știu, spune Arsinoe.

Numai că știe. Poate vedea umbra Reginei Albastre în mintea ei, agățându-se cu degetele de pereții abrupti ai peșterii, încercând să iasă. O vede atât de clar, încât când apare peste stânci brațul acela negru ca smoala, nici măcar nu e surprinsă.

Umbra este la fel de hidoasă în munte cum era și pe continent. Picioare prelungi, degete subțiri și osoase. Coroana grotescă de argint cu pietre

albastre așezată pe capul lipsit de ochi.

— Ea e? întreabă Billy cu răsuflarea tăiată. Regina Albastră?

— Nu. Niciodată nu a fost cu adevărat Regina Albastră. Arsinoe face un pas, singurul pe care poate să-l facă cu picioarele care îi tremură. A fost vina ta, nu-i așa, Daphne?

Umbra se apropie plutind. Arsinoe încearcă să-și păstreze calmul când falca umbrei se desface, separând întunericul acela ca pe o piele putredă.

— Da, spune umbra printre buzele acum înmuiate, cu o voce groasă, care sună de parcă ar avea limba umflată. Eu am făcut asta. Asta și toate care au urmat. Războiul. Ceața.

Se uită în jos, la ea însăși. Degete lungi și negre. O siluetă care se mișcă precum un fum. Duce mâna la față, iar Arsinoe și Billy se strâmbă îngrețoșiți când ea începe să se tragă de piele, rupând fâșii de umbre care cad pe podeaua peșterii. Trage cu degetele peste brațe, peste piept, până când, printre umbre, începe să se vadă o siluetă care seamănă cu a lui Daphne, cu ochii negri și cu pielea vie.

— În noaptea aceea, continuă ea, cu vocea mai limpede și mai apropiată de vocea pe care Arsinoe o cunoștea din vise, am schimbat totul. Am făcut din ducele de Bevanne un adevărat dușman, și din acest motiv, am făcut și din Salkades un dușman. Și am descoperit cine eram în realitate.

— O regină pierdută, spune Arsinoe. Una dintre surorile lui Illiann.

— Da. Am fost una dintre surorile care trebuiau să fie înecate, gătuite sau abandonate de moașă. Cealaltă regină elementală, care a primit un nume pe care nu-l voi afla niciodată. Dar nu mai conta. Pentru Illiann și Henry, eu eram doar Daphne. Daphne se apropie de foc, culegând de pe ea bucățelele de umbră ca pe niște scame. Illiann mi-a păstrat secretul, după ce l-am descoperit în noaptea aceea. Ba chiar m-a ajutat să-mi dezvolt harul. Nu era pornită să mă omoare, așa cum spun legendele vechi. Nu mai mult decât ai fost și tu. La început, nu am crezut-o. În Centra, regii făceau de multe ori paradă de milă, ca după o clipă să se răzgândească și să-și trimită rivalul cu capul pe butuc. Dar Illiann a fost altfel.

— Daphne, spune Arsinoe. De ce ai vrut să venim aici?

Daphne se uită în foc cu o privire gravă. Trage o fâșie lungă de umbră de pe gât și o aruncă în foc, iar flăcările începe să sfârșie.

— Ceața se ridică din nou pe insulă, spune ea. Eu îți voi arăta cum să o oprești. Căci crearea ei a fost greșeala mea.

SOARTA REGINEI ALBASTRE

Lui Arsinoe i se pare ciudat s-o vadă pe Daphne altfel decât în vis, o regină moartă pe jumătate acoperită de umbre. Și mai în vârstă. Această Daphne este o femeie în toată firea. Are părul lung și riduri fine pe față.

— Băiatul tău e frumos, remarcă ea, uitându-se la Billy, care stă în fața ursului, ca și cum ar vrea să-l protejeze. Îmi aduce aminte de Henry al meu.

— Henry Redville, spune Arsinoe. Regele-consort al reginei Illiann.

— Regele-consort al Reginei Albastre, o corectează Daphne.

— Ce înseamnă asta? Ce facem cu ceața? Cum o putem împiedica să se ridice?

La fiecare întrebare, Daphne clatină din cap.

— Nu.

Arsinoe își mijește ochii. Trebuie să-și aducă aminte că această Daphne care stă în fața ei nu e cea din vise. Această Daphne e moartă de mult, iar Arsinoe nu trebuie să uite că nu o cunoaște deloc.

— De ce mi-ai trimis visele? De ce mi-ai arătat viața ta?

— Ca să ne cunoști. Ca să ne iubești. Ca să vă chem acasă.

— Asta vrei tu? Să vină una dintre noi acasă pentru a lua coroana de la Katharine?

— O regină încoronată nu poate fi descoronată,

răspunde Daphne.

Arsinoe face semn cu capul spre coroana de argint cu pietre albastre.

— Atunci tu cum ai ajuns să porți coroana lui Illiann?

Daphne se strâmbă, descoperindu-și dinții încă ascunși în umbră.

— Nu face asta! murmură Billy. N-o înfuria!

— O să fac tot ce trebuie ca să aflu de ce am venit aici. Oamenii mor. Ceața îi ucide. Și dacă ea nu vrea să vorbească, poate că ar trebui să vorbim cu Illiann.

Daphne se întoarce repede spre ea și, cu toată iritarea ei, Arsinoe scoate un icnet.

— Nu poți să vorbești cu Illiann, spune Daphne, întinzând un deget încovoiat spre pieptul lui Arsinoe.

— De ce?

— Pentru că Illiann nu e Illiann. Illiann e ceața.

— Vrei să spui că ea a făcut ceața, zice Arsinoe.

— Nu. Vreau să spun că ea *a devenit* ceața.

A devenit ceața? Arsinoe clipește din ochi, nedumerită.

— Nu se poate. Trebuie să fie un soi de vrajă. O șmecherie elementală...

Daphne se repede la ea și prinde capul lui Arsinoe între degetele ei lungi.

— Nicio șmecherie, șuieră ea, apăsându-i ochii cu policele.

— Las-o în pace! țipă Billy, iar Braddock începe să mormăie și să dea cu laba, furios.

Dar flăcările se înalță ca un zid, pârlindu-i, și cad amândoi pe spate, în zăpadă. Chiar moartă de mult, elementala e tot elementală.

Arsinoe țipă și se zbate. Dar Daphne o ține ca într-o menghină cu degetele ei reci.

— Vezi! șoptește Daphne și o scutură cu putere, făcând-o pe Arsinoe să se zgâlțâie din tot corpul.

Și apoi Arsinoe vede.

Daphne și Illiann stau pe faleza de deasupra Portului Bardon, într-o ploaie torențială. E noapte, dar valurile sunt luminate puternic în nuanțe de galben și portocaliu de bărcile în flăcări. Unele au fost incendiate cu torțele, altele au fost lovite de fulgerul lui Illiann. Mai departe, marea e întunecată, dar fiecare fulger dă la iveală ororile bătăliei: corăbiile din Selkades se apropie pe valuri cu sutele.

— Sunt prea multe! strigă Daphne, încercând să se facă auzită printre tunete. Prea multe aici, prea multe în Rolanth.

Salkades asediase toată coasta de est a insulei. Fennbirn va fi cucerită.

Toate acestea, Arsinoe le vede în scene fulgerătoare. În timp ce se zbate în strânsoarea Reginei Albastre, vede corăbiile și simte cum ploaia îi biciuiește obrazii.

— Furtuna mea nu s-a terminat încă, strigă

Illian. Pot să-i scufund în mare. Pe toți.

— Nu poți face asta, strigă Daphne. Și Henry e acolo!

Arsinoe își răsucesc brațul între ea și pieptul lui Daphne, după care îl trage cu putere în jos, silind-o să-i dea drumul.

— Oprește-te! Arsinoe dă orbește cu pumnii. Oprește-te odată!

Dar Daphne sare din nou pe ea, îi apasă cu mâinile reci urechile și ochii, strecurându-se în mintea ei.

Illian cade de pe stânci, țipând, în timp ce furtuna ei încă se mai dezlănțuie asupra portului. Cade, se izbește de stânci, dar atunci trupul ei se pierde într-o mare de alb. Într-o ceață care se ridică brusc de la poalele falezei și se îndreaptă spre mare, împrăștiindu-se de la nord la sud, sufocându-i pe invadatori, așa cum Illian ar fi vrut să facă cu valurile.

— Pe insulă nu au loc două surori, spune Daphne, ținând-o strâns pe Arsinoe. Am încercat, eu și cu ea, dar nu am reușit. Sora mea elementală a trebuit să moară ca să creeze ceața. Îi lasă capul lui Arsinoe și o apucă de guler ca s-o tragă mai aproape. Iar surorile tale trebuie să moară ca să distrugă ceața.

Arsinoe o îmbrânțește deoparte.

— Nu! Minți. Regina Illian a mai domnit zeci de ani. A dat naștere tripletelor.

— *Eu* am dat naștere tripletelor, spune Daphne, cu privirea scăpărătoare. Eu i-am preluat viața. I-am preluat coroana, cu Henry alături. „Daphne” a murit pe mare, în luptă. Și, de atâta suferință, mult timp regina n-a mai fost văzută în public. Sau cel puțin, nu fără voal.

— Nu! Cineva trebuia să știe asta.

— Au știut mulți. Dar Fennbirn avea nevoie de o regină. Și în scurtă vreme, secretele insulei se pierd în negura vremurilor. Ca și numele meu adevărat.

Arsinoe tremură, oripilată de scena în care Illiann cade și moare, și de gândul că Mirabella...

— Trebuie să mai fie o cale.

Numai că nu e, iar faptul că ea și-ar dori să fie nu schimbă cu nimic situația.

— Acum știi de ce nu am chemat-o pe Mirabella.

— Nici măcar să nu-i rostești numele! mârâie Arsinoe. Și pleacă de lângă mine! Ești o mincinoasă! O ucigașă!

— O ucigașă...?

Arsinoe se îndreaptă amenințător spre Daphne, furia ei fiind mai mare decât frica, iar aceasta începe să se retragă spre fundul peșterii. Mai departe, mai departe, și fiecare umbră în care intră se agață de pielea ei, până când ajunge să se scufunde iar în întuneric. Să fie din nou grotescă.

— Noi nu suntem ca tine, eu și sora mea! Pentru binele insulei sau nu, eu nu i-aș face niciodată rău!

— Arsinoe! Te simți bine?

Se uită înapoi. Odată Daphne plecată, focul se stinsese, iar Billy și Braddock se uită cu ochii mari la ea din gura peșterii.

— Ce ai auzit? întreabă ea.

— Tot.

— Atunci știi și tu că e o absurditate. Se apropie de foc și începe să adune proviziile. Hai să ne întoarcem la Sunpool.

VALEA INNISFUIL

— S-a întors Mirabella, spune Katharine, după ce s-a văzut într-o relativă siguranță în cort, împreună cu Pietyr. Și dacă ea e aici, pun pariu că și Arsinoe bântuie pe undeva.

— Nu contează, Kat. Sunt niște dezertoare. Niște trădătoare. Tu ești Regina Încoronată. Oamenii vor lupta pentru tine; niciodată nu le vor urma pe ele...

Katharine se strâmbă.

— Așa cum nu o vor urma niciodată nici pe o naturalistă cu blestemul legiunii? Pe oricine vor urma, dacă așa pot scăpa de mine.

În tabără, soldații din garda reginei îi caută pe supraviețuitorii ceții. Sunt soldați buni, și trec repede peste frica lor, îndreaptă corturile și prind caii scăpați. Rho a lătrat la ei ordine neîncetat din momentul în care a adus-o înapoi pe regină în cortul ei.

Katharine se uită pe ușa cortului.

— Atâția morți. Își strânge brațele în jurul taliei. Eu am vrut doar să fiu o regină bună.

— Of, Kat! Pietyr o ia în brațe. Tu ești o regină bună. Nu ți-ai făcut decât datoria, și nu e nici normal, nici corect să fii detestată pentru asta.

— Detestată, șoptește ea. Și temută.

Își scoate încet mânușile și își strânge degetele. Sunt vii. Acoperite de cicatrice, dar sunt din nou ale ei.

— Reginele moarte au mânuit cuțitul care a tăiat blestemul legiunii odată cu Madrigal Milone. Este vina lor, la fel cum e vina ceții. Katharine își lasă mâinile în jos. Și e și vina mea, pentru că nu te-am ascultat. Pentru că nu m-am străduit mai mult să le controlez.

Prelata de la intrarea în cort se dă la o parte și intră Marea Preoteasă Luca. Neatinsă de ceață și impecabilă, ca de obicei.

— Pot avea un moment din timpul reginei?

— Desigur, Mare Preoteasă. Pietyr se duce la masă să-și pună o cupă de vin otrăvit. Ce încântați suntem să vedem că ai supraviețuit invaziei ceții!

Buzele bătrânei preotesei se strâmbă ironic.

— Fără îndoială, la fel de încântați ca de supraviețuirea altora.

— Ce dorești? întreabă Katharine. Să renunți la locul din consiliu? Să schimbi iar taberele și să dai fuga la scumpa ta Mirabella?

Luca se uită fix la coroana tatuată pe fruntea lui Katharine. Cât de mult trebuie să regrete că i-a tatuat-o! Dar a făcut-o.

— Odată încoronată, spune Luca, o regină rămâne încoronată pentru totdeauna.

— Deci vrei să spui că rămâi? Nu vei pune templul să se alieze cu rebeliunea?

— Templul nu se va alia niciodată cu o rebeliune, se răstește Luca. Nu cu o rebeliune care are în fruntea ei o regină escroacă, și cu siguranță nu cu

una care poartă și blestemul legiunii. Voi servi în Consiliul Negru atâta timp cât regina Katharine are această plăcere. Luca își împreunează mâinile peste faldurile robei albe. Dar am venit să-ți vorbesc despre Mirabella.

— Mare Preoteasă, soldații mei sunt risipiți. Mulți dintre ei sunt răniți sau dispăruți. Luptăm deja într-un război pe două fronturi, cu naturalista și cu ceața însăși. Așa că, oricât de mult i-ar dispăcea, sora mea va trebui să aștepte.

Luca oftează și se uită la Pietyr.

— Există în cortul acesta vreun vin care nu e otrăvit?

— Desigur. Pietyr ia o cupă și toarnă dintr-o sticlă verde. Poftim!

— Mulțumesc. Preoteasa ia o înghițitură, apoi se întoarce spre Katharine. Nu te gândești că surorile tale și rebelii sunt probleme diferite. Sunt una și aceeași. Trădătoare sau nu, când amândouă stau alături de Jules Milone, rebeliunea Reginei Legiunii este prea puternică. Va obține și mai mult sprijin. Poate chiar suficient sprijin pentru a cuceri Indrid Down.

— Și ce să facem? Le voi ucide pe amândouă, așa cum am dreptul. Dar când? Nu acum, în mijlocul...

— Aș sugera o altă abordare, spune Luca. Gândește-te, de ce ar susține-o Mirabella pe Jules Milone? Ea e regină de sânge. Ea, mai mult ca toți ceilalți, înțelege că această coroană nu poate fi

purtată de oricine.

— O sprijină pe naturalistă pentru că Arsinoe o sprijină, spune Pietyr, și Luca încuviințează din cap, cu o privire plină de subînțeles. Dar tu crezi că ea nu e convinsă.

Luca ia o înghițitură mai mare de vin și se duce să-și umple din nou cupa.

— Eu o cunosc pe Mira mea. Eu am crescut-o. Ce a fost Natalia Arron pentru tine, Katharine, am fost eu pentru ea. Și ea nu ar susține cu voia ei uzurparea unei coroane de la o regină legitimă.

— Și în ochii ei eu sunt o regină legitimă?

— Ea și Arsinoe au fugit, spune Luca. Au abdicat. Dacă nu tu, atunci cine?

— Chiar dacă ar fi așa, intervine Pietyr. Ce-i cu asta? E alături de rebeli. Își mijește ochii. Tu crezi că o putem aduce de partea noastră.

— Nu! Katharine se uită urât la Luca. Niciodată!

— Nu te grăbi să respingi ideea, spune Luca. Eu am făcut tot ce am putut la templu, să redau credința oamenilor în Zeiță și în regina ei legitimă, dar nu e de ajuns. Dacă lumea vede că Jules Milone are sprijinul celorlalte două regine, nu vei câștiga acest război.

Katharine își încleștează fălcile. Începe să-și frece încheieturile mâinilor prin mânuși.

— Am simțit unda de șoc trimisă de cea care poartă blestemul legiunii. Oricum s-ar putea să nu câștig războiul.

— Ce propui, de fapt, Mare Preoteasă? o întreabă Pietyr, dezgustat. Ca regina Katharine să-i lanseze o invitație Mirabellei? Să domnească împreună?

— Sigur că nu. Îi cer reginei să-i permită surorii ei să revină și să lupte pentru ea, ca supus și aliat loial.

— Nu o vei putea convinge niciodată să facă asta, se răstește el încruntat, dar Luca se mulțumește doar să zâmbească.

— O voi convinge să accepte. Dar nu am prea mult timp. Îmi trebuie permisiunea ta.

Se uită la Katharine.

Mirabella s-a întors. Și e la fel de regală și de arogantă în hainele alea de continentală. Niciodată nu i-ar fi loială. Niciodată nu ar putea avea încredere în ea. Dar merită să încerce.

— O voi primi pe sora mea cu brațele deschise, spune Katharine. În schimbul loialității ei.

Marea Preoteasă se înclină; îi ia mâinile lui Katharine și le sărută.

— Cum o vei găsi?

— Am eu mijloacele mele, spune Luca. Dar trebuie să mă grăbesc, ca să folosesc aceste mijloace cât mai pot.

Le zâmbește din nou, apoi iese din cort.

— Pentru o persoană atât de vârstnică, cu siguranță se mișcă repede, remarcă Pietyr, apoi pune cupa pe masă și o umple pentru a treia oară. Poate că minte în legătură cu vârsta ei. Ia o gură de

vin și face o pauză. Să primești în capitală o altă regină, fără ca aceasta să fie amenințată cu moartea... Katharine, așa ceva nu s-a mai făcut niciodată.

— Multe lucruri pe care le-am făcut noi nu s-au mai făcut vreodată, răspunde ea. Lucrul acesta îmi dă speranță.

— Speranță?

Katharine ridică o mână plină de cicatrice și o strânge într-un pumn tremurător. Reginele moarte știu la ce se gândește. Le simte frica și furia și degetele moarte care se agață de ea rugător.

Voi m-ați făcut s-o ucid pe Madrigal Milone. Voi ați eliberat blestemul, singurul lucru pe care nu voiam să-l fac.

Ele spun că le pare rău. Promit să fie calme. Dar ea nu e supărată pe ele. Nu se pot abține, ele sunt ceea ce sunt.

Veți avea pace, surorile mele moarte. Ați reușit să faceți ceea ce v-ați propus. Și dacă voi plecați, poate se va liniști și ceața. Dacă voi plecați, poate că totul va fi bine.

Katharine se uită la Pietyr cu ochi strălucitori.

— Dacă Mirabella va lupta pentru mine, atunci nu voi mai avea nevoie de nimeni. Voi putea să le încredințez pe surorile mele moarte odihnei veșnice.

— Katharine. Ești sigură?

— Sunt.

El zâmbește și scoate un suspin care îi relaxează tot corpul.

— Sunt mândru de tine, Kat. Și cred că am găsit o modalitate.

PĂDURILE DIN VEST

Mirabella parcursese doar câțiva kilometri prin pădure, retrăgându-se după Emilia și ceilalți rebeli, care o luaseră grăbiți înainte, ducând-o cu ei pe Jules, inconștientă, când Pepper trece în zbor pe lângă ea.

— Pepper! exclamă ea uimită și se oprește.

Mica pasăre sare când pe umărul ei, când pe creanga unui copac și în tot acest timp scoate niște piuituri ascuțite. Mirabella se uită în jur exact la timp să le vadă venind prin pădure, pe un cal neînșeuat.

— Bree! Elizabeth! strigă ea, iar ele descalecă și se apropie de ea în fugă.

Când ajung la ea, Mirabella le ia pe fiecare cu câte un braț și începe imediat să plângă.

— Ce faceți aici?

— Eu sunt în consiliul ei, spune Bree, apoi respiră adânc și își îngroapă fața în părul Mirabellei.

Biata Elizabeth nici nu poate să vorbească. Scoate doar un fel de scâncete printre hohote de plâns, niște scâncete care seamănă foarte bine cu piuiturile ciocănitorei.

— Liniștește-te, Elizabeth!

— Nu pot să mă liniștesc, Mira! Zâmbește, cu obrazii uzi de lacrimi. Cred că s-ar putea să vomit.

Mirabella și Bree încep să râdă.

— Respiră rar și adânc. Nu trebuia să veniți după mine.

— Cum am fi putut să nu venim? o întreabă Bree. Când te-am văzut... Toată lumea spunea că ești moartă, dar eu am știut că nu putea fi așa. Nu așa cum spuneau ei. Că ai fi murit în furtună.

— Dar era gata să mor.

Îi dă lui Bree părul de pe obraz cu un gest afectuos. Și acum e la fel de frumoasă. Și, cumva, mai matură. Fata pe care și-o amintea ea nu avea ochii aceștia gravi și nici nu purta rochii atât de austere ca această rochie bleu-cenușie.

— Acum înțeleg ce se chinuia Pepper să-mi spună, zice Elizabeth, cu respirația mai potolită. A reușit să te găsească, nu-i așa? Te-a văzut când s-a dus la rebeli cu mesajul.

— A zburat în mine cu atâta putere, încât mi-a găurit rochia cu ciocul.

— Și ce mai rochie, spune Bree, făcând un pas înapoi, ca să se uite la ea. Nu seamănă nici pe departe cu rochiile negre de pe insulă.

— Ce contează? spune Elizabeth. Avem cufere peste cufere de rochii cu care să se îmbrace. Te-ai întors, nu, Mira? Te-ai întors pentru totdeauna?

— Asta e o întrebare excelentă.

Bree și Elizabeth se răsucesc în brațele ei – când Luca apare dintre copaci călare pe o iapă albă înaltă.

— Erau așa de desperate să te vadă, spune ea, că

nu s-au mai uitat în urmă să vadă dacă le urmărește cineva.

— Îmi pare rău, Mira. Bree o ia de mână. Nu am fost atente.

Elizabeth pășește în fața lor și întinde mâinile.

— Nu te apropia de ea, Mare Preoteasă! Te rog!

Luca ridică din sprâncene.

— Cât dramatism! N-am venit aici să-i fac rău.

— De ce te-am crede, mârâie Bree, când tu erai pregătită s-o execuți?

Mirabella își șterge obrajii și se forțează s-o privească pe Luca. Pe femeia pe care odată o crezuse cel mai mare protector al ei. Privirea lui Luca e blândă când îi cercetează fața. Blândă, aproape tremurătoare, iar Mira simte același vechi imbold: s-o ia de mână, s-o ajute să meargă, să-i găsească un loc confortabil, unde să se odihnească. Dar toate astea s-au dus.

— Ce dorești, Luca?

— Să-ți vorbesc, spune ea. Doar să-ți vorbesc.

— Prea bine.

Luca face un gest delicat cu capul spre Bree și Elizabeth.

— Voi, fetelor, ar trebui să vă întoarceți în tabără, înainte să vi se observe lipsa.

— Nu.

O apucă amândouă pe Mira de mâneci.

— Nu putem să plecăm așa de repede, strigă Elizabeth. O să te mai vedem?

Mirabella le atinge pe rând obraji.

— Nu știu. Nu am de gând să rămân. Le trage spre ea și le îmbrățișează strâns. Dar Luca are dreptate. Trebuie să plecați, ca să nu aveți probleme.

— Nu, spune Bree. O s-o așteptăm chiar după copacii aceia. Unde nu putem să auzim ce spune, dar putem vedea dacă încearcă să facă ceva. Vino, Elizabeth!

Pleacă fără tragere de inimă, desprinzându-se cu greu de mâinile Mirabellei și ținând în permanență ochii pe Luca.

— Te iubesc foarte mult fetele astea, spune Marea Preoteasă, când ele se îndepărtează suficient ca să nu o poată auzi.

— Să nu-mi spui că și tu mă iubești. Că îți trimit un trăsnet direct în cap.

— Aș prefera să invoc un spirit al apei, dacă nu te superi. Ca atunci când ne-am întâlnit prima oară.

— Încetează, Luca! Nu mă mai poți prosti. Ce vrei?

— Vreau să te întorci acasă. Strânge frâul în mâini și se apleacă pe oblânc. Am vorbit cu regina, și te va primi cu brațele deschise dacă le întorci spatele rebelilor și vii în sprijinul coroanei.

Mirabella clipește din ochi, uimită. Ce nebunie mai e și asta? O nebunie atât de mare, încât nici nu are putere să râdă.

— Nu se poate ca oamenii să vadă în această rebeliune revolta unei regine în fața altei regine, continuă Luca. Dacă ar considera că e așa, cu tine și Arsinoe de o parte și cu Katharine de cealaltă parte, regina Katharine ar pierde. Dar dacă tu ai fi de partea coroanei, vor vedea rebeliunea așa cum este de fapt: o răscoală fără sorti de izbândă, condusă de o blestemată.

— Dar Arsinoe? întreabă Mirabella. Și ea e regină. Și n-o va părăsi niciodată pe Jules.

— Dacă tu și Katharine veți lupta împreună, Arsinoe nu va conta. Niciodată n-a contat.

— Pentru mine contează, spune Mirabella, dar Marea Preoteasă nu răspunde. Și tu o crezi? O crezi pe Katharine când spune că nu mă va executa? Când ne-am văzut ultima oară, nu mi s-a părut că ar fi genul de regină înclinată spre milă.

— Atunci era Ascensiunea. Luca își îndreaptă spatele când iapa începe să bată din copite, speriată de curentul din aer. Acum ea e Regina Încoronată. Și este o regină bună. Bree e în consiliul ei, la fel și Rho, la fel și eu.

— Un loc în consiliu. Pentru asta ai stat deoparte când ea m-a otrăvit în fața capitalei? Doar pentru asta?

— Nu voiai să lupți, spune Luca, fără să-și poată ascunde furia. *Tu* ești de vină pentru asta. Cu toate că mi s-ar fi frânt inima să te văd murind și să nu te pot salva. Dar aș fi făcut-o pentru insulă. Ar fi fost

datoria mea. Cum e acum și datoria ta.

Mirabella clatină din cap.

— Nu mai sunt regină. Și nici Arsinoe. Ai cuvântul meu că nu vom mai interveni în problemele insulei. Dar asta e tot. Katharine va trebui să-și poarte singură băătăliile.

— Să-și poarte singură băătăliile? Sunt băătăliile insulei Fennbirn. Ai văzut și tu ceața; ai văzut cu ce se confruntă Katharine. Și ai văzut și cum se manifestă blestemul legiunii. Cum se manifestă monstrul pe care rebelii vor să-l așeze pe tron.

— Jules Milone nu e un monstru!

— A trebuit să fie anihilată de propriii ei oameni. Poate că odată era capabilă să-și controleze harul. Dar acum, că blestemul a fost dezlegat, mintea ei nu va fi cruțată. Ai fost adusă înapoi cu un scop.

— Arsinoe a fost adusă înapoi cu un scop. Și când vom afla despre ce e vorba, vom pleca. Insula ne lasă să plecăm. Nu ne mai vrea. Mirabella se întoarce pe jumătate. Acum pleacă, Luca, și încearcă să-ți salvezi regina.

— Nu poți să-ți ignori responsabilitățile. Luca se uită la hainele ei de continentală. Nu poți să-ți pui pe tine un costum și să devii altcineva. Ești o regină a insulei Fennbirn. O regină de sânge, chiar dacă ai întors sau nu spatele Zeiței.

Mirabella își întărește inima și se îndepărtează. După toate câte se întâmplaseră, tot îi e greu să plece. Trece de un copac, apoi de altul, din ce în ce

mai departe de Bree. De Elizabeth. O parte din ea ar vrea să mai stea să discute. Să o lase pe Luca să o facă să se răzgândească.

— Arsinoe nu va lupta niciodată împotriva lui Jules, strigă ea. Iar eu nu voi lupta niciodată împotriva lui Arsinoe. Este sora mea. O iubesc.

— Știu asta, strigă și Luca. Dar cred că uiți că odinioară le iubeai pe amândouă.

SUNPOOL

Arsinoe se oprește pentru un popas scurt pe o ridicătură acoperită de mușchi. Chiar sub ei este Sunpool, la nu mai mult de o oră de mers rapid.

— În sfârșit! Billy se oprește în spatele ei și se apleacă, punându-și mâinile pe genunchi. Nu știam cât o să mai pot continua în ritmul ăsta.

Arsinoe își pune mâna scut la ochi și se uită spre oraș, întrebându-se dacă Jules și Mirabella se întorseseră.

— O să fie bine, spune Billy. N-am văzut niciodată o persoană mai dură ca Jules, și cu Mira lângă ea... au fost mai în siguranță ca noi, aici, pe munte. O să vezi.

Arsinoe dă din cap și pornesc iar, drumul fiind mai ușor acum, că merg la vale. Braddock nu mai e cu ei; și-au luat rămas-bun la marginea pădurii.

Porțile orașului Sunpool sunt deschise, pentru că rebelii continuă să primească oameni, dar numărul lor nu mai e așa de mare. În clipa în care intră în oraș, Arsinoe își dă seama că ceva s-a schimbat.

— Se uită la tine, spune Billy, în timp ce Arsinoe își strânge eșarfa în jurul cicatricelor.

În piață, toți ochii par să se uite la ea cu un fel de curiozitate solemnă.

— De ce?

— Nu știu, spune ea în vreme ce se îndreaptă grăbiți spre castel. Dar nu știu de ce am senzația că

aș fi putut să-l aduc pe Braddock.

Când ajung la castel, li se dă voie să intre fără escortă, iar golul pe care Arsinoe îl avea în stomac de când plecaseră din peșteră se face și mai mare. Când aude țipete și plânsete, se răcește toată.

— Ce-i asta? Întreabă ea și începe să urce treptele două câte două.

Le găsește pe Emilia și pe Mathilde într-o cameră de la etaj, plimbându-se în fața unei uși închise. Camden stă ridicată cu labele din față pe ușa de lemn, scheunând jalnic.

— Emilia? Ce s-a întâmplat? Ce are Camden?

Arsinoe dă să se repeadă pe ușă, dar Emilia îi înfinge un deget în piept. Înainte ca Arsinoe să mai facă și altceva decât să mormăie, Mathilde o trage spre ea.

— Mathilde, cine e înăuntru?

— Jules.

— De ce...

— Blestemul legiunii a fost dezlegat. Madrigal e moartă. Ucisă de Katharine. Iar Jules...

Se oprește și o lasă pe Arsinoe să asculte sunetele care vin din spatele ușii. Țipete. Mugete guturale. Zgomotul unor obiecte care se izbesc de pereți suficient de tare ca să-i zguduie. Și sunetul teribil de înfiorător făcut de unghii care zgârie zidul.

— Ar trebui să lași puma cu ea, spune Arsinoe, parcă amorțită.

— Îi va face rău. Amândouă își vor face rău.

Nu poate fi adevărat. Arsinoe se duce spre pumă, încet. Jules și Camden sunt legate una de cealaltă. Niciodată nu și-ar...

Scoate un strigăt când Camden se întoarce și o atacă, zgâriind-o cu ghearele pe mână. Sângele tâșnește imediat și stropii pătează podeaua.

Billy și Mathilde o trag înapoi, iar Billy scoate o batistă și o ține apăsată pe zgârieturi.

Arsinoe se uită la Camden șocată, în timp ce puma mârâie și scuipă.

— Ce s-a întâmplat cu ea? întreabă Billy.

— Blestemul. O afectează și pe ea.

— Tu, toxico, se răstește Emilia. Trebuie să-i calmezi.

— Cum?

— Trebuie să existe vreun tonic, vreun sedativ. Trebuie să prepari ceva.

— Nu sunt genul acela de toxic, spune Arsinoe, dar imediat cum rostește aceste cuvinte, mintea ei se îndreaptă spre cartea despre otrăvuri pe care o împrumutase din librăria lui Luke.

— Trebuie să fii și tu bună la ceva! țipă Emilia.

Billy pășește între ele.

— Tu liniștește-te. Dacă Arsinoe poate face ceva, o să facă. Dar n-are nevoie de țipetele și de amenințările tale. Unde e Mirabella?

Emilia își arată dinții. I-ar suci gâtul lui Billy ca unui ied, dar el nici nu tresare.

— Probabil hoinărește pe străzi, să se bucure de

adorăția mulțimii. S-a arătat în timpul atacului. Secretul reginelor a fost dezvăluit. Așa că poți foarte bine să lași eșarfa aia caraghioasă. Nu că ar fi fost bună la ceva.

Arsinoe se întoarce spre Mathilde.

— Mai există în castel magazinele tămăduitorilor?

— Nu. Dar e o prăvălie în piață. Te duc eu.

Prăvălia nu e departe. Mathilde îi duce acolo pe Arsinoe și pe Billy, și îi face semn bătrânului proprietar să se apropie de teșghea. Și ea, și Arsinoe se încruntă când acesta face o plecăciune.

— Obiceiuri vechi, mormăie Arsinoe, după care se pune pe treabă, adunând castroane și ingrediente cu mâna teafără, cu mintea concentrată și destinsă, atât de sigură pe ea, de parcă altcineva s-ar mișca în locul ei.

— Ai idee ce faci aici? o întreabă Billy.

Arsinoe ridică din umeri.

— Se pare că da.

Deschide un borcan și îi miroase conținutul. Flori de soc. Nu e ceea ce trebuie, dar asta îi aduce aminte să-l trimită pe Billy să stea deoparte, lângă proprietar. Majoritatea sunt plante tămăduitoare, dar unele borcane pot conține otrăvuri adevărate.

Se oprește o clipă să-și roadă unghia, gândindu-se care ar fi cea mai bună cale de administrare a sedativului. Ca balsam? Un unguent care să intre în piele? Dar cine știe dacă va putea să se apropie de ea ca să-i ungă pielea? Atunci, ceva în care poate fi

înmuiat vârful unei săgeți? Sau lama unui cuțit?

— Nu, murmură ea.

Indiferent de starea în care e Jules, gândul că ar putea s-o înțepe sau s-o taie îi face rău la stomac lui Arsinoe.

— Atunci, pe gură, spune ea, și începe.

Ia un buchet de scutellaria cu flori albe și începe să rupă petalele. Pisează rădăcină de valeriană, până obține o pastă. Le trece pe toate printr-o sită cu ulei din nucleu de betel. În ultima clipă, își strânge pumnul și lasă să cadă și câteva picături de sânge din zgârieturile făcute de Camden.

— Trebuie să-l subțiez cu alcool.

— Un sedativ? Proprietarul prăvăliei dă din cap și ia o sticlă de pe un raft. Încearcă cu asta și cu puțin zahăr. Alunecă mai bine pe gât.

Scoate dopul sticlei și adulmecă. Miroase ca prăjiturile oribile cu anason pe care le făcea bunica ei Cait.

— Merge. Toarnă băutura în castron, adaugă zahăr, apoi transferă amestecul într-o sticlă și îi pune dopul. Ești toxic, vânzătorule?

— Nu, regina mea. Nu am vreun har anume. Unde ai învățat acest meșteșug, dacă-mi permiți să te întreb? Nu sunt prea mulți toxici în Wolf Spring.

— Nicăieri, cred.

— Înseamnă că e adevărat că ești toxică. A fost un zvon după Ascensiune, cum că ai fi o toxică în haine de naturalistă. Bătrânul dă din cap,

meditativ. Noi, tămăduitorii, am sperat să fie așa. Am sperat să se fi ridicat undeva un toxic care să nu fie rău și corupt.

— Totuși, nu sunt regină. Arsinoe bagă sticluța în mânecă. Dar îți mulțumesc că m-ai lăsat să-ți folosesc prăvălia.

Când ajung la castel, la Emilia, care păzea în continuare ușa încuiată, abia mai suflă.

— Credeam că nu mai veniți.

— Am stat așa de mult? Întreabă Arsinoe, în timp ce Emilia ridică de jos capătul unei funii.

Funia e prinsă de un laț pe care reușise să i-l pună la gât lui Camden.

— Nu cred c-a fost ceva prea ușor.

— Sau lipsit de pericole, adaugă Billy.

— Partea grea acum începe, spune Emilia, înfășurând funia în jurul brațului. Ești gata?

— Chiar trebuie... Billy o apucă de braț. Chiar trebuie să te duci singură acolo? Știi că e vorba de Jules, dar... nu prea mai seamănă cu Jules.

— În câteva minute va semăna. Arsinoe scoate sticluța cu lichid verzui. Gata, Emilia!

— Să nu te sperii de ochii ei, spune Emilia pe un ton grav. Sunt doar niște vase de sânge sparte.

Arsinoe se apropie de ușă, iar Emilia trage de funie. Lui Arsinoe îi vine să plângă când o vede pe biata Camden zbătându-se în laț, mârâind și încercând să zgârie.

Răsuțește cheia în broască și se strecoară în

cameră, închide ușa la loc și o încuie. Apoi se oprește. Și ascultă. Cu burta lipită de perete.

— Jules. Eu sunt.

Nu aude nimic. Țipetele, bubuiturile, ba chiar și zbaterea lui Camden afară, toate s-au oprit. Nu-i aude nici măcar respirația lui Jules.

— Arsinoe.

— Da. Oftează și se întoarce cu față. Slavă Zeiței, Jules...

Scândura zboară exact spre gâtul ei. Se ferește și cade grămadă la podea, acoperindu-și capul, să se apere de bucățelele de lemn care cad ploaie. Toate piesele de mobilă sunt sfărâmate și zac împrăștiate peste tot în bucățele atât de mici, încât nu poate spune dacă se uită la un fragment rămas dintr-un pat, dintr-un scaun sau dintr-o masă.

Și, lipită de peretele din față, e Jules. Reușiseră să-i lege mâinile și picioarele cu lanțuri groase. Răsucită așa, pe podea, micuță ca întotdeauna, nu pare să fie o amenințare. Cu excepția urii care i se citește pe față și a ochilor roșii ca sângele.

Doar niște vase de sânge sparte, își spune Arsinoe. Dar dacă e așa, înseamnă că toate vasele de sânge din ochii ei sunt sparte. Nu a rămas nici măcar un strop de alb. Doar un roșu pur, strălucitor, în mijlocul căruia irisurile ei frumoase, cel albastru și cel verde, lucesc întocmai ca niște nestemate.

— Arsinoe, ajută-mă!

— Pentru asta am venit, Jules.

— Ajută-mă! țipă ea, și Arsinoe e zburată înapoi.

Se lovește atât de tare de zid, încât capul îi ricoșează înapoi și privirea i se înceteșează. Adunându-și ultimul dram de curaj, Arsinoe se îndreaptă împleticit spre ea și o apucă de gât. Își strânge picioarele în jurul ei și scoate sticluța.

— N-o să aibă gust bun, spune ea și i-o bagă cu forța între dinții rozalii de sânge.

Îi ia o clipă să-și dea seama că Jules rupsese bucăți din propriile buze.

— Of, Jules, șoptește ea și o strânge cu putere.

După ce sticla se golește, o ține strâns în brațe cât are convulsii. Când convulsiile încetează, Arsinoe plânge mai tare decât a plâns vreodată în viața ei, dar Jules are ochii închiși. A adormit.

Ușa camerei se deschide și Camden dă năvală înăuntru, se așază lângă Jules și începe s-o lingă pe față. Îi linge și mâna lui Arsinoe și scheaună un pic, parcă rușinată.

— E în regulă, pisoiole... A mers, îi spune ea lui Billy, care stă la ușă, între Emilia și Mathilde.

— Știm. Camden a încetat să se mai zbată. Pur și simplu, a încetat să mai tragă de funie.

Emilia intră în cameră, ștergându-și lacrimile de pe față și de pe gât. O ia pe Jules din brațele lui Arsinoe și îi pune capul în poala ei.

— Să nu-i scoți lanțurile, spune Arsinoe.

Dă să se ridice, dar Emilia o prinde de mână.

— Mulțumesc, Arsinoe.

— Cu plăcere.

— Chiar dacă nu a făcut-o pentru tine, spune Billy și o ia de umeri pe Arsinoe, îndepărtându-se împreună cu ea. Ești bine? Nu te-a rănit?

— Nu. Arsinoe îi sărută degetele. Dar trebuie să mă duc s-o caut pe sora mea.

— Sigur. Eu o să... stau aici. Stau cu ochii pe Jules, pentru tine.

O găsește pe Mirabella în curtea din spate, așezată pe o bancă de piatră, cu un ștergar în care are brânză și pâine. Cuvintele lui Daphne îi răsună în minte. *Sora mea elementală a trebuit să moară ca să facă ceața. Iar a ta trebuie să moară ca să o distrugă.*

— Arsinoe! Mirabella o vede și vine repede la ea. Ești bine! Și Billy?

— Și el. Și Braddock. L-am adus cu noi.

— La Sunpool?

— Nu. Pe munte.

Își apasă tâmpla cu mâna. E epuizată, și mai sunt atâtea de făcut. Să găsească o modalitate prin care Jules să suporte mai ușor blestemul legiunii. Să le spună oamenilor din Sunpool să nu vâneze urși în pădurile din apropiere. Și s-o ucidă pe sora ei.

— Nu, șoptește ea. Niciodată. Nici măcar pentru insulă.

— Ce, nici măcar pentru insulă?

Mirabella o conduce spre banca pe care stătuse

înainte și se așază amândouă. Îndeasă în mâinile lui Arsinoe pâine și brânză. Cât ar vrea Arsinoe să-i povestească ce i-a spus Daphne, măcar ca să-i promită că vor găsi o altă cale. Dar până va găsi o altă cale, se gândește că ar fi mai bine să nu-i spună.

— Ai văzut-o pe Jules? întreabă Mirabella. Este tot așa?

— I-am preparat un tonic. Un sedativ. Acum se odihnește.

— Bun, spune Mirabella. Am știut că o să fie bine.

— Nu e bine. Nu și-a revenit. Arsinoe începe iar să plângă, iar Mirabella o trage lângă ea. Nu știu ce să fac, suspină Arsinoe. Nici măcar nu mai e Jules: are ochii plini de sânge. Nici nu mă recunoaște.

Mirabella o leagănă încetișor, iar Arsinoe se agață de ea.

— Toate merg prost, Mira, și eu nu știu ce să fac.

— Nu, nu, nu, le spune Emilia oamenilor care s-au adunat în drum, în fața castelului. Regina Legiunii se simte foarte bine. A fost rănită în luptă de Katharine, Moarta-Vie, dar e o rană ușoară. Acum s-a închis în cameră pentru că o jelește pe mama ei, care a fost ucisă de însăși Moarta-Vie.

— Dar elementală? Dar naturalista?

— Ele sunt de mult timp aliatele lui Jules Milone. Dar au abdicat, iar abdicarea rămâne. Aveți

răbdare, prieteni, și fiți pregătiți. Continuați-vă munca. Au dat o primă lovitură, dar le vom răspunde în curând.

Mirabella se uită pe crăpătura ușii. Când Emilia intră în castel, tresare când o vede în umbră pe Mirabella.

— Vorbesc despre noi fără urmă de respect, spune Mirabella. Elementala? Naturalista? Pentru ei nu mai avem nici măcar nume?

— Nu numele contează. Nu titlurile au importanță. Nu voi ați vrut asta?

Emilia se afundă în adâncurile fortăreței, mergând cu pas vioi și ușor, dar nu e o problemă pentru Mirabella s-o urmeze.

— Ba da. Dar e ciudat când auzi. Ești un orator foarte bun. Fără îndoială ai căpătat experiență povestind atâtea legende în ultimele luni.

— Vrei ceva de la mine, Mirabella? Sunt foarte ocupată, după cum vezi. Sunt ziduri de fortificat. Cereale de descărcat. Și după-amiază trebuie s-o incinerăm pe mama reginei.

— Dar Jules încă nu a ieșit din camera ei. O incinerezi pe Madrigal înainte ca ea să-și revină și să-și poată lua rămas-bun de la mama ei, așa cum trebuie?

Emilia se oprește. Se întoarce și o împinge pe Mirabella înapoi pe coridorul întunecat, până când o lipește cu spatele de zid; mâna ei e fierbinte pe umărul Mirabellei.

— Bine, dă-i drumul! se răstește Emilia.

— Vreau să știu ce planuri ai acum.

— De ce acum?

— Acum, că totul s-a schimbat. Jules nu e... bine. Eu nu am mai putut să vorbesc cu sora mea de zile bune fiindcă toată ziua nu face altceva decât să prepare poțiuni și tonice care s-o ajute. Și în condițiile astea, tu le spui oamenilor care își riscă viața și care și-au lăsat casele în urmă că ea nu are nimic și că jelește?

— Jules își va reveni. Va fi regina noastră.

— Poate, un pic, șuieră Mirabella. Dar și tu ai văzut ca și mine ce a fost la Innisfuil. Nu poți să pui pe tron o astfel de persoană. Lasă-ne s-o luăm cu noi pe continent. Efectele blestemului ar putea fi mai mici departe de insulă.

— Nu. Emilia o împunge cu degetul în piept. Sora ta nu va fi niciodată de acord cu asta.

— Arsinoe ar face orice s-o ajute.

— Și ceața? Din ziua în care te-au luat, cei din templu au spus că tu vei lupta pentru insulă. Că vei fi marele apărător al insulei. O să ne lași să ne descurcăm singuri, după câte ai văzut cu ochii tăi?

— Dar când a început să se ridice ceața, Emilia? În momentul în care și-a primit Katharine coroana? Sau după câteva săptămâni bune, pe când tu încerci s-o ridici pe Jules într-o poziție mult superioară ei?

Emilia își arată dinții, iar Mirabella se pregătește

pentru orice: o lovitură în cap sau o lamă de pumnal băgată pe nesimțite în coastă. Dar în final, războinica se mulțumește să scuipe pe jos și să plece, iar Mirabella începe să respire din nou.

Îi trebuie câteva clipe să-și revină și să se ducă în camera de sus, pregătită pentru ea. Ar fi trebuit să împartă acea cameră cu Arsinoe, dar de când se întorsese de pe munte, Arsinoe nu mai dormise acolo, dacă dormise vreo clipă.

Întoarce capul când aude un ciocănit și Billy bagă capul pe ușă.

— Ai văzut-o pe Arsinoe? Nu e la Jules.

— Nu. Și când o caut, ea nu vrea să mă vadă. E cumva... E cumva supărată pe mine că i s-a întâmplat asta lui Jules?

— Sigur că nu. Ce i s-a întâmplat lui Jules n-a fost din vina ta. A fost ușurată când a văzut că tu n-ai pățit nimic. O să fie mai bine după ce își mai revine Jules.

El zâmbește, acoperind cuvintele care răsună în capetele amândurora.

Dar nu plecăm prea curând.

— Ai nevoie de ceva? o întreabă el.

— Nu, mulțumesc.

El închide ușa, iar Mirabella aude la fereastră un tril familiar.

— Pepper.

Micuța ciocănitoare zboară de pe pervazul de piatră pe umărul ei și îi ciugulește puțin părul. Apoi

întinde piciorușul. Un alt bilețel e legat de el, de data aceasta un bilețel care are deasupra un „M”, caligrafiat cu un scris care îi era cunoscut. Desface hârtia și citește:

Am vorbit cu regina și noi credem acum că e sinceră.

Am plecat la Indrid Down. Hotărârea e a ta, dar noi

vom fi lângă tine oricând va fi nevoie.

B&E

Mirabella inspiră adânc. Bate ușurel ciocănitorea pe piept. Apoi pune hârtia rulată pe masă.

CONACUL GREAVESDRAKE

Pietyr aşază pietrele pe care le luase din Domeniul Breccia pe podeaua din vechiul dormitor al lui Katharine, în interiorul frânghiei subțiri pe care o înmuiase în sângele lui.

— Frânghia pare atât de fragilă, spune Katharine, când o altă piatră se lovește cu un zgomot sec de lemnul podelei.

— Nu ar trebui să conteze. Important este să se îmbine la capete.

Înmuiase frânghia aceea puțin câte puțin, zi după zi, până când reușise s-o facă pe toată lungimea ei roșie și maronie. Tare la atingere. Nu mai are prea mult sânge de risipit, dar tot trebuie să mai curgă puțin când va redeschide runa desenată de Madrigal în palma lui.

Katharine se duce la fereastră. Își trece mâna peste spătarul canapelei și peste birou. Toate lucrurile ei vechi, din copilărie.

— Crezi că Mirabella a pornit deja spre mine? întreabă ea încet.

— Nu știu, Kat.

— Crezi că dacă vine ea, ar putea veni și Arsinoe? Că ar putea să stea amândouă în spatele meu?

— Nu știu, Kat.

Pietyr se dă un pas înapoi, să-și evalueze creația. Atât de mult și-ar fi dorit ca Madrigal să nu moară. Nu știe ce face aici. Poate l-a mințit și, de fapt, nu

face nimic. Katharine se uită cu capul înclinat spre cercul lui rudimentar, cu capetele frânghiei desfăcute, ca să poată intra ei acolo.

— Asta e?

— Așa se pare. Simți ceva?

Katharine își freacă brațele și face o grimasă.

— Doar față de pietre. Ele nu le plac. Ele nu vor pietrele aici.

Pietyr se uită la ea. Fermecătoare și regală în pantalonii ei negri de călărie și cu jacheta elegantă, neagră, și gata să facă ce îi spune el.

— Ai încredere în mine, Kat?

Ea ridică privirea spre el, surprinsă.

— Sigur că da.

— Chiar și după... spune el și lasă privirea în pământ, rușinat.

— Chiar și după, spune ea și zâmbește.

Cu zâmbetul ei, nu cu zâmbetul reginelor moarte. Reginele moarte erau opera lui – el o împinsese în prăpastie și le permisesese să intre în ea –, dar acum va îndrepta lucrurile. Îi întinde mâna și o conduce în interiorul cercului. După ce unește capetele frânghiei, are impresia că simte un fel de freamăt în cameră. O mișcare abia perceptibilă a aerului. Dar apoi dispare, iar el nu e sigur că așa a fost.

Poate că ar fi trebuit să aleagă un alt loc pentru a face acest ritual. Poate în templu, în fața Pietrei Zeiței. Sau undeva în jurul castelului Volroy. Într-un spațiu sacru. Dar Madrigal nu i-a spus niciodată

că ar trebui să fie un loc special, iar conacul Greavesdrake era cumva mai intim, acolo nu puteau fi întrerupți. Locul unde s-au întâlnit. Iar pentru Katharine, locul acesta înseamnă și acum „acasă”. Conacul Greavesdrake a fost reședința dinastiei Arron timp de o sută de ani. Ar trebui să fie un loc destul de bun.

— O să doară, Pietyr? șoptește ea.

— Cred că da. Îi arată runa din palma lui. Nu ți-e frică de asta?

Ea clatină din cap, dar ochii ei sunt plini de spaimă, chiar dacă reușește să-și păstreze vocea fermă.

— După ce s-a întâmplat cu băiatul din port, murmură ea. După ce s-a întâmplat cu Madrigal... Nu avem încotro.

El se apleacă să-i sărute mâna și scoate pumnalul de la centură. Prima tăietură e cea mai grea. Când vede cum se despică pielea ei palidă și cum îi curge printre degete sângele. Dar se mișcă repede, iar ea nu scoate niciun sunet, și în cameră e atât de liniște, încât aude și prima picătură de sânge care cade pe podea.

După ce a terminat de desenat runa, îi lasă mâna și își întoarce palma. Tăieturile făcute peste rănila proaspete îl ard, și el își mușcă buzele, dar din tăieturi nu iese destul sânge. Forța harului său de toxic a vindecat rănila prea bine, așa că va trebui să facă tăieturi mai adânci.

- Pietyr, spune Katharine, mă simt ciudat.
- Ciudat? întreabă el, și ea cade în genunchi.
- Katharine!

Se lasă repede lângă ea și îi ridică mâna. Sub piele se văd vene întunecate, iar sângele care curge din rana ei nu mai e roșu, ci vișiniu.

- Le e frică. Nu vor să plece de la mine.

— Nu le asculta! Îi prinde obrajii în mâini și e gata să sară în sus când vede cenușiul putred care începe să-i acopere fața. Doar se împotrivesc, spune el, dar în mintea lui răsună avertismentul lui Madrigal.

Sunt convinsă că și tu te-ai întrebat dacă ea ar mai fi în viață fără ele. Ar putea fi cu adevărat o moartă-vie, și în clipa în care va ieși din ea ultima regină moartă, trupul ei s-ar putea face praf și pulbere. Așa cum s-ar fi făcut de atunci, dacă ele nu ar fi intervenit.

- Sunt cu tine, Kat. O să fie bine.

Katharine țipă și se chircește când el atinge runa lui de runa ei și tine palmele lipite. Unda de șoc care trece prin el îl trânteste pe spate. Și una dintre pietrele din Breccia se rostogolește afară din cercul descris de frânghie.

- Pietyr, mă doare.

- Rezistă, Kat!

Scrâșnește din dinți. Sângele ei țâșnește în șuvoi întunecat pe pietre, iar țipetele ei umplu camera. O altă undă de șoc trece prin el, când reginele moarte

se agață cu ghearele de măruntaiele lui Katharine; picioarele lui tresar fără voie, și lovesc încă o piatră care iese afară din cerc. Pietyr strânge tare din pleoape.

— E atât de frig, geme Katharine.

— Nu ai nevoie de ele. Rezistă!

— Nu pot.

— Poți.

— Nu vreau.

Pietyr deschide ochii când ea îi dă drumul la mână.

— Katharine?

Fiecare părticică vizibilă din pielea ei e cenușie cu pete negre: reginele moarte se ridicaseră la suprafață. Pietyr se împinge în coate, pe când ea începe să-și lingă rana din palmă și lovește cu picioarele pietrele, făcându-le să se ciocnească între ele ca niște bile. Poate că el nu a știut destule ca să facă magie joasă. Poate a fost o nebunie să încerce să facă asta. Sau poate nu ar fi mers oricum, chiar dacă ar fi făcut-o Madrigal.

— Trebuia s-o fac, șoptește el, când reginele moarte încep să se apropie, purtând trupul lui Katharine ca pe o haină. Trebuia s-o fac, pentru ea.

— Trebuia s-o faci, spun ele și îl ridică în picioare.

El se uită în ochii ei, căutând, și ce vede acolo îl face să scoată un țipăt. Dar țipătul îi moare în gât când ele își lipesc buzele de buzele lui, umplându-l

de întuneric și de răceală, umplându-l cu ele, până când sângele lui nu mai are pe unde să curgă, decât afară prin urechile și ochii săi.

MUNȚII SEAWATCH

Pemarginea unui drum care cotește spre est, prin munți, Mirabella ridică brațul și face semn unei trăsurii aflate în trecere.

— Mai aveți loc pentru încă un pasager? întreabă ea. Am bani destui.

Întinde o mică punguță, iar femeia de pe capră o cântărește în mână, înainte să dea din cap.

— Ești naturalistă? o întreabă ea, arătând spre gluga Mirabellei.

Mirabella zâmbește și bagă ciocănitoea mai adânc în glugă.

— Nu. Am împrumutat-o, doar.

— Aha. Urcă, atunci! Te ducem până în capitală, dacă îți convine.

— Îmi convine, spune ea și deschide portiera trăsurii. Pentru că sunt așteptată acolo.

Va urma

MULȚUMIRI

Și iată-ne aici, la sfârșitul volumului al treilea. Acum a mai rămas doar unul și senzația aceea dulce-amară începe să-și facă apariția. În clipa aceasta, vreau să le mulțumesc cititorilor acestei serii, dar și echipei de la HarperTeen, pentru că mi-au dat șansa să scriu și ultimul capitol din povestea reginelor (chiar dacă s-ar putea să îmi pară rău când voi afla ce li se întâmplă!). Fără voi, povestea Mirabellei, a lui Arsinoe și a lui Katharine s-ar fi încheiat odată cu cartea *Un tron întunecat*, destinele lor ar fi rămas pecetluite, dar viitorul lor ar fi rămas necunoscut. Acum, de bine, de rău, voi apuca să aflu ce se întâmplă cu ele. Așa că vă mulțumesc pentru această oportunitate.

O mulțumire mai mare de data aceasta decât de obicei i-o aduc redactorului meu, Alexandra Cooper. Redactarea a fost uimitoare (ei, mereu e așa!), dar îți sunt deosebit de recunoscătoare pentru cât ai fost de dedicată acestei serii și acestei cărți. Îți mulțumesc că ai făcut mai mult decât era necesar.

Îi mulțumesc agentului meu de presă, ca întotdeauna incredibila Adriann Ranta-Zurhellen, care nu scapă nicio ocazie să fie uluitoare și care niciodată nu mă îndrumă greșit. Te rog să nu mă lași niciodată. Ar trebui să apelez la un grup de sprijin terapeutic. Mulțumesc, de asemenea,

întregii echipe de la Foundry Media, și o fluturare specială de mână pentru Richie Kern!

Îți mulțumesc, Olivia Russo, copil-minune al publicității și cea mai rapidă persoană care răspunde la e-mailuri întâlnită de mine vreodată. Îi mulțumesc și echipei de publicitate de la BookSparks: lui Crystal Patriarhe, lui Liane Worthington și lui Savannah Harrelson. Fetelor, sunteți fantastice!

Le mulțumesc echipelor de marketing și grafică de la HarerCollins: minunaților Audrey Diestelkamp, Bess Braswell (încă o dată, scuze că am trimis săgeata aceea în personajul care îți poartă numele, Bess), Aurora Parlagreco, John Dismukes și Virginia Allyn. Cărțile acestea sunt superbe, iar grafica și marketingul pentru ele sunt... UAU!

Alyssa Miele, îți mulțumesc că ai făcut câte puțin din toate! Îți mulțumesc, Jon Howard, pentru sprijin și pentru retușurile finale. Îți mulțumesc, Robin Roy, pentru meticuloasa ta corectură.

Le mulțumesc lui Allison Devereux și lui Kirsten Wolf, de la Mackenzie Wolf Agency.

Și, ca întotdeauna, le mulțumesc părinților mei, care cumpără exemplare din carte pentru toate rudele, și fratelui meu, care și-a lipit pe chitară un abțibild cu „Trei coroane întunecate”. Îi mulțumesc lui Susan Murray, membru de bază al echipei Camden.

Și lui Dylan Zoerb, ca să-mi poarte noroc.

Katharine a așteptat toată viața să urce pe tron.

În sfârșit, a sosit și momentul lui Katharine, dominată de furia reginelor moarte. Dar mulți îi contestă domnia, iar neliniștea ei crește cu atât mai mult cu cât nu știe ce s-a întâmplat cu surorile sale. Apoi, întru totul misterios, valurile încep să aducă la țărm cadavre, iar insula Fennbirn este cuprinsă de panică.

Ascunse pe continent, Arsinoe și Mirabella încearcă să-și vadă de viață departe de tot ceea ce au pierdut. Însă curând simt chemarea insulei: Arsinoe e bântuită de viziuni cu legendara Regină Albastră, moartă cu sute de ani în urmă.

După ce se împrietenește cu o războinică pe nume Emilia, Jules află că există o armată a rebelilor care urmăresc să uzurpe tronul și care vor ca ea să conducă atacul.

COROANA A FOST CÂȘTIGATĂ. DAR REGINELE SUNT DEPARTE DE A FI ÎNVINSE.

Genială într-un fel brutal și minunat de copleșitoare, Kendare Blake este o adevărată maestră a răsturnărilor de situație și a inimilor însângerate.

STEPHANIE GARBER

ÎN ACEEAȘI SERIE:

